

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

*Highland
Velvet*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Highland Kadifesi

Jude Deveraux

*Bronwyn ve Stephen-
Onları Öfkeyle Doğmuş, Sonsuz
Bir Alevle Yanacak Bir Aştı!*

"Benden bir daha kaçamazsın... artık benimsin," diye mırıldandı Stephen dudakları onunkilere değerken.

Bronwyn ilk kez bir erkekle öpüşmüyordu. Ama bu öpücüğe benzer bir şeyi ilk kez yaşıyordu. Yumuşak ve tatlıydı ama aynı zamanda ondan daha önce hiç vermediği şeyleri alıyordu. Adamın ağzı kadınıkiyle oynuyor, ona dokunuyor, okşuyor ama yağmalıyordu. Ona daha iyi ulaşabilmek için parmak uçlarında durdu, başını daha eğik bir hale getirdi. Adam onun dudaklarını ayırmasını istiyor gibiydi ve o da öyle yaptı. Dilinin ucunun onunkine soğuk-sıcak dokunuşu omurgasından aşağı küçük ürpertiler gönderdi... onu herhangi bir zincirin yapabileceğinden daha fazla esir tutuyordu.

Stephen kıkırdadı. "Sandığından daha çok benimsin." Onu serbest bıraktı ve Morag'a doğru itti. "Git ve düğünümüz için kendini hazırla... tabii o kadar bekleyebilirsen."

İçindekiler

Önsöz 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. Tarih dışı figürlerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Bu tür tarih dışı olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara, bölgelere veya yaşayan ya da ölmüş kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif hakkı© 1982 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-01134-0

İlk Pocket Books baskısı Ağustos 1982
A.B.D.'de basılmıştır.

Mia'ya
(Louisville'deki muhteşem olan)
sevgilerimle

Yazarın Notu

Bu kitabı yayınlanmadan önce kim okuduysa bana aynı soruları sordu: Neden bir kiltten bahsedilmiyor ve MacArran Klanı'nın tartan renkleri neydi?

İlk İskoçyalılar yere serdikleri, sonra üzerine uzandıkları ve kenarlarını yanlarına çekip kuşakladıkları basit bir giysi (*plaid* Galcede *battaniye anlamına gelir*) giyerlerdi. Bu altta bir etek oluşturur ve ekosenin ya da battaniyenin üst kısmı bir omuzdan tutturulurdu.

İskoç eteğinin nasıl ortaya çıktığına dair birkaç hikaye vardır. Hikayelerden biri, İskoçyalı demir işçilerine kolaylık sağlamak için kostümü kısaltan bir İngiliz hakkındadır. Elbette İskoçlar bu hikayenin doğru olduğunu inkar etmektedir. Hangi hikaye doğru olursa olsun, modern İskoç eteği 1700'den önce mevcut değildi.

Tartan renklerine gelince, klan üyeleri kendilerine hitap eden ya da bölgelerindeki bitkilerden elde edilen boyalardan yapılabilen her rengi giyerlerdi. Klanlar şapkalarındaki renkli kokartlarla tanımlanırdı.

Yine, klan ekoselerinin kökeni hakkında birkaç hikaye vardır. Bunlardan biri, ihracatçı tüccarların daha kolay tanımlanabilmeleri için ürettikleri ekose kumaşlara klan isimleri vermeleridir. Bir diğeri ise İngiliz Ordusu'nun tekdüzeliğe olan düşkünlüğü nedeniyle her İskoç birliğinin aynı renk ve desende bir tartan giymesi konusunda ısrarcı olmasıdır. Her iki durumda da 1700'den önce klan tartanı yoktu.

Jude Deveraux, 1981
Santa Fe, New Mexico

Önsöz

Stephen Montgomery uzun gece yolculuğundan sonra bile atının üzerinde dimdik oturuyordu. Yolculuğunun sonunda onu bekleyen gelini düşünmek bile istemiyordu - üç gündür onu bekliyordu. Yengesi Judith'in, kendi düğününe gelme zahmetine katlanmayan ya da geç kaldığı için pişmanlık mesajı gönderme çabası göstermeyen bir adam hakkında söyleyecek birkaç sözü vardı.

Ama Judith'in sözlerine ve müstakbel karısına yaptığı hakaretin farkına varmasına rağmen, Kral Henry'nin malikânesinden ayrılmakta isteksiz davranmıştı. Stephen da baldızının yanından ayrılmakta tereddüt ediyordu. Kardeşi Gavin'in altın gözlü güzel karısı Judith merdivenlerden düşmüş ve çok istediği çocuğunu kaybetmişti. Judith günlerce ölümle yaşam arasında gidip gelmişti. Uyandığında ve bebeğinin öldüğünü öğrendiğinde, ilk düşüncelerinden biri genellikle kendisinden başka biriyle ilgiliydi. Stephen ne kendi düğün tarihini hatırlamış ne de gelinini düşünmüştü. Judith, keder ve acısı içinde bile Stephen'a görevlerini ve evleneceği İskoç kadını hatırlatmıştı.

Şimdi, üç gün sonra, Stephen elini kalın, koyu sarı saçlarında gezdiriyordu. Kardeşi Gavin'le kalmak istiyordu. Judith ona kızgın olmaktan da öteydi. Düşmesine bir kaza değil, Gavin'in metresi Alice Chatworth neden olmuştu.

"Lordum."

Stephen adımlarını yavaşlattı ve yaverine döndü.

"Arabalar çok gerimizde kaldı. Bize ayak uyduramıyorlar."

Konuşmadan başını salladı ve atını engebeli yolun yanından geçen dar dereye doğru sürdü. Attan indi, bir dizinin üzerine çöktü ve yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Stephen'ın hiç görmediği bu gelinle tanışmak için seyahat etmek istememesinin başka bir nedeni daha vardı. Kral Henry, Montgomery'leri yıllar boyunca sadık hizmetlerinden dolayı ödüllendirmek istemiş, bu yüzden ikinci kardeşe zengin bir İskoç gelin vermişti. Stephen minnettar olması gerektiğini biliyordu ama onun hakkında duyduklarından sonra değil.

Kendisi güçlü bir İskoç klanının reisiydi.

Derenin uzak tarafındaki yeşil çayıra baktı. Sıradan bir kadının erkeklere liderlik edecek kadar zeki ve güçlü olduğuna dair saçma inançları için İskoçlara lanet olsun. Babası varisi olarak bir kadın yerine genç bir erkek seçmeliydi.

Ne tür bir kadının babasını kendisine şef unvanı vermeye teşvik edebileceğini hayal ederken yüzünü buruşturdu. En az kırk yaşında olmalıydı, saçları çelik renginde, vücudu kendisininkinden daha kalın olmalıydı. Düğün gecelerinde kimin üste çıkacağını görmek için bilek güreşi yapacaklarına şüphe yoktu... ve o kaybedecekti.

"Lordum," dedi çocuk. "İyi görünmüyorsunuz. Belki de uzun yolculuk sizi hasta etmiştir."

"Midemi bulandıran şey yolculuk değil." Stephen yavaşça, kolayca ayağa kalktı, güçlü kasları giysilerinin altında hareket ediyordu. Uzun boyluydu, yaverinden daha yüksekti ve vücudu yıllarca süren yorucu eğitimden dolayı zayıf ve sertti. Saçları kalındı ve boynu boyunca terli bukleler vardı, çenesi güçlü, dudakları ince keskindi. Yine de şimdi parlak mavi gözlerinin altında çökük gölgeler vardı. "Atlarımızın yanına dönelim. Arabalar bizi daha sonra takip edebilir. İnfazımı daha fazla ertelemek istemiyorum."

"İdam mı, lordum?"

Stephen cevap vermedi. Bronwyn MacArran'ın katı, iri cüssesinde kendisini bekleyen dehşete ulaşmasına daha saatler vardı.

Birinci Bölüm

" ^ "

1501

Bronwyn MacArran İngiliz malikânesinin penceresinde durmuş, aşağıdaki avluya bakıyordu. Pervazlı pencere sıcak yaz güneşine karşı açıktı. Temiz hava almak için hafifçe öne doğru eğildi. O bunu yaparken, aşağıdaki askerlerden biri ona müstehzi bir şekilde sııttı.

Hızla geri çekildi, pencereyi tuttu ve çarparak kapattı. Öfkeyle arkasını döndü.

"İngiliz domuzları!" Bronwyn nefesinin altından küfretti. Sesi yumuşaktı, yaylaların funda ve sisiyle doluydu.

Kapısının önünde ağır ayak sesleri duyuldu ve nefesini tuttu, sonra onlar geçip gidince bıraktı. Bir tutsaktı, İngiltere'nin en kuzey sınırında, her zaman nefret ettiği adamlar tarafından tutsak edilmişti, şimdi ona gülümseyen ve sanki en özel düşüncelerini biliyorlarmış gibi göz kırpan adamlar.

Meşe panelli odanın ortasındaki küçük masaya doğru yürüdü. Masanın kenarına tutunarak ahşabın avuçlarını kesmesine izin verdi. O adamların, içinde nasıl hissettiğini görmelerini engellemek için her şeyi yapardı. İngilizler onun düşmanıydı. Babasını ve üç reisini öldürdüklerini görmüştü. Kardeşinin, İngilizlere kendi türlerinde karşılık vermek için yaptığı beyhude girişimlerle neredeyse delirdiğini görmüştü. Ve hayatı boyunca, İngilizler ekinlerini yok ettikten ve evlerini yaktıktan sonra klanının üyelerini beslemeye ve giydirmeye yardım etmişti.

Bir ay önce İngilizler onu esir almıştı. Bronwyn kendisinin ve adamlarının İngiliz askerlerine verdiği yaraları hatırlayarak gülümsedi. Daha sonra onlardan dördü ölmüştü.

Ama sonunda İngiliz Henry VII'nin emriyle alındı. Adam barış istediğini ve bu nedenle bir İngiliz'i MacArran Klanı'nın şefi olarak atayacağını söyledi. Bunu da şövalyelerinden birini Bronwyn ile evlendirerek yapabileceğini düşündü.

İngiliz kralının cehaletine gülümsedi. O MacArran Klanı'nın şefiydi ve hiçbir erkek onun gücünü elinden alamazdı. Aptal kral, kadın olduğu için adamlarının kendi şefleri yerine bir yabancının, bir İngiliz'in peşinden gideceğini sanıyordu. Henry İskoçlar hakkında ne kadar az şey biliyordu!

Rab hırlarken aniden döndü. Bir İrlanda kurt köpeğiydi, dünyanın en büyük köpeğiydi, iri, güçlü, yumuşak çelik gibi tüyleri vardı. Babası bu köpeği ona dört yıl önce Jamie İrlanda'ya yaptığı bir geziden döndüğünde vermişti. Jamie köpeği kızının koruyucusu olarak eğitmek istemişti ama buna gerek kalmamıştı. Rab ve Bronwyn birbirlerini hemen benimsemişlerdi ve Rab sevgili sahibesi için canını verebileceğini sık sık göstermişti.

Rab'in hırıltısı kesildiğinde Bronwyn'in kasları gevşedi; ancak bir arkadaş böyle bir tepki verebilirdi. Beklentiyle başını kaldırdı.

İçeri giren Morag'dı. Morag kısa boylu, budaklı, yaşlı bir kadındı, bir insandan çok koyu renkli bir ağaç kütüğüne benziyordu. Gözleri siyah cam gibiydi, ıslık ıslık, insanın içine işliyor, yüzeyde görünenden daha fazlasını görüyordu. Küçük, kıvrak vücudunu avantaj olarak kullanır, çoğu zaman insanların arasında fark edilmeden kayar, gözleri ve kulakları açık olurdu.

Morag sessizce odanın içinde ilerledi ve pencereyi açtı. "Ee?"

Bronwyn sabırsızlıkla sordu.

"Pencereyi kapattığını gördüm. Güldüler ve kaçıracağın düğün gecesini devralacaklarını söylediler."

Bronwyn yaşlı kadına arkasını döndü.

"Onlara konuşacak çok şey veriyorsun. Başını dik tutmalı ve onları görmezden gelmelisin. Onlar sadece İngiliz, sen ise bir MacArran'sın."

Bronwyn döndü. "Kimsenin bana nasıl davranacağımı söylemesine ihtiyacım yok," diye tersledi. Sahibesinin sıkıntısının farkında olan Rab yanına geldi. Parmaklarını onun kürküne gömdü.

Morag ona gülümsedi ve sonra kızın pencere kenarındaki koltuğa doğru ilerleyişini izledi. Bronwyn henüz ıslakken Morag'ın kollarına bırakılmıştı.

doğumundan itibaren. Morag, annesinin ölümünü izlerken minik bebeği kucağına almıştı. Kız için bir sütanne bulan, ona Galli büyükannesinin ismini veren ve altı yaşına gelip babası görevi devralana kadar ona bakan Morag olmuştu.

Morag artık neredeyse yirmi gelmiş olan oğluna gururla bakıyordu. Bronwyn uzun boyluydu, çoğu erkekten daha uzundu ve bir kamış kadar düz ve esnekti. Saçlarını İngiliz kadınları gibi örtmüyor, zengin bir çağlayan halinde sırtından aşağı dökülmesine izin veriyordu. Kuzguni siyahtı ve o kadar kalın ve ağırdı ki ince boynunun bu ağırlığı taşıyabilmesi mucizeydi. İngiliz tarzında saten bir elbise giymişti. Highland sığırlarının kreması rengindeydi. Kare yakası düşük ve dardı, Bronwyn'in genç ve sıkı göğüslerini avantajlı bir şekilde gösteriyordu. Küçük beline bir deri gibi oturuyor, sonra zengin kıvrımlarla genişliyordu. İnce altın tellerle işlenmiş nakışlar hem boynu hem de beli çevreliyor ve karmaşık bir şelale halinde etekten aşağıya iniyordu.

"Onayınızı aldım mı?" Bronwyn sertçe sordu, İngiliz kıyafetleri konusundaki tartışmaları yüzünden hâlâ sinirliydi. İskoç kıyafetlerini tercih etmişti ama Morag onu İngiliz kıyafeti giymeye ikna etmiş, düşmana "barbar kıyafeti" dedikleri şeyle kendisine gülmeleri için bir sebep vermemesini söylemişti.

Morag kuru kuru kıkırdadı. "Bu gece hiçbir erkeğin o elbiseyi senden almayacak olmasının utanç verici olduğunu düşünüyordum."

"Bir İngiliz!" Bronwyn tısladı. "Bunu bu kadar çabuk mu unutuyorsun? Babamın kanının kırmızısı gözlerinin önünde soldu mu?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Morag sessizce.

Bronwyn ağır adımlarla pencere kenarındaki koltuğa oturdu, elbisenin sateni dökülüyordu. Parmağını ağır işlemelerin üzerinde gezdirdi. Elbise ona çok pahalıya mal olmuştu, klanı için harcanabilecek bir paraydı bu. Ama İngilizlerin önünde utanmak istemeyeceklerini biliyordu, bu yüzden herhangi bir kraliçenin gurur duyacağı elbiseler satın aldı.

Sadece bu elbise onun gelinliği olacaktı. Bir parça altın ipliği şiddetle kopardı.

"Buraya!" Morag emretti. "Bir İngiliz'e kızdığın için elbiseyi mahvetme. Belki de adamın geç kalmak ve kendi düğününü kaçırmak için bir nedeni vardı."

Bronwyn hızla ayağa kalktı ve Rab'in koruyucu bir şekilde onun yanına gitmesine neden oldu. "Toe denen adam bir daha ortaya çıkmazsa bana ne? Umarım boğazı kesilmiştir ve bir çukurda çürüyordur."

Morag omuz silkti. "Sana sadece yeni bir koca bulacaklar, o yüzden bu ölse ne olur, ölmese ne olur? Ne kadar çabuk İngiliz kocana kavuşursan, o kadar çabuk Highlands'e geri dönebiliriz."

"Senin için söylemesi kolay!" Bronwyn tersledi. "Onunla evlenmek zorunda olan sen değilsin ve... ve..."

Morag'ın küçük siyah gözleri dans etti. "Ve onunla yatmak mı? Seni endişelendiren bu mu? Elimden gelse seninle seve seve değiş tokuş yapardım. Sence bu Stephen Montgomery yatağına girdiğimi fark eder mi?"

"Stephen Montgomery hakkında, beni gelinliğimle bekletmekten başka bir saygısı olmadığı dışında ne biliyorum ki? Erkeklerin bana güldüğünü söylüyorsun. Kocam olacak adam beni onların alaylarına maruz bırakıyor." Gözlerini kısarak kapıya baktı. "Şimdi oradan geçecek olsa, ona seve seve bıçak çekerdim."

Morag gülümsedi. Jamie MacArran kızıyla gurur duyardı. Hâlâ tutsakken bile gururunu ve ruhunu korumuştı. Şimdi çenesini dik tutuyor, gözleri kristal mavisini buzdan hançerlerle parlıyordu.

Bronwyn şaşırtıcı derecede güzeldi. Saçları İskoç dağlarındaki aysız bir gece yarısı kadar siyah, gözleri ise güneşin aydınlattığı bir gölün suyu kadar koyu maviydi. Bu tezat dikkat çekiciydi. İnsanların, özellikle de erkeklerin onu ilk gördüklerinde nutkunun tutulması alışılmadık bir durum değildi. Kirpikleri kalın ve koyu, teni ince ve kaymak gibiydi. Koyu kırmızı dudakları babasının çenesinin üzerinde, güçlü, ucu kare şeklinde ve hafifçe yarıktı.

"Bu odada saklanırsan senin korkak olduğunu düşünürler. Hangi İskoç bir İngiliz'in sırtımasından korkar ki?"

Bronwyn sırtını dikleştirdi ve krem rengi elbiseye baktı. O sabah giyindiğinde, bu elbisenin içinde evleneceğini düşünmüştü. Şimdi evlilik töreni için saatler geçmişti ve damadı ne kendini göstermiş ne de herhangi bir özür ya da mazeret mesajı göndermişti.

"Şunu açmama yardım et," dedi Bronwyn. Evlenene kadar elbisenin taze kalması gerekiyordu. Bugün değilse bile başka bir zaman. Ve belki de başka bir adamla. Bu düşünce onu gülümsetti.

"Ne planlıyorsun?" Morag ellerini Bronwyn'in elbisesinin arkasında birleştirerek sordu. "Kaymağı yiyen kediye benziyorsun."

"Çok fazla soru soruyorsun. Bana şu yeşil brokar elbiseyi getir. İngilizler küçümsendiğim için ağlayan bir gelin olduğumu düşünebilirler, ama İskoçların daha sert malzemeden yapıldığını yakında anlayacaklar."

Bir aydan uzun süredir tutsak olmasına rağmen Bronwyn'in Sör Thomas Crichton'ın malikânesinde özgür olmasına izin verilmişti. Evin içinde ve bir refakatçi eşliğinde arazide dolaşabiliyordu. Malikâne çok sıkı korunuyor, sürekli gözetleniyordu. Kral Henry Bronwyn'in klanına, bir kurtarma girişiminde bulunulursa idam edileceğini söylemişti. Ona zarar gelmeyecekti ama şeflik koltuğuna bir İngiliz'i oturtmak istiyordu. Klan kısa süre önce Jamie MacArran'ın ve üç reisinin ölümüne tanık olmuştu. İskoçlar geri çekilip yeni reislerinin tutsak edilmesini izlediler ve kralın adamları onlara komuta etmeye kalkıştığında ne yapacaklarını planladılar.

Bronwyn merdivenlerden yavaşça aşağıdaki salona indi. Klan üyelerinin arazinin hemen dışında, İngiltere ile İskoçya arasındaki sürekli çalkantılı sınırdaki ormanda saklanarak sabırla beklediğini biliyordu.

Kendisi için, evleneceği İngiliz köpeğini kabul etmektense ölmek umurunda değildi ama onun ölümü klan içinde çekişmelere neden olacaktı. Jamie MacArran kızını varisi olarak tayin ve Bronwyn babasıyla birlikte ölen reislerden biriyle evlenecekti. Bronwyn'in çocuğı olmadan ölmesi halinde, bir sonraki lairin kim olacağı konusunda kanlı bir savaş çıkacağına şüphe yoktu.

Bronwyn'in birkaç adım ötesinde duran bir adam, "Montgomery'lerin zeki adamlar olduğunu hep biliyordum," diye güldü. Kalın bir duvar halısı onu adamın görüş alanından gizliyordu. "En büyüğünün Revedoune varisiyle nasıl evlendiğine baksana. Kızın babası öldürüldüğünde ve kontluk ona miras kaldığında daha evlilik yatağından bile çıkmamıştı."

"Ve şimdi Stephen da kardeşinin izinden gidiyor. Bu Bronwyn sadece güzel değil, aynı zamanda yüzlerce dönüm araziye sahip."

"İstedinizi söyleyebilirsiniz," dedi üçüncü bir adam. Kolları boştu, sol kolu yoktu. "Ama Stephen'ı kıskanmıyorum. Kadın muhteşem, ama ondan ne kadar zevk alabilecek? O şeytanlarla savaşırken bunu kaybettim."

İskoçya. Onlar sadece yarı insan, sana söylüyorum. Yağma ve soygundan başka bir şey öğrenmeden büyüyorlar. Ve insandan çok hayvan gibi dövüşüyorlar. Çok kaba ve vahşiler."

"Kadınlarının da gibi koktuğunu duydum," dedi ilk adam. "O siyah saçlı Bronwyn için burnumu tutmayı öğrenirdim."

Bronwyn öne doğru bir adım attı, dudaklarında vahşi bir hırıltı vardı. Bir el kolunu yakaladığında genç bir adamın yüzüne baktı. Yakışıklıydı, koyu renk gözleri ve sert bir ağzı vardı. Gözleri onunkilerle aynı seviyedeydi.

"İzin verin leydim," dedi sessizce.

Erkek grubuna doğru bir adım öne çıktı. Güçlü bacakları sıkı bir hortumla sarılmıştı, kadife ceketinin omuzlarının genişliğini vurguluyordu. "Yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapmaktan başka yapacak işiniz yok mu? Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz şeylerden bahsediyorsunuz." Sesi emrediciydi.

Üç adam irkilmiş görünüyordu. "Roger, neyin var senin?" diye sordu biri, sonra Roger'ın omzunun üzerinden baktı ve gözleri fırtınalı bir öfkeyle parlayan Bronwyn'i gördü.

Diğer adamlardan biri gülerek, "Bence Stephen bir an önce gelse ve malını korusa iyi olur," dedi.

"Çıkın buradan!" Roger emretti. "Yoksa dikkatinizi çekmek için kılıcımı mı çekeyim?"

"Beni gençliğin sıcak kanından kurtar," dedi bir adam bitkin bir halde. "Ona git. Gel, dışarıda daha serin. Dışarıda tutkuların genişlemek için daha fazla alanı var."

Adamlar gittikten sonra Roger Bronwyn'e döndü. "Vatandaşlarım adına özür dileyebilir miyim? Kabalıkları cehalete dayanıyor. Zarar vermek istemediler."

Bronwyn ona ters ters baktı. "Korkarım ki cahil olan sensin. Büyük bir zarar vermek mi istediler, yoksa İskoçları öldürmenin günah olmadığını mı düşünüyorsun?"

"İtiraz ediyorum! Bana haksızlık ediyorsunuz. Hayatımda çok az adam öldürdüm ve hiç İskoç öldürmedim." Durakladı. "Kendimi tanıtabilir miyim? Ben Roger Chatworth." Kadife şapkasını başından sıyırdı ve kadının önünde eğildi.

"Ve ben, efendim, Bronwyn MacArran, İngilizlerin tutsağı ve son zamanlarda terk edilmiş gelin."

"Leydi Bronwyn, benimle bahçede yürür müsünüz? Belki güneş ışığı Stephen'in size yaşattığı acıyı biraz olsun hafifletir."

Döndü ve onun yanında yürüdü. En azından muhafızların ona kaba şakalar yapmasını engelleyebilirdi. Dışarı çıktıklarında tekrar konuştu. "Montgomery'nin adını sanki onu tanıyormuş gibi söylüyorsun."

"Onunla kendiniz tanışmadınız mı?"

Bronwyn ona doğru döndü. "Ne zamandan beri İngiliz kralınız bana nezaket gösteriyor? Babam beni MacArran Klanı'nın lordu ilan edecek kadar düşündü ama kralınız kendi kocamı bile seçemeyecek kadar akılsız olduğumu düşünüyor. Hayır, bu Stephen Montgomery'yi ne gördüm ne de hakkında bir şey biliyorum. Bir sabah onunla evleneceğim söylendi. O zamandan beri varlığımı bile kabul etmedi."

Roger ona yakışıklı bir kaşını kaldırdı. Kızın düşmanlığı gözlerini mavi elmaslar gibi parlatıyordu. "Eminim geç kalmasının bir mazereti vardır."

"Belki de bahanesi, tüm İskoçlar üzerinde otoritesini kabul ettirmek istemesidir. Bize kimin efendi olduğunu gösterecek."

Roger sanki onun sözlerini düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Montgomery'lerin kibirli olduğunu düşünenler var."

"Stephen Montgomery'i tanıdığınızı söylüyorsunuz. Nasıl biri? Kısa mı uzun mu, yaşlı mı genç mi bilmiyorum."

Roger akıllı başka yerdeymiş gibi omuz silkti. "O sıradan bir adam." Devam etmekte isteksiz görünüyordu. "Leydi Bronwyn, yarın benimle parka gelme şerefini bahşeder misiniz? Sir Thomas'ın arazisinden geçen bir dere var, belki oraya yemek götürebiliriz."

"Hayatınıza kastetmemden korkmuyor musunuz? Bir aydan uzun süredir bu araziden çıkmama izin verilmiyor."

Ona gülümsedi. "Sizin de söylediğiniz gibi, bir kadını düğün gününde terk etmekten daha görgülü İngilizler olduğunu bilmenizi isterim."

Bronwyn, Stephen Montgomery'nin kendisine yaşattığı aşağılanmayı hatırlayınca kaskatı kesildi. "Sizinle birlikte ata binmeyi çok isterim."

Roger Chatworth dar bahçe yolunda yanlarından geçen bir adama gülümseyerek başını salladı. Zihni hızla çalışıyordu.

Üç saat sonra Roger, Sir Thomas Crichton'ın evinin doğu kanadındaki dairesine döndü. Oraya iki hafta önce Sir Thomas'la bölgedeki gençleri askere alma konusunu konuşmak için gelmişti. Sir Thomas İskoç mirasçının sorunlarıyla o kadar meşguldü ki başka bir şey konuşamamıştı. şimdi Roger kaderin onu buraya getirdiğini düşünmeye başlamıştı.

Uyuyan yaverinin ayaklarının altındaki tabureyi tekmeledi. "Senin için yapmam gereken bir şey var," diye emretti kadife ceketini çıkarıp yatağın üzerine asarken. "Bir yerlerde yatan Angus adında yaşlı bir İskoç var. Onu bul ve bana getir. Muhtemelen içkinin serbestçe aktığı her yerde onu bulacaksın. Sonra da bana yarım fii bira getir. Anladın mı beni?"

"Evet lordum," dedi ocuk, uykulu gözlerini ovuşturarak kapı aralığından geri çekilirken.

Angus kapıda belirdeğinde çoktan yarı sarhoş olmuştu. Sr Thomas'ın yanında çalışıyordu ama genelde içki içmek dışında pek bir şey yapmazdı. Saçları kirli ve karışıktı, İskoç usulü omuzlarından aşağı sarkıyordu. Belinden kuşaklı uzun keten bir gömlek giymişti, dizleri ve bacakları çıplaktı.

Roger adama ve kafir kıyafetine kısa bir tiksinti bakışıyla baktı.

"Beni mi istediniz lordum?" Angus sesinin yumuşak bir tınısı olduğunu söyledi. Gözleri Roger'ın yaverinin odaya taşıdığı küçük bira fiisini takip etti.

Chatworth çocuğu kovdu, kendine bir bira doldurdu, oturdu ve Angus'a da aynısını yapmasını işaret etti. Pis adam oturduğunda Roger söze başladı. "İskoçya hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Angus tüylü kaşlarını kaldırdı. "Altının saklı olduğu yeri mi kastediyorsun? Biz fakir bir ülkeyiz lordum ve-"

"Senin vaazlarını istemiyorum! Yalanlarını sakla. Bir klanın şefiyle evlenecek bir adamın ne bilmesi gerektiğini bilmek istiyorum."

Angus bir an sertçe baktı, sonra bira bardağıyla ağzını kapattı. "Bir *eponymus*, ha?" diye mırıldandı Galce. "Klan üyeleri tarafından kabul görmek kolay değil."

Roger odanın içinde uzun bir adım attı ve adamın elindeki bira bardağını kaptı. "Senden yargılarını istemedim. Sorularıma cevap verecek misin, yoksa seni merdivenlerden aşağı mı atayım?"

Angus çaresiz gözlerle soğuk kupaya baktı. "Bir MacArran olmalısın." Başını kaldırıp Roger'a baktı. "O klanı kastettiğinizi varsayıyorum."

Roger kısa ve sert bir şekilde başını salladı.

"Klanın reisinin adını almalısın, yoksa erkekler seni kabul etmez. İskoçlar gibi giyinmelisin yoksa sana gülerler. Toprağı ve İskoçları sevmelisin."

Roger birayı indirdi. "Peki ya kadın? Ona sahip olmak için ne yapmalıyım?"

"Bronwyn halkı dışında pek az şeyi önemsiyor. Bir İngiliz'le evlenmeden önce kendini öldürebilirdi ama ölümünün klanı içinde savaşa neden olacağını biliyordu. Kadına halkı için iyi niyetli olduğunu gösterirsen, onu elde edersin."

Roger adama birayı verdi. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Klan nedir? Neden bir kadın şef yapıldı? MacArran Klanı'nın düşmanları kimlerdir?"

"Konuşmak susuz bir iştir."

"Bana bilmek istediklerimi söylediğin sürece tutabileceğin her şeye sahip olacaksın."

Bronwyn ertesi sabah erkenden Roger Chatworth ile buluştu. Tüm iyi niyetine rağmen, ormanda gezintiye çıkma ihtimali onu o kadar heyecanlandırmıştı ki neredeyse hiç uyuyamamıştı. Morag yumuşak kahverengi kadife bir elbise giymesine yardım etmiş, bir yandan da hediye getiren İngilizler hakkında korkunç uyarılarda bulunmuştu.

Bronwyn inatla, "Ben sadece binmek istiyorum," dedi.

"Evet, peki bu Chatworth'ün istediği önemsiz şey nedir? Senin başka biriyle evleneceğini biliyor."

"Öyle ?" Bronwyn tersledi. "O zaman damadım nerede? Bir tam gün daha gelinliğimin içinde oturup onu mu bekleyeyim?"

"Ateşli genç bir kontun peşinden koşmaktan daha iyi olabilir." "Kont mu? Roger Chatworth bir İngiliz kontu mu?"

Morag cevap vermeyi reddetti ama onu odadan dışarı itmeden önce elbisesini son bir kez düzeltti.

Şimdi, Bronwyn atın üstünde otururken, Rab yanında koşarken, haftalar sonra ilk kez yaşadığını hissediyordu.

"Güller yanaklarına geri dönmüş," dedi Roger gülerek.

O da gülümsedi ve bu gülümseme çenesini yumuşatıp gözlerini aydınlattı. Atı daha hızlı koşması için mahmuzladı. Rab uzun adımlarıyla ata ayak uydurdu.

Roger bir an için dönüp onları takip eden adamlara baktı. Özel muhafızlarından üçü, iki süvari ve yiyecek ve tabak yüklü bir yük atı vardı. Döndü ve ilerideki Bronwyn'e baktı. Bronwyn omzunun üzerinden bakıp bineğini daha da hızlı mahmuzlayınca kaşlarını çattı. Mükemmel bir at kadınıydı ve şüphesiz orman onun klanından adamlarla doluydu, hepsi de kaçmasına yardım etmeye hevesli ve istekliyd.

Elini kaldırdı ve kendi atını mahmuzlarken adamlarına ilerlemelerini işaret etti.

Bronwyn atını uçmaya yaklaştırdı. Saçlarındaki rüzgâr ve özgürlük hissi heyecan vericiydi. Dereye geldiğinde son sürat gidiyordu. Atın daha önce hiç atlayıp atlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama riske aldırmadan onu teşvik etti. Suyun üzerinde sanki kanatları varmış gibi süzülüyordu. Uzak tarafta hayvanı durdurdu ve dönüp arkasına baktı.

Roger ve adamları dereye yaklaşıyorlardı. "Leydi Bronwyn!" Roger bağırdı. "İyi misiniz?"

"Elbette," diye güldü ve atını sudan geçirerek Roger'ın onu beklediği yere götürdü. Öne doğru eğildi ve atın boynunu okşadı. "O iyi bir hayvan. Atlayışı iyi yaptı."

Roger atından indi ve onun yanına yürüdü. "Beni çok korkuttun. Yaralanabilirdin."

Mutlu bir şekilde güldü. "Bir İskoç kadınının at üstündeyken yaralanması pek olası değildir."

Roger onun inmesine yardım etmek için kollarını kaldırdı.

Rab aniden aralarına atladı, dudakları geriye çekilmişti ve uzun, keskin dişleri görünüyordu. Derinden, tehditkâr bir şekilde hırladı. Roger içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Rab!" Köpek Bronwyn'e hemen itaat etti. Uzaklaştı ama gözleri uyarıcı bir parıltıyla Roger'dan hiç ayrılmadı. "Beni korumak istiyor," dedi kadın. "Kimsenin bana dokunmasından hoşlanmıyor."

Bronwyn'in atından inmesine yardım ederken Roger temkinli bir ifadeyle, "Bunu gelecekte hatırlayacağım," dedi. "Belki de gezintinizden sonra dinlenmek istersiniz," diye önerdi. Parmaklarını şıklattı ve adamları kırmızı kadife döşemeli iki sandalye getirdi. "Leydim," diye teklif etti Roger.

Ormanın içine yerleştirilmiş sandalyelere hayretle gülümsedi. Ayaklarının altındaki çimenler kadife bir halı gibiydi. Dere kendi müziğini çalıyordu ve o bunları düşünürken bile Roger'ın adamlarından biri bir ud tıngırdatmaya başladı. Bir an için gözlerini kapattı.

"Evinizi mi özlediniz leydim?" Roger sordu.

İç çekti. "Bilemezsin. Dağlık bölgeden olmayan hiç kimse bir İskoç için bunun ne anlama geldiğini bilemez."

"Büyükanmem bir İskoç'tu, belki de bu yüzden sizin yöntemlerinizi biraz anlayabilirim."

Başını aniden kaldırdı. "Büyükannen! Adı neydi onun?" "MacAlpin'den bir MacPherson."

Bronwyn gülümsedi. Tanıdık isimleri bir kez daha duymak bile güzeldi. "MacAlpin. İyi bir klan."

"Evet. Birçok akşamı büyükanmemin dizinin dibinde masal dinleyerek geçirdim."

"Peki sana ne tür hikâyeler anlattı?" Bronwyn temkinli bir şekilde sordu.

"Bir İngilizle evliydi ve sık sık iki ülkenin kültürlerini karşılaştırırdı. İskoçların daha misafirperver olduğunu, erkeklerin kadınları bir odaya tıkıp İngilizlerin yaptığı gibi anlamsız davranmadıklarını söylerdi. İskoçların kadınlara eşit davrandığını söylerdi."

"Evet," diye sessizce kabul etti Bronwyn. "Babam bana laird adını verdi." Durakladı. "İngiliz deden İskoç karısına nasıl davranıyordu?"

Roger sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi kıkırdadı. "Büyükbabam bir süre İskoçya'da yaşadı ve büyükannemin zeki bir kadın olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca ona değer verdi. İkisinin de onaylamadığı bir karar asla alınmadı"

"Büyükannen ve büyükbabanla biraz vakit geçirdin mi?"

"Hayatımın çoğu. Ailem ben çok küçükken öldü."

"Peki kadınlara İngiliz olmayan bu şekilde davranılması hakkında ne düşünüyorsun? Artık büyüdüğünüze göre, kadınların sadece yatakta, çocuk doğururken ve doğururken işe yaradığını öğrenmişsinizdir."

Roger yüksek sesle güldü. "Böyle bir şey gelseydi, büyükannemin hayaleti kulaklarımı çekerdi. Hayır," dedi daha ciddi bir şekilde, "kuzenlerinden birinin kızıyla evlenmemi istiyordu ama çocuk evlenmeden önce öldü. Kendime MacAlpin diyerek büyüdüm."

"Ne?" Şaşırmıştı.

Roger şaşırmış görünüyordu. "Evlilik sözleşmesinde onun klanını memnun etmek için MacAlpin olacağım yazıyordu."

"Bunu yapar mıydınız? Sir Thomas'a kocamın bir MacArran olması gerektiğini söyledim ama o bunun imkânsız olduğunu, hiçbir İngiliz'in dinsiz bir İskoç ismi için eski güzel ismini bırakmayacağını söyledi."

Roger'ın gözleri öfkeyle parladı. "Anlamıyorlar! Lanet olası İngilizler! Sadece kendi yöntemlerinin doğru olduğunu düşünüyorlar. Neden, Fransızlar bile-"

"Fransızlar bizim dostumuz," diye araya girdi Bronwyn. "Bizim onların ülkesini ziyaret ettiğimiz gibi onlar da bizim ülkemizi ziyaret ediyorlar. İngilizlerin yaptığı gibi ekinlerimizi yok etmiyor ya da sığırlarımızı çalmıyorlar."

"Sığır." Roger gülümsedi. "İşte ilginç bir konu. Söylesene, MacGregor'lar hâlâ böyle besili hayvanlar yetiştiriyor mu?"

Bronwyn nefesini sertçe içine çekti. "MacGregor Klanı bizim düşmanımız." "Doğru," diye gülümsedi, "ama bir MacGregor bifteği rostosunun diğerlerinden daha mı lezzetli?"

Ona sadece bakabildi. MacGregorlar yüzyıllardır MacArranların düşmanıydı.

"Elbette, büyükannem bir Highland kızı olduğundan beri işler değişmiş olabilir," diye devam etti Roger. "O zamanlar genç erkeklerin en sevdiği spor ay ışığında hızlı bir sığır baskınıydı."

Bronwyn ona gülümsedi. "Değişen bir şey yok."

Roger döndü ve parmaklarını şıklattı. "Bir şeyler yemek ister misiniz leydim? Sir Thomas'ın Fransız bir aşçısı var ve bize bir ziyafet hazırladı. Söyleyin bana, hiç nar yediniz mi?"

Sepetler boşaltılırken ve Roger'ın yaveri gümüş tabaklarda yemek servisi yaparken sadece başını sallayabildi ve şaşkınlıkla ona baktı. Hayatında ilk kez bir İngiliz'in insan olabileceğini, İskoçların yöntemlerini öğrenebileceğini ve öğrenmek istediğini düşündü. Gül şeklinde kalıplanmış ve bir krakerin üzerine yerleştirilmiş bir parça ezme aldı. Günün olayları onun için bir vahiy gibiydi.

"Söyleyin bana Lord Roger, klan sistemimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Roger altın brokar ceketindeki kırıntıları sildi ve kendi kendine gülümsedi. Kadının tüm sorularına karşı hazırlıklıydı.

Bronwyn son bir aydır çok fazla zaman geçirdiği odada duruyordu. Yanakları hâlâ kızarmıştı ve gözleri sabahki hızlı yolculuktan dolayı hâlâ parlaktı.

"O diğer erkekler gibi değil," dedi Morag'a. "Sana söylüyorum, birlikte saatler geçirdik ve bir kez olsun konuşmayı kesmedik. Bazı Galce kelimeler bile biliyor."

"Buralarda birkaç tane edinmek zor değil. Ovalılardan bazıları bile Galce biliyor." Bu Morag'ın en büyük hakaretiydi. Ona göre Lowlandlılar İskoç'tan çok İngiliz olan hain İskoçlardı.

"O zaman söylediği diğer şeyleri nasıl açıklıyorsunuz? Büyükannesi bir İskoç'tu. Onun fikirlerini duymalıydın! Kral Henry'den İngilizlerin bize saldırmalarını engellemesini isteyeceğini, bunun İskoç kadınlarını yakalayıp kendi istekleri dışında evlenmeye zorlamaktan daha fazla barış getireceğini söyledi."

Morag kara, buruşuk yüzünü ceviz kabuğu çirkinliğine büründürdü. "Bu sabah tüm İngilizlerden nefret ederek buradan ayrıldın ve birinin ayaklarına kapanarak geri döndün."

Ondan duyduğunuz tek Şey s  zler. Hiç eylem g  rmediniz. Bu adam ona g  venmeniz için ne yaptı?"

Bronwyn ağır ağır pencere kenarındaki koltuğa oturdu. "Halkım için en iyisini istediğimi g  remiyor musun? Bir İngiliz'le evlenmeye zorlanıyorum,   yleyse neden hem aklen hem de kanen İskoç olan biriyle evlenmeyeyim?"

"Koca seçme Őansın yok!" dedi Morag hiddetle. "B  y  k bir   d  l olduğunu g  remiyor musun? Gen   erkekler g  zel bir kadının eteklerinin altına girmek için her Şeyi s  ylerler. Ve eğer o etekler incilerle kaplıysa, onlara sahip olmak için kendilerini   ld  rebilirler."

"Yalan s  ylediğini mi s  yl  yorsun?"

"Nereden bilebilirim ki? Adamı daha yeni g  rd  m. Ama Stephen Montgomery'i g  rmedim. Annesi bir İskoç olabilir. Belki de omzunda bir tartan ve kemerinde bir dirk ile ortaya çıkacaktır."

"Bu kadarını umamazdım," diye iç geçirdi Bronwyn. "Bin tane İngilizle tanıŐsam, hiçbiri klanımı Roger Chatworth kadar anlayamaz." Ayağa kalktı. "Ama haklısın. Sabırlı olacağım. Belki de bu Montgomery denen adam eşsizdir, İskoçlara inanan anlayıŐlı bir adamdır."

"Umarım çok fazla Şey beklemiyorsundur," dedi Morag. "Umarım Chatworth seni çok fazla beklentiye sokmamıŐtır."

İkinci B  l  m

" ^ "

Stephen, Sir Thomas'ın sınırdaki evine varmadan önce b  t  n g  n ve gece boyunca hızlı ve sert bir Şekilde at s  rm  Őt  . Stephen arabaları ve hizmetk  rlarını çoktan geride bırakmıştı. Sadece kişisel koruması onunla kalmayı başarmıştı. Birkaç saat önce bir fırtına ve taŐmak üzere olan bir nehirle karŐılaŐmıŐlardı.

kıyılarını patlattı. Stephen çamurda debeleniyordu. Şimdi avluya girdiğinde, kendisi ve adamları çamur yığınlarıyla kaplıydı. Bir ağaç dalı Stephen'ın gözüne isabet etmiş ve kan kuruyarak ona şişmiş, grotesk bir görünüm vermişti.

Hızla atından indi ve dizginleri yorgun yaverine verdi. Büyük malikâne sayısız mumla aydınlatılmıştı ve havada müzik sesi yükseliyordu.

Stephen gözlerinin ışığa için bir an kapının içinde durdu.

"Stephen!" Sör Thomas topallayarak ilerlerken seslendi. "Senin için endişeleniyorduk! Sabah seni aramaları için adam gönderecektim."

Bir adam gelip yaşlı ve gut hastası şövalyenin arkasında durdu. "Demek kayıp damat bu," diye gülümseyerek Stephen'baştan aşağı süzdü ve kirli, yırtık giysilerine dikkat etti. "Herkes endişeli değil Sör Thomas."

"Evet," diye güldü bir başkası. "Genç Chatworth gecikmiş damat olmadan da gayet iyi iş çıkarmışa benziyor."

Sir Thomas elini Stephen'ın omzuna koydu ve onu koridorun dışındaki bir odaya doğru yönlendirdi. "İçeri gel oğlum. Konuşmak için zamana ihtiyacımız var."

Büyük bir odaydı, keten katlama deseninde oyulmuş meşe panellerle kaplıydı. Bir duvarın karşısında uzun bir sehpa üzerinde bir dizi kitap vardı. Seyrek mobilyaları, kısık alevlerin neşeyle yandığı büyük bir şöminenin önüne yerleştirilmiş dört sandalye tamamlıyordu.

"Chatworth'le ne alakası var?" Stephen hemen sordu.

"Önce otur. Yorgun görünüyorsun. Biraz yemek ister misin? Şarap?" Stephen
ceviz sandalyeden bir minder attı ve minnetle oturdu.

Sir Thomas'ın ikram ettiği şarabı aldı. "Özür , geciktim. Kayınbiraderim düştü ve taşıdığı bebeği kaybetti. Neredeyse ölüyordu. Korkarım tarihi fark etmedim ve bunu ancak üç gün geciktikten sonra fark ettim. Buraya gelebilmek için elimden geldiğince çok at sürdüm." Boynundan bir parça toprak kopardı ve şömineye attı.

Sir Thomas başını salladı. "Görünüşünden belli. Eğer biri bana Montgomery'nin bayrağını taşıyarak yaklaştığınızı söylemeseydi

leoparlar, seni asla tanıyamazdım. Gözünün üstündeki kesik görüldüğü kötü mü?"

Stephen dalgınca yeri yokladı. "Çoğunlukla kurumuş kan. Yüzümden aşağı akması için çok hızlı gidiyordum," diye şaka yaptı.

Sir Thomas güldü ve yerine oturdu. "Sizi gördüğüme sevindim. Kardeşlerin nasıl?"

"Gavin, Robert Revedoune'un kızıyla evlendi."

"Revedoune mu? O maçta para var."

Stephen gülümsedi ve Gavin'in önemseydiği son şeyin karısının parası olduğunu düşündü. "Raine hâlâ serflere yapılacak muamele hakkındaki saçma fikirlerinden bahsediyor."

"Ya Miles?"

Stephen kadehindeki şarabı bitirdi. "Miles geçen hafta bize piç çocuklarından daha hediye etti. Bu üç ya da dört oldu, sayısını unuttum. Eğer bir aygır olsaydı, zengin olurduk."

Sir Thomas güldü ve iki metal kadehi de yeniden doldurdu.

Stephen içkisini tekrar kaldırırken yaşlı adama baktı. Sir Thomas babasının bir arkadaşıydı, yurt dışına yaptığı birçok geziden çocuklara hediyeler getiren fahri bir amcaydı, yirmi altı yıl önce Stephen'ın vaftiz törenine katılmıştı. "Bu konuyu kapattığımıza göre," dedi Stephen yavaşça, "belki bana ne sakladığını söylersin."

Sir Thomas boğazının derinliklerinden gelen yumuşak bir sesle kıkırdadı. "Beni çok iyi tanıyorsun. Gerçekten bir şey yok, tatsızlık, ciddi bir şey değil. Roger Chatworth gelininizle epey vakit geçirdi, hepsi bu."

Stephen yavaşça ayağa kalkarak şömineye doğru yürüdü. Hareket ettikçe giysilerinden çamur parçaları dökülüyordu. Sir Thomas, Chatworth adının Stephen için ne anlama geldiğini bilemezdi. Alice Valence yıllardır ağabeyinin metresiydi. Gavin defalarca ona evlenme teklif etmişti. Alice reddetmiş, zengin Edmund Chatworth ile evlenmeyi tercih etmişti. Evlendikten kısa bir süre sonra Edmund öldürüldü ve Alice, Gavin'in hayatına yeniden girdi. Hain bir kadındı ve sarhoş, uykulu bir Gavin'le yatağa girmiş, sonra da Judith'in onları birlikte görmesini ayarlamıştı. Judith acı içinde merdivenlerden düşerek çocuğunu kaybetti ve neredeyse kendi hayatını kaybediyordu.

Roger Chatworth, Alice'in kayınbiraderiydi ve bu ismi anmak bile Stephen'in dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

"Bundan daha fazlası olmalı," dedi Stephen sonunda.

"Bronwyn dün akşam, bu kadar... nezaketsiz bir koca yerine Roger'ın daha çok hoşuna gideceğini ima etti."

Stephen gülümsedi ve sandalyeye geri döndü. "Peki Roger tüm bunları nasıl karşılıyor?"

"Uyumlu görünüyor. Her sabah onunla birlikte ata biniyor, akşam yemeğine kadar ona eşlik ediyor, bahçede onunla vakit geçiriyor."

Stephen son şarabını da içti ve rahatlamaya başladı. "Chatworth'lerin açgözlü oldukları bilinir ama ne derece açgözlü olduklarını bilmiyordum. Kadının arkadaşlığına katlandığına göre çok aç olmalı."

"Dayanmak mı?" Sir Thomas şaşırarak sordu.

"Bana karşı dürüst olmamanıza gerek yok. Etrafı sarıldığında nasıl bir erkek gibi savaştığını duydum ve daha da kötüsü kendi babasının bile onu halefi ilan edecek kadar erkek olarak gördüğünü duydum. Roger için neredeyse üzüleceğim. Bu iğrenç kadını almasına izin verirsem onun için iyi olur."

Sir Thomas ağzı bir karış açık öylece durdu, sonra yavaş yavaş gözleri parlamaya başladı. "İğrenç, değil mi?" diye kıkırdadı.

"Başka ne olabilir ki? İskoçya'da biraz zaman geçirdiğimi unutmayın. Daha vahşi, daha vahşi bir insan grubuna hiç rastlamadım. Ama Kral Henry'ye ne diyebilirdim ki? Beni ödüllendirdiğini düşünüyordu. Kenara çekilip Roger'ın onu almasına izin verirsem sonsuza dek bana borçlu kalacaktı. O zaman zırhımı ödünç almaya çalışmayacak tatlı, güzel, küçük bir kadınla evlenebilirdim. Evet," diye gülümsedi, "sanırım yapacağım şey tam da bu."

"Sana katılıyorum," dedi Sir Thomas kararlılıkla. "Bronwyn gerçekten de iğrenç bir kadın. Eminim Roger sadece onun topraklarıyla ilgileniyordur. Ama Kral Henry'ye adil olduğunu söyleyebilmek için neden onunla tanışmıyorsun? Eminim sana şöyle bir bakacak, ne kadar pis olursan ol, seninle evlenmeyi reddedecektir."

"Evet." Stephen sırtıttı, beyaz dişleri onu daha da kirli gösteriyordu. "O zaman yarın hem kadın hem de ben Roger'a kararımızı söyleyebiliriz. O zaman eve gidebilirim. Evet, Sör Thomas, bu harika bir fikir."

Sir Thomas'ın gözleri bir çocuğunki gibi parlıyordu; adeta dans ediyorlardı. "Bu kadar genç bir adam için alışılmadık bir bilgelik gösteriyorsun. Siz burada bekleyin, ben onu arka merdivenlerden bu odaya getirtirim."

Stephen alçak sesle ıslık çaldı. "Arka merdivenler, değil mi? Tahmin ettiğimden daha kötü durumda olmalı."

"Göreceksin oğlum. Göreceksin," dedi Sir Thomas odadan çıkarken.

Bronwyn çenesine kadar sıcak, buharlı su dolu küvete gömülmüş halde oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve eve dönmeyi düşünüyordu. Roger onunla birlikte olacak ve birlikte klanına liderlik edeceklerdi. Bu, son birkaç gündür giderek daha sık kafasında canlandırmaya başladığı bir resimdi. Roger anlayabileceği bir İngiliz'di. Her geçen gün İskoçlar hakkında daha çok şey öğreniyor gibiydi.

Morag odaya girdiğinde gözlerini açtı. "O burada," diye duyurdu yaşlı kadın.

"Burada kim var?" Bronwyn inatla sordu, Morag'ın tam olarak kimi kastettiğini biliyordu.

Morag onun sorusunu duymazdan geldi. "Sör Thomas'la konuşuyor ama eminim birkaç dakika içinde seni çağıracaklar, o yüzden sudan çık ve giyin. Mavi elbiseni giyebilirsin."

Bronwyn başını arkaya yasladı. "Banyomu bitirmedim ve sırf ortaya çıkma zahmetine katlandığı için onunla buluşmaya niyetim yok. Beni dört gün bekletti, belki ben de onu beş gün bekletirim."

"Senin de bildiğin gibi çocukça davranıyorsun. Seyis, adamın atlarının ölümüne koşurulduğunu söyledi. Buraya aceleyle gelmeye çalıştığını görebilirsiniz."

"Ya da belki atlarına hep kötü davranıyordur."

"Değiştirmek için çok büyük değilsin! Şimdi o küvetten çık yoksa kafandan aşağı bir kova soğuk su atarım."

Morag harekete geçmeden kapı aniden tekrar açıldı ve bir çift muhafız ortaya çıktı.

"Bu ne cüret!" Bronwyn suyun dibine batarken bağırdı. Rab anında küvetin dibindeki yerinden kalktı, saldırmaya hazırdı.

Adamlar yüz yirmi kiloluk hırlayan, keskin dişli bir köpek tarafından dengeleri bozulmadan önce Bronwyn'i ancak bir an görebilmişlerdi.

Morag, Bronwyn'in ince keten kombinezonunu kaptı ve ona fırlattı. Bronwyn küvette durdu ve aceleyle ıslak vücudunun üzerine çekti, etekleri suya düştü. Küvetin dışına çıkarken Morag'dan yünlü bir tartan aldı.

"Sessiz ol, Rab!" Bronwyn emretti. Tazı hemen itaat ederek onun yanına geldi.

Muhafızlar yavaşça ayağa kalktı, Rab'in kendileriyle oynadığı bileklerini ve omuzlarını ovuşturdular. Köpeğin sadece Bronwyn'in doğrudan komutuyla öldürdüğünü bilmiyorlardı; aksi takdirde kalıcı hasar vermeden onu koruyordu. Adamlar Bronwyn'in odasına götürülen küveti görmüş, su sıçratışını duymuşlardı. Sir Thomas'ın emirlerini onu banyosunda görmek için bir davetiye olarak kullandılar. Şimdi tepeden tırnağa bir İskoç ekosesine sarılmıştı. Vücudunun hiçbir çizgisi görünmüyordu, sadece yüzü ve mizahla parlayan gözleri vardı.

"Ne istiyorsun?" Bronwyn sordu, sesinde kahkaha vardı.

"Sir Thomas'ın çalışma odasına geleceksiniz," dedi muhafızlardan biri asık suratla. "Ve eğer o köpek bir daha-"

Onun sözünü kesti. "Eğer bir daha benim iznim olmadan odama girersen, Rab'in boğazını kesmesine izin veririm. Şimdi yolu göster."

Bronwyn'den büyük kurt köpeğine baktılar, sonra dönüp gittiler. Bronwyn onları merdivenlerden aşağı kadar takip ederken başını dik tuttu. Bu Stephen Montgomery tarafından kendisine yapılan muameleye duyduğu öfkeyi kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Düşününe dört gün geç kalmış, sonra da gelir gelmez serseri bir hizmetçi kız gibi önüne sürüklenmişti.

Bronwyn çalışma odasına girdiğinde Sir Thomas'tan şöminenin yanında duran adama baktı. Adam uzun boyluydu ama inanamayacağı kadar kirliydi. Yüzü hakkında hiçbir şey söyleyemiyordu. Bir tarafı şişmiş gibiydi ve bunun kalıcı bir rahatsızlık olup olmadığını merak etti.

Birden muhafızlardan biri ona yaptığı sporun karşılığını ödemenin bir yolunu buldu. Uzun ekosenin arka ucundan tutarak Bronwyn'i sert bir şekilde itti. Bronwyn öne düştü ve muhafız ekoseyi geri çekti.

"Sen!" Sir Thomas böğürdü. "Gözümün önünden çekil! Bir hanıma böyle davranmaya nasıl cüret edersin! Sabah buraya elli mil yaklaşırsan seni astırırım!"

Sir Thomas elbiseyi almak için eğilirken iki muhafız da dönüp hızla odadan çıktı.

Bronwyn sadece bir anlık şaşkınlıkla hızla dizlerinin üzerinden kalktı ve ayağa kalktı. İnce kombinezonu hâlâ ıslak olan vücuduna sanki çıplakmış gibi yapışmıştı. Stephen'a bakana kadar elleriyle kendini örtmeye çalıştı. Stephen artık soğukkanlılıkla şömineye yaslanmıyordu ama dikkat kesilmiş, ağzı açık bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, her tarafı bembeyazdı, ağzı o kadar açıktı ki dili neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Kadın ona karşı dudağını büktü ama adam fark etmedi bile. Tek görebildiği boynunun altındakiydi. Kollarını iki yana açtı ve ona ters ters baktı.

Sir Thomas Bronwyn'in ekosesini nazıkçe omuzlarına yerleştirene kadar olağanüstü uzun bir süre geçmiş gibiydi. Onu vücuduna sıkıca sardı.

"Stephen, gelini selamlaman gerekmiyor mu?"

Stephen kendini toparlayana kadar birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Yavaşça ona doğru yürüdü.

Bronwyn uzun boylu bir kadındı ama adamın gözleriyle buluşmak için başını kaldırması gerekti. Loş ışıktaki daha da kötü görünüyordu. Mum ışığı yüzündeki çamur ve kurumuş kanın ürkütücü gölgelerini oluşturuyor gibiydi.

Kadının göğsünden bir kıvrımı kaldırarak parmaklarının arasında hissetti. "Hata yapmadınız değil mi Sör Thomas?" diye sordu sessizce, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan. "MacArran Klanı'nın lordu bu mu?"

Bronwyn geri adım attı. "Benim de kendime ait bir dilim ve beynim var. Sanki burada değilmişim gibi konuşmana gerek yok. Ben MacArran'ın MacArran'ıyım ve tüm İngilizlerden nefret etmeye yeminliyorum, özellikle de geç ve yıkanmamış olarak karşıma çıkarak klanıma ve bana hakaret edenlerden." Sör Thomas'a döndü. "Çok yorgun olduğumu fark ettim. Bu zavallı mahkûmun bu kadar büyük bir ricasını yerine getirebilerseniz beni mazur görmenizi rica ediyorum."

Sir Thomas kaşlarını çatı. "Stephen artık senin efendin."

Onunla yüzleşmek için döndü, ona sert bir bakış attı ve sonra onun izni olmadan odadan çıktı.

Sir Thomas Stephen'a döndü. "Korkarım biraz terbiye eksikliği var. Bu İskoç erkekleri kadınlarına daha sık sert davranmalı. Ama sivri diline rağmen, hâlâ çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Stephen sadece Bronwyn'in az önce çıktığı kapı aralığına bakabildi. Onun hayalleri önünde dans ediyordu; sadece rüyalarda var olduğunu düşündüğü bir beden, siyah saçlar ve safir gözler. Çenesi ona doğru öyle çıkıktı ki, onu öpmek için can atıyordu. Göğüsleri dolgundu, ıslak, yapışkan kumaşa karşı sertti; beli küçük ve sıkıydı; kalçaları ve uylukları yuvarlak, küstah, kışkırtıcı.

"Stephen?"

Stephen neredeyse sandalyeye düşecekti. "Bilseydim," diye fısıldadı, "bir fikrim olsaydı, Kral Henry onu bana vaat ettiğinde haftalar önce gelirdim."

"O zaman sizin onayınızı alıyor?"

Elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım rüya görüyorum. Hiçbir kadın hem böyle görünüp hem de hayatta olamaz. Bana bir oyun oynuyor olmalısın. Düşün günümde gerçek Bronwyn MacArran'ın yerine geçmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Sizi temin ederim ki o gerçek. Onu neden bu kadar sıkı koruduğumu sanıyorsun? Adamlarım onun için her an savaşmaya hazır köpekler gibi. Etrafta durup birbirlerine hain İskoçların hikayelerini anlatıyorlar ama gerçek şu ki, her biri ayrı ayrı kızın yatağında senin yerini almayı cömertçe teklif etti."

Stephen bunun üzerine dudağını büktü. "Ama bunları ondan sakladınız." "Kolay olmadı."

"Peki ya Chatworth? Karımın yanında benim yerimi mi aldı?"

Sir Thomas kıkırdadı. "Sanki kısıkanıyormuşsun gibi konuşuyorsun ve biraz önce onu Roger'a vermek istiyordun. Hayır, Roger onunla asla refakatsiz bir an bile geçirmedir. Çok iyi bir binicidir ve İskoçlara kaçır korkusuyla onunla tek başına ata binmez."

Stephen alaycı bir şekilde homurdandı. "Daha çok Chatworth adının tek başına at koşturamayacak kadar çok düşmanı varmış gibi." Ayağa kalktı. "Onu odasına kilitlemeli ve hiçbir erkekle gezmesine izin vermemeliydin."

"Leydi Bronwyn'inki gibi bir yüze karşı koyabilecek kadar yaşlı değilim. Benden bir şey istemesi yeterli, ben de ona vereceğim."

"O artık benim sorumluluğumda. Güneydoğu odasını tekrar alabilir miyim? Bir banyo ve biraz yiyecek gönderebilir misiniz? Yarın benim görünüşümden rahatsız olmayacaktır."

Sir Thomas, Stephen'ın sakın kendine güvenine gülümsedi. Yarın heyecan verici bir gün olacaktı.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı odanın üzerine düşerken Bronwyn masanın yanında duruyordu, elinde bir not vardı ve kaşları çatılmıştı. Tavus kuşu mavisini kadife bir elbise giymişti. Kabarık kolları yırtmaçlıydı ve açıklıklardan soluk yeşil tiffany ipeği çekilmişti. Eteğin ön kısmı yeşil tiffany ipeği daha fazla gösterecek şekilde kesilmişti.

Morag'a döndü. "Onunla bahçede buluşmamı istedi." "Yeterince şık görünüyorsun."

Bronwyn notu elinde ufaladı. Dün gece onun varlığına hükmetme şekli yüzünden hâlâ öfkeliydi. Bu sabah davranışları ya da geç kalması için ne bir özür dilemiş ne de bir açıklama yapmıştı. Sadece tam olarak istediği şeyi istediği zaman yapmasını istemişti.

Cevap bekleyen hizmetçi kıza baktı. "Lord Stephen'a onunla görüşmeyeceğimi söyle."

"Olmaz mı leydim? Hasta mısınız?"

"Ben gayet iyiyim. Dediğim gibi mesajımı ilet, sonra Roger Chatworth'a git ve on dakika içinde bahçede buluşacağımızı söyle."

Kızın gözleri büyüdü ve sonra odadan çıktı.

"Kocanla barışsan iyi edersin," dedi Morag. "Onu kızdırarak hiçbir şey kazanamazsın."

"Kocam! Kocam! Tek duyduğum bu. O henüz benim kocam değil. Son günlerde beni görmezden geldikten sonra onun çağrısına mı atlayacağım? Onun yüzünden malikânedeki herkes bana gülüyor, ama ben onun

ortaya çıktığı anda itaatkar bir eş gibi ayakları. Benim uysal, korkak bir kadın olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ondan ve onun gibilerden nefret ettiğimi bilmesini istiyorum."

"Peki ya genç Chatworth? O bir İngiliz."

Bronwyn gülümsedi. "En azından yarı İskoç. Belki onu Highlands'e götürebilirim ve ondan tam bir İskoç yapabiliriz. Gel, Rab, bir randevumuz var."

"Günaydın Stephen," diye seslendi Sir Thomas. Çok güzel bir sabahtı, gün ışığı parlaktı, hava önceki geceki hızlı duştan tazeydi. Havada gül kokuları vardı. "Düncünden çok daha iyi görünüyorsun."

Stephen koyu kahverengi kamgarn kumaştan kısa bir ceket giymişti. Omuzlarının genişliğini ve göğsünün kalınlığını vurguluyordu. Bacakları, güçlü kalçalarının her bir kas kıvrımını saran hortumlarla kaplıydı. Koyu sarı saçları yakası boyunca kıvrılıyor, gözleri güçlü çenesinin üzerinde parlıyordu. Olağanüstü yakışıklıydı.

"Benimle görüşmeyi reddetti," dedi hiç konuşmadan.

"Sana onun yöntemlerinin keskin olduğunu söylemiştim."

Stephen aniden başını kaldırdı. Bronwyn onlara doğru geliyordu. Önce yanındaki Roger'ı görmedi. Gözleri sadece onu görüyordu. Ağır, gür saçları sırtından aşağıya doğru, engellenmeden, açıkta akıyordu. Güneş ışığı saçlarından yansıyarak altın tozu zerrecikleri gibi parıltılarına neden oluyordu. Elbisesinin mavisi gözlerinin mavisini tekrarlıyordu. Çenesi gece olduğu gibi gün ışığında da inatçıydı.

Bir an durakladıklarında Roger sessizce, "Günaydın," dedi.

Bronwyn Sör Thomas'a başını salladı, sonra gözleri Stephen'a takıldı. Onu tanıyamamıştı. Sadece daha önce hiç böyle gözleri olan bir adam görmediğini düşündü. Onun içini görüyor gibiydiler. Zorlukla gözlerini kaçırdı ve patikada ilerlemeye devam etti.

Stephen, Roger Chatworth'ün evleneceği kadının yanında yürüdüğünü nihayet fark edecek kadar kendine geldiğinde, boğazından alçak sesle hırladı ve bir adım öne çıktı.

Sir Thomas onun kolunu yakaladı. "Onun peşinden böyle gitme. Eminim Roger kavga etmekten başka bir şey istemez. Bronwyn de öyle."

"İkisine de verebilirim!"

"Stephen! Beni dinle. Kızı incittin. Geç kaldın, mesaj göndermedin. O gururlu bir kadın, bir kadının olamayacağı kadar gururlu. Babası onu varisi yaptığında bunu yaptı. Ona zaman ver. Yarın onu ata bindir ve onunla konuş. O zeki bir kadın."

Stephen rahatladı ve elini kılıcının kabzasından çekti. "Onunla konuşmak mı? Böyle görünen bir kadınla nasıl konuşabilirim? Dün gece beni öyle rahatsız ettiği için zor uyudum. Evet, onu ata bindireceğim ama belki de kastettiğin türden bir ata binmek değildir."

"Düğününüz yarından sonraki güne ayarlandı. O zamana kadar kızı bakire bırak."

Stephen omuz silkti. "O benim. Onunla istediğimi yaparım."

Sir Thomas genç adamın küstahlığı karşısında başını salladı. "Gelin, yeni şahinlerime bakın."

"Baldızım Judith, Gavin'e yeni bir yem gösterdi. Belki görmek istersiniz."

Bahçeden çıktılar ve mews'a doğru yürüdüler.

Roger'la birlikte yürürken Bronwyn bahçede bir gece önce tanıştığı adamı aramaya devam etti. Gördüğü tek yabancı Sir Thomas'ın yanındaki adamdı. Diğer adamlar da aynıydı, ona bakıyor, yanından geçerken aynı aşağılayıcı şekilde gülüyorlardı.

Ama hiçbirisi daha önce sürüklendiği çirkin, pis adama benzemiyordu. Bir keresinde omzunun üzerinden Sir Thomas'ın olduğu yere baktı. Hem o hem de yabancı gitmişti. Adamın gözleri onu rahatsız ediyordu. Ondak kaçmak istemesine neden olurken aynı zamanda hareket etmesini de engelliyordu. Görüşünü temizlemek için gözlerini kırıştırdı ve daha güvenli birine, Roger'a döndü. Adamın gözleri gülümsüyordu, nazikti ve hiçbir şekilde rahatsız edici değildi.

"Söyleyin bana Lord Roger, Stephen Montgomery hakkında çirkin bir adam olmasından başka bilinmesi gereken ne var?"

Roger onun sorusuyla irkildi. Stephen'la tanıştırlan bir kadının onu çirkin bulacağını düşünemezdi. Chatworth gülümsedi. "Bir zamanlar Montgomery'ler zengindi, ama kibirleri bir kralın hoşuna gitmedi ve o da servetlerini aldı." Kaşlarını çattı. "Yani şimdi zenginlikle evlenmek zorundalar."

"Bulabildikleri en zengin kadınlar" diye vurguladı.

Bronwyn babasıyla birlikte ölen adamları düşündü. Kocası olarak onlardan birini seçebilirdi ve onu seven, topraklarından başka bir şey isteyen bir adamla evlenebilirdi.

Morag kuyudan bir kova su çekerken, gözleri bahçe duvarına yaslanmış sessiz genç adamdan hiç ayrılmadı. Morag son birkaç gündür Bronwyn'in yanından hiç ayrılmamıştı ama kız çoğu zaman Morag'ın varlığından habersizdi. Bronwyn'in bu Roger Chatworth ile kendini gösterme şeklinden hoşlanmıyordu. Morag da Chatworth gibi, bir kadına evlenmeden birkaç gün önce kur yapan bir adamdan hoşlanmıyordu.

Morag, Bronwyn'in Stephen Montgomery ile buluşmasından döndüğü gece söylediği saçmalıkları duymuştu. Montgomery'nin ne kadar sarkık, ağzından salyalar akan bir aptal olduğunu duymuştu. Bronwyn onunla asla evlenmeyeceğini, onun aşağılık ve iğrenç biri olduğunu haykırmıştı.

Morag su kovasını yere koydu. Neredeyse bir saattir, Roger'ın uduyla çaldığı melodiyi söylerken mavi gözlü adamın Bronwyn'e bakmasını izliyordu. Yabancı gözünü bile kırpmamıştı. Sadece durmuş ve onu izlemişti.

Morag yüksek sesle, "Demek evleneceği kişi sensin," dedi.

Stephen gözlerini kaçırmakta zorlandı. Boğumlu kadına baktı ve gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Ona öyle bir bakıyorsun ki, sanki zaten sahipmişsin gibi."

Stephen güldü.

"Senin yaratılmış en çirkin insan olduğunu söyledi."

Stephen'in gözleri parladı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Morag homurdandı. "Yapacaksın. Ve sakın benden iltifat almaya kalkma."

"Artık yerimi aldığuma göre, belki bana kim olduğunuzu söylersiniz. Aksanınızdan Bronwyn'im gibi bir İskoç olduğunuzu anlıyorum." "Ben MacArran'lı Morag'ım."

"Bronwyn'in hizmetçisi mi?"

Morag'ın sırtı sertleşti. "İskoçya'da özgür insanlar olduğumuzu öğrensen iyi olur. Ekmeğimi kazanmak için elimden geleni yapıyorum. Kendi düğününe neden geç kaldın?"

Stephen tekrar Bronwyn'e baktı. "Baldızım çok hastaydı. Yaşayacağını öğrenmeden buradan ayrılamazdım."

"Ve bir mesaj gönderemediniz mi?"

Stephen ona mahcup bir bakış attı. "Unutmuşum. Judith için endişelendim ve unuttum."

Morag küçük bir kahkaha attı. Bu uzun boylu şövalyeden etkilendiğini hissedebiliyordu. "Kendi çıkarlarını unutacak kadar başkasını önemseyebilecek kadar iyi bir adamsın."

Stephen'ın gözleri parladı. "Elbette, o zamanlar metresinizin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kadın yine güldü. "Bir İngiliz için iyi, dürüst bir çocuksun. İçeri gel ve benimle biraz viski iç. Günün bu kadar erken saatinde biraz viskiden korkmuyor musun?"

Kolunu ona doğru uzattı. "Belki seni sarhoş edebilir ve Bronwyn hakkında sorular sor."

Morag'ın kıkırdaması bahçede çınladı. "Bir zamanlar erkekler beni başka nedenlerle sarhoş etmek isterdi genç adam." Birlikte eve doğru yürüdüler.

Bronwyn kahkahayı duyunca kaşlarını çatı. Adamın kendisine baktığının fazlasıyla farkındaydı ve bunu tuhaf bir şekilde rahatsız edici bulmuştu. Arada bir adama bakıyor ve kolay bir zarafet, güç ve hafifçe kontrol altında tutulan bir kuvvet izlenimi ediniyordu. Morag'ın adamla fazla samimi konuşması onu rahatsız etmişti. Yaşlı kadın genellikle erkeklerden, özellikle de İngilizlerden hoşlanmazdı ve Bronwyn bu adamın onu nasıl bu kadar kolay etkileyebildiğini merak ediyordu.

"Morag'ın yanındaki adam kim?"

Roger kaşlarını çattı. "Onunla tanıştığını sanıyordum. Bu Stephen."

Stephen'in geri çekilen haline baktı, kolunu buruşuk kadına nasıl uzattığını izledi. Morag'ın başı Stephen'in dirseğinin üzerine ancak ulaşabildi.

Bronwyn birden kendini daha da aşağılanmış hissetti. Nasıl bir adamdı ki evleneceği kadına bir başkası kur yaparken öylece duruyordu? Sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen onunla konuşma zahmetine bile girmemişti.

"Leydi Bronwyn, sizi üzen bir şey mi var?" Roger onu yakından izleyerek sordu.

"Hayır," diye gülümsedi. "Kesinlikle hiçbir şey. Lütfen oynamaya devam edin."

Bronwyn Morag'ı tekrar gördüğünde neredeyse akşam olmuştu. Batan güneş odayı loşlaştırıyordu. Rab hanımının yanında durmuş, o da uzun saçlarını tarıyordu. "Bu öğleden sonra bir ziyaretçin olduğunu görüyorum," dedi sanki hiç önemli değilmiş gibi.

Morag omuz silkti.

"İlginç bir şeyden bahsettiniz mi?" Morag yine sadece omuz silkti.

Bronwyn tarağını bıraktı ve Morag'ın oturduğu pencere kenarındaki koltuğa gitti. "Bana cevap verecek misin!"

"Çok meraklısın. Ne zamandan beri özel konuşmalarım hakkında cevap vermek zorundayım?"

"Yine öğleden sonra içiyorsun. Kokusunu ."

Morag sırtıttı. "Bu çocuk kesinlikle viskisini tutabiliyor. Bahse girerim masanın altından bir İskoç içebilir."

"Kim?" Bronwyn talep etti.

Morag ona sinsi bir bakış attı. "Neden, kocan tabii ki. Başka kim hakkında cevap almak için peşime düşeceksin ki?"

"Ben... !" Bronwyn kendini sakinleştirdi. "O benim kocam değil. Bırakın düğününe gelmeyi, benimle konuşma zahmetine bile katlanmıyor."

"Demek seni hâlâ rahatsız eden şey buymuş. Bizi birlikte göreceğini düşünmüştüm. Genç Chatworth'un kolu sendeyken onu terslemeyi mi planlıyordun?"

Bronwyn cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm! Stephen Montgomery'nin hiçbir kadın tarafından küçümsenmeye alışık olmadığını söylememe izin verin ve Chatworth'le olan ilişkinizden sonra sizinle evlenmeye karar verirse, kendinizi şanslı saymalısınız."

"Şanslı!" Bronwyn soluk soluğa kalmayı başardı. Söyleyebildiği tek şey buydu. Morag bir kelime daha ederse o cılız boynunu kırabilirdi. "Gel, Rab," diye emretti ve odadan çıktı.

Merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki bahçeye doğru aceleyle indi. Hava çoktan kararmıştı ve ay ağaçların ve çitlerin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Sonunda alçak bir duvarın önündeki taş bir banka oturmadan önce patikalar boyunca uzunca bir süre yürüdü. Eve gitmeyi ne kadar çok istiyordu! Bu yabancılardan, bu yabancı kıyafetlerden, kendisine sadece bir savaş ganimeti olarak bakan yabancı adamlardan uzaklaşmak istiyordu.

Rab aniden ayağa kalktı ve alçak bir hırıltıyla uyardı.

"Kim var orada?" diye sordu.

Adam bir adım öne çıktı. "Stephen Montgomery," dedi sessizce. Ay ışığında daha iri görünüyordu, kadının üzerinde yükseliyordu. "Sizinle oturabilir miyim?"

"Neden olmasın? İngilizlerle ilgili herhangi bir konuda benim ne söz hakkım olabilir ki?"

Stephen onun yanına oturdu ve Rab'i tek bir el hareketiyle kontrol edişini izledi. Duvara yaslanmıştı, uzun bacakları önünde uzanıyordu. Bronwyn bankın kenarına yaklaşarak ondan uzaklaştı. "Daha fazla hareket edersen düşeceksin."

Kadın sertleşti. "Ne istiyorsan söyle ve işi bitir."

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi kolayca.

"Morag'a söyleyecek 'hiçbir şeyiniz' yok gibi görünüyordu."

Gülümsedi, ay ışığı düzgün, beyaz dişlerini gösteriyordu. "Kadın beni sarhoş etmeye çalıştı."

"Peki başarılı oldu mu?"

"Üç erkek kardeşle büyüyüp de içmeyi öğrenmemek olmaz." "Sadece içtiniz ve hiç sohbet etmediniz mi?"

Stephen bir an sessiz kaldı. "Bana neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

Çabucak ayağa kalktı. "Seni kollarımı açarak karşılamamı mı bekliyordun? Altı saat boyunca gelinliğimin içinde senin gelmeni bekledim. Ben

Tüm ailemin İngilizler tarafından katledildiğini gördüm ama bana biriyle evlenmem gerektiği söylendi. Sonra da sanki hiç var olmamışım gibi yok sayıldım. Şimdi de benden özür dilemiyorsunuz ama neden düşmanca davrandığımı soruyorsunuz."

Arkasını döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı.

Kolundan tuttu ve kendisine bakması için onu kendine doğru çekti. Kendisinden bu kadar uzun bir adama alışık değildi. "Sana bir özür teklif etsem kabul eder misin?" Sesi sessiz, derin ve ay ışığı kadar sıvı gümüş rengindeydi. Ona ilk kez dokunmuş, hatta ilk kez bu kadar yakın olmuştu. Bileklerini tuttu, ellerini kollarında gezdirdi, ipek ve kadifenin altındaki etini kavradı.

"Kral Henry sadece barış istiyor," dedi. "İskoçların arasına bir İngiliz koyarsa, o kadar da kötü olmadığımızı göreceklerini düşünüyor."

Bronwyn başını kaldırıp ona baktı. Kalbi oldukça sert çarpıyordu. Ondan uzaklaşmak istiyordu ama vücudu itaat etmiyordu. "Kibrin endişe verici. Görgüsüzlüğünüze bakılırsa, İskoçlarım İngilizleri korktuklarından daha kötü göreceklerdir."

Stephen usulca güldü ama aklının kızın sözlerinde olmadığı belliydi. Sol elini onun boğazına dokunmak için hareket ettirdi.

Bronwyn onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni! Beni mıncıklamaya ya da bana gülmeye hakkın yok."

Stephen onu bırakmak için hiçbir çaba göstermedi. "Çok lezzetli bir şeysin. Düğünümüzü kaçırmamış olsaydım, seni şu anda üst kattaki odama götürebileceğimi düşünebiliyorum. Belki de düğünümüzü beklediğimiz günü unutup şimdi benimle gelmek istersin?"

Dehşet içinde nefesi kesildi ve Rab'in Stephen'a tehditkâr bir şekilde hırlamasına neden oldu. Kendisini tutan ellerden hızla uzaklaştı. Rab metresi ile ona dokunan adamın arasına girdi. "Bu ne cüret?" dedi kadın sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu hakaretin için Rab'i sana çevirmediğime şükret."

Stephen şaşkınlıkla güldü. "Köpek hayatına değer veriyor." Bir adım daha yaklaştı ve Rab daha yüksek sesle hırladı.

"Daha fazla ," diye uyardı Bronwyn.

Stephen şaşkınlıkla ona baktı. Ellerini yalvaran bir hareketle kaldırdı. "Bronwyn, seni aşağılamak istememiştim. I-"

"Leydi Bronwyn, size yardımcı olabilir miyim?" Roger Chatworth çitlerin gölgesinden çıkarak sordu.

"Son zamanlarda gölgelerde gizlenmeye mi başladın, Chatworth?" Stephen tersledi.

Roger sakindi, gülümsüyordu. "Kendimi zor durumdaki kadınları kurtaran biri olarak görmeyi tercih ederim." Bronwyn'e döndü, kolunu uzattı. "Odanıza kadar size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Chatworth, seni uyarıyorum!"

"Kesin şunu! İkiniz de kesin!" Bronwyn çocukça kavgalarından iğrenerek, "İkiniz de kesin!" dedi. "Roger, nezaketin için teşekkür ederim ama ihtiyacım olan tek refakatçi Rab olacak." Stephen'a döndü ve ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Size gelince, efendim, iğrenç arkadaşılığınızdan ayrılmak için bir bahane bulduğum için minnettarım." Kadın adamlardan uzaklaştı ve eve dönerken Rab onu yakından takip etti.

Roger ve Stephen uzun bir süre onun ardından baktılar, sonra birbirlerine bakmadan arkalarını döndüler.

Bronwyn uyumakta zorluk çekiyordu. Stephen Montgomery onu çok rahatsız ediyordu. Onun yakınlığı tedirgin ediciydi ve bu gece o kendisine dokunurken doğru düzgün düşünememişti. Klanına lider olarak sunacağı adam bu muydu? Vücudunda ciddi bir kemik yok gibi görünüyordu.

Uyuduğunda kanlı rüyalar görüyordu. Klanının adamlarının bir İngiliz bayrağını takip ettiğini ve teker teker katledildiklerini gördü. Stephen Montgomery bayrağı tutuyor, elini Bronwyn'in elbisesine sokmaya çalışırken İskoçların ölümünü görmezden geliyordu.

Sabah Stephen'dan gelen ve onunla birlikte ata binmesini isteyen davet, Morag'ın keyfini yerine getirmemişti. Notu parçalamış ve Morag'a gitmeyeceğini söylemişti. Ama Morag'ın her zaman istediğini yaptıran bir dırdırı vardı. Yaşlı kadın Bronwyn'e Stephen'a neden bu kadar kızgın olduğunu anlattırmıştı bile.

Morag homurdandı. "O sağlıklı bir genç adam ve geceyi onunla geçirmeni istedi. Başka erkeklerin de istediğini hatırlıyorum ve o zaman kesinlikle aşağılanmamıştın."

Bronwyn sessizdi, İngilizlerin onun özgürlük ve kahkaha dolu günlerini sona erdirdiğini düşünüyordu.

Morag, Bronwyn'in sessizliğinin onu rahatsız etmesine izin vermedi. Bir şey istiyordu ve bunu elde edene kadar durmayacaktı. "Senden günü onunla geçirmeni istiyor. Ne de olsa düğünün yarın olacak."

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Yeni tarihi hiç duymadım."

Morag sabırsızlıkla, "Stephen bana bu sabah söyledi," dedi.

"Demek onu tekrar gördün! Onunla ilgili ilgini çeken şey nedir? Daha iyi olan başka adamlar, hatta İngilizler bile var." Morag

burnunu çekti. "Benim tanıdıklarımdan değil."

"Roger Chatworth nazik, zeki bir adam ve güçlü bir İskoç kanı taşıyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Morag tersledi. "Belki de İskoçların topraklarını sevdiğini söylemek istemiştir. Bence Roger Chatworth sizin sahip olduğunuz topraklara sahip olmak isterdi."

Bronwyn'in gözleri öfkeyle parladı. "Bütün bu İngilizlerin istediği bu değil mi? Şişman ve yaşlı olsaydım da beni isterlerdi."

Morag tiksintiyle başını salladı. "Bir an Stephen'ı seksi olduğu için kınıyorsun, sonra da erkeklerin kişiliğini değil, sadece servetini istediğinden yakınıyorsun. Kendini affettirmesi için ona bir şans ver. Onunla konuş, gününü onunla geçir, neden geç kaldığını sor."

Bronwyn kaşlarını çatı. Stephen'ı bir daha görmek istemiyordu, eğer mümkünse, asla. Roger'ın onun yanında ata bindiğini hayal edebiliyordu ama Stephen'ın onun isteklerine aldırmadan kendi istediğinden başka bir şey yaptığını hayal edemiyordu. Morag'a baktı. "Onunla konuşmaya çalışacağım... tabii ellerini konuşacak kadar uzun süre sabit tutabilirse."

Morag kıkırdadı. "Sanırım sesinde umut var."

Üçüncü Bölüm

Bronwyn günü nişanlısıyla geçirme konusundaki isteksizliğine rağmen özenle giyinmişti. Koyu şarap rengine sade bir yün elbise giymişti. Derin, kare yakasının etrafı tohum incilerden bir bordürle süslenmişti. Kolları dardı ve kolunun kıvrımlarını gösteriyordu.

Merdivenlerden inerken Rab de peşinden geliyordu ve başını dik tutuyordu. Stephen Montgomery'ye kendisine ve halkına karşı iyi niyetli olduğunu göstermesi için bir şans vermeyi planlıyordu. Belki de onu aceleyle yargılamıştı ve o da klanı için en iyisini istiyordu. Düğünlerine geç kaldığı için onu affedebilirdi. Sonuçta, onun kişisel rahatsızlığının ne önemi vardı ki? Önemli olan Stephen'ın klanına karşı tutumuydu, onu kabul etseler de etmeseler de. İskoçlar ve İngilizler arasında barışı en az Kral Henry kadar istiyordu, hatta katledilenler kendi aile üyeleri olduğu için daha da çok istiyordu.

Merdivenlerin dibinde durdu ve güneşin aydınlattığı bahçeye baktı. Stephen alçak bir taş duvara yaslanmış, onu bekliyordu. Stephen'ın yakışıklı bir adam olduğunu ve ona karşı olağanüstü bir çekim duyduğunu kabul etmek zorundaydı ama kişisel duygularının -aşk ya da nefret- klanının ihtiyaçlarının önüne geçmesine izin veremezdi.

"Günaydın," dedi sessizce ona doğru yürürken. Adam yakıcı bir yoğunlukla ona baktı. Tanıdık bir şekilde omzundan bir tutam saç aldı.

"Bu İskoçların geleneği mi, saçları örtmemek?" İpekli şeyi parmaklarına doladı.

"Bir kadın çocuk sahibi olana kadar genellikle saçlarını açık bırakır. Tartan giydiği zamanlar hariç," ekledi ve herhangi bir yorum yapıp yapmayacağını ya da tanıma belirtisi gösterip göstermeyeceğini görmek için onu izledi.

"Bir çocuk." Stephen gülümsedi. "Bu konuda ne yapabileceğimize bakacağız." Bahçenin uzak ucuna doğru başını salladı. "Bekleyen birkaç atım var. Hazır mısınız?"

Başını öyle bir çevirdi ki, adam saçlarını düşürdü. "Bir İskoç kadını her zaman ata binmeye hazırdır." Uzun eteklerini kaldırdı ve onun önünde yürüdü,

onun eğlenen kıkırdamasını görmezden gelerek.

Güzel siyah bir kısırak Stephen'ın kır aygırının yanında bekliyordu. Kısırak uzakta olmanın heyecanıyla ayaklarını havaya kaldırarak sıçradı. Stephen ona yardım edemeden Bronwyn eyere atladı. Ağır, dolgun etekler garipti ve İngiliz giyim tarzına yüzüncü kez lanet okudu. Stephen'ın ona Roger'inki gibi o saçma yan eyerlerden birini vermediğine sevinmişti.

Stephen daha atına binmeden, Bronwyn kısırağı ileri doğru itti. Bronwyn kadar koşmaya hevesli, canlı bir hayvandı. Atı son sürat, Roger'ın ona gösterdiği patikaya doğru yönlendirdi. Eyerde öne doğru eğildi, yüzüne ve boğazına vuran rüzgârın tadını çıkarıyordu.

Birden göz ucuyla bir hareket gördü. Dönüp baktığında Stephen'ın arkasından yaklaştığını ve ona yetişmeye çalıştığını gördü. Yüksek sesle güldü. Doğuştan hiçbir İngiliz bir İskoç kadını at üstünde yenemezdi! Kısırakla konuştu ve kırbacı onun böğrüne uyguladı. At sanki kanatları varmış gibi ileri fırladı. Bronwyn'in içinden bir güç ve coşku duygusu geçti.

Omzunun üzerinden bakınca Stephen'ın hâlâ kendisine yaklaştığını görerek kaşlarını çattı. İleride patika daralıyordu, iki atın yan yana geçemeyeceği kadar dardı. Onu geçmek istiyorsa patikadan ayrıлып ormana girmesi ve atının bacaklarını bir tavşan deliğine sokma ya da bir ağaca çarpma riskini göze alması gerekiyordu. Kısırağı yolun ortasına doğru yönlendirdi. Bir İskoç'un yolunu keserse ne yapacağını biliyordu ama bu İngilizler yumuşak, cesaret ve dayanıklılıktan yoksun şeylerdi.

Kısırak hızla koşmaya başladı. Stephen neredeyse ona yetişmek üzereydi ve Bronwyn onun şaşkınlığı karşısında zaferle gülümsedi. Kısırak hafifçe şaha kalkıp çığlık attığında Bronwyn'in elleri koltuğunu korumakla doluydu. Stephen'ın savaş eğitimi almış aygırı küçük atı sıkıştırırken kısırağın sağrısını ısırması.

Bronwyn kısırağı kontrol etmek için çok çalıştı ve kendi atını elinden aldıkları için İngilizlere lanet okudu. Bu hayvan ona yabancıydı ve komutlarına o kadar açık değildi.

Aygır onu ikinci kez ısırduğunda kısırak yine çığlık attı, sonra Bronwyn'in komutlarına rağmen kenara çekildi ve Stephen gürleyerek gitti

tarafından. Bronwyn'e attığı bakış, onun korkunç bir Gal yemini etmesine neden oldu. Dizginleri salladı ve kısrağı yolun ortasına geri götürdü.

Bronwyn tüm yarış boyunca kısrağın yavaşlamasına asla izin vermemişti. Sadece atlarla olan olağanüstü yakınlığı sayesinde hayvanı kontrol edebilmiş ve ormana doğru atlayarak saldıran aygırdan uzaklaşabilmişti.

Dereye gelip atladığında Stephen oradaydı ve onu bekliyordu. Atından inmiş ve atı su içerken yanında sakince duruyordu. "Fena değil." Ona doğru sırtıttı. "Sağ dizgini sol dizginden daha sert çekme eğilimin var ama biraz eğitimle oldukça iyi olabilirsiniz."

Bronwyn'in gözlerinden mavi bir ateş fışkırdı. Eğitim! Dört yaşındayken kendi midillisine sahip olmuş, sekiz yaşından beri babasıyla birlikte sığır baskınlarında ata binmişti. Geceleri kırlarda, deniz kıyısındaki kayalıklarda at sürmüştü... ve adam onun eğitime ihtiyacı olduğunu söylüyordu!

Stephen güldü. "O kadar üzülme. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, gördüğüm en iyi kadın binici sensin. Çoğu İngiliz kadına ders verebilirsin."

"Kadınlar!" diye soluk soluğa kalmayı başardı. "Bütün İngilizlere ders verebilirim!" "Benim durduğum yerden, bir İngiliz'e karşı yarış kaybettin.

Şimdi defol

o atı ovalayın. Bir atın kendi terinde durmasına izin veremezsiniz."

Şimdi de ona atıyla nasıl ilgilenmesi gerektiğini söylemeye cüret ediyordu. Kadın onunla alay etti, kırbacını kaldırdı ve ona vurmak için öne eğildi. Stephen kamçıyı kolayca savuşturdu, sonra bileğini keskin ve acı verici bir şekilde çevirdi ve kırbaç yere düştü. Bronwyn beklenmedik hareket karşısında dengesini kaybetti. Ağır İngiliz elbisesi bacağına öyle bir sarmıştı ki üzüngideki ayağını kaybedip öne doğru savruldu.

Kulpu kavradı ve kendini toparlayacaktı ama Stephen'ın elleri çoktan belindeydi. Onu kendine doğru çekti ve o da ondan uzaklaştı. Bir an için bu bir güç mücadelesiydi ama Bronwyn'i çileden çıkaran şey Stephen'ın onun aşağılanmasından zevk alıyor gibi görünmesiydi. Onunla oynuyor, onu tekrar aşağı çekmeden önce kazanmış gibi görünmesine izin veriyordu.

Güldü ve güçlü bir çekişle onu eyerden kaldırıp başının üzerine kaldırdı. "Çenendeki o deliğin

sinirlendiğinde daha da derinleşiyor mu?"

"Delik!" diye soludu ve ona vurmak için ayağını geri çekti.

Ayaklarının yerden bir metre yukarıda olduğu ve tek desteğinin Stephen'ın belindeki elleri olduğu düşünüldüğünde, bu akıllıca bir hareket değildi. Stephen ona bir kez daha güldü, havaya fırlattı ve kız dengesini sağlamak için çırpınırken onu kollarının arasına aldı. Ona sarıldı ve kulağını yüksek sesle öptü. "Her zaman böyle eğlenceli misin?" diye güldü.

Adam onu havada tutmasına rağmen ona bakmayı reddetti. Kolları iki yanında bağlıydı, yoksa ona vurabilirdi. "Her zaman böyle küstah mısınız?" diye karşılık verdi. "Kadınları mıncıklamaktan başka bir düşüncen yok mu senin?"

Yüzünü onun yumuşak yanağına sürttü. "Güzel kokuyorsun." Ona tekrar baktı. "Beni bu şekilde etkileyen ilk kadın olduğumu kabul ediyorum. Ama sen de sahip olduğum ilk eşsin, tamamen ve bütünüyle bana ait olan bir kadın."

Fiziksel olarak mümkün olsaydı, onun kollarında daha da sertleşirdi. "Bir kadın senin için sadece bu mu? Sahip olunacak bir şey mi?"

Gülümsedi, başını salladı ve ellerini omuzlarına koyarak onu yere bıraktı. "Elbette. Kadınlar başka ne işe yarar ki? Şimdi biraz ot çek ve atının üzerindeki teri at."

Kadın minnettarlıkla ona sırtını döndü. Atlarının eyerlerini çözüp onları ovmaya başlarken hiç konuşmadılar. Stephen ağır eyeri taşımasına yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadı, bu Bronwyn'i memnun etti çünkü onu reddedebilirdi. Bir kadın olabilirdi ama onun düşündüğü gibi çaresiz olmaktan çok uzaktı.

Hayvanlar bağlandıktan sonra ona tekrar baktı.

"En azından atlar hakkında bir şeyler biliyorsun," dedi. Kızın yüz ifadesine güldü, sonra yanına gitti. Elini onun kolunda gezdirdi ve yüzü ciddileşti.

"Lütfen yine başlama," diye tersledi ve ondan uzaklaştı. "Hiç başka bir şey düşünmez misin?"

Gözleri parlıyordu. "Sen etraftayken olmaz. Sanırım beni büyüledin. Sana başka bir teklifte bulunurdum ama sonuncusu seni çok kızdırdı."

Bahçedeki sahneden bahsetmek Bronwyn'in etrafına bakmasına neden oldu. Rab dere kenarında sessizce yatıyordu. Ona dokunduğunda Stephen'i tehdit etmemiş olması garipti. Köpek hâlâ Roger ne zaman çok yaklaşırsa hırlıyordu. "Adamların nerede?"

"Sanırım Sör Thomas'la birlikte."

"Korunmak için onlara ihtiyacın yok mu? Peki ya İskoçlarım? Ormanda beni kurtarmaya hazır beklediklerini bilmiyor muydun?"

Stephen onun elinden tuttu ve kayalıklara doğru çekti. Kadın kendini kurtarmaya çalıştı ama Stephen buna izin vermedi. Onu yanına oturması için çekti, sonra yanına uzandı, başını ellerinin arasına aldı. Görünüşe göre sorularının bir cevabı hak ettiğini düşünmüyordu. Bunun yerine ağaçların arasından parlak mavi gökyüzüne baktı. "Baban neden seni klanının şefi ilan etti?"

Bronwyn bir an ona baktı, sonra gülümsedi. İsteddiği şey buydu, onunla dünyadaki en önemli şey hakkında konuşmak, yani insanları hakkında. "Herhangi biri mükemmel bir lair olabilecek üç adamdan biriyle evlenecektim. Ancak genç adamlardan hiçbirisi, bir şefin seçilebileceği dokuz akrabalık derecesi içinde değildi. Babam, o adamlardan biriyle evleneceğimi anlayarak beni bir sonraki MacArran olarak adlandırdı."

"Peki ya erkekler?"

Bronwyn'in ağzı öfkeyle çarpıldı. "Babamla birlikte öldürüldüler. İngilizler tarafından!"

Stephen kaşlarını hafifçe çatmak dışında bir tepki vermedi. "Yani şimdi seninle evlenen kişi laird mi olacak?"

"*Ben* MacArran'ın lairdiyim," dedi kesin bir ifadeyle ve ayağa kalkmaya başladı.

Elini tuttu ve onu tekrar yere çekti. "Keşke bana bir nefesten daha uzun süre kızgın kalmayı bıraksan. Kaçıp gidersen seni nasıl anlayabilirim?"

"Senden kaçmıyorum!" Elini geri çekti çünkü adam parmak uçlarını öpmeye başlamıştı. Bronwyn kolundan kulak memesine kadar uzanan hisleri görmezden gelmeye çalıştı.

Stephen içini çekti ve tekrar uzandı. "Korkarım aynı hem sana bakıp hem de konuşamam." Durakladı. "Eminim ki baban

miras alabilecek başka bir akraba."

Bronwyn kendini sakinleştirdi. Bu aptal İngiliz'in ne dediğini çok iyi biliyordu. *Herhangi* bir erkeğin bir kadından daha iyi olacağını söylemek istiyordu. Ağabeyi Davey'den hiç söz etmedi. "İskoçlar kadınların zekâ ve karakter gücüne sahip olduklarına inanırlar. Bizden sadece çocuk doğurmamızı ve başka bir şey yapmamamızı beklemezler."

Stephen cevap olarak homurdandı ve Bronwyn'in aklına onun kafasını büyük bir taşla ezmek gibi nefis bir hayal geldi. Bu düşünceye gülümsedi. Rab sanki onu anlamış gibi koca kafasını kaldırdı ve soru sorarcasına ona baktı.

Stephen yanındaki değiş tokuştan habersiz görünüyordu. "Laird olarak görevlerim ne olacak?"

Dişlerini sıktı ve sabırlı olmaya çalıştı. "Ben MacArran'ım ve adamlarım bana hesap verir. Sana itaat etmeden önce seni kabul etmeleri gerekir."

"Beni kabul etmek mi?" diye sordu ve ona doğru döndü ama inci bordürlü yakasının üstündeki göğüsleri dikkatini o kadar dağıtmıştı ki soğukkanlılığını korumak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Onları kabul edip etmediğimin daha önemli olduğunu düşünürdüm."

"Gerçek bir İngiliz gibi konuştun!" diye alay etti. "Doğduğun koşulların seni diğer herkesten üstün kıldığını düşünüyorsun. Yöntemlerinizin ve fikirlerinizin sizi zavallı İskoçlardan daha iyi yaptığını düşünüyorsunuz. Hiç şüphe yok ki bizi kendinize kıyasla zalim ve vahşi buluyorsunuz. Ama biz sizin kadınlarınızı esir alıp İskoç erkeklerimizle evlenmeye zorlamıyoruz, her İngiliz'den daha iyi koca olsalar bile."

Stephen onun bu çıkışına alınmadı. Sadece omuz silkti. "Eminim her erkek kendi memleketinin en iyisi olduğunu düşünür. Doğrusu İskoçya ya da oradaki insanlar hakkında çok az şey biliyorum. Ovalarda biraz zaman geçirdim ama oranın Highlands gibi olduğunu sanmıyorum."

"Ovalılar İskoçlardan çok İngilizdir!"

Bir an sessiz kaldı. "Görünüşe göre bir klanın şefi olmak - pardon," dedi küçük bir kıkırdamayla, "bir şefin kocası olmak bazı sorumluluklar gerektiriyor. Kabul edilmek için ne yapmalıyım?"

Bronwyn omuzlarını gevşetti. Adam gözlerini ondan kaçırdığı için ona bakacak boş zamanı olmuştu. Adam çok uzundu, tanıştığı erkeklerin çoğundan daha uzundu. Uzun vücudu önünde uzanıyordu ve Bronwyn onun yakınlığının farkındaydı. Onun sözlerine rağmen yanına oturmak istedi, ona, güçlü bacaklarına, göğsünün kalınlığına, yakasındaki koyu sarı buklelere bakmaktan zevk aldı. Adamın elbisesinin sade olması, İngilizlerin çoğu gibi şatafatlı olmaması hoşuna gitmişti. İskoç ekosesi içinde, bacakları uyluğun ortasından dizlerinin hemen altına kadar çıplak nasıl görüneceğini merak etti.

"Bir İskoç gibi giyinmelisin," dedi sessizce. "Eğer ekose giymezen adamlar senin düşmandan biri olduğunu her zaman anlayacaklardır."

Stephen kaşlarını çatı. "Etrafta çıplak ayakla mı dolaşayım yani? Yaylaların oldukça soğuk olduğunu duydum."

"Elbette, eğer yeterince erkek değilsen-" Kibirli bakışı onu durdurdu.

"Başka ne olabilir?"

"Bir MacArran olmalısın, bir MacArran. MacGregorlar düşmanınız olacak, adınız MacArran olacak. Sen-"

"Ne!" Stephen ayağa fırlayıp onun üzerinde yükselirken şöyle dedi. "Adımı değiştir! Yani *ben* bir erkek olarak karımın adını mı alacağım?" Yüzünü ondan çevirdi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben bir Montgomery'yim! Montgomery'ler yüzlerce savaşa, birçok kralla birlikte varlığını sürdürdü. Diğer aileler yükseldi ve düştü, ama Montgomery'ler hayatta kaldı. Ailem dört yüz yılı aşkın süredir aynı topraklara sahip."

Ona döndü ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi de karım için Montgomery isminden vazgeçmemi mi bekliyorsun?" Durakladı, sonra kıkırdadı. "Böyle bir şeyi düşünecek olsam kardeşlerim bana gülmekten kırılırdı."

Bronwyn yavaşça ayağa kalktı, sözlerinin içine işlemesine izin verdi. "Soyadını devam ettirecek kardeşlerin var. Bizim yöntemlerimizi anlamaya bile çalışmayan bir İngiliz'i eve götürürsem ne olacağını biliyor musun? Önce adamlarım onu öldürür, sonra da yeni bir koca seçmem gerekir. Bunun nasıl bir çatışmaya yol açacağını biliyor musunuz? Benim kocam olmak isteyen birkaç genç adam var. Kavgaya ederler."

"Yani! Adamlarını kontrol edebilmen için ismimden vaz mı geçeceğim? Ya yine de beni kabul etmezlerse? Belki de onları memnun etmek için saçımı boyamalı ya da bir kolumu kesmeliyim. Hayır! Hayır! Ya bana itaat edecekler ya da bunu hissedecekler!" Yanındaki kınından uzun kılıcını hızla çekti.

Bronwyn ona bakakaldı. Halkını, arkadaşlarını, akrabalarını, hayatlarını ellerinde tuttuğu insanları öldürmekten bahsediyordu. Bu deli adamla İskoçya'ya geri dönemezdi.

"Seninle evlenemem," dedi sessizce, gözleri sert ve ölümcül ciddiyetteydi.

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum," dedi Stephen elini yeniden kılıfına sokarken.

Silah. Bu kadar sinirlenmek istememişti ama kadının şunu bilmesi gerekiyordu Başından beri kontrolün kimde olduğunu biliyordu... tıpkı "onun" adamları dediği İskoçlar gibi. "Ben bir İngilizim," dedi sessizce, "ve nereye gidersem gideyim İngiliz olarak kalacağım. Bunu anlamalısınız, çünkü İskoç yöntemlerinizi değiştirmeye istekli olduğunuzu sanmıyorum."

Ilık sonbahar gününe rağmen vücudu oldukça üşüyordu. "Aynı şey değil. Benim halkımla birlikte yaşayacaksın, her gün, her yıl. Güzel İngiliz kıyafetlerin ve eski İngiliz adıyla ortalıkta dolaşırsan seni kabullenemeyeceklerini *göremiyor* musun? Seni her gördüklerinde, İngilizlerin öldürdüğü çocuklarını hatırlarlar, genç bir adamken katledilen babamı görürler."

Yalvarışı Stephen'a ulaştı. "İskoç kıyafeti giyeceğim. Bunu kabul ediyorum."

Bronwyn'in vücudundaki soğukluğun yerini aniden kızgın bir öfke aldı. "Demek ekose ve safran rengi gömleği giymeyi kabul ediyorsun! Güzel, güçlü bacaklarını kadınlarıma gösterme imajının hoşuna gittiğine şüphe yok."

Stephen'ın ağzı hafifçe aralandı, sonra yüzünü ikiye ayıracak kadar geniş bir şekilde sırttı. "Bunu düşünmemiştim, hayır, ama düşündüğünü bilmek güzel." Bacağını uzattı, dizinin üstünden geçen büyük kasını esnetti. "Kadınlarının seninle aynı fikirde olacağını düşünüyor musun?" Gözleri parlıyordu. "Kıskanacak mısın?"

Bronwyn sadece şaşkınlıkla bakabildi. Bu adam bir an bile ciddi olamazdı. Onunla dalga geçiyor, ölümden ve yaşamdan bahsederken ona gülüyordu. Eteklerini tuttu ve dereye doğru yürümeye başladı.

"Bronwyn!" Stephen seslendi. "Bekle! Söylediklerini hafife almak istememişim." Hatasını hemen anlamıştı. Kızın bileğini yakaladı,

Onu yüzüne doğru döndürdü. "Lütfen," diye yalvardı, kalbi gözlerindeydi. "Seni kırmak istememiştim. Sadece o kadar güzelsin ki düşünemiyorum. Saçlarına bakıyorum ve dokunmak istiyorum. Gözlerini öpmek istiyorum. O lanet elbise o kadar alçak ki neredeyse düşeceksin ve bu beni çıldırtıyor. İskoçlar ve İngilizler arasındaki anlaşmazlıklar hakkında ciddi bir şekilde konuşmamı nasıl beklersin?"

"Anlaşmazlık!" diye tükürdü. "Daha çok savaş gibi!"

"Savaş, her neyse," dedi, göğüslerine odaklanmıştı, elleri kollarında geziniyordu. "Tanrım! Sana bu kadar yakın durup da sana sahip olamam. O kadar uzun zamandır bu durumdayım ki acı çekiyorum."

İstemsizce yere baktı, sonra yüzü kızardı. Stephen kapüşonlu gözleriyle ona gülümsedi, bilmiş bir gülümsemeydi bu.

Dudağını geriye kıvırdı ve adama hırladı. Adam aşağılık bir adamdı ve belli ki onun da kendisiyle aynı karaktersizliği paylaştığını düşünüyordu. Arayan ellerinden kurtulmak için iki büküm oldu ve adam onu bırakmayı reddedince sertçe itti. Stephen kımıldamadı ama sert göğsüne çarpan darbe Bronwyn'in dengesini kaybetmesine neden oldu. Derenin kenarına bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Çılgınca bir şeye tutunmaya çalışırken geriye doğru düştü. Stephen onu yakalamak için elini uzattı ama eli bileğine değdiği anda bileğini tokatladı. Stephen hafifçe omuz silkti ve geri çekildi, çünkü kızın yapacağı sıçrama yüzünden kendi giysilerini ıslatmak istemiyordu.

Derenin suyu dağlık bölgelerden geliyor olmalıydı. Bu kadar soğuk olmasının başka bir yolu yoktu. Bronwyn suyun içine sertçe oturdu ve ağır yün elbisesi sanki böyle bir fırsatı bekliyormuş gibi sıvı buzu emdi.

Hafif sersemlemiş bir halde bir an öylece durdu ve Stephen'a baktı. Burnunun ucuna soğuk bir su damlası yapışırken Stephen ona sırtıyordu. Rab, Stephen'ın yanında durdu ve ona havlamaya başladı, kuyruğu onun oyunundan zevkle sallanıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Stephen neşeyle sordu.

Bronwyn yanağındaki ıslak siyah bir bukleyi fırçaladı. Her an dişleri takırdamaya başlayabilirdi, ama daha önce onları ağzından çekecekti.

görmesine izin verecekti. "Hayır, teşekkür ederim," dedi elinden geldiğince kibirli bir şekilde.

Denge olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı ama birkaç metre ötedeki bir kayaya sürünmediği sürece hiçbir şey yoktu. Onun önünde asla sürünmezdi! "Gel, Rab!" diye emretti ve iri köpek sahibinin ardından hızla suya atladı.

Bronwyn Stephen'ın sırttan yüzünden özenle kaçınarak yüzündeki suyu sildi. Ellerini köpeğin sırtına koyarak kendini yukarı kaldırmaya başladı. Yün elbise zaten son derece ağırdı ama bir de suyla iyice ıslanınca bu imkânsız hale geldi. Buna bir de ayaklarının altındaki kaygan taşlar eklenince iş iyice zorlaşmıştı.

Ayakları altından fırladığında, başarması dakikalarını almış olan yarı çömelleme pozisyonundaydı. Bronwyn tekrar, bu sefer sırtüstü düşüp yüzü suyun altına girerken Rab sıçrayarak uzaklaştı. Nefes nefese yukarı çıktı.

Duyduğu ilk ses Stephen'ın kahkahasıydı, sonra ihanet duygusuyla Rab'in havlamasını duydu; köpek kahkahasına benzeyen bir havlamaydı bu.

"İkinize de lanet olsun!" diye tısladı ve soğuk, yapışkan, rahatsız edici eteği yakaladı.

Stephen ona başını salladı, sonra suya girdi. Kadın daha konuşmadan eğilmiş ve onu kollarına almıştı. O anda onu da suya çekebilmek için çok şey verebilirdi ama ayağı çok sağlamdı. Onu kaldırmak için eğildiğinde bacaklarını düz tuttu, sadece sırtını kullandı ve suyla temasın çoğundan kaçındı.

"Beni serbest bırakmanızı istiyorum," dedi mümkün olduğunca ilkel bir şekilde.

Stephen tek omuz silkti, sonra kollarını indirdi. Refleks bir hareketle, buz gibi suya geri düşmemek için, soluk soluğa kollarını Stephen'ın boynuna doladı.

"Çok daha iyi!" diye güldü ve ona öyle sıkı sarıldı ki, kollarını kaldıramadı.

Onunla birlikte kıyıya çıktı ve sonra durdu, hâlâ ona sarılıyordu. "Daha önce hiç siyah saçlı mavi gözler gördüğümü sanmıyorum," diye fısıldadı, gözleri onun yüzünü yutuyordu. "Düğünümüzü kaçırdığım için çok üzgünüm."

Neden üzgün olduğunu çok iyi biliyordu ve bu sebepler onun ruh haline hiç yardımcı olmamıştı. "Üşüyorum. Lütfen beni serbest bırakın," dedi açıkça.

"Seni ısıtabilirim," dedi kulak memesini dişlerinin arasına alırken.

Bronwyn kolunda bir ürperti hissetti, giydiği ıslak elbiseyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti. Bu his onu korkuttu; bunu istemiyordu. "Lütfen bırak gideyim," dedi usulca.

Stephen başını hızla kaldırdı ve ona endişeyle baktı. "Üşümüştün. Elbiseni çıkar ve benim ceketimi giyebilirsin. Ateş yakayım mı?"

"Beni serbest bırakmanı ve eve geri dönmemizi tercih ederim."

Stephen isteksizce onu karşısına dikti. "Titriyorsun," dedi ellerini kollarında gezdirirken. "O elbiseyi hasta olacaksın."

Ondan uzaklaştı. Sırılsıklam elbisesi bacaklarını tokatlıyor, kolları kollarını aşağıya çekiyordu.

Stephen ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Bu lanet şey o kadar ağır ki zor yürüyorsun. Siz kadınlar neden böyle şeyler giyiyorsunuz anlamıyorum. O kadar ağır ki artık atınızın sizi taşıyabileceğinden bile şüpheliyim."

Bronwyn, elbisesi omuzlarını tekrar aşağı çekmekle tehdit etse de omuzlarını dikleştirdi. "Kadınlar! Kadınlarınıza bu modayı dayatan siz İngilizlersiniz. Özgür kadınlarla uğraşacak kadar erkek olmadığınız için onları hareketsiz tutmaya çalışıyorsunuz. Klanımı utandırmamak için bu elbiseyi diktirdim. İngilizler çoğu zaman bir insanı kıyafetlerine göre yargılar."

Kumaşı uzattı. "Bunun bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Bu giysinin bana mal ettiği parayla yüz büyükbaş hayvan satın alabilirdim. Ama sen onu mahvettin."

"I? Her şeyi mahveden senin inadındı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Orada titreyerek duruyorsun çünkü dediklerimi yapmaktansa donmayı tercih ediyorsun."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "En azından tamamen aptal değilsin. Bazı şeyleri anlıyorsun."

Stephen kıkırdadı. "Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını anlıyorum." Ceketini çıkardı ve ona uzattı. "Eğer benden bu kadar korkuyorsan

ormana ve değişime."

"Korkuyorum!" Bronwyn homurdandı ve teklif edilen giysiyi görmezden geldi. Yavaşça yürüdü, hareket ederken eteğini tekmeleyerek yerdeki eyere doğru ilerledi. Çantasından bir Highland tartanı çıkardı. Ormana doğru ilerlerken Stephen'a dönüp bakma zahmetine girmede, Rab de onu takip ediyordu.

Elbisenin arkasından aşağıya doğru uzanan mandallar yüzünden çok zorlandı. Sonuncusuna ulaştığında teni neredeyse mosmor olmuştu. Elbiseyi tuttu ve omuzlarından çekti, son kancalar da koptu. Elbisenin ayaklarının dibine bir yığın halinde düşmesine izin verdi.

İç çamaşının ince keteni ve bir zamanların sert kombinezonu bordo yün yüzünden pembeye boyanmıştı. İç çamaşını çıkarmak için can atıyordu ama Stephen Montgomery gibi biri yanındayken buna cesaret edemiyordu. Bu düşünceyle, kendisini gözetlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra kombinezonu kaldırdı ve ipek çoraplarını çıkardı. Cesaret edebildiği kadar giysisini çıkardıktan sonra ekosesine sarındı ve dereye doğru yürüdü.

Stephen görünürde yoktu.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu arkasından.

Kadın döndüğünde, adam ona sırtıyordu, ıslak elbisesi kolunun üzerinden atılmıştı. Saklandığı ve onun soyunmasını izlediği belliydi.

Ona bakarken gözleri soğuktu. "Kazandığını sanıyorsun, değil mi? Yakında ayaklarının altında olacağımdan o kadar ki bana bir oyuncağınmışım gibi davranıyorsun. Ben bir oyuncak değilim ve özellikle de senin değilim. Tüm İngiliz kibrine rağmen, ben bir İskoç kadınıyım ve biraz gücüm var."

Siyah kısaşaın bağlı olduğu yere döndü; sonra durdu ve ona baktı. "Sahip olduğum gücü kullanacağım." Stephen'ın varlığına aldırmadan tartanı dizlerine kadar çekti, atın yelesini yakaladı ve sırtına çıktı. Atı ileri doğru tekmeledi, Stephen'a ulaştığında dörtnala koşmaya başlamıştı bile.

Onu durdurmaya çalışmadı ama aygırına eyersiz bindi ve onu takip etti. Eyerler için daha sonra birini gönderecekti.

Malikâneye dönüş yolu uzun görünüyordu ve atın keskin omurgasının ona çarpması, davranışının cezası gibi görünüyordu. O bir

Gururlu bir kadındı ve ona kötü davranmıştı. Sadece ona bir şeyler yapmıştı. Ona baktı ve düşünmekte zorlandı. Kadın onunla konuşmaya çalışıyordu ve adamın tek düşünebildiği onu yatağa atmaktı. Daha sonra, diye düşündü, evlendikten ve onu birkaç kez yatağa attıktan sonra, kanı kaynamadan ona bakabilecekti.

Bronwyn odasındaki aynanın önünde durdu. Sıcak bir banyo yaptıktan ve düşünmek için biraz zaman bulduktan sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. Stephen Montgomery kocası olacak adam değildi. Ona yaptığı gibi halkını da kışkırtırsa, anında öldürülür ve ardından İngilizler başlarına üşüşürdü. Klanı içinde çekişmenin yanı sıra savaşa da neden olacağı kesin olan bir adamla evlenemezdi.

Saçını tekrar düzeltti. Tepesini alnından geriye doğru çekmiş, geri kalanının sırtından aşağı serbestçe sarkmasına izin vermişti. Bir hizmetçi kız ona taze kesilmiş sonbahar papatyaları getirmişti ve Bronwyn bunlardan başının arkasına bir bant yapmıştı.

Elbisesi zümrüt yeşili ipektendi. Sarkan kollar gri sincap kürküyle astarlanmıştı ve çan şeklindeki eteğin ön kısmındaki parçanın ortaya çıkardığı gri ipeği vurguluyordu.

Bronwyn aynada Morag'a bir göz atarak, "En iyi halimle görünmek istiyorum," dedi.

Morag homurdandı. "Sör Stephen'ı memnun etmek için giyindiğinizi düşünmek isterdim ama hiç sanmıyorum."

"Onun için *asla* giyinmeyeceğim!"

"Anladığım kadarıyla adam sadece soyunmanı istiyor," diye mırıldandı Morag.

Bronwyn cevap verme zahmetine girmediği gibi, üzülmesine de izin vermedi. Yapması gereken şey yüzlerce insanın hayatını etkileyecekti ve kızginken bu işe girişemezdi.

Sir Thomas onu kütüphanede bekliyordu. Onu selamlarken gülümsemesi samimi ama çekingendi. Bu güzel kadından kurtulabilmeyi ve böylece adamlarının onun için birbirlerine girmekten vazgeçmelerini içtenlikle diliyordu.

Bronwyn oturduğunda, bir kadeh şarabı reddetti ve başladı. Stephen'ı kabul edememesinin gerçek nedenini biliyordu: İskoçların yöntemlerini kabul etmeyi reddediyordu. Ama Sir Thomas'a vermek için daha İngiliz bir neden planlamıştı.

"Ama canım," dedi öfkeyle, "Stephen senin için Kral Henry tarafından seçildi."

Bronwyn utangaç bir teslimiyetle başını eğdi. "İngiliz kralının benim için seçeceği bir kocayı kabul etmeye hazırım ama ben MacArran Klanı'nın reisiyim ve Stephen Montgomery sadece bir şövalye. Onunla evlenirsem adamlarımla sorun yaşarım."

"Ama Lord Roger'ı kabul edeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Kardeşi yakın zamanda öldüğünden beri kendisi bir kont, yani benim şeflik rütbeme daha yakın."

Sir Thomas yüzünü buruşturdu. Bu tür şeyler için artık çok yaşlanmıştı. Yine de bir kadının kendi adına düşünmesine izin verdikleri için İskoçlara lanet olsun. Jamie MacArran kızını veliaht tayin etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Kapıya doğru yürüdü ve Stephen ile Roger'ın kendisine getirilmesini istedi.

Genç adamlar Leydi Bronwyn'in iki yanına oturduklarında, Sir Thomas onlara planını anlattı. Adamların yüzlerini dikkatle izledi. Roger'ın gözlerine ışık girdiğini gördü ve Sir Thomas ondan uzaklaştı. Stephen sessizce oturdu; duyduğuna dair verdiği tek işaret gözlerinin hafifçe kararmasıydı. Bronwyn hiç kıpırdamadı, elbisesinin yeşili gözlerine yeni bir derinlik katıyor, saçındaki papatyalar onu tatlı ve masum gösteriyordu.

Sir Thomas sözlerini bitirdiğinde ilk konuşan Roger oldu. "Leydi Bronwyn haklı. Unvanı onurlandırılmalı."

Stephen'ın gözleri parladı. "Elbette böyle düşünürsünüz, çünkü böyle bir kararla çok şey kazanmayı planlıyorsunuz." Sir Thomas'a döndü. "Kral bana bir gelin seçmek için bir yılını harcadı. Lowlands sınırlarında devriye gezmeye yardım ettikleri için ailemi ödüllendirmek istedi."

Bronwyn ona doğru döndü. "Öldür ve tecavüz et demek istiyorsun!"

"Ne dediysem onu kastettim: devriye. Çok az adam öldürdük." Adamın gözleri kadının göğüslerine kaydı ve sesi alçaldı. "Ve neredeyse hiç tecavüz etmedik."

Bronwyn ayağa kalktı. "Sir Thomas, Highlands'e gitmişsiniz." Onun tatsız anılarla ürpermesini görmezden geldi. "Eğer lordları olacak alçakgönüllü bir şövalyeyi geri getirirsem halkımın onuru kırılır. Kral Henry barış istiyor. Bu adam," diye Stephen'ı işaret etti, "Highlands'e girerse sadece daha fazla soruna neden olur."

Stephen gülerek Bronwyn'in arkasına geçti ve güçlü bir kolunu beline doladı. Onu kendine doğru sıkıca tuttu. "Bu bir diplomasi meselesi değil, bir kızın öfkesi. Düğünden önce yatağıma erken istedim ve ona hakaret ettiğimi düşündü."

Sir Thomas rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Konuşmaya başladı.

Roger öne çıktı. "İtiraz ediyorum! Leydi Bronwyn öyle kolayca bir kenara atılacak bir kadın değil. Söyledikleri mantıklı." Stephen'a döndü. "Onun kazanmasını bir teste tabi tutmaktan korkuyor musun?"

Stephen tek kaşını kaldırdı. "Montgomery ismine 'korkak' kelimesinin eklendiğini sanmıyorum. Aklınızda ne var?"

"Beyler! Lütfen!" Sir Thomas adeta bağırdı. "Kral Henry, Leydi Bronwyn'i buraya bir düğün için gönderdi, mutlu bir olay."

Bronwyn Stephen'ın elinden kurtuldu. "Mutlu! Ben bu açgözlü, çekilmez alçakla evlenecekken bu kelimeyi nasıl söyleyebilirsin? Yemin ederim ilk fırsatta onu uykusunda öldüreceğim."

Stephen ona gülümsedi. "Düğün gecesinden sonra olduğu sürece memnun olabilirim."

Bronwyn alay etti.

"Leydi Bronwyn!" Sir Thomas emretti. "Bizi yalnız bırakır mısınız?"

Derin bir nefes aldı. Ne istediğini söylemişti ve artık Stephen'ın yanında olmaya dayanamıyordu. Bronwyn büyük bir zarafetle eteklerini kaldırdı ve odadan çıktı.

"Stephen," diye başladı Sir Thomas. "Cinayetine sebep olmak istemem."

"Bir kadının sözleri beni tehdit etmiyor."

Sir Thomas kaşlarını çatı. "Bunu masumane bir şekilde söylüyorsun. Kuzeye, Highlands'e hiç gitmediniz. Orada bizimki gibi bir hükümet yok. Lairdler klanlarını yönetir ve kimse lairdleri yönetmez. Leydi Bronwyn'in tek yapması gereken hoşnutsuzluğunu mırıldanmak ve klanındaki her erkek ya da kadın senin hayatına son vermeye hazır."

"Bu riski almaya hazırım."

Sir Thomas öne çıktı ve elini Stephen'ın omzuna koydu. "Babanı tanıyordum ve oğlunu ölüme göndermemi istemeyeceğini hissediyorum."

Stephen dostça uzatılan elden geri adım attı. Yüzü öfke dolu bir ifadeye büründü. "O kadını istiyorum! Onu benden almaya hakkınız yok." Gülümsemeye başlamış olan Roger'a döndü. "Seninle bir savaş alanında buluşacağım ve o zaman şeflik iddiasına kimin daha layık olduğunu göreceğiz."

"Kabul edildi!" Roger tersledi. "Yarın sabah. Kazanan öğleden sonra onunla evlenecek, gece de yatacak."

"Tamamdır!"

"Hayır," diye mırıldandı Sir Thomas ama kaybedeceğini biliyordu. Onlar iki ateşli genç adamdı. Derin bir iç çekti. "İkiniz de beni yalnız bırakın. Kendi savaş alanınızı hazırlayın. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Dördüncü Bölüm

" ^ "

Stephen aygırının yanında durmuş, tepeden tırnağa çelikle kaplanmıştı, güneş zırhına vuruyordu. Zırh ona ağırlık yapıyordu ama o uzun zaman önce bu ağırlıkla başa çıkmayı öğrenmişti.

"Lordum," dedi yaveri, "güneş gözünüze girecek."

Stephen sertçe başını salladı. O da bu gerçeğin farkındaydı. "Chatworth'elinden geldiğince avantaj sağla. Buna ihtiyacı olacak."

Çocuk efendisine gururla gülümsedi. Sör Stephen'a çelik plakaların altındaki pamuk ve deri katmanları giydirmek uzun zaman almıştı.

Stephen atına kolaylıkla bindi, sonra uzanıp mızrağını ve kalkanını çocuktan aldı. Sağ tarafına bakmaya zahmet etmedi. Bronwyn'in giydiği altın süslemeli fildişi elbise kadar beyaz bir yüzle orada durduğunu biliyordu. Kadının onun kaybettiğini, hatta belki de öldürüldüğünü görmek istediğini bilmek ruhuna hiç yardımcı olmuyordu.

Uzun tahta mızrağını zırhına göre ayarladı. Roger'la dün gecedan beri konuşmamışlardı ve Sir Thomas da sözünde durmuştu; dövüşü görmezden geliyordu. Bu yüzden hiçbir kural belirlenmemişti. Bu bir mızrak dövüşüydü, kimin atının üzerinde en uzun süre kalabileceğini görmek için yapılan bir dövüş.

Stephen'ın savaş atı, ayaklarında ağır tüyler olan iri siyah bir aygır, sabırsızlıkla bir kez sıçradı. Bu hayvanlar çabukluktan ziyade güç ve dayanıklılık için yetiştirilmişti.

Stephen'ın adamları etrafını sardı, sonra Roger kumla kaplı alanın uzak ucunda belirince geri çekildiler. Alçak bir tahta çit ortasından aşağıya doğru uzanıyordu.

Stephen miğferini indirdi, sadece gözleri için bir yarık bıraktı, başı tamamen örtüldü. Genç bir adam bir sancak kaldırdı ve sancağı indirdiğinde, iki soylu adam mızraklarını kaldırarak birbirlerine saldırdılar. Bu bir hız değil, güç testiydi. Sadece kondisyonunun zirvesinde olan bir adam mızrağın kalkanına çarpıp parçalanmasına dayanabilirdi.

Roger'ın mızrağı kalkanına tam isabet ettiğinde Stephen güçlü kalçalarıyla atını sıkıca kavradı. Stephen'inki gibi mızrak da paramparça oldu. Stephen atını alanın sonuna doğru geri çekti.

Stephen'ın adamlarından biri efendisine yeni bir mızrak uzatırken, "Çok iyi lordum," dedi. "Bu sefer ucuna dikkat et. Sanırım kalkanınızın altından geçirmeyi planlıyor."

Stephen başıyla onayladı ve kaskını tekrar kapattı.

İkinci hücumu başlamak için sancak indirildi. Stephen'ın tek yapması gereken rakibini atından düşürmektir ve mızrak dövüşünün tüm kurallarına göre kazanacaktı. Roger tekrar hücumu geçtiğinde Stephen kalkanını aşağı indirdi ve Roger'ın ona vurmasını engelledi. Şaşırان Roger, Stephen'ın mızrağının böğrüne saplandığını görmedi. Eyerde sarsıldı ve güçlü darbe yüzünden neredeyse düşüyordu ama yerinde kalmayı başardı.

Stephen'ın yanındaki adam, "Sersemlemiş," dedi. "Bu sefer vurursan yere düşer."

Stephen yine başıyla onayladı ve kaskını kapattı.

Roger saldırısına odaklandı ve kendini savunmakla ilgilenmedi. Mızrağını daldırdığında Stephen ona tekrar vurdu, bu sefer öncekinden çok daha sertti. Roger önce geriye sonra da yana doğru düştü ve Stephen'ın atının ayaklarının dibindeki toprağa sertçe indi.

Stephen toz içinde yatan rakibine kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini Bronwyn'e çevirdi.

Ama Roger Chatworth sırtını dönülecek bir adam değildi. Atının eyerinden sivri uçlu bir sopa kaptı ve havada tutarak koşmaya başladı.

"Stephen!" diye bağırdı biri.

Stephen anında tepki verdi ama yeterince hızlı değildi. Roger'ın sopası Stephen'ın sol kalçasına sertçe indi. Çelik zırh eğildi ve sıkıştı.

etine saplandı. Beklenmedik darbe onu sersemletti ve aygırından düşerek kulpuna tutundu.

Stephen kendini topladı ve Roger'ın tekrar saldırmaya hazır bir şekilde ona doğru ilerlediğini gördü. Yuvarlanarak uzaklaştı, çelik menteşeler protesto için gıcırdıyordu.

Roger'ın sopası omzuna isabet ettiği sırada Stephen da bir sopa fırlattı. Stephen homurdandı ve sopasını Roger'ın böğrüne indirdi. Roger yana doğru sendelerken Stephen onu takip etti. Stephen bu savaşı kazanmak istiyordu.

Roger'ın sağ kürek kemiğine indirdiği ikinci darbe Roger'ı yere serdi. Zırh adamları et kesiklerinden koruyordu ama her darbenin muazzam gücü sersemleticiydi.

Roger hareketsiz yatıyordu, belli ki sersemlemişti. Stephen kılıcını çekti, Roger'ın omuzlarına bindi ve yüz plakasını tekmeleyerek açtı. Sonra Stephen iki eliyle kılıcın kabzasını tutarak Roger'a doğru kaldırdı.

Roger zafer kazanana ters ters baktı. "Öldür beni ve bitsin bu iş! Seni öldürebilirdim."

Stephen ona baktı. "Ben kazandım. Bu benim için yeterli." Roger'ın hareketsiz halinin bir tarafına geçti ve eldivenini çıkardı. Çıplak elini avuç içi yukarı bakacak şekilde secde halindeki rakibine uzattı.

"Bana hakaret ediyorsun!" Roger tısladı, başını kaldırdı ve Stephen'ın uzattığı ele tükürdü. "Bunu unutmayacağım."

Stephen elini zırhının üzerinde gezdirdi, "Bunu unutacak değilim." Kılıcını yeniden kınına soktu ve arkasını döndü.

Doğruca Morag'ın yanında duran Bronwyn'e doğru yürüdü. Stephen yaklaşırken Bronwyn kaskatı kesilmişti. Onun önünde durdu ve yavaşça miğferini çıkarıp Morag'a fırlattı, o da sırtarak yakaladı.

Bronwyn bir adım geri çekildi.

"Benden bir daha kaçamazsın," dedi Stephen, açıkta kalan eliyle onun üst kolunu kavrarırken. Onu kendine doğru çekti, tek kolu kızın tüm bedeninden daha güçlüydü.

Kadının yumuşak bedenini zırhının çeliğine doğru çekti. Zırhın soğukluğu ve sertliği Bronwyn'in nefesini kesmişti. Kolları onu çevrelerken sırtına daha fazla çelik çarptı.

Stephen dudakları onunkilere değerken, "Artık benimsin," diye mırıldandı.

Bronwyn'in bir erkeği ilk öpüşü değildi bu. Fundalıklar arasında hızlı sığır baskınları sırasında birkaç çalıntı an yaşanmıştı.

Ama bu öpücüğe benzer bir şeyi ilk kez yaşıyordu. Yumuşak ve tatlıydı ama aynı zamanda ondan daha önce hiç vermediği şeyleri alıyordu. Ağzı onunkiyle oynuyor, ona dokunuyor, okşuyor ama yine de onu yağmalıyordu. Ona daha iyi ulaşabilmek için parmak uçlarında durdu, başını daha eğik bir hale getirdi. Adam onun dudaklarını ayırmasını istiyor gibiydi ve o da öyle yaptı. Dilinin ucunun kızın dudaklarına soğuk ve sıcak dokunuşu kızın omurgasında küçük ürpertiler yarattı. Vücudu gevşer gibi oldu ve başı geriye doğru hareket ettiğinde, adam da onunkini takip ederek onu herhangi bir zincirin tutabileceğinden daha fazla esir aldı.

Stephen aniden geri çekildi ve Bronwyn gözlerini açtığında ona küstahça sırtıyordu. Kendisini tamamen Stephen'ın tuttuğunu, öpücüğünün tüm vücut ağırlığını ona teslim etmesine neden olduğunu fark etti. Kendi ayaklarının onu tekrar desteklemesine izin vererek doğruldu.

Stephen kıkırdadı. "Sandığından daha çok benimsin." Onu serbest bıraktı ve Morag'a doğru itti. "Git ve düğünümüz için kendini hazırla... tabii o kadar bekleyebilirsen."

Bronwyn hızla arkasını döndü. Ne onun ne de bir başkasının kıpkırmızı olmuş yüzünü ya da oluşmakta olan gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Hakaretlerinin hiçbirinin yapamadığını, öpücüğü onu ağlatarak başarıyordu.

"Neyi selamlıyorsun?" Morag odada yalnız kaldıkları anda tersledi. "Evleneceğin adam iyi, yakışıklı bir adam. Sen istediğini elde ettin ama o senin için savaşmak zorunda kaldı. Güçlü ve agresif bir savaşçı olduğunu kanıtladı. Daha ne istiyorsun?"

"Bana bir taverna fahişesi gibi davranıyor!"

"Sana bir *kadın* gibi davranıyor. Diğeri, şu Roger, seni toprakların için göremez. Senin bir kadın olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

"Bu doğru değil! O... Ian gibi!"

Morag, henüz yirmi beş yaşındayken öldürülen genç adamı düşününce kaşlarını çatı. "Ian senin için bir kardeş gibiydi. Onunla birlikte büyüdün. Seninle evlenecek kadar yaşasaydı muhtemelen seninle yattığı için kendini suçlu hissedirdi, kız kardeşini yatağa atıyormuş gibi hissedirdi."

Bronwyn yüzünü buruşturdu. "Bu Stephen Montgomery'de kesinlikle suç yok. O kelimenin anlamını bile bilmez."

"Seni üzen ne?" Morag o kadar yüksek sesle sordu ki Rab endişeyle küçük bir havlama sesi çıkardı. Durdu ve yüzündeki kırılganlıklar kendilerini yeniden düzenlediler. Sesi daha sessizleşti. "Bu gece mi?"

Bronwyn Morag'a öyle kasvetli bir ifadeyle baktı ki Morag bir kahkaha attı.

"Demek bakiresin! Laird'in seni genç erkeklerle başıboş bırakmasından hiç emin olamamıştım."

"Ben her zaman korundum. Bunu biliyorsun."

"Bazen genç bir erkek, genç bir kadının erdeminin en iyi koruyucusu değildir." Gülümsedi. "Şimdi endişelenmeyi bırak. Önünüzde keyifli bir deneyim var; ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, bu Stephen bir kadının ilk seferini nasıl kolaylaştıracağını biliyor."

Bronwyn pencereye doğru yürüdü. "Sanırım öyle. Davranışlarına inansam, İngiltere'nin yarısıyla yattığını düşünürdüm."

Morag Bronwyn'in sırtına baktı. "Tecrübesizliğinin onu rahatsız edeceğinden mi korkuyorsun?"

Bronwyn dönüp durdu. "Hiçbir solgun İngiliz kadın İskoç bir kadınla yarışamaz!"

Morag kıkırdadı. "Rengin geri geliyor. Şimdi şu elbiseyi çıkar ve sana düğün elbiseni giydirelim. Kirk'e gitmene sadece birkaç saat kaldı."

Bronwyn'in yüzü tekrar rengini kaybetti ve boyun eğerek uzun süren değişim sürecine başladı.

Stephen boğazına kadar sıcak su dolu bir küvetin içine gömülmüştü. Roger'ın aldığı darbeler yüzünden bacağı ve omzu yanıyordu. Kapının açılıp duyduğunda gözleri kapalıydı. "buradan!" diye homurdandı. "Sana ihtiyacım olduğunda arayacağım."

"Peki sen ne diyeceksin?" diye eğlenen, tanıdık bir ses geldi.

Stephen'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir dakika sonra , su damlatarak odanın diğer ucuna doğru koşmaya başladı. "Chris!" diye güldü arkadaşına sarılırken.

ona.

Christopher Audley selamına kısa bir süre karşılık verdikten sonra Stephen'ı itti. "Beni sıırıslıklam ve düğünün için tekrar üstümü değıştirmek zorunda kalmak istemiyorum. Kaçırmadım, değıl mi?"

Stephen küvetin içine geri adım attı. "Şuraya otur da seni görebileyim. Yine kilo vermişsin. Fransa seninle aynı fikirde değıl mi?"

"Çok iyi anlaştık. Kadınlar talepleriyle beni neredeyse yıpratıyorlardı." Küvetin yanına bir sandalye koydu. Kısa boylu, zayıf, esmer bir adamdı; küçük bir burnu ve çenesi, kısa ve düzgün kesilmiş bir sakalı vardı. Gözleri kahverengi ve iriydi, tıpkı bir dişi geyiğın gözleri gibiydi. Yumuşak, etkileyici gözlerini kadınları kendisine çekmek için en iyi şekilde kullanırdı.

Stephen'ın omzuna ve çürüğe doğru başını salladı. "Bu yeni bir yara mı? Son zamanlarda kavga ettiğini bilmiyordum."

Stephen yaranın üzerine bir avuç su döktü. "Evleneceğim kadın için Roger Chatworth ile dövüşmek zorunda kaldım."

"Kavga mı?" Chris şaşkınlıkla, "Kavga mı?" dedi. "Gitmeden önce Gavin'le konuştum ve evlilik ihtimalinden neredeyse hasta olduğunu söyledi." Gülümsedi. "Gavin'in karısını gördüm. Güzel bir kadın ama duyduğuma göre tam bir cehennem zebanisiymiş. Yaptığı kaçamaklarla tüm sarayı çılgına çevirmiş."

Stephen elini savuştururcasına salladı. "Judith Bronwyn'e kıyasla daha sakın."

"Evleneceğin varis Bronwyn mi? Gavin onun şişman ve çirkin olduğunu söyledi."

Stephen bacaklarını sabunlarken kıkırdadı. "Bronwyn'i gördüğünde inanamayacaksın. O kadar siyah saçları var ki neredeyse ayna gibi. Güneş saçlarında parlıyor. Mavi gözleri ve onunla her konuştuğumda meydan okurcasına dışarı fırlayan bir çenesi var."

"Peki ya geri kalanı?"

Stephen iç çekti. "Muhteşem!"

Chris, Stephen'ın ses tonuna güldü. "İki kardeş sen ve Gavin kadar şanslı olamazdı. Ama neden onun için savaşmak zorundaydın? Kral Henry'nin onu sana verdiğini sanıyordum."

Stephen ayağa kalktı ve Chris'in ona attığı havluyu aldı. "Düğüne dört gün geç kaldım ve korkarım Bronwyn benden... hoşlanmamaya başladı. Onunla evlenirsem İskoç olmam, hatta adımlı değıştirmem gerektiğine dair saçma bir fikri var. Kesin olarak bilmiyorum ama sanırım Chatworth onunla evlenirse istediğı her şeyi yapacağını ima etmiş olabilir."

Chris homurdandı. "Ve hiç şüphesiz ona inandı. Roger her zaman kadınları etkileyebilmiştir ama ben ona hiç güvenmedim."

"Onun için dövüştük, ama onu toprağa fırlattığımda, bir savaş sopasıyla arkamdan geldi."

"Piç kurusu! Her zaman kardeşinin ne kadarının onun içinde olduğunu merak etmişimdir.

Edmund aşağılık bir adamdı. Sanırım kavgayı sen kazandın."

"Bana saldırdığı için kadar kızmıştım ki onu öldürmek üzereydim. Aslında bunu yapmam için bana yalvardı, yapmazsam ona hakaret edeceğimi söyledi."

Chris bir an düşünceliydi. "Onu düşman edinmişsin. Bu kötü olabilir."

Stephen düğün kıyafetlerinin durduğu yatağa doğru yürüdü. "Bronwyn için çabaladığı için adamı suçlamıyorum. O her erkeğı kendisi için dövüştürür."

Chris sırttı. "Daha önce bir kadına karşı bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim."

"Bronwyn gibi bir kadını daha önce hiç görmemiştim." Durdu, sonra kapının çalınması üzerine "Girin" diye bağırdı.

Genç bir hizmetçi orada duruyordu, kollarını iki yana açmış, üzerlerinde gümüş kumaştan, parıldayan bir elbise vardı. Çıplak göğüslü Stephen'a bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Elbiseyi neden Leydi Bronwyn'e vermediniz?"

Kızın alt dudağı titredi.

Stephen gömleğini çekti, sonra kızıdan elbiseyi aldı. "Bana anlatabilirsin," dedi sessizce. "Leydi Bronwyn'in sivri bir dili olduğunu biliyorum. Söylediklerini tekrarladığın için seni dövmeyeceğim."

Kız başını kaldırdı. "Onu bulduğumda salondaydı lordum, etrafta da birkaç kişi vardı. Ona elbiseyi verdim, hoşuna gitmiş gibiydi."

"Evet! et!"

Kız aceleyle sözlerini bitirdi. "Ama düğünde giymek için senden geldiğini söylediğimde bana geri fırlattı. Kendisinin bir gelinliği olduğunu ve seninkini asla giymeyeceğini söyledi. Aman Tanrım, korkunçtu. Çok bağırdı ve herkes güldü."

Stephen kızdan elbiseyi aldı ve ona bir bakır kuruş verdi.

Kız gider gitmez Chris gülmeye başladı. "Keskin bir dil mi dediniz? Bana daha çok bir bıçak ağzı gibi geldi."

Stephen öfkeyle kollarını ceketinin içine soktu. "Bu kadar yeter. Birinin bu genç bayana biraz terbiye vermesinin zamanı geldi."

Elbiseyi omzuna atıp odadan çıktı ve uzun adımlarla Büyük Salon'a doğru ilerledi. Bu nefis giysiyi almak için çok zahmete girmişti. Bronwyn dereye düştükten sonra elbisesinin mahvolduğundan şikâyet etmişti ve Stephen da ona borcunu ödemek için bir girişimde bulunmuştu

-Onun suya düşmesine neden olacak bir şey yapmamıştı elbette. Kasabaya at sürmüş ve gümüş kumaşı bulmuş, sonra da bütün gece oturup dikmeleri için dört kadına para vermişti. Kumaş yumuşak, ince bir yündü ve her bir atkı ipliği kıl inceliğinde bir gümüş tel parçasıydı. Ağır ve lüks bir kumaştı. Koridorların karanlığında bile parıltıyor ve ışıltıyordu. Büyük olasılıkla Bronwyn'in sahip olduğu tüm elbiselerden daha pahalıya mal olmuştu.

Yine de reddetti.

Büyük Salon'a girer girmez onu gördü. Fildişi satenden bir elbise giymiş, minderli bir sandalyede oturuyordu. Yanında genç bir adam oturmuş, bir psaltery tıngırdatıyordu.

Stephen ikisinin arasına yerleşti.

Kadın ona ürkek bir bakış attıktan sonra döndü. "Bu elbiseyi giymeni istiyorum," dedi adam sessizce. Kadın ona bakmadı. "Benim bir gelinliğim var."

Stephen'ın yakınındaki biri alçak sesle kıkırdadı. "Yine kadın sorunları mı yaşıyorsun, Stephen?"

Stephen bir an hareketsiz durdu, sonra Bronwyn'i ayağa kaldırdı. Tek kelime etmedi ama yüzündeki kara ifade Bronwyn'sessiz kalması için yeter de artardı bile. Parmaklarını onun bileğine kenetledi ve onu peşinden çekti. Bronwyn'in ayakları eteklerine dolandı ve bir keresinde neredeyse ayağa kalkmadan düşüyordu.

boştaki eliyle kumaşa dokunuyordu. Geride kalırsa Stephen'ın onu sürükleyeceğini biliyordu.

Onu boş odasının içine fırlattı, sonra da kapıyı çarparak kapattı. Elbiseyi yatağın üzerine fırlattı. "Giy şunu!" diye emretti.

Bronwyn kendini tuttu. "şu anda senin emrin altında değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım."

Gözleri sert ve karanlıktı. "Geç kaldığımı telafi etmek için mümkün olan her şeyi yaptım."

"Geç kaldın!" diye hırladı. "Senden bu yüzden mi nefret ettiğimi sanıyorsun? Benim hakkımda o kadar az şey mi biliyorsun ki, sırf bir kabadayının tavırlarına sahip olduğun için senden nefret edecek kadar kibirli olduğumu düşünüyorsun? Bugün kaybetmeni istedim çünkü Roger Chatworth klanım için daha iyi olurdu. Kibrin yüzünden, her şeye sahip olduğunu düşünmen yüzünden senden benim gibi nefret edecekler. Evlenirken giyeceğim elbiseyi bile belirleyebileceğine inanıyorsun."

Stephen bir adım öne çıktı, sonra eliyle çenesini kavradı, başparmağı ve parmakları yanaklarına battı. "Klanını duymaktan bıktım, Chatworth'un adını dudaklarından duymaktan daha da bıktım. Bu elbiseyi sana hediye olarak diktirdim ama sen bunu kabul edemeyecek kadar inatçı ve asabi birisin."

Başını kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Adam kavrayışını sıkılaştırdı ve gözlerinden yaşlar gelmesine neden oldu.

"Sen benim karımsın," dedi, "ve bu nedenle bana itaat edeceksin. Halkınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve ancak karşılaştığımda ilgilenebilirim. Ama eşlerin nasıl davranması gerektiğini bilirim. Bu elbiseyi sana diktirmek için büyük zahmetlere katlandım ve onu giyeceksin."

"Hayır! Sana itaat etmeyeceğim! Ben MacArran'ım!"

"Lanet olsun sana!" diyerek kadının omuzlarından tuttu ve onu sarsmaya başladı. "Bu ne İngiltere ile İskoçya arasında ne de bir laird ile bir klan üyesi arasında. Bu *bizim aramızda*, bir erkek ve bir kadın! O elbiseyi giyeceksin çünkü ben senin kocam ve giyeceksin diyorum!"

Onu sallamayı bıraktı ve sözlerinin onun üzerinde hiçbir etki yaratmadığını gördü. Eğildi ve onu omzunun üzerinden fırlattı.

"Bırakın beni!"

Onu yatağa fırlatırken cevap verme zahmetine girmedi. "Kes şunu! Canımı yakıyorsun!"

İri parmakları elbisesinin arkasındaki küçük düğmeleri karıştırırken, "Beni incitmekten fazlasını yaptın," diye karşılık verdi. Bacakları onun üzerine binmişti. "Bu gece sana Roger'ın bende açtığı yaraları göstereceğim. Kıpırdama yoksa bu lanet elbiseyi paramparça ederim."

Bronwyn anında hareketsiz kaldı.

Stephen onun arkasından tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre en çok tepkiyi seni biraz paraya mal olmakla tehdit ettiğimde alıyorum."

"Biz fakir bir ülkeyiz ve burada İngiltere'de gördüğüm israfi karşılayamayız." Stephen düğmeler üzerinde çalışırken o sessizdi. "Sen... bu sabah iyi dövüştün."

Düğmelere tekrar basmadan önce bir an durakladı. "Öldürülmemi umduğunu düşünürsek, bunu söylemek senin için zor olmalı."

"Kimsenin ölmesini istemedim! Tek istediğim-"

"Sakın söyleme! Ne istediğini zaten biliyorum! Roger Chatworth."

Garip bir andı. Bronwyn, sanki birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlarmış gibi Stephen'la garip bir yakınlık hissetti. Ona Roger'ı neden istediğini açıklayamayacağını biliyordu. Bunu yeterince sık denemişti! Şimdi onun sesindeki kıskançlık notasını duymak neredeyse hoştu. Bırakın Roger için yanıp tutuştuğunu düşünsün. Bu ona iyi gelebilirdi.

"İşte böyle! Şimdi ayağa kalk ve şu elbiseyi çıkaralım."

Kız kıpırdamayınca üzerine eğildi ve dudaklarını boynunda gezdirdi. "Bu geceye kadar beklemeyelim."

Hareketleri kadar sözleri de Bronwyn'in canlanmasına neden oldu. Adamın altından hızla yuvarlandı. Öne doğru düşen elbisesinin önünü tuttu. "Elbiseyi giyeceğim ama önce gitmelisin."

Stephen dirseğinin üzerine uzandı. "Gitmeye hiç niyetim yok."

Bronwyn tartışmaya başladı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Ayrıca, onu daha önce iki kez ıslak iç çamaşırlarıyla görmüştü. En azından bu sefer saklanmış olacaktı.

kuruluğuyla daha da bütünüleştii. Elbiseden çıktı ve dikkatlice tahta bir sandığın üzerine koydu.

Stephen'ın gözleri onu açlıkla izledi ve gümüş elbiseyi almaya gittiğinde, onu kendisinden uzak tuttu, böylece onu almak için ona çok yaklaşmak zorunda kaldı. Kız uzaklaşmadan önce omzuna hızlı bir öpücük konduracak zamanı oldu.

Ağır gümüş kumaş çok güzeldi ve başının üzerinden geçirmeden önce elini hayranlıkla eteğin üzerinde gezdirdi. Üstüne tam oturmuş, küçük belini sarmış, kalçalarının üzerinde zarifçe genişlemişti. Elbise vücuduna oturduğunda şaşkınlıkla Stephen'a baktı. Yakası moda olan derin kare şeklinde değil, boğazının dibine kadar uzanıyordu ve burada küçük bir dantel yaka bulunuyordu.

Stephen onun şaşkınlığı karşısında omuz silkti. "Bana ait olanın diğer adamlara çok fazla gösterilmemesini tercih ederim."

"Senin!" diye nefesi kesildi. "Hayatımdaki her şeyi seçmeyi mi planlıyorsun? Artık kendi kıyafetlerimi bile seçemeyecek miyim?"

İnledi. "Tatlılığının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Şimdi buraya gel de bağlayayım."

"Kendim yapabilirim."

Onu kendine çekmeden önce birkaç dakika boyunca çırpınışını izledi. "Düşmanın olmadığını öğrenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ama sen benim düşmanımsın. Tüm İngilizler benim ve klanımın düşmanıdır."

Onu bacaklarının arasına çekti ve küçük düğmeleri iliklemeye başladı. İşi bittiğinde onu kendi etrafında döndürdü ve dizlerinin arasında sıkıca tuttu. "Umarım bir gün sana bir İngiliz'den daha fazlası olduğumu öğretirim." Ellerini kızın kollarında gezdirdi. "Bu geceyi dört gözle bekliyorum."

Bronwyn ondan uzaklaşmaya çalıştı. Stephen iç çekti ve onu serbest bıraktı. Onun yanında durdu, sonra elini kendi elinin içine aldı. "Rahip ve misafirlerimiz aşağıda bekliyor."

Bronwyn isteksizce onun elini tuttu. Avuçları sıcak ve kuruydu, yıllar süren eğitimden dolayı nasır tutmuştu. Stephen'ın yaveri kapının dışında bekliyor, efendisine ağır kadife bir ceket uzatıyordu. Bronwyn onu izledi.

Stephen, efendisine gururla bakan ve ona şans ve mutluluk dileyen çocuğa teşekkür etti.

Stephen gülümsedi ve Bronwyn'in elini dudaklarına götürdü. "Mutluluk," dedi. "Bizim için mutluluğun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Merdivenlerden birlikte, el ele inmeye başladıklarında gözlerini kaçırdı ve cevap vermedi. Gümüş rengi elbise üzerinde ağırlık yapıyordu ve her adımda bu yabancıya ona hükmettiğini hatırlıyordu.

Merdivenlerin başında birçok insan bekliyordu, hepsi de erkekti, hepsi de Sir Thomas'ın arkadaşlarıydı, İskoçyalılara karşı savaşmışlardı. İskoçlara olan düşmanlıklarını gizlemek için hiç çaba göstermediler. Stephen'ın o gece düşmanı "fethetmesinden" gülerek söz ediyorlardı. Bronwyn'in babasını öldürdükten sonra onlarla nasıl savaştığına güldüler. Eğer Bronwyn yatakta da bu kadar vahşi olursa, Stephen'ı bir ziyafetin beklediğini söylediler.

Başını yukarı kaldırdı ve kendi kendine MacArran olduğunu ve klanının kendisiyle gurur duymasını sağlaması gerektiğini söyledi. İngilizler kaba, böbürlenmiş bir sürü adamdı ve onların iğrenç yorumlarına cevap vererek kendini onların seviyesine indiremezdi.

Stephen'ın eli kızın elini sıkıca kavradı ve kız şaşkınlıkla ona baktı. Yüzü ciddiye, ağzı sert bir çizgi halindeydi; çenesinde bir kas çalışıyordu. Bir savaş ödülü kazandığının kanıtı olduğu için vatandaşlarının yorumlarından hoşlanacağını düşünebilirdi. Dönüp ona baktı ve gözleri neredeyse üzgündü, sanki ondan özür dilemek ister gibiydi.

Düğün çok çabuk bitti. Doğrusu, pek de düğün gibi görünmüyordu. Bronwyn rahibin önünde durdu ve o anda ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Evliliğini hayal ettiğinde, ilkbaharda, toprak yeni canlanmaya başladığında, Highlands'de olacaktı. Etrafı ailesi ve klanının tüm üyeleriyle çevrili olacaktı. Kocasını tanıdığı biri olacaktı.

Döndü ve Stephen'a baktı. Sir Thomas'ın evindeki küçük şapelin içinde yan yana diz çökmüşlerdi. Stephen'ın başı saygıyla eğikti. Ne kadar uzakta, ne kadar uzak görünüyordu. Ve onun hakkında ne kadar az şey biliyordu. İki farklı dünyada, tamamen ayrı yaşam biçimlerinde büyümüşlerdi. Hayatı boyunca ona hakları ve güçleri olduğu öğretilmişti,

Halkı yardım için ona başvuracaktı. Oysa bu İngiliz, kadınların sadece dikmek ve kocalarının uzantısı olmayı öğrendiği bir toplum tanımıştı.

Yine de Bronwyn hayatını bu adamla paylaşmaya mahkûmdu. Onu kendi malı, sahip olduğu ve istediği zaman hükmedebileceği bir şey olarak gördüğünü çoktan belli etmişti.

Ve bu gece... Düşünceleri durdu çünkü bu geceyi düşünmeye dayanamıyordu. Bu adam onun için bir yabancıydı, tamamen yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne yemekten hoşlandığını, okuyup okuyamadığını ya da şarkı söyleyip söyleyemediğini, nasıl bir ailesi olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu! Yine de onunla yatağa girecek ve hayatının en mahrem deneyimini paylaşacaktı ve herkes bundan zevk alması gerektiğini düşünüyor gibiydi!

Stephen döndü ve ona baktı. Onun kendisine baktığının farkındaydı ve bu onu memnun etmişti. Kadının güzel alnında şaşkınlık ve tedirginlik vardı. Ona güven verici olduğunu düşündüğü hafif bir gülümseme verdi ama kadın gözlerini ondan kaçırdı ve tekrar gözlerini kenetlediği ellerinin üzerine kapattı.

Bronwyn için gün hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Düğün davetlileri olan erkekler, tek ilgilerinin düğün gecesi olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmadılar. Büyük sehpa masalarının etrafında oturup saatlerce yiyip içtiler. İhtikçe de şakaları daha da kabalaşıyordu. Her söz, her sarhoş şakası Bronwyn'in İngilizlere duyduğu nefreti daha da artırıyordu. Onun bir kadın olması umurlarında bile değildi; onlar için o sadece zevk alınacak bir ganimetti.

Stephen onun eline uzandığında, kadın ondan geri çekildi ve bu hareket yeni bir kahrkaha tufanına neden oldu. Stephen'a bakmadı ama onun sert kırmızı şaraptan derin derin içtiğini gördü.

Güneş ışınları odanın içinde uzayıp giderken, sarhoş olan birkaç adam tartışmaya başladı ve birbirleriyle güreşmeye başladılar. Fazla zarar veremeyecek kadar sarhoş oldukları için kimse onları durdurmaya çalışmadı.

Bronwyn çok az yedi ve daha da az içti. Gece yaklaştıkça içinin daraldığını hissediyordu. Morag haklıydı: onu rahatsız eden şey bu gecenin düşüncesi idi. Cesur bir kadın olduğu konusunda kendini ikna etmeye çalıştı. Birkaç kez MacGregor'lara karşı sığır baskınlarına öncülük etmişti. Kareli bir kıyafet giymiş ve kar fırtınası boyunca uyumuştı. Hatta savaşmıştı bile.

Babasının yanında İngiliz. Ama hiçbir şey onu bu gece fikri kadar korkutmamıştı. Çiftleşmenin fiziksel eylemini biliyordu, ama ona eşlik eden neydi? Değişecek miydi? Bu Stephen Montgomery, inanıyor gibi görüldüğü gibi, çiftleşmeden sonra ona sahip olacak mıydı? Morag yatağa girmenin hoş bir deneyim olduğunu söylemişti ama Bronwyn aşık olduklarına inandıkları için jöleye dönen genç erkekler görmüştü. Mutlu, heyecanlı kadınların, bir erkek parmaklarına yüzük taktıktan sonra tombul, şikayetçi ev kadınlarına dönüştüğünü görmüştü. Evlilik yatağında çiftleşmeden daha öte bir şey oluyordu ve o bilinmeyen şeyden korkuyordu.

Morag arkadan gelip Bronwyn'e yatmak için hazırlanma vaktinin geldiğini söylediğinde Bronwyn'in yüzü bembeyaz kesildi ve elleri sandalyenin oymalı aslan başlarını kavradı.

Stephen bir an için onun kolunu tuttu. "Kıskanıyorlar. Lütfen onları görmezden gel. Yakında kapıyı kapatıp onları dışarıda bırakabileceğiz."

Bronwyn ona, "Burada kalmayı tercih ederim," diye çıkıştı ve ardından Morag'ı takip ederek Büyük Salon'dan çıktı.

Morag gümüş elbisenin düğmelerini açarken konuşmadı. Bronwyn yatağın örtüsünün altından çırtlıçplak kayarken itaatkâr bir oyuncak bebek gibiydi. Rab yere, metresinin yanına uzandı.

"Gel, Rab," diye seslendi Morag. Köpek yerinden kımıldamadı. "Bronwyn! Rab'i dışarı gönder. Bu gece seninle olmaktan hoşlanmayacak."

Bronwyn ona ters ters baktı. "Köpek için korkuyorsun da benim için korkmuyor musun? Herkes beni terk mi etti? Kal, Rab!"

"Kendin için üzülüyorsun, hepsi bu. Her şey bittiğinde kendini bu kadar üzgün hissetmeyeceksin." Kapı aniden açıldığında durdu.

Stephen hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı. "Al Morag," dedi. "Çabuk git. Onlardan kaçtığımı görünce çok kızacaklar. Ama onlara bir an daha katlanamam ve Bronwyn'i onların kabalıklarına daha fazla maruz bırakmayacağım. Lanet olsun onlara!"

Morag sırtıttı ve elini onun koluna koydu. "Sen iyi bir delikanlısın." Öne doğru eğildi. "Köpeğe dikkat et." Kolunu son bir kez sıvazladı. Adam kapıyı onun için açtı ve arkasından kapattı.

Stephen Bronwyn'e döndü ve ona gülümsedi. Kadın yatakta doğruldu, siyah saçları çarşafın üzerine dökülüyordu. Yüzü bembeyazdı, gözleri iri ve korku doluydu. Çarşafı çenesine kadar kavrayan parmak eklemleri sertçe sıkıldığı için bembeyazdı.

Stephen ağır ağır yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çıkardı, ardından ceketini ve atletini çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açarken konuştu. "Düğünümüzde daha şenlikli bir atmosfer olmadığı için üzgünüm. Sör Thomas'ın evi sınıra çok yakın olduğu için erkeklerin çoğu eşlerini ziyaret etmeye korkuyor."

Adamların kapıya vurduğunu duyunca durdu.

"Hiç adil değil, Stephen!" diye bağırdılar. "Gelini görmek istiyoruz. Hayatın boyunca ona sahip olacaksın."

Stephen ayağa kalktı ve kılıcını ve küçük bıçağını çözerken karısına döndü. "Gidecekler. Fazla zarar veremeyecek kadar sarhoşlar."

Çırılçıplak kaldığında, çarşafın altından onun yanına kaydı. Onun cam gibi, açık sözlü bakışlarına gülümsedi. Yanağına dokunmak için elini uzattı. "Bana bakamayacak kadar korkunç muyum?"

Bronwyn aniden canlandı. Yataktan fırladı ve çarşafı kendisiyle birlikte çekti. Duvara yaslandı ve ürkmüş bir Rab önünde durdu. Yatakta yatan Stephen'a baktı. Çıplak vücudu, soluk sarı saçlarla kaplı kaslı bacakları garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Göğsü giyinikken görüldüğünden daha da kalındı. Vücudunu duvara doğru yaklaştırdı. "Bana dokunma," dedi nefesinin altında.

Stephen yavaşça ve büyük bir sabırla bacaklarını yatağın kenarına attı. Kadın gözlerini Stephen'ın yüzünden ayırmıyordu ve Stephen'ın onun patlamasını bir sıkıntıdan fazlası olarak görmediğini anlayabiliyordu. Kadının yanından geçip bir kâse meyvenin yanında bir kadeh ve bardakların durduğu masaya doğru yürüdü. Ona biraz şarap doldurdu. "Al, bunu iç ve sakinleş."

Bardağı adamın elinden alıp odanın diğer ucuna fırlattı ve orada parçalara ayrıldı. "Bana dokunmana izin vermeyeceğim," diye tekrarladı.

"Bronwyn, sen sadece gerginsin. Her gelin ilk seferinde korkar." "İlk kez!" dedi yüksek bir ses tonuyla. "Bunun benim ilk seferim olduğunu mu sanıyorsun?"

Klanımdaki erkeklerin yarısıyla yattım. Sadece pis bir kadın istemiyorum.

İngiliz bana dokunuyor, hepsi bu."

Stephen sabırlı gülümsemesini kaybetmedi. "Bunun yalan olduğunu ben de senin kadar biliyorum. Daha önce bir erkekle birlikte olmuş olsaydın bu kadar korkmazdın. Şimdi lütfen rahatla. İşleri daha da kötüleştiriyorsun. Ayrıca, ne yapabilirsin ki?"

Onun karşısında çaresiz olduğuna dair kendini beğenmiş özgüveninden nefret ediyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Orada öyle kendinden emin duruyordu ki. Çıplak haliyle bile bir güç hissi yayıyordu. Bronwyn onun gülümsemesine karşılık verdi, çünkü onun yüzündeki gülümsemeyi alacak bir şeye sahipti.

"Rab!" diye emretti. "Saldırın!"

Dev köpek sadece bir an tereddüt etti, sonra ayağa fırladı ve doğrudan Stephen'ın kafasına yöneldi.

Stephen bir tarafa doğru hareket etti, tepkileri köpeğinkinden bile hızlıydı. Rab hırıltılar ve uzun, sivri dişlerle ona doğru uçarken Stephen yumruğunu iki katına çıkardı ve köpeğin büyük, kare kafasının yan tarafına indirdi. Rab'in uçuşu hemen yön değiştirdi ve duvara şiddetle çarptı, sonra da yere yığıldı.

"Rab!" Bronwyn çığlık attı ve ona doğru koşarken çarşafını yere düşürdü. Köpek ayağa kalkmaya çalıştı ama sersemlemiş bir şekilde sağa sola savruldu.

Bronwyn başlarında dikilen Stephen'a bakarken, "Ona zarar verdin," diye bağırdı.

Stephen köpeğe sadece zarar görmediğini görmek için kısa bir bakış attı, sonra gözleri sadece Bronwyn'deydi. Ağzı açık bir şekilde onun pembe uçlu göğüslerine, fildişi saten gibi bir tenle kaplı yuvarlak kalçalarına baktı.

"Bunun için seni öldüreceğim!" Bronwyn çığlık attı.

Stephen onun güzelliği karşısında masadaki meyvelerin yanında duran bıçağa uzandığını göremeyecek kadar sersemlemişti. Kör bir bıçaktı ama küçük ucu keskindi. Bıçağın omzuna batmasından sadece bir an önce parladığını gördü. Bir tarafa doğru hareket etti ve bıçak derisini kesti.

"Kahretsin!" dedi elini yaranın üzerine koyarken. Birdenbire çok yorulmuştu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Yatağın üzerine oturdu,

elini hareket ettirdi ve omzuna baktı. "Şu çarşaftan bir parça kopar da bunu bağlayabileyim."

Bronwyn kıpırdamadan durdu, bıçak hâlâ elindeydi.

Stephen ona baktı, gözleri vücudunu tarıyordu. "Yap!" diye emretti, sonra diz çöküp çarşaftan uzun bir keten şeridi yırtmasını izledi. Çarşafın geri kalanını etrafına sardı.

Stephen kolunu sararken ondan yardım istemedi. Tek elini ve dişlerini kullanarak bağladıktan sonra köpeğe döndü. "Rab, buraya gel," dedi sessizce. Köpek hemen itaat etti. Stephen köpeğin başını dikkatle inceledi ama bir şey görmedi. Hayvanı okşadı ve Rab başını Stephen'ın eline sürttü. "Aferin oğluma. Şimdi şuraya git ve uyu." Rab, Stephen'ın işaret ettiği yere gitti ve uzandı.

"Şimdi Bronwyn," dedi aynı tonda, "yatağa gel."

"Sadakatimi bu kadar çabuk değiştirecek bir Rab değilim."

"Lanet olsun sana!" dedi Stephen, sonra ona doğru uzun bir adım attı ve bileğini yakaladı. Çarşafı ondan çekip aldı ve yere fırlattı. "Seni dövmek zorunda kalsam da bana itaat edeceksin." Onu çıplak kalçalarının üzerine, alt tarafı yukarı gelecek şekilde fırlattı ve sert, yuvarlak kalçalarına birkaç sert, acı verici tokat attı.

İşi bittiğinde, her bir yanakta parmaklarının izleri belirdiğinde, onu yatağın diğer ucuna fırlattı. Kadının gözlerindeki acı dolu yaşları görmezden geldi. Yanına uzandı, bir kolunu beline doladı, bir ağır kalçasını onunkinin üzerine koydu.

Stephen, Bronwyn'in nefis tenini yanında hissederek bir an hareketsiz yattı ve onunla sevişmeyi çok istedi. Ama aynı zamanda çok ama çok yorgundu. O sabah Roger'la, günün geri kalanında da Bronwyn'le ve köpeğiyle mücadele etmişti. Ani bir memnuniyet duygusu kapladı içini. Ona sahipti ve hayatının sonuna kadar tadını çıkaracaktı. Kasları gevşemeye başladı.

Bronwyn Stephen'ın altında sert bir pozisyonda yatıyor, olacaklara hazırlanıyordu. Sırtına attığı şaplaktan dolayı poposu yanıyordu ve gözyaşlarının arasından bir kez burnunu çekti. Onun rahatladığını hissettiğinde ve uyuduğunu açıkça belli eden nefes alış verişini duyduğunda rahatladığını hissetti, sonra da aşağılandığını. Ondan uzaklaşmaya başladı ama adam onu öyle bir kavradı ki

kaburgalarını kırmak için. Yapabileceği başka bir şey olmadığını görünce rahatlamaya başladı. Ve gevşediğinde, onun teninin kendi teninin olmasından hoşlandığını fark etti. Adamın omzu sert ve sağlamdı ve yanağını ona yasladı. Stephen yüzünü saçlarının derinliklerine gömdüğünde, odadaki mumların sesi kısıldı ve kadın hülyalı bir şekilde gülümsedi.

Beşinci Bölüm

" ^ "

Stephen ertesi sabah çok erken uyandı. İlk başta sadece morarmış omzunun ve gazlı üst kolunun acısının ve sertliğinin farkındaydı. Oda karanlık ve sessizdi, sadece uzun pencereden gelen soluk pembe ışık vardı.

Stephen önce Bronwyn'in kokusunun farkına vardı. Kalın siyah saçları koluna dolanmıştı. Kalçası onunkinin arasında duruyordu. Her türlü rahatsızlık hissini bir anda unuttu. Derin, yavaş bir nefes aldı ve ona baktı. Uykulu ve rahatlamış gözleri ona nefretini haykırmıyordu; çenesi düşük ve savunmasızdı, yumuşak ve kadınsıydı.

Dikkatle elini yüzünün yan tarafına dokundurdu. Yanağı bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü, yumuşakça yuvarlatılmıştı, uyku pembesiydi. Parmaklarını saçlarına gömdü, buklelerin bir gül fidanının kafese tırmanması gibi ön koluna tutunmasını izledi. Sanki hayatı boyunca onu istemiş gibiydi. , hayalini kadındı. Ondan alacağı zevki aceleye getirmek istemiyordu. O kadar uzun süre beklemişti ki, şimdi acele etmemek ve onun tadını çıkarmak istiyordu.

Kız gözlerini ilk açtığında farkındaydı. Hızlı hareketler yapmadı, onu ürkütecek hiçbir şey yapmadı. Yüzünü yutan iri ve mavi gözleri ona Montgomery parkındaki geyikleri hatırlattı. Stephen çocukken onlara gizlice yaklaşabilirdi; sonra

Sadece oturup izliyordu ve bir süre sonra hayvanlar ondan korkmayı bırakıyordu.

Kadının koluna dokundu, elini tutmak için kolundan aşağıya indirdi. Yavaşça dudaklarına götürdü ve bir parmağını ağzına götürürken gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Kız ona endişeli bir ifadeyle baktı, sanki ondan bekaretinden daha fazlasını alacağından korkuyordu. Onu rahatlatmak istedi ama hiçbir kelimenin bunu yapamayacağını, anlamasını sağlamanın tek yolunun ona karşı tepkisini uyandırmak olduğunu biliyordu.

Her iki kolunu da serbest bırakacak şekilde yer değiştirdi ve onun yanında sertleştiğini hissetti. Bir eliyle parmak uçlarını ağzına götürdü, dişleri ve diliyle yumuşak yüzeylere dokundu. Diğer elini kaburgalarında gezdirdi, beline sarıldı ve kalçasını okşadı. Vücudu sıkıydı, yumuşak teninin altındaki kaslar düzgün ve kullanımdan dolayı sertti. Göğsüne dokunduğunda nefesini sertçe çektiğini hissetti. Çok nazıkçe başparmağının pembe uca dokunmasına izin verdi. Dokunduğunda tepenin sertleştiğini hissetse de kadın gevşemedi. Stephen hiçbir yere varamadığını fark ederek hafifçe kaşlarını çatı. Tüm yumuşaklığı onu daha da sertleştirmişti.

Eli göğsünden kalçasına doğru hareket etti. Başını eğdi ve ağzını boynuna değdirdi, ardından dudaklarını omzundan göğsüne doğru kaydırırken eli dizinin narin şekliyle oynadı. Kadının zevkten küçük bir ürperti duyduğunu hissetti ve elleri kadının belinde, sol göğsüne doğru ilerlerken gülümsedi. Onun tekrar gerildiğini hissettiğinde kaşlarını çatı.

Adam ondan uzaklaştı. Kadın sırt üstü yatmış, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Adam parmak uçlarını kadının şakağındaki saç çizgisinde gezdirdi. Saçları sıvı siyah incilerden oluşan bir şelale gibi etrafa yayılmıştı.

O farklı, diye düşündü, diğer kadınlardan farklı. Özel, eşsiz.

Ona sırtı ve hızlı bir hareketle bacaklarını dizden aşağısını örten çarşafı bir kenara attı.

"Hayır," diye fısıldadı Bronwyn. "Lütfen."

Bacakları muhteşemdi: uzun, ince, kıvrımlı. Hayatı boyunca ata binmiş, tepelerde ve vadilerde uzun mesafeler koşmayı öğrenmişti. Bacakları hassastı. Stephen o küçük zevk titremesine neden olan şeyin göğsüne dokunuşu değil, dizindeki eli olduğunu fark etti.

Yatağın ayak ucuna doğru ilerledi, ona bakıyor, güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Öne doğru eğildi ve ellerini ayak bileklerine koydu, sonra yavaşça dizlerinin ve kalçalarının üzerinden yukarı doğru gezdirdi. Bronwyn sanki biri ona sıcak bir kömürle dokunmuş gibi sıçradı.

Stephen boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı ve ellerini tekrar aşağı indirdi. Kadının ayaklarından birini eline aldı, sonra dudakları bacaklarına gitti. Onları öptü, dilini dizindeki heykelin üzerinde gezdirdi.

Bronwyn onun altında huzursuzca hareket etti. Küçük zevk ürpertileri vücuduna yayıldı, kollarından aşağıya, omuzlarına doğru aktı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Vücudu titriyordu ve nefesi hızlı ve düzensizdi.

Stephen onu kabaca çevirdi ve ağzını dizinin arkasına dayadı. Bronwyn neredeyse yataktan fırlayacaktı ama Stephen'ın sırtının küçük kısmındaki eli onu yerinde tuttu. Yüzünü yastığa gömdü ve acı çeken biri gibi inledi. Stephen ona işkence etmeye devam etti. Elleri ve ağzı hassas bacaklarının her santimini keşfediyordu.

Onu o kadar çok istiyordu ki daha fazla karşı koyamadı. Onu tekrar ters çevirdi ve bu kez ağzı onunkini aradı. Onun tutkusunun gücüne hazırlıklı değildi. Kadın ona yapıştı, kollarıyla onu sımsıkı kavradı. Ağzı adamın içindeki özü çıkarmak istiyor gibiydi. Onun ne istediğini biliyordu ama bilmediğini de biliyordu.

Kadın onu yatağa doğru itmeye başladığında, elleri çılgınca sırtında ve kollarında gezinirken, adam onu geri itti. Onun üzerine çıktı, bacakları onun için doğal bir şekilde açıldı. Kadın onun için hazırды. Gözleri kocaman açıldı ve içine ilk girdiğinde nefesi kesildi. Sonra gözlerini kapattı, başını geriye eğdi ve gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı. "Oh, evet."

Stephen kalbinin duracağını düşündü. Kadının bakışı, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla söylediği sözler, herhangi bir aşk şiirinden daha cazipti. İşte bir kadın! Bir erkekten korkmayan, tutkuda onunla boy ölçülebilecek bir kadın.

Adam onun üzerinde hareket etmeye başladı ve kadın da onu takip etmekte tereddüt etmedi. Elleri onun vücudunu okşadı, iç bacaklarını ovuşturdu, ta ki Stephen içinde yükselen arzusun gücünden kör olacakmış gibi olana dek. Yine de Bronwyn onu itiş kakış karşıladı, verdi ve aldı. En sonunda

içinde patladı, şiddetle ürperdi, güç onu parçalamakla tehdit ediyordu.

Bronwyn'in üzerine yığıldı, ter içindeydi, gevşekti ve ona öyle sıkı sarıldı ki neredeyse onu ezecekti.

Bronwyn nefes almamayı umursamadı. Bir an için ölmüş olması gerektiğini düşündü. Hiç kimse onun yaşadıklarını yaşayıp da hayatta kalamazdı. Tüm vücudu zonkluyordu ve sanki hayatı buna bağlı olsa yürüyemeyecekmiş gibi hissediyordu. Kolları ve bacakları hâlâ Stephen'a sarılıyken uykuya daldı.

Uyandığında, onun eğlenen mavi gözlerine baktı. Güneş ışığı odaya doluyordu ve bir anda aralarında geçen her şeyi hatırladı. Yüzünün sıcak kanla dolduğunu hissedebiliyordu. Onu böylesine utanç verici bir şekilde davranmaya duyguları şimdi hatırlayamıyor gibi görünmesi garipti.

Yanağına dokundu, gözleri kahkahalarla doluydu. "Savaşmaya degeceğini," dedi.

Ondan uzaklaştı. Kendini iyi hissediyordu. Aslında uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Elbette! diye düşündü. Çünkü aynı olduğunu biliyordu. Geceyi bir erkekle geçirmişti ve hiç değişmemişti. Ondan hâlâ nefret ediyordu; o hâlâ düşmanıydı. Hâlâ çekilmez, kibirli bir palavracıydı. "Senin için ben buyum, değil mi? Senin için yatağını ısıtacak bir fahişeyim."

Stephen tembelce gülümsedi. "Neredeyse ateşe verecektin." Elini onun kolunda gezdirdi.

"Bırak beni!" dedi sertçe, sonra yataktan atladı ve yeşil kadife oda bornozunu kaptı.

Kapı hızla çalındı ve Morag elinde sıcak su dolu bir ibrikle içeri girdi. "Merdivenlerden aşağıya kadar kavgalarınızı duydum," diye tersledi.

Stephen ellerini başının arkasında birleştirirken, "Duyduğun başka sesler de olmalı," dedi.

Morag dönüp ona sıırttı, yaşlı yüzü o kadar çok kırıışıklığa bürünmüştü ki gözleri kaybolmuştu. "Kendinden çok memnun görünüyorsun." Kadın

onu, güneşten bronzlaşmış tenini, göğsünün ve kollarının gevşemişken bile sert olan ağır kaslarını görünce takdir dolu bir bakış attı.

"Memnuniyetten de öte diyebilirim. Siz İskoçyalıların güneye hiç gelmemesine şaşmamalı." Gözleri ona nefretle bakan Bronwyn'e kaydı.

Chris Audley kapıda belirdi.

"Mahremiyete izniniz yok mu?" Bronwyn, Rab yanında olduğu halde pencereye doğru dönerken tersledi. Köpeğe dokunmadı, çünkü hem dün gece hem de bu sabah Stephen'ın... yapmasına izin verdiğinde onun tarafından da ihanete uğramış hissetmişti... Yüzü yeniden ısınmaya başladı.

Stephen Chris'e gülümsedi. "Benimle yalnız kalmayı seviyor."

"Koluna ne oldu?" Chris kurumuş kanla kabuk bağlamış bandajı başıyla işaret ederek sordu.

Stephen omuz silkti. "Bir aksilik oldu. Eğer ikiniz de birbirimizi öldürmediğimize ikna olduysanız, belki karımı ve beni yalnız bırakırsınız da yarama bakabilir."

Morag ve Chris ona gülümsediler, Bronwyn'in sert sırtına kısa bir bakış attılar ve gittiler.

Bronwyn Stephen'la yüzleşmek için döndü. "Umarım kan kaybından ölürsün," diye tükürdü ona.

"Buraya gel," dedi sabırla, tatlı bir sesle ve ellerini ona uzattı.

Düşüncelerine rağmen ona itaat etti. Adam elini tuttu ve yatağın kenarına, yanına oturması için aşağı çekti. Ona doğru yuvarlandı ve çarşaf aşağı kayarak kalçasını ve belini daha fazla ortaya çıkardı. Bronwyn başka tarafa, adamın yüzüne baktı. Onun tenine dokunma isteğini kontrol etmek zorunda kaldı.

Bir eliyle kızın iki elini de tuttu, sonra boştaki eliyle kızın yanağına dokundu. "Belki de seni çok fazla kızdırıyorum. Bu sabah beni çok memnun ettin."

Kızın yanaklarının yavaşça kızarmasını izledi. "Şimdi seni memnun etmek için ne yapabilirim, kendimi pencereden atmak dışında?"

"Eve gitmek istiyorum," dedi sessizce, tüm özlemi yumuşak sesinden okunuyordu. "Eve, Yaylalara, klanıma dönmek istiyorum."

Öne doğru eğildi ve onun dudaklarını bir bahar yağmuru kadar yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "O zaman bugün gidelim."

Ona gülümsedi ve sonra uzaklaşmaya başladı ama adam ellerini sıkıca tuttu. Yüzü bir anda soğukluğa dönüştü.

"Bana kesinlikle güvenmiyorsun, değil mi?" Kolundaki kanlı bandaja baktı. "Bunun temizlenmesi ve düzgünce sarılması gerekiyor."

Ondan uzaklaştı. "Morag bunu yapabilir ve eminim bu ona büyük bir zevk verecektir, zaten seni arzuluyor gibi görünüyor."

Stephen çarşafı bir kenara fırlattı ve onun önünde durdu. Onu kollarının arasına aldı. "Keşke sesindeki kıskançlık olsaydı. Morag'ın bandajı değiştirmesini istemiyorum. Yarayı sen açtın, sen sarmalısın."

Bronwyn hareket edemiyor, onu bu kadar yakın tutarken düşünemiyordu. Dudaklarının dizlerinin arkasındaki hissini hatırlıyordu. Onu kendisinden uzaklaştırdı. "Pekâlâ, ben yaparım. Seninle tartışmaktansa bu işi halledersem daha hızlı olacağına eminim. Sonra eve gidebiliriz."

Pencere kenarındaki koltuğa oturdu, sırtını minderlere yasladı, görünüşe göre çıplak olduğu gerçeğinden habersizdi. Kolunu kadına uzattı, kadın ona bakmaktan kaçınırken gülümsedi.

Bronwyn onun kendini beğenmişliğinden, yakınlığının onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğuna dair rahatlığından hoşlanmıyordu. Ve daha da kötüsü, güzel vücudunun gözlerini sürekli ona çekmesinden nefret ediyordu. Adamın kolundaki bandajı yırtarken hıznırca gülümsedi. Kestiği yerden çiğ deri parçaları ve yeni oluşmuş kabuklar çıktı.

"Lanet olsun sana!" Stephen koltuktan kalkarken bağırdı. Elini kızın boynuna attı ve onu kendine doğru çekti. "Buna pişman olacaksın! Bir gün kanımın bir damlasının, taşıdığın tüm öfkeli duygulardan daha değerli olduğunu anlayacaksın."

"En büyük dileğin bu mu? Sana şimdiden söylüyorum, bunu elde edemeyeceksin. Seninle evlendim çünkü klanımdaki savaşı kurtardım. Seni şimdi öldürmüyorum çünkü yaşlı kralın klanıma keder verecek."

Stephen onu öylesine şiddetle itti ki, kadın yatağa çarptı. "Beni öldüremezsın!" diye alay etti. Yeniden açılan yaradan koluna kan akıyordu. Ayağa kalktı ve giysilerini aldı. "Sen

Kendini çok fazla düşünüyorsun," dedi bacaklarını hortum ve pantolonun içine sokarken. Gömleğini ve atletini kolunun üzerine attı. "Bir saat içinde hazır ol," dedi odadan hızla çıkarken. Stephen gittiğinde oda doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü ve nedense çok büyük ve çok boş görünüyordu. Elbette onun gitmiş olmasına sevinmişti. Kısa bir an için kolundaki yaraya kimin pansuman merak etti, sonra omuz silkti. Neden umursasındı ki? Kapıya gitti ve Morag'ı aradı. Bir saat içinde yapılması gereken çok şey vardı.

Bütün gün ve gece boyunca sıkı at sürdüler. Bronwyn kuzeye doğru ilerledikçe kalbinin ve zihninin hafiflediğini hissetti. Gürültüden ve onları takip eden çok sayıdaki yük arabasından nefret ediyordu. İskoçların tasarruf anlayışına göre yük arabaları gereksizdi. Bir İskoç sırtına ne giyiyorsa onu alırdı, bir çantada ne kadar yiyecek taşıyabiliyorsa. İngilizler pişmiş bir yemek için öğle vakti mola verdiler. Bronwyn fazla bir şey yiyemeyecek kadar sabırsızdı.

"Otur!" Stephen emretti. "Sürekli zıplayıp durarak adamlarımı tedirgin ediyorsun."

"Adamların! Beni bekleyen adamlarım ne olacak?"

"Bir seferde sadece bir grup adamla ilgilenebilirim."

"Yapabilirsin-!" diye başladı, sonra durdu. Stephen'ın adamlarından birkaçı onları ilgiyle izliyordu. Christopher Audley ona gülümsedi, gözleri parlıyordu. Bronwyn onun hoş bir genç adam olduğunu biliyordu ama şu anda kimse onu memnun etmiyordu. Bu lanetli Ovalar'dan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Grampians'ı gece geçtiler. Geniş vadilerin arasına serpiştirilmiş alçak dağlardı bunlar. Karşıya geçer geçmez hava daha serin, manzara daha vahşi göründü ve Bronwyn daha rahat nefes almaya başladı. Omuzları gevşedi, yüzündeki kaslar gevşedi.

"Bronwyn!" Stephen yanından seslendi. "Gece için durmalıyız." "Dur! Ama-" Devam etmenin faydası olmadığını biliyordu. Sadece Morag onun gibi hissetti

yaptı; diğerlerinin devam etmeden önce dinlenmeleri gerekiyordu. Derin bir nefes aldı

nefes aldı ve eve bu kadar yakın olmanın bu gece uyumasına yardımcı olacağını biliyordu.

Atından indi ve heybesini açtı. En azından hapseden İngiliz kıyafetlerinden kurtulabilirdi.

"Nedir bu?" Stephen kolunun üzerindeki ekoseye dokunarak sordu. "Seninle tanıştığım ilk gece bunu mu giymiştin?" diye sordu, gözleri anılarla parlıyordu.

Elbiseyi adamın elinden kaptı ve ağaçların karanlığına doğru yürüdü. İngiliz elbisesini tek başına çözmek kolay değildi ama ondan kurtulmaya kararlıydı. Ağır kadife elbiseyi dikkatlice bir kayanın üzerine koyduktan sonra soyundu. İskoçların giyim tarzı basitti ve insanlara özgürlük veriyordu. Başına yumuşak pamuklu bir kombinezon geçirdi, ardından safran renkli, uzun kollu bir gömlek giydi. Kolları omuzdan büzgülü, manşetleri sıkıydı. Etek geniş yırtmaçlardan oluşuyordu, kalçaları küçüktü ama koşmasına ya da ata binmesine izin verecek kadar rahattı. Yumuşak mavi funda ekoseliydi. Büyük gümüş tokalı geniş bir kemer küçük belini sarıyordu. Bir başka ekose, altı metre uzunluğunda bir pelerini ustalıkla omuzlarına attı, sonra da büyük, menteşeli bir broşla tutturdu. Ağır gümüş broş kuşaklar boyunca kızından kızına aktarılmıştı.

"İşte, bir bakayım," diye arkasından bir ses geldi.

Stephen'la yüzleşmek için döndü. "Yine beni mi gözetliyordun?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Ben bunu seni korumak olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Ormanda tek başına güzel bir bayanın başına neler gelebileceğini kimse bilemez."

Ondan uzaklaştı. "Sanırım en kötüsü çoktan oldu." Onu yakınında istemiyordu, dün gece onun üzerinde sahip olduğu gücün tekrarlanmasını istemiyordu. Döndü ve kampa geri koştu.

"Bunları unutmadın mı?" Stephen ayakkabılarını tutarak arkasından seslendi.

Kız arkasına bakmayınca güldü.

Bronwyn topallayarak Stephen'a ait olduğu söylenen çadıra girdi. Adamları küçük bir kasabayı andıran bir kamp kurma konusunda oldukça başarılıydı. Ayağı güzel İskoç toprağının üzerine serilmiş halının kenarına dokunduğunda bile yüzünü buruşturdu. Açık arazide çıplak ayakla koşmayalı aylar olduğunu unutmuştu. Ayakları yumuşamıştı ve kısa koşusundan sonra onları kesmiş ve morartmıştı.

Geniş karyolanın kenarına oturdu ve onları incelemek için eğildi. Çadırın kapağı açılıp Stephen içeri girdiğinde, acıyan ayakları gözlerini yaşartsa da hızla ayağa kalktı.

Stephen ayakkabılarını bir köşeye fırlattı. Karyolanın üzerine oturdu. "Bir bakayım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi kibirli bir tavırla ve ondan uzaklaştı.

"Bronwyn, neden hep bu kadar inatçı olmak zorundasın? Ayaklarını incittiğini biliyorum, o yüzden buraya gel ve onlara bakmama izin ver."

Er ya da geç tedavi edilmeleri gerekeceğini biliyordu. İsteksizce onun yanındaki karyolaya oturdu.

Öfkeli bir iç çekişle eğildi ve ayaklarını kucağına çekti. Bronwyn kollarının üzerine düştü. Stephen, biri oldukça derin olan kesikleri incelerken kaşlarını çatı. Yaverine bir leğen sıcak su ve temiz sargı bezi getirmesi için bağırdı.

Suyu yere koyduktan sonra, "Şimdi ayaklarını buraya koy," dedi.

Adamın şefkatle ayaklarını yıkayıp durulamasını, sonra da kurutmak ve bandajlamak için kucağına almasını izledi. "Bunu benim için neden yapıyorsun?" diye sordu sessizce. "Ben senin düşmanımın."

"Hayır, değilsin. Benimle dövüşen sensin, tam değil. Sizinle barış içinde yaşamaya çok istekliyim."

"Babamın kanı aramızda bir duvarken nasıl barış olabilir?" "Bronwyn-" diye başladı, sonra durdu. Onunla tartışmanın bir faydası yoktu. Sadece davranışları onu, sadece kendisi için iyi niyetli olduğuna ikna edebilirdi. onu ve klanını. Sol ayağındaki bandajı okşadı. "Bu seni bir süre idare eder." Kadın uzaklaşmaya başladığında, adam onun ayaklarını kucağında tuttu. Bir elini baldırında gezdirirken gözleri karardı. "Çok güzel bacakların var," diye fısıldadı.

Bronwyn adamın gözlerindeki bakışı fark ettiği için ondan uzaklaşmak istedi ama adam onu hipnotize etti, onu hafifçe tutmasına rağmen hareketsiz kalmasını sağladı. Adamın iki eli de uzun eteğinin altına girdi ve Bronwyn, adam bacaklarını ve kalçalarını okşarken kıpırdamadan yastıklara .

Yanına uzandı, onu kollarının arasına aldı ve yüzünü, kulaklarını, ağzını öpmeye başladı. Elleri broşunu, kemer tokasını ustalıkla çözdü. Kız daha çözüldüklerini bile anlamadan giysileri bedeninden kaydı. Stephen kendi giysilerini atarken ondan sadece birkaç saniye uzaklaştı. Bronwyn'in elleri vücudunu kavrayıp onu tekrar kendine doğru çekerken boğazının altından bir kahkaha attı.

Ağzını onunkine yapıştırdı ve dilinin tatlılığını tattı. "Ben kimim?" diye fısıldadı dişlerini boynunda gezdirirken.

Ona cevap vermedi ama bacaklarını onunkilere sürttü. Kalbi hızla atıyordu ve gecenin serinliğine rağmen teninde hafif bir ter tabakası oluşmaya başlamıştı.

Saçlarını yakaladı, kalınlığı elini yutuyordu. "Ben kimim? Adımı söylediğini duymak istiyorum."

"Stephen," diye fısıldadı. "Ve ben MacArran'ım."

Güldü, gözleri ıslıl ıslıldı. Tutkusu içinde bile o inanılmaz gururundan hiçbir şey kaybetmemişti. "Ve ben MacArran'ın fatihyim," diye güldü.

"Asla!" dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla ve adamın saçlarını tutup sertçe geri çekti. Adamın başı geriye doğru sarsıldı ve kadın dişlerini adamın boğazına geçirdi. "Şimdi fatih kim?"

Stephen onu üzerine çekti, ellerini sıkıca üzerinde gezdirdi. "Senin gibi bir düşmanımız olsaydı biz İngilizler bütün savaşlarımızı kaybederdik." Aniden onu kaldırdı, sonra yavaşça indirdi, böylece onun şaftına oturdu.

Bronwyn şaşkınlıkla nefesini tuttu, ardından derin bir zevk iniltisi çıkararak Stephen'in üzerine eğildi ve aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Stephen kıpırdamadan durarak zevklerini kontrol etmesine izin verdi. Heyecanının doruğa çıkmaya başladığını hissettiğinde, onu sırt üstü çevirdi ve güçlü kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı. Kör edici bir parıltıyla birlikte patladılar.

Bitkin bir halde, birbirlerine sarılmış, tenleri ter ve tutkuyla birbirine yapışmış bir halde uykuya daldılar.

Bir baykuş Bronwyn'i uyandırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve duyuları tetikte uyandı. Stephen yarı yarıya onun üzerine yayılmış, onu altına sıkıştırmıştı.

Önceki tutkularını hatırlayınca kaşlarını çatdı. Artık o tutku yoktu ve akli itaatsiz bedenine hükmediyordu.

Baykuşun sesi çok tanıdıktı. Bu sinyali hayatı boyunca duymuştu. "Tam!" diye yarı fısıldadı. Yavaşça ve hissettiğinden daha büyük bir nezaketle Stephen'ın uykudan ağırlaşmış kollarını bedeninden itti.

Karanlıkta neredeyse hiç ses çıkarmadan hızla giyindi. Ayakkabılarını Stephen'ın attığı yerde buldu ve çadırın dışına çıktı. Birkaç dakika hareketsiz durdu ve Rab yanında dururken onu dinledi. Stephen nöbetçileri yerleştirmişti ve kampın kenarında yürüyorlardı. Bronwyn yanlarından geçip ormana doğru ilerlerken onlara tiksinti dolu bir bakış attı. Ekosesinin ve koyu renk saçlarının fundalıklı karışımı onu neredeyse görünmez kılıyordu.

Ormanda hızlı ve emin adımlarla yürüyordu, geçişi çok az ses çıkarıyordu. Birdenbire kıpırdamadan durdu. Yakınlarda birinin olduğunu hissetti.

"Jamie sana iyi öğretmiş," diye derin bir ses geldi arkasından.

Döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Tam!" diye haykırdı, kollarına atılmadan bir an önce.

Onu çok yakından tuttu, tüm ağırlığını ona verirken ayakları yerden kesildi. "Sana iyi davrandılar mı? Yaralanmadın mı?"

Ondan uzaklaştı. "Sana bakmama izin ver." Ay ışığı Tam'ın saçlarını olduğundan daha da gümüşü gösteriyordu. Orta boylu bir adamdı, Bronwyn'den uzun değildi ama kolları ve bir meşenin kıskanacağı göğsüyle güçlü bir yapıya sahipti. Tam babasının kuzeniydi ve hayatı boyunca onun arkadaşı olmuştu. Tam'ın oğullarından biri, kocası olarak seçeceği üç adamdan biriydi.

Tam derin bir kahkaha attı. "Senin gözlerin benimkilerden daha iyi. İyi olup olmadığını anlayamıyorum. Senin için gelmek istedik ama güvenliğinden korktuk."

"Hadi oturalım."

"Zamanın var mı? Duyduğuma göre artık bir kocan varmış."

Adamın yüzündeki endişeyi görebiliyordu, hatta gözlerinde daha fazla çizgi olduğunu bile görebiliyordu. "Evet, benim bir kocam var," dedi.

bir kayanın üzerinde yan yana oturuyorlardı. "O bir İngiliz."

"Nasıl biri? Sizinle İskoçya'da kalmayı mı yoksa İngiltere'ye dönmeyi mi planlıyor?"

"Ben ne bilirim ki? O kibirli bir adam. Onunla klanım hakkında konuşmaya çalıştım ama beni hiç dinlemedi. İngiliz usulü dışında hiçbir yol olmadığından emin."

Tam onun yanağına dokundu. Uzun yıllar boyunca bu kızı kızı olarak düşünmüştü. "Seni incitti mi?" diye sordu sessizce.

Bronwyn karanlıktan ve kızarıklıklarının örtülmesinden memnundu. Stephen onu altında ve üstünde kıvrandırarak gururunu incitmişti. Stephen ona dokunmadığı sürece başını dik tutabilirdi. Ama bu ikinci bir baba gibi olan bir adama söylenebilecek bir şey değildi. "Hayır, bana zarar vermedi. Söyle bana, klanım nasıl? MacGregor'larla çok sorun yaşadın mı?"

"Hayır. Siz ortalık sessizdi. Hepimiz çok endişelendik. İngiliz Kralı sana zarar verilmeyeceğine söz vermişti." Rab yanına geldiğinde elini uzattı. Büyük kafasını dalgınca okşadı. "Bana anlatmadığın şeyler var. Şu kocandan ne haber?"

Bronwyn ayağa kalktı. "Ondan nefret ediyorum! İhtiyacım olandan daha fazla soruna neden olacak. Ona klanım tarafından kabul edilmeye çalışması gerektiğini söyledim bana güldü. Bir ordu dolusu adam ve yükle seyahat ediyor."

"Sizi günler önce duyduk."

"Onun cehaletinin ve aptallığının adamlarıma zarar vereceğinden endişeleniyorum. Adamlarımı kendi yöntemlerine uymaya zorlayacağına hiç şüphe yok. Birisi kaburgalarının arasına bir dirsek sokacak ve İngiliz kralı askerlerini klanımın başına indirecek."

Tam ayağa kalktı ve ellerini Bronwyn'in omuzlarına koydu. Taşdığı sorumluluğun ağırlığını taşıyacak kadar küçük omuzlardı bunlar. "Belki de olmaz. Belki derisinden bazı küçük parçalar çıkarılabilir ve bu da bizim yöntemlerimizi öğrenmesine yardımcı olur."

Bronwyn döndü ve ona gülümsedi. "Benim için çok iyisin. İngilizler bizim vahşi ve kaba olduğumuzu söylüyor. Sizi duyabilselerdi buna kesinlikle inanırlardı."

", değil mi?" Tam ona takılarak sordu.

"Evet, kadınların da erkekler kadar kötü olduğunu söylerler."

"Hmph!" Tam homurdandı. "Bakalım sana öğrettiklerimden herhangi birini hatırlıyor musun?"

Kız daha gözünü kırpamadan, adam dirseğini çekmiş ve boğazına dayamıştı. Yıllarını ona kendini güçlü erkeklerden korumanın yollarını öğreterek geçirmişti. Hızlı ve akıcı bir hareketle bir tarafa kaydı ama yeterince hızlı değildi. Bıçak boğazına dayanmıştı.

Birden ağaçların arasından bir adam uçu, kelimenin tam anlamıyla ayakları yerden kesilmişti, havada süzölürken Tam'ın yan tarafına çarptı. Bronwyn bir tarafa sıçradı ve Tam dengesini korumak için mücadele etti. İri yarı, kalın bir adamdı ve gücü, gelen herkese karşı sağlam durabilmesinden geliyordu. Bronwyn dört güçlü, yetişkin adamın atladığını görmüşü ama Tam ayakta kalmayı başarmıştı.

Tam omuz silkti ve Tam merakla ona göz kırparken adam onun üzerinden düştü.

Bronwyn, Stephen'ın sırt üstü yattığını görünce gülümsedi. Onun yere serildiğini görmek büyük bir zevk olacaktı. Roger Chatworth'u yenmişti ama Roger centilmenlik ve sportmenlik kurallarıyla eğitilmiş bir İngiliz'di. Tam ise gerçek bir dövüşçüydü.

Stephen saldırganı düşünmek için hiç vakit kaybetmedi. Tek bildiğı, bu adamın karısının boğazına bıçak dayadığını görmüş olduğuydu. Ona göre, bu onların hayatıyla Tam'ınki arasındaydı. Yerden bir kütük parçası aldı ve Tam şaşkınlıkla Bronwyn'e dönerken Stephen odunu iri adamın dizinin arkasına vurdu.

Tam derin bir homurtu çıkardı ve öne doğru düştü. Dizlerinin üzerine çöken Stephen yumruğunu Tam'ın yüzüne indirdi ve adamın burnunun çatırdadığını hissetti.

Tam, Stephen'ın tanınmayan biri olmadığını biliyordu yoksa Rab onu uyarırdı ama burnunun kırıldığını hissettiğinde artık saldırganın kim olduğunu umursamıyordu. İri ellerini açtı ve Stephen'ın boğazına sarıldı. Stephen adamın gücü karşısında hiç şansı olmadığını biliyordu ama gençliğı ve çevikliğı ona denk değildi. Tam'in ellerinden sıyrıldı, sonra eğildi ve iki yumruğunu da kaya gibi sert karnına indirdi. Tam, Stephen'ın darbelerini fark etmemiş gibiydi. Stephen'ı omuzlarından yakaladı,

onu kaldırdı ve bir ağaca çarptı - bir, iki kez. Stephen vücudu ağaca çarptığında sersemlemişti ama bacaklarını kaldırdı ve tüm gücünü Tam'ın göğsüne doğru itmek için kullandı. Stephen'ın bacaklarındaki güç Tam'ın Stephen'ı ezerken duraklamasına yetti.

Stephen kollarını Tam'ın bileklerinin altına getirdi ve hareketinin ani oluşu Tam'ın onu serbest bırakmasına neden oldu. Tam anında yeniden Stephen'ın peşine düştü, dev elleri genç adamın boğazına uzanıyordu. Stephen'ın kaçmak için sadece saniyeleri vardı. Bacaklarını havaya kaldırdı ve geriye doğru mükemmel bir takla attı.

Tam bir an çömelerek durdu. Düşmanı bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra gitmişti. Daha gözünü kırpamadan boğazında soğuk, çelik bir bıçak .

"Kıpırdama," dedi Stephen nefes nefese, "yoksa boğazını keserim."

"Kes !" Bronwyn çığlık attı. "Stephen! Onu hemen serbest bırak!"

"Onu serbest bırakmak mı?" Stephen sordu. "Seni öldürmeye çalıştı." Tam'ın derin kahkahasını hissedince kaşlarını çattı.

"Öldür beni!" Bronwyn dedi ki. "Sen tanıdığım en aptal adamsın. Eğer bir tehlike olsaydı Rab onun peşinden giderdi. Şimdi birine zarar vermeden önce o bıçağı yere bırak."

Stephen yavaşça bıçağını yeniden kınına soktu. "Lanet köpek o kadar hareketsizdi ki, bildiğim kadarıyla ölmüş bile olabilirdi." Başının arkasını ovuşturdu. Omurgası kırılmış gibi hissediyordu.

"O haklı Bronwyn," dedi Tam. "Yapması gerekeni yaptı. Benim adım Tam MacArran," dedi Stephen'a elini uzatırken. "Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

Stephen adamın elini tutmadan önce bir an tereddüt etti. Aslında yapmak istediği şey, onu korumaya çalışırken kendisine aptal dediği için Bronwyn'i dizlerinin üzerine çöktürmekti. "Stephen Montgomery," dedi Tam'ın elini sıkarken. "Benim de senin gibi yapılı bir kardeşim var. Onu yenmenin tek yolunun daha hızlı olmak olduğunu anladım. Bir akrobat bana birkaç numara öğretti ve bunlar çok işime yaradı."

"Öyle demeliyim!" Tam burnunu ovuşturdu. "Sanırım kırılmış olabilir."

"Ah, Tam!" Bronwyn Stephen'a nefret dolu bir bakış atarak bağırdı. "Kampa geri gel de bir bakayım."

Tam kımıldamadı. "Bence kocandan izin almalısın. Sanırım onun kocasısın?"

Stephen adama ısındığını hissetti. "Zaten kanıtlayacak yara izlerim var. o."

Tam kıkırdadı.

"Gidip biraz bira bulabilecek miyiz bakalım. Ve şu adamlarla konuşmak istiyorum. korumalarım. Bronwyn'in kamptan ayrıldığını nasıl duymadılar, asla bilemeyeceğim. Tam zırhlı bir adam daha az gürültü çıkarabilirdi."

"Daha az gürültü!" Bronwyn dedi ki. "Siz İngilizler-"

Tam elini onun omzuna koydu ve onu durdurdu. "Diğerleri seni duymadıysa bile kocan duydu. Şimdi git ve yıkanmak için bana biraz ılık su getir. Sanırım her yerimde kurumuş kan var." Stephen'a sevgiyle baktı. "Yumruklarında biraz güç var."

Stephen sırttı. "O ağaca bir darbe daha indirseydim belim kırılırdı."

"Evet," dedi Tam. "Dolgu için üzerinde hiç et yok."

"Ha!" diye homurdandı Stephen. "Senin kadar ağır olsaydım hareket edemezdim."

Adamlar birbirlerine sırtarak Bronwyn ve Rab'i kampa kadar takip ettiler.

"Stephen!" Kampa vardıklarında Chris söyledi. "Gürültüyü duyduk ama gittiğini anlamamız biraz zaman aldı. Tanrı'nın dişleri! Sana ne oldu ve bu kim?"

Kargaşadan rahatsız olan adamlar uyanmaya başladığında meşaleler yakılıyordu. "Uyumaya devam et, Chris," dedi Stephen. "Bize sıcak su gönderecek ve bira fiçisi açacak birini bul, olur mu? İçeri gel Tam."

Tam çadırın içine baktı. Duvarlar soluk mavi ipekle kaplıydı, zemin Doğu'dan gelen halılarla kaplıydı. Oymalı meşe bir sandalyeye oturdu. "Burası çok güzel bir yer," dedi.

"Bu para israfı!" Bronwyn tersledi. "Açlıktan ölen insanlar var ve-"

Stephen, "Bu çadırı yapmaları için insanlara para ödedim ve parayla yiyecek aldıklarını varsayıyorum," diye karşılık verdi.

Tam birinden diğerine baktı. Bronwyn'den öfke ve düşmanlık, Stephen'dan ise hoşgörü ve hatta belki de şefkat görüyordu. Ve Stephen, Tam'in Bronwyn'i tehdit ettiğini düşündüğünde ona saldırmıştı.

Sıcak su getirildi ve iki adam bellerine kadar soyunup yıkanmaya başladılar. Bronwyn Tam'in burnunu yokladı ve kırık olmadığından emin oldu. Stephen'ın sırtı ağaç kabuklarının derisini deldiği kanlı yerlerle doluydu.

Tam sessizce, "Sanırım kocanızın sırtının bakıma ihtiyacı var," dedi.

Bronwyn Stephen'a küçümseyen bir bakış attı ve Rab arkasından çadırı terk etti.

Tam bir bez aldı. "evlat, sırtınla ben ilgilenirim."

Stephen itaatkârdı. Tam genç adamın sırtını nazikçe yıkarken Stephen konuşmaya başladı. "Belki de karımın davranışları için özür dilemeliyim."

"Gerek yok. Sanırım senden özür dilemeliyim, çünkü onun bu hale gelmesine yardımcı olanlardan biri de bendim."

Stephen güldü. "Seninle kavga etmek için sandığımdan daha fazla nedenim varmış. Söylesene, sence bana olan kızgınlığını atlatabilecek mi?"

Tam kanlı bezi sıkarak çıkardı. "Bunu söylemek zor. O ve Davey'nin İngilizlerden nefret etmek için pek çok nedeni var."

"Davey?"

"Bronwyn'in ağabeyi."

Stephen dönüp baktı. "Kardeş! Bronwyn'in bir erkek kardeşi var ama babası onu veliaht mı ilan etti?"

Tam kıkırdadı ve sırtını temizlemeyi bitirebilmesi için Stephen'ı geri itti. "İskoçların yöntemleri sana garip geliyor olmalı."

Stephen homurdandı. "Tuhaf, yaptıkların için hafif bir kelime. Bronwyn'in babası nasıl bir adamdı?"

"Kardeşini sorsanız daha iyi olur. Davey vahşi bir çocuktı, doğduğu günden beri hiç uslu durmadı. Yakışıklı bir delikanlıydı ve insanlara her zaman istediğini yaptırabilirdi. Sorun şu ki, hiçbir zaman klan için en iyi olanı yapmıyor gibi görünüyordu."

"Ama Bronwyn yaptı? Tek umursadığı klanı ve o lanet köpeği."

Tam, Stephen'ın başının arkasına bakarak gülümsedi. "Babası Jamie, kızı hakkında hiçbir zaman hayal kurmadı. Çok öfkeli ve bazen biraz da affetmez." Stephen'ın ona attığı bakışı görmezden geldi. "Ama dediğin gibi, klanı çok seviyor. Onları her şeyin üstünde tutar."

"Böylece kardeşinin yerine laird seçildi."

"Evet, öyleydi ama o kadar basit değildi. Babasıyla, onun seçeceği bir adamla evleneceğine dair bir anlaşması vardı. Babası ona üç genç erkek seçeneği sundu, hepsi de Bronwyn'in çabuk öfkelenmesini engellemek için ihtiyaç duyduğu güçlü ve istikrarlı erkeklerdi." Tam bezi leğene attı ve tekrar sandalyeye oturdu.

"Peki ya erkekler?" Stephen gömleğini tekrar giyerken sordu. "Hepsi öldürüldü, Jamie ile birlikte."

Stephen bir an sessiz kaldı. Dört adamın İngilizler tarafından öldürüldüğünü biliyordu. "Peki Bronwyn onlardan birine aşık mıydı? Seçimini yapmış mıydı?" Tam'in cevap vermesi bu kadar uzun sürünce başını kaldırıp baktı. Adam son birkaç dakika içinde yaşlanmış gibiydi.

Tam başını kaldırdı. Güçlü yüz hatlarını bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştı. "Seçtiğini düşünmek hoşuma gidiyor, en çok sevdiği bir adam vardı." Derin bir nefes aldı ve Stephen'ın gözlerinin içine baktı. "Öldürülen genç adamlardan biri benim en büyük oğlumdu."

Stephen adama baktı. Sadece birkaç saat önce tanışmışlardı ve şimdi Tam'in dayaağı yüzünden vücudu ağrıyordu ama adamı yıllardır tanıdığını hissediyordu. Güçlü çenesi, geniş burnu, koyu renk gözleri ve uzun gri saçları tanıdık geliyordu. Tam'in oğlunu kaybettiği için duyduğu üzüntüyü hissetti.

"Peki ya David?" Stephen sordu. "Küçük kız kardeşi için nazikçe kenara çekildi mi?"

Tam homurdandı, gözleri parlıyordu. "Hiçbir İskoç tutkusu olmadan bir şey yapmaz. Jamie Bronwyn'i varisi ilan ettiğinde Davey klanı babasına karşı bölmekle tehdit etmişti."

"Öyle mi? Bronwyn ne dedi?"

Tam elini kaldırdı ve güldü. "Bana senin aptal bir adam olduğunu söyledi. Bana öyle görünmüyorsun."

Stephen ona Bronwyn'in kendisi hakkındaki hakkında ne düşündüğünü belirten bir bakış attı.

Tam devam etti. "Davey onu takip etmeleri için bazı adamlar yetiştirdi, ancak kendi klan üyeleriyle savaşmadılar, bu yüzden sürgünde yaşadıkları tepelere çekildiler."

"Peki Bronwyn?"

"Zavallı sevgilim. Davey'e tapardı. Onun ikna edici bir genç adam olduğunu söylemiştim. Babasına, Davey'in hakkı olan şeyi almayı reddettiğini söyledi. Ama Jamie ona sadece güldü ve kenara çekilip kendi klanı içindeki savaşı görmek isteyip istemediğini sordu."

Stephen ayağa kalktı. "Ve elbette Bronwyn klanı için en iyi olanı yapacaktır," dedi biraz alaycı bir ifadeyle.

"Evet, öyle. Kız, ölümünün klanın yararına olacağını düşünseydi kendini öldürürdü."

"Ya da kendini hayatta tutacak ve ölümden daha kötü bir kadere katlanacaktı." Tam ona kurnazca bir bakış attı. "Evet, bunu da yapardı."

Stephen gülümsedi. "Bronwyn'in evine bizimle birlikte mi gideceksin?"

Tam ayağa kalktı, iri cüssesini yavaşça hareket ettirdi. "Onur duyarım." "O halde size çadırımda bir yer önerebilir miyim?"

Tam tek kaşını kaldırdı. "Bu benim için fazla süslü. Hayatımın bu aşamasında şımartılmaya ihtiyacım yok. Benim ekosem var ama yine de size teşekkür ederim."

Stephen ilk kez Tam'in kıyafetinin farkına vardı. Büyük, büzgülü kollu bir gömlek ve kalçasının ortasına kadar sarkan uzun, kapitone bir pantolon giymişti. Ayaklarında ağır yün hortum üzerine kaba, kalın ayakkabılar vardı.

sadece dizinin altına kadar uzanıyordu. Kaslı dizleri çıplaktı. Omuzlarına uzun, geniş bir ekose kumaş parçası atılmıştı. Kalın, geniş bir kemer çiftetin etrafını sarıyordu, yanında bir dirsek vardı.

Tam, Stephen'ın muayenesi sırasında sessizce durdu ve her zamanki İngiliz yorumlarını bekledi.

"Üşüyebilirsin," dedi Stephen.

Tam sırtıttı. "Biz İskoçlar zayıf adamlar değiliz. Sabah görüşürüz." Çadırdan ayrıldı.

Stephen bir an hareketsiz durdu, sonra kapağa gitti. Kısık, sessiz bir ıslık çaldı ve bir süre sonra Rab yanına geldi. "Bronwyn," diye emretti sakın bir sesle.

Köpek Stephen'ın elini çabucak yaladı, sonra Stephen'ın peşinden karanlık ormana doğru yürüdü.

Bronwyn ekosesine sıkıca ve rahatça sarılmış uyuyordu. Adam ona gülümsedi, soğuk, sert ve nemli zeminde uyuyabilmesinden memnundu. Eğildi ve onu kucağına aldı. Gözleri kısa bir süreliğine açıldı ama adam ağzının kenarını öptü ve bu onu rahatlatmışa benziyordu. Adam onu çadırına ve yatağına götürürken kız ona sokuldu.

Altıncı Bölüm

" ^ "

Ertesi gün Larenston Kalesi'ne vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsız olan Bronwyn atını mahmuzlayarak ilerledi.

"Onunla git," diye ısrar etti Tam Stephen. "Bahse girerim Larenston gibisini hiç ."

Evi olacak yeri görmeyi merak eden Stephen, atını çimenli tepeye doğru itti.

Tam haklıydı: Hiçbir şey onu Larenston'a hazırlayamazdı. Üzerinde bulunduğu tepe, tüylü sığırların otladığı ve çiftlik sahiplerinin kulübelerinin bulunduğu geniş, derin bir vadiye doğru keskin bir şekilde alçalıyordu. Dar bir yol vadinin içinden geçiyor ve uzak taraftaki duvara tırmanıyordu. Vadi duvarının tepesinde, denize doğru devasa bir zırhlı yumruk gibi uzanan yüksek, düz, kırmızı taşlı bir yarımada vardı. Yarımada anakaraya sadece dar yol genişliğinde bir kaya parçasıyla bağlıydı. Yan taraflar denize doğru dik bir şekilde düşüyordu. Yarımadanın girişini, her biri üç kat yüksekliğinde iki devasa kapı binası koruyordu.

Kale kompleksinin kendisi birkaç taş binadan ve merkezdeki devasa bir salondan oluşuyordu. Etrafında duvar yoktu. Buna gerek de yoktu. Denizden yükselen sarp kayalıklar ok ve yaylı birkaç adam tarafından korunabilirdi.

Bronwyn ona döndü, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışık vardı. Aşağıdaki vadiye doğru inmeye başlamadan önce kesin bir ifadeyle "Hiç alınmadı," dedi.

Stephen onun geldiğini nereden bildiklerini bilmiyordu ama birdenbire her kulübenin kapısı açıldı ve insanlar kollarını açarak ona doğru koşmaya başladılar.

Stephen ona yetişmek için atını dörtnala koşturdu, sonra kadın aceleyle attan inip insanlara -erkeklere, kadınlara, çocuklara, hatta bir çocuğun tombul kazına- sarılmaya başlayınca geride durdu. Bu manzara onu çok etkilemişti. Onu sadece öfkeli genç bir kadın olarak görmüştü. Klanının onun için hayatının anlamı olduğunu söylemişti ama klanın bireylerini hayalinde canlandıramamıştı. Hepsini şahsen tanıyor gibiydi, her birinin adını söylüyor, çocuklarını, hastalıklarını, ihtiyaç duydukları her şeye sahip olup olmadıklarını soruyordu.

Eylerden kalktı ve etrafına bakındı. Zemin kötüydü. Atı toprağı eşeledi ve turba yosunundan başka bir şey bulamadı. Yine de tarlalar gördü. Büyüyen arpa bodurdu ama çaba gösteriyordu. Kulübeler küçüktü, çok kötü görünüyorlardı.

Stephen'ın aklına bu insanların kardeşinin arazilerindeki kölelere benzediği geldi. Bronwyn arazinin sahibiydi ve onu körüklediler. Çok

aynı serfler gibi.

Bir kadından bir parça peynir alırken ona baktı. Bu insanlar onun köleleriydi ama o yine de onlara ailesinin bir parçasıymış gibi davranıyordu. Tanıdığı hiçbir hanımefendinin bir serfe sarılmak şöyle dursun, ona dokunduğunu hayal bile edemezdi. Ona Bronwyn diyorlardı, hakkı olduğu gibi Leydi Bronwyn değil.

"Kaşların çatık delikanlı," dedi Tam onun yanından. "Yöntemlerimizden hangisi seni rahatsız ediyor?"

Stephen şapkasını çıkardı ve elini gür saçlarında gezdirdi. "Sanırım öğrenmem gereken bazı şeyler var. Klanın ne olduğunu anladığımı sanmıyorum. Onun klan üyelerinin benim adamlarım gibi olduğunu sanıyordum. Hepsi soylu evlerden geliyor."

Tam bir süre onu izledi. "Klan Galce bir kelime ve çocuk anlamına geliyor." Gözleri parladı. "Soyluluğa gelince, herhangi bir İskoç'a sorabilirsin ve atalarının izini bir İskoç kralına kadar sürebilir."

"Ama yoksulluk..." Stephen başladı, sonra durdu, Tam'ı gücendirmekten korktu.

Tam'ın çenesi sertleşti. "İngilizler ve Tanrı'nın bize verdiği toprak bizi fakirleştirdi. Ama İskoçya'da bir adamın değerinin cebindeki altına değil, içinde ne olduğuna bağlı olduğunu öğrensen iyi edersin."

"Tavsiyen için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım." Bronwyn'in yanına gelene kadar atını ileri doğru itti. Bronwyn ona sadece kısa bir bakış attı, sonra yaşlı bir kadının yeni kumaş boyaları hakkındaki konuşmasını dinlemeye devam etmek için arkasını döndü.

İnsanlar ona bakarken teker teker sessizleşmeye başladılar. Giysileri çok farklıydı. İskoçların çoğunun ayaklarında ne ayakkabı ne de hortum vardı, bazıları ise Tam'inki gibi kısa hortumlar giyiyordu.

Ama Stephen'ın gözleri kadınların üzerindeydi. Bir İngiliz hanımefendisinin solgun ve korunaklı tenine değil, açık havada geçirdikleri günlerin altın sarısı bronzluğuna sahiptiler. Gözleri parlıyordu ve görkemli saçları küçük, kemerli bellerine kadar serbestçe sarkıyordu.

Stephen atından indi, Bronwyn'in elini sıkıca sol elinin içine aldı ve sağ elini uzattı. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Stephen Montgomery."

"Bir İngiliz!" dedi Stephen'ın yakınındaki bir adam, sesi nefretle doluydu.

"Evet, bir İngiliz!" Stephen vurgulayarak söyledi, mavi gözleri İskoç'unkileri tutarken sertti.

"İşte!" Tam dedi ki. "Onu rahat bırak. Bronwyn'e zarar vermek istediğimi düşününce bana saldırdı."

Birkaç kişi bu ifadenin saçmalığı karşısında gülümsedi. Kimin kazandığı belliydi, çünkü Tam zayıf Stephen'dan en az altmış kilo daha ağırdı.

"O kazandı," dedi Tam yavaşça. "Neredeyse burnumu kırıyordu, sonra da boğazıma bir bıçak dayadı."

İnsanlar Tam'a inanmamış gibi bir an sessiz kaldılar.

"Hoş geldin Stephen," dedi genç ve güzel kadınlardan biri onun uzattığı elini sıkarken.

Stephen ilk ismiyle çağrılınca birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi ve daha fazla el sıkmaya başladı.

Yarımadayı anakaraya bağlayan yolda yan yana ilerlerken Bronwyn, "Adamlarımla o kadar kolay olmayacak," diyordu. Yol o kadar dardı ki sadece iki kişi birlikte gidebilirdi. Stephen solundaki dik duvara gergin bir bakış attı. Yanlış bir hamle yaparsa uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdi. Bronwyn hayatı boyunca bu dar yolda seyahat ettiği için tehlikeyi fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Adamlarım kadınlarım kadar kolay kazanılmıyor," dedi kibirli bir şekilde. Ona baktı, denize doğru nasıl baktığını gördü. Gülümsedi ve atını sertçe onunkine doğru sürdü.

Stephen'ın atı Bronwyn'inkinden ürktü; sonra bir ayağının yolun yanındaki hiçliğe bastığını hissedince panikleyip şaha kalktı. Stephen bir an için atı kontrol altına almak ve yoldan yandaki hiçliğe düşmesini engellemek için umutsuzca mücadele etti.

"Lanet olsun sana!" Stephen atın kontrolünü tekrar ele geçirdiğinde bağırdı.

Bronwyn omzunun üzerinden geriye bakarken ona güldü. "Bizim İskoçların yöntemleri senin için çok mu sert?" diye alay etti.

Stephen mahmuzlarını atının böğrüne sapladı. Bronwyn onun kendisine doğru geldiğini gördü ama yeterince hızlı tepki veremedi. Stephen onu belinden yakaladı ve önündeki eyere çekti.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Adamlarım izliyor!"

"Güzel! O zaman beni aptal yerine koymaya çalıştığını gördüler. Yoksa kenardan düşmemi mi umuyordun?"

"Ve Kral Henry'nin askerleri üzerimize mi gelsin? Hayır, İskoç topraklarında ölmeni istemiyorum."

Stephen onun dürüstlüğü karşısında nefesi kesildi. "Belki de bunu ben istedim." Kız konuşmaya başladığında parmağını dudaklarına götürdü. "Ama aptal gibi görünmeyi ben istemedim, o yüzden bunun bedelini ödeyeceksin. Larenston'a eyerinde MacArran'la gelen başka kaç adam var?"

"Birçok ölüyü geri getirdik, genellikle öldürülen-"

Sözlerini bir öpücükle durdurdu.

Bronwyn kendine rağmen ona sarıldı, kolları boynuna dolandı, dudakları açlıkla onunkilere yapıştı. Adam onu kendine çekti, elleriyle sırtını okşadı. Gömleğinin keten kumaşından sıcacık tenini hissedebiliyordu. İskoç modasını sevdiğine karar verdi. Ağır İngiliz kumaşları bir kadının tenini hissetmesini engelliyordu.

Trans halinden ilk çıkan Stephen oldu. İzlendiklerini hissetti. Gözlerini açtı, başını hafifçe kaldırdı, dudakları hâlâ Bronwyn'inkilerin üzerindeydi. Atının patikadan geçit evlerine doğru ilerlemeye devam ettiğini fark etmemişti. Etraflarını birkaç adam sarmıştı, hepsi de vakur, ciddi adamlardı, yüzleri kapalıydı, hiçbir duygu göstermiyorlardı.

"Bronwyn, aşkım," dedi Stephen sessizce.

Bronwyn hemen tepki verdi. Adamdan uzaklaştı ve adamlarına baktı. "Douglas," diye fısıldadı ve adamın bekleyen kollarına doğru kaydı. Adamları teker teker selamladı.

Stephen yavaşça atından indi ve onu kapıya kadar takip ederken atını yönlendirdi. Çivili, demir kapı siperi çekilmişti. Adamlar onunla konuşmuyor ya da ona bakmıyorlardı ama Stephen onların nasıl davrandıklarının çok iyi farkındaydı.

ciddiyetle ve güvensizlikle etrafını sardı. Bronwyn onun önünde yürüyor, adamlarıyla gülüşüyor, sorular soruyor ve cevaplar alıyordu.

Stephen kendini yabancı, dışlanmış hissediyordu. Yanında yürüyen adamlar ona karşı temkinliydi ve onların düşmanlığını hissediyordu. Bu adamlar vadideki adamlardan farklı giyinmişlerdi. Bazıları Tam gibi kısa hortumlar ve ayakkabılar giyerken, diğerleri dizlerine kadar uzanan uzun çizmeler giyiyordu. Yine de hepsi dizden uyluğa kadar çıplak bacaklıydı.

Kapıdan geçtikten sonra arazi açıldı ve birkaç küçük binanın yanından geçerek büyük eve ulaşılar. Stephen müstemilatı mandıra, demirci dükkânı ve ahır olarak tanıdı. Hatta bir alanda küçük bir mutfak bahçesi bile vardı. Böyle bir yer uzun bir kuşatmaya dayanabilirdi.

Evin içi sade ve süssüzdü. Taş duvarlar nemli, boyasız ve kaplamasızdı. Küçük pencereler içeri çok az ışık alıyordu. Kalenin içi soğuktu, dışarıdaki sonbahar soğğundan bile daha soğuktu ama yanan bir ateş yoktu.

Bronwyn mindersiz bir sandalyeye oturdu. "Şimdi Douglas, bana neler olduğunu anlat."

Stephen bir kenarda durmuş, onu izliyordu. Kimse onun rahatını sormadı ya da dinlenmesini önermedi.

"MacGregor'lar yine baskın yapmışlar. İki gece önce altı büyükbaş hayvan aldılar."

Bronwyn kaşlarını çattı. MacGregor'larla daha sonra ilgilenecekti. "Klan içinde ne gibi sorunlar var?"

Douglas adındaki adam uzun bir tutam saçını dalgınca çekiştirdi. "Loch'un yanındaki arazi yine anlaşmazlık konusu. Robert somonların kendisine ait olduğunu söylerken Desmond onlar için kendisine ödeme yapılmasını talep ediyor."

"Henüz kılıç çekmediler mi?" Bronwyn sordu.

"Hayır, ama yakındalar. Bu işi çözmek için birkaç adam göndereyim mi? Doğru yerlerde biraz kan dökülmesi kavgalarını durduracaktır."

Stephen ayağa kalkmaya başladı. Bu tür kararlar almaya alışkındı. Tam'ın kolundaki eli onu durdurdu.

"Kılıçlı kolundan başka bir şey düşünemiyor musun Douglas?" diye sordu öfkeyle. "Erkeklerin bu davranışlarının bir nedeni olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

Kavga mı? Robert'ın bakması gereken yedi çocuğu var, Desmond'ın ise hasta bir karısı var ve çocuğu yok. Elbette sorunlarını çözenin bir yolu olmalı."

Adamlar ona boş boş baktılar.

İçini çekti. "Robert'a en büyük ve en küçük çocuklarını bakması için Desmond'a göndermesini söyle. Robert kendi çocuklarını beslemek için balık istemeyecek ve Desmond'un karısı da kendi çocuğu olmadığı için üzölmeyi bırakacak. Şimdi, başka ne oldu?"

Stephen onun bilgeliğine gülümsedi. Bu onun klanına olan sevgisinden ve bilgisinden geliyordu. Onu kendi evinde görmek bir mucizeydi. Her geçen an daha da canlanıyor gibiydi. Etrafındaki insanlara bakarken çenesi artık öfkeyle öne doğru çıkmıyordu. Omuzları hâlâ dikti ama sanki darbeleri ve öfkeli sözleri savuşturmak istermiş gibi değil.

adamların yüzlerini izledi. Ona saygı duyuyorlardı, onu dinliyorlardı ve verdiği her karar akıllıca ve klanının çıkarları içindi.

"Jamie onu iyi eğitmiş," dedi Tam sessizce.

Stephen başını salladı. Bu onun tamamen farklı bir yanıydı, var olduğunu hiç hayal etmediğı bir yan. Onu öfkeli, düşüncesiz, nefret dolu, bıçak kullanan ve imkânsız taleplerde bulunan biri olarak tanıyordu. Dereye düştüğünde ona güldüğünü hatırlıyordu.

Birdenbire hızlı bir kıskançlık dalgası hissetti. Bu adamların önünde bu kadar sakın bir şekilde oturup hayatlarını etkileyecek kararlar alan bu kadını daha önce hiç görmemişti. Onun hiç tahmin bile edemeyeceğı bir yönünü biliyorlardı.

Bronwyn ayağı kalktı ve koridorun en ucundaki merdivene doğru yürüdü. Stephen da onu takip etti. Birden aklına adamların Bronwyn'in dizlerinin arkası hakkında hiçbir şey bilmedikleri geldi. Kendi kendine gülümsedi ve biraz rahatladığını hissetti.

"Şuna bak," dedi Bronwyn tiksintiyle. Sabahın erken saatleriydi, sonbahar sonu havası serindi. Üçüncü kattaki odalarının penceresinden Stephen'a baktı. Aşağıdaki avludaydı, o ve Chris tam zırhlarını giymişlerdi. Etraflarındaki İskoçlar asık suratlı bir sessizlik içinde durup bakıyorlardı.

İki haftadır evliydim ve bu süre zarfında Stephen adamlarını İngiliz savaş tarzında eğitmek için büyük çaba sarf etmişti. Stephen adamlarına kendilerini korumanın önemi hakkında ders verirken o da buna seyirci kalmıştı. En uzun ve en sıkı eğitimi alan adamlara zırh almayı teklif etmişti. Ama İskoçlar çok az konuşmuşlar ve bir takım sıcak, ağır zırh gibi değerli bir ödülle hiç ilgilenmiyor gibi görünmüşlerdi. Vücutlarının yarısını çıplak bırakan kendi vahşi kıyafetlerini tercih ediyor gibiydiler. Stephen'ın onlara kabul ettirebildiği tek savaş tavizi, ekoselerinin altına zincir zırhlı bir gömlek giymeleri idi.

Bronwyn kendi kendine gülümseyerek pencereden uzaklaştı.

"Kendinden bu kadar memnun olmana gerek yok," diye tersledi Morag. "Şu adamların biraz çalışsa iyi olur. Çok fazla oturuyorlar. Stephen onları çalıştırıyor."

Bronwyn gülümsemeye devam etti. "O inatçı bir adam. Dün adamlarıma İskoçya'nın bir huzursuzluk ülkesi olduğunu, onlara kendilerini korumayı öğretmeye çalıştığını söylemeye cüret etti. Sanki bilmiyormuşuz gibi! İngilizler yüzünden-"

Morag savunmak için elini kaldırdı. "Sürekli öğüt vererek onu çıldırtmaya çalışabilirsin, ama ben değil. Onunla ilgili seni üzen şey ne? Geceleri seni ağlatması mı? Düşmana tutkundan utanıyor musun?"

"Hayır-" Bronwyn başladı ama Morag'ın arkasındaki kapının yumuşak tıkırtısını duyunca durdu. Döndü ve Stephen'a baktı. Vücudunun Stephen'ın dokunuşuna verdiği tepkinin onu üzdüğünü itiraf etmek zorundaydı. Çoğu zaman güneş batmaya başlar başlamaz kendini titrerken bulurdu. Stephen'ın onun nasıl hissettiğini görmesine asla izin vermemeye dikkat ediyordu. Asla ona doğru ilerlemedi ya da ona sevgi dolu bir söz söylemedi; ne de olsa o onun düşmanıydı, babasını öldüren ırktan geliyordu. Gün boyunca onun düşmanı olduğunu hatırlamak kolaydı. Bir İngiliz gibi giyiniyor, bir İngiliz gibi konuşuyor, bir İngiliz gibi düşünüyordu. Farklılığı ona ve adamlarına bağırıyordu. Sadece geceleri ona dokunduğunda onun kim olduğunu ve kendisinin kim olduğunu unutuyordu.

"Stephen!" Kumla kaplı alanda yürürken Chris "Stephen!" dedi. Yarımada'nın kenarında durup denize baktılar. "Bu şekilde çalışmayı bırakmalısın. Onlar için yapmaya çalıştığın şeyle ilgilenmediklerini göremiyor musun?"

Stephen kaskını çıkardı. Serin rüzgâr terden ıslanmış saçlarına çarpıyordu. Bronwyn'in adamlarıyla çalışma çabaları her geçen gün onu daha da hayal kırıklığına uğratiyordu. Kendi adamları her gün antrenman yapıyor, ağır zırhlarını ve silahlarını kullanmayı öğreniyorlardı. Ama Bronwyn'in adamları dış mahallelerde durmuş, İngilizleri Kral Henry'nin hayvanat bahçesindeki hayvanlarmış gibi izliyorlardı.

"Onlara ulaşmanın bir yolu olmalı!" dedi nefesinin altında.

Birden bir adamın onlara doğru koştuğunu duydu.

"Lordum," dedi Stephen'in adamlarından biri. "Kuzeydeki MacArran sığırlarının bazılarında bir saldırı olmuş. Adamlar çoktan eyerliyorlar."

Stephen bir kez başını salladı. Şimdi bu İskoçlara İngiliz şövalyelerinin ne kadar savaşçı olduklarını gösterme şansı vardı. Toprakları kaçak avcılardan ve hırsızlardan korumaya alışkındı.

Ağır çelik zırh hızlı hareket etmeyi imkânsız kılıyordu. Yaveri atıyla birlikte bekliyordu, o da zırhlıydı. At ağır bir attı, zırhlı bir adamın ağırlığını taşıyabilmesi için yüzlerce yıl boyunca yetiştirilmişti. Attan asla hız yapması istenmezdi ama en çetin savaşlarda bile sabit durmalı, efendisinin diz komutlarına itaat etmeliydi.

Stephen ve zırhlı adamları atlarına bindiklerinde İskoçlar gitmişti. Stephen yüzünü buruşturdu ve ceza olarak uygulamak zorunda disiplini .

Stephen o gece İskoç bozkırlarında yaşananları ancak yıllar sonra bir kez daha utanç ve şaşkınlık duygusu yaşamadan hatırlayabildi.

O ve adamları MacGregor'ların sığırları çaldığı yere vardıklarında hava kararmıştı. At sürerken çıkardıkları gürültü kırlarda yankılandı. Zırhları şingirdiyor, ağır atlarının nalları gümbürdüyordu.

Stephen, MacGregor'ların kendisini İngilizler gibi göğüs göğüse çarpışarak karşılaşmasını beklemesi gerektiğini düşündü. O ve adamları atlarının üzerine oturup devam eden savaşı dehşetle izlediler. Stephen'ın daha önce gördüğü ya da hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

İskoçlar atlarını bırakıp ormanın içinde eridiler. Ekoselerini omuzlarından attılar ve bol gömlekleriyle serbestçe koşmaya başladılar. Ağaçlardan büyük bağrıışmalar ve ardından İskoçların mavzerlerinin çeliğe çarpma sesleri geliyordu.

Stephen adamlarına atlarından inmelerini işaret etti ve İskoçların sesini takip ederek ağaçların arasına girdiler. Ama İskoçlar çoktan başka bir yere gitmişlerdi. Ağır zırhları İngilizleri çok yavaş ve dengesiz kılıyordu.

Stephen şaşkın bir şekilde etrafına bakınırken Bronwyn'in adamlarından biri gölgelerin arasından çıktı.

"Onları bozguna uğrattık," dedi İskoçyalı, ağzında hafif bir gülümseme vardı. "Kaç kişi yaralandı?"

"Üç yaralı var, ölen yok," dedikten sonra gülümsedi. "MacArranlar herhangi bir MacGregor için çok hızlı." Adam savaşın heyecanından kızarmıştı. "Seni atına bindirmek için birkaç adam toplayayım mı?" dedi zırhının içindeki Stephen'a açıkça gülümseyerek.

"Neden sen-!" Chris başladı. "Sana şimdi burada kılıç çekeceğim."

"Haydi, İngiliz köpeği," diye alay etti İskoçyalı. "Sen o çelik tabutun menteşelerini oynatmadan ben senin boğazını keserim."

"Durun!" Stephen emretti. "Chris, kılıcını kaldır. Ve sen, Douglas, yaralılarla ilgilen." Stephen'ın sesi ağırdı.

"Böyle bir küstahlığı yanına bırakamazsın," dedi Chris. "Onlara sana saygı duymayı nasıl öğretmeyi planlıyorsun?"

"Öğret onlara!" Stephen tersledi. "Bir adam bir başkasına kendisine saygı duymasını öğretemez. Saygıyı hak etmeli. Gel, Larenston'a geri dönelim. Düşünmem gereken şeyler var."

Bronwyn yatağın içinde savrularak yumruğunu yastığa vurdu. Kendi kendine Stephen'ın geceyi başka bir yerde geçirmeyi tercih etmesini umursamadığını söyleyip duruyordu. Birlikte geçirmek için başka birini seçmesi de umurunda değildi.

Klan üyelerini düşündü. Margaret'in kızı güzel bir şeydi ve birkaç adamın onunla ne kadar iyi vakit geçirdiklerini anlatıp güldüklerini duymuştu. Sabah Margaret'le konuşmalıydı! Etrafta böyle bir kızın olması iyi değildi.

"Kahretsin!" dedi yüksek sesle ve Rab hırladı. Yatakta doğrulup oturdu, yorgan güzel göğüslerinin üzerinden düştü. Yatakta tek başına soğuktu. Morag ona sığır baskınını anlatmıştı. MacGregor'lar hakkında söyleyecek birkaç sözü vardı. Bronwyn, Stephen'ın öldürülmemesini umduğunu çünkü ölümünün İngiliz kralını başlarına yıkacağını söylediğinde Morag tısladı.

Şimdi kapıya bakmaya devam ediyor, arada bir kaşlarını çatıyordu.

Kapı açılmaya başladığında nefesini tuttu. Morag haber getirmiş olabilirdi. Stephen'ın içeri girdiğini gördüğünde nefesi kesildi, saçları ve gömleğinin önü kuyuda ıslanmaktan ıslanmıştı.

Stephen ona zar zor baktı. Mavi gözleri karanlıktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. Ağır ağır yatağın kenarına oturdu ve giysilerini çıkarmaya başladı. Aklını işine veremiyor gibiydi ama uzun süreler boyunca durakladı.

Bronwyn söyleyecek bir şey aradı. "Aç mısın?" Adam cevap vermeyince Bronwyn yatağın diğer tarafına geçerek ona daha yakın oturdu. Çarşaf vücudunun alt kısmını sarıyordu, üst kısmı çıplaktı. "Aç mısın diye sordum," dedi yüksek sesle.

"Ah?" Stephen bir botu çıkarırken mırıldandı. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum."

Bronwyn'in içinden ona neyin yanlış olduğunu sormak geliyordu ama elbette böyle bir şey yapmayacaktı. İngiliz'in sorununun ne olduğu umurunda değildi. "Sığır baskınında adamlarımdan yaralanan oldu mu?"

Stephen yine cevap vermeyince omzunu itti. "Sağır mısın sen? Sana bir soru sordum."

Stephen sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona döndü. Gözleri çıplak vücudunu taradı ama ayağa kalkıp kemerini çözerken hiç ilgi göstermedi. "Kimse ciddi şekilde yaralanmadı. Bir adamın kolunda birkaç dikiş var ama başka bir şey yok."

"Kim? Kimin koluna dikiş atılması gerekiyor?"

Stephen elini salladı ve çırılçıplak yatağın içine girdi. Kollarını başının arkasına koydu ve gözlerini tavana dikti. Ona dokunmaya teşebbüs etmedi. "Francis, sanırım," dedi sonunda.

Bronwyn hâlâ oturuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Onun nesi vardı acaba? "İskoçlarımızın yöntemleri seni korkuttu mu İngiliz? Adamlarım senin için çok mu güçlü ya da çok mu hızlıydı?"

Stephen'ın yemi yutmaması onu şaşırttı.

"Çok hızlı," dedi oldukça ciddi bir şekilde, hâlâ tavanı izliyordu. "Hızlı ve özgürce hareket ediyorlardı. Elbette, İngiltere'de asla dayanamazlardı, çünkü birkaç silahlı şövalye elli tanesini parçalayabilirdi. Ama burada-"

"Elli!" Bronwyn nefes aldı. Hemen ardından iki yumruğunu Stephen'ın geniş, çıplak göğsüne indirdi. "Bir İngiliz'in elli İskoç'a zarar verebileceği günü asla göremeyeceksin," diye bağırdı yumruklarını Stephen'ın sert göğsüne indirirken.

"Buraya! Kes şunu!" Stephen kızın yumruklarını avuçlarının içine aldı. "Zaten yeterince çürüğüm var, bir de sen ekleme."

"Sana morluklardan daha fazlasını vereceğim," dedi adamın tutuşuna karşı mücadele ederken.

Stephen'ın gözleri parladı. Ellerini çekip onu öne doğru çekti; göğüsleri ona doğru bastırdı. "Morluklardan daha fazlasını istiyorum," dedi boğuk bir sesle, tüm dikkati kızın üzerindeydi. Kadının ellerinden birini bıraktı ve saçlarına dokundu. "Beni her zaman gerçekliğe geri getirecek misin?" sordu şakağına dokunurken. "Sanırım evrendeki en büyük sorun hakkında endişeleniyor olabilirim ve sen düşüncelerimi güzel tenine, gözlerine," dedi parmaklarını hareket ettirerek, "dudaklarına çevirmeyi başarırırsın."

Bronwyn kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Nefesi çok yumuşak ve sıcaktı. Saçları hâlâ nemliydi ve bir buklesi kulağına yapışmıştı. İçinden o bukleye dokunmak geldi ama ona yaklaşmamaya her zaman dikkat ederdi. "Ve büyük bir sorun hakkında endişelendin mi?" diye sordu, sanki önemli değilmiş gibi kayıtsızca.

Parmaklarını sabitledi ve gözleri onunkileri yakaladı. "Sesinde endişe mi duyuyorum?" diye sordu sessizce.

"Asla!" diye tükürdü ve ondan uzaklaştı. Adamın eğlenen kahkahalarını duymayı bekliyordu ama adam sustuğunda, sırtını ona dönerek ona isteği duydu. Çok hareketsizdi ve bir süre sonra uyuduğu anlamına gelen nefes alış verişinin sessiz, eşit tonunu duydu. Çok ama çok hareketsiz yattı ve bir süre sonra gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştuğunu hissetti. Kendini o kadar yalnız hissettiği zamanlar oluyordu ki ne yapacağını bilemiyordu. Onun evlilikten anladığı, hayatlarını ve aşklarını paylaşan iki insandı. Ama o bir İngiliz'le evliydi!

Stephen aniden döndü ve ağır kolunu ona doladı, sonra da onu doğru çekti. Kadın sert ve uzak durmaya çalıştı ama kendine poposunu kıpırdatarak Stephen'a yaklaştı.

"Bir erkeğin uyumasına yardım etmenin yolu bu değil," diye fısıldadı Stephen, sonra başını kaldırıp onun şakağını öptü. "Bu da ne?" dedi. "Gözyaşı mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece gözüme bir şey kaçtı, hepsi bu."

Onu kollarının arasında döndürerek yüzünü kendisine çevirdi. "Yalan söylüyorsun," dedi açıkça. Gözleriyle onun yüzünü aradı, çenesindeki yarığa dokundu. "Sen ve ben yabancıyız," diye fısıldadı. "Ne zaman arkadaş olacağız? Kendini benimle ne zaman paylaşacaksın? Gözyaşlarının sebebin bana ne zaman söyleyeceksin?"

"İskoçyalı olduğun zaman!" dedi elinden geldiğince hiddetle. Ama Stephen'ın yakınlığı sözcüklerin tuhaf bir şekilde, sanki imkânsız bir talep yerine bir yalvarışmış gibi çıkmasına neden oldu.

"Tamamdır!" dedi büyük bir güvenle, sanki gerçekten bir İskoç'a dönüşebilecekmiş gibi.

Ona gülmek, asla bir İskoçyalı ya da arkadaşı olamayacağını söylemek istedi. Ama adam onu daha da yakınına çekti ve öpmeye başladı. Onu sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi, tembelce, yavaşça öptü. Bronwyn kanın damarlarında dolaştığını hissetti. Stephen'ı kendine çekmek istedi ama Stephen ona engel oldu. Göğüslerine dokunabilmek, kaburgalarını ve karnını okşayabilmek için onu vücudundan biraz uzakta tuttu.

Kadın Stephen'dan uzaklaştı, bacakları Stephen'ın bacaklarına dolandı, kalçaları Stephen'ın kalçalarından birini kavradı. Stephen'ın eli aşağıya, bacaklarına doğru kaydı ve onun keskin bir şekilde soluduğunu hissedince gülümsedi.

"Benim güzel, güzel karım," diye fısıldadı tırnaklarını dizinin arkasındaki tendon boyunca hafifçe gezdirirken. "Keşke seni yatak dışında nasıl memnun edeceğimi bilseydim."

Ona doğru geri çekildi, dudaklarını aradı, sonra ağzını boynunda gezdirdi. Teninin tadı güzeldi, terden hafifçe tuzluydu, sert ama yumuşaktı. Dilini onun kulağına değdirdi ve içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. İçinden alçak sesle bir kahkaha yükseldi.

Stephen onun omuzlarını şiddetle kavradı. "Buraya gel, MacArran Klanı'nın laird'i." Onu yatağa itti ve kendini onun üzerine bıraktı.

Onu karşılamak için kalçalarını kaldırdı. O bir İskoç kadınıydı ve onunla eşitti. Şimdi onun ilerlemesini beklemiyor, en az onunki kadar tutkuyla, eşit bir şekilde karşılıyordu.

Daha sonra birlikte uzandılar, o kadar yakınlardı ki tek vücut gibiydiler. Bronwyn uykulu bir şekilde gözlerini açtı ve Stephen'ın kulağının yanındaki kıvrımı gördü. Bu daha önce dokunmak istediği kıvrımdı. hareket ettirdi ve o kıvrımı öptü, yumuşak saçları dudaklarının arasında hissetti. Sonra geri çekildi, yüzü kızarmıştı. Nedense bu öpücük sevişmelerinden daha samimi gelmişti.

Stephen hafifçe gülümsedi, gözleri kapalıydı, uyanık olmaktan çok uykudaydı ve onu daha da yakınına çekti, yanından çok altına. Bronwyn zorlukla nefes alabiliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Hayır, nefes almak düşündüğü son şeydi.

Stephen küçük çiftçi kulübesinde durmuş, turba ateşinin önünde ellerini ısıtıyordu. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu ve ateşe ihtiyaç vardı. Tam kız kardeşini ziyaret ediyor, Bronwyn'in evinden birkaç günlüğüne ayrılıyordu. İri yarı yaşlı adam taş duvarlı odanın uzak köşesinde oturmuş, çıplak dizlerine bir balıkçı ağı sermişti. Düğümlerle uğraşüyor, iri elleriyle kaba ipleri çekiştiriyordu.

"Yani daha az aptal gibi görünmen için sana yardım etmemi istiyorsun," dedi Tam ciddi bir ifadeyle.

Stephen döndü. İskoçyalıların onun huzurunda kendi isteklerine göre oturmalarına ya da kalkmalarına hâlâ alışamamıştı. Belki de "lordum" olmaya fazla alışmıştı.

"Ben tam olarak öyle demezdim," dedi. Sığır baskınında yaşananları düşünerek başını iki yana salladı. "Hem kendi adamlarıma hem de İskoçlara aptal gibi göründüm. Douglas'ın dediği gibi kendimi çelik bir tabutun içinde duruyormuş gibi hissettim."

Tam bir düğümü sıkarken bir an durakladı. "Douglas her zaman onun Jamie tarafından Bronwyn'in kocası olarak seçilen adamlardan biri olması gerektiğini düşünmüştür." Stephen'ın yüzündeki ifadeye bakarak kıkırdadı. "Merak etme evlat, Jamie ne yaptığını biliyordu. Douglas bir lider değil, bir takipçi. Bronwyn'in efendisi olamayacak kadar ona hayran."

Stephen güldü. "Hiçbir erkek onun efendisi olacak kadar güçlü değildir."

Tam bu açıklama hakkında yorum yapmadı ama kendi kendine gülümsedi. Morag çifti yakından izliyor ve Tam'a rapor veriyordu. Tam, Bronwyn'in İngiliz tarafından zarar görme tehlikesi olmadığından emin olmak istiyordu. Morag'ın söylediğine göre, tehlikede olan Stephen'dı - yorgunluktan.

Tam başını kaldırdı. "Yapman gereken ilk şey şu İngiliz kıyafetlerinden kurtulmak."

Stephen başını salladı; bunu bekliyordu.

"Ve sonra koşmayı öğrenmelisin, hem mesafe hem de hız için."

"Koşmak! Ama bir asker ayakta durmalı ve savaşmalı."

Tam homurdandı. "Bizim yöntemlerimiz farklı. Bunu zaten bildiğini sanıyordum.

Öğrenmeye istekli olmadığın sürece sana bir faydam dokunmayacak." Stephen bir teslimiyet havasıyla kabul etti.

Bir saat sonra kabul etmemiş olmayı dilemeye başladı. O ve Tam soğuk sonbahar rüzgârında dışarıda durdular ve Stephen hayatında hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Ağır, dolgulu, sıcak tutan İngiliz giysileri yerine sadece ince bir gömlek giymiş, üzerine de kuşaklı bir ekose giymişti. Yün çoraplar ve çizmeler giymişti ama yine de kendini belden aşağısı çıplak gibi hissediyordu.

Tam omzuna bir tokat attı. "Hadi evlat, alıacaksın. Biraz daha saç ve her zamankinden daha yakın bir İskoç olacaksın."

"Burası çıplak dolaşmak için çok soğuk bir ülke," diye mırıldandı Stephen ekoseli gömleğini bir yanağını gösterecek şekilde yukarı kaldırırken.

Tam güldü. "Artık bir İskoç'un ekosesinin altına ne giydiğini biliyorsun." Yüzü ciddileşti. "bir nedeni var. Ekose bir

adam funda içinde kaybolur. Elbisenin çıkarılması kolay, giyilmesi kolay ve hızlıdır. İskoçya yağışlı bir ülkedir ve bir erkeğin tenine yapışan ıslak giysiler giymeye tahammülü yoktur; giyerse akciğer hastalığından ölür. Ekose yazın serindir ve dizlerinizin sürekli sürtünmesi kışın sizi sıcak tutar." Gözleri parlıyordu. "Ve en hayati bölgelerinize serbest hava sirkülasyonu sağlar."

"Öyle," dedi Stephen.

"Ah! Şimdi bir erkek gibi görünüyorsun!" Morag onun arkasından konuştu. Açıkça onun bacaklarına baktı. "Tüm o zırhı giymek sana biraz kas kazandırmış."

Stephen ona sıırttı. "Zaten evli olmasaydım, sanırım sana teklif etmeyi düşünebilirdim."

"Ve kabul etmeyi düşünebilirim. Yine de senin için Bronwyn'le savaşmak istemem."

Stephen ona kasvetli bir bakış attı. "Elinden gelse beni herkese verirdi."

"Seni yatağa atabildiği sürece, öyle mi?" Morag arkasını dönmeden önce kıkırdadı.

Stephen bir kez gözlerini kırıştırdı. Bir klan içindeki aşinalık onu her zaman ürkütürdü.

Herkes birbirinin işini biliyor gibiydi.

"Zaman kaybediyoruz," dedi Tam. "Şuradaki direğe doğru koşmayı dene," diye işaret etti.

Stephen koşmanın kolay olacağını düşünüyordu. Ne de olsa çocuklar bile koşuyordu ve o da iyi durumdaydı. Ama ilk kısa deparından sonra ciğerlerinin patlamak üzere olduğunu hissetti. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmesi ve nefesini geri kazanması birkaç dakika sürdü. Kalbi sanki kulak zarını patlatacaktı gibi atıyordu.

Tam bir kepçe uzatırken, "Al, biraz su iç," dedi. "Şimdi nefes aldığına göre, tekrar çalıştır."

Stephen inanmayarak tek kaşını kaldırdı.

"Hadi oğlum," dedi Tam. "Seninle birlikte koşacağım. Yaşlı bir adamın seni yenmesine izin vermezsin, değil mi?"

Stephen nefes nefese kaldı. "Sana yaşlı diyeceğim son şey." Kepçeyi bir kenara fırlattı. "Hadi, gidelim."

Yedinci Bölüm

" ^ "

Bronwyn eski kulenin tepesine çıkan merdivenlerin dibinde tek başına duruyordu. Gözleri kurumuş ve yanıyordu, dökmediği gözyaşları yüzünden neredeyse şişmişti. Elinde sıkıca tuttuğu ağır gümüş bir kemer tokası vardı. Arkasına kazınmıştı: "James MacArran'dan Ennis'e."

Bir saat önce çiftçilerden biri tokayı ona getirmişti. Bronwyn babasının yerine geçmesi için seçtiği üç gence tokalarını verdiği zamanı hatırlıyordu. Neredeyse bir tören olmuştu. Yemek, şarap, dans ve bol bol kahkaha vardı. Herkes Bronwyn'e kocası olarak hangi adamı seçeceği konusunda takılıyordu. Bronwyn flört etmiş, gülmüş ve babasıyla kıyaslandığında hepsinin değersiz olduğunu iddia etmişti.

Ian vardı, Tam'ın oğlu. Ian sadece onun kadar uzundu ama babası gibi kalındı. Ramsey sarışındı, geniş omuzluydu ve bazen Bronwyn'i sinirlendiren bir ağzı vardı. Ennis'in çilleri ve yeşil gözleri vardı ve insanı ağlatacak kadar tatlı şarkı söyleyebiliyordu.

Kemer tokasını avucunu kesene kadar sıktı. Artık hepsi ölmüştü. Güçlü Ian, yakışıklı Ramsey, tatlı Ennis, hepsi ölmüş ve gömülmüştü. İngilizler tarafından öldürülmüşlerdi!

Döndü ve aceleyle merdivenlerden en üst kata çıktı. Yanındaki anahtar demetinden bir tanesini aldı ve meşe kapının kilidini açtı. Ağır kapı, yağlanmamış menteşeleri üzerinde sallanırken protesto edercesine gıcırdadı.

Odanın görüntüsüne hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama değildi. Neredeyse babasının ona bakıp gülümsemesini bekliyordu. Babasının ölümünden beri o odaya girmemişti; tekrar görmekten korkuyordu.

Odanın içine adım attı ve etrafına bakındı. Bir sandalyenin üzerine atılmış bir ekose vardı, altı yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Taş duvarlarda silahlar asılıydı, baltalar, kil mavzerleri, yaylar. Babasının en sevdiği yayındaki yıpranmış yere dokundu. Yavaşça odadaki tek pencerenin yanındaki sandalyeye doğru . Deride Jamie'nin bedeninin izi vardı.

Bronwyn sandalyeye oturdu, tozlar etrafında dönüyordu. Babası düşünmek ve yalnız kalmak için sık sık bu odaya gelirdi. Kendisi ve iki çocuğu dışında kimsenin girmesine izin vermezdi. Bronwyn babasının çantasından çıkardığı bir oku dişlemişti.

Tanıdık, sevdiği bir nesneden diğerine baktı ve başının ağrımaya başladığını hissetti. Artık hepsi gitmişti. Babası ölmüştü, erkek kardeşi kalbindeki nefretle ona sırtını dönmüştü ve seçeceği güzel genç erkekler bir yerlerde bir mezarda çürüyordu.

Artık Larenston'da ne kahkaha ne de aşk vardı. İngiliz kralı onu katillerinden biriyle evlendirmişti ve tüm mutluluklar yok olmuştu.

İngilizler! diye düşündü. Dünyanın sahibi olduklarını sanıyorlardı. Stephen'ın adamlarının ondan uzak durmalarından, eğilip bükülmelerinden ve ona "lordum" diye hitap etmelerinden nefret ediyordu. İngilizler çok soğuktu. Ona yüzlerce kez İskoçların yöntemlerini anlatmaya çalışmıştı ama o dinlemeyecek kadar kibirliydi.

Kendi kendine gülümsedi. En azından adamları kimin laird olduğunu biliyordu. Stephen'ın arkasından gülüyorlardı. Bütün sabah, önceki gece başarısızlıkla sonuçlanan sığır baskını hakkında hikâyeler dinlemişti. Stephen aptal zırhıyla orada dururken ne kadar gülünç görünüyor olmalıydı.

Aşağıdaki avludan gelen bir ses dikkatini çekti. Aşağıya bakmak için pencereye gitti.

İlk başta Stephen'ı tanıyamadı. Onun sadece kendine güvenen, iyi yapılı bir adam olduğunu düşündü. Kemerli ekosesi bacaklarında gösterişli bir havayla sallanıyordu. Bu kadar küstahça yürüyenin ve İskoç elbisesini sanki giymeye hakkı varmış gibi giyenin Stephen olduğunu fark ettiğinde öfkeyle soludu.

Adamlarından birkaçı avluda duruyordu ve onu karşılamak için hiçbir çaba sarf etmediklerini görünce sevindi. Bir sahtekârı gördüklerinde kesinlikle tanıyorlardı.

Önce bir adam sonra bir diğeri Stephen'a doğru yürürken gülümsemesi yüzünü terk etti. Adamın gülümsediğini ve bir şeyler söylediğini, sonra da ekosesinin kuyruğunu yukarı kaldırdığını gördü. Kahkahaların yankılandığını duydu.

Douglas -onun *Douglas'ı!*- öne çıktı ve Stephen'a bir kolunu uzattı. Stephen onu yakaladı ve ikisi bileklerini ve ön kollarını birleştirip ayakta güreşmeye başladılar. Bir dakika geçmemişti ki *Douglas* yere yığıldı.

Stephen'ın birbiri ardına erkeklere meydan okumasını tiksintiyle izledi. Margaret'in kızı öne çıkıp kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde salladığında nefesini sertçe içine çekti. Eteğini kaldırarak ayak bileklerini ortaya çıkardı ve Stephen'a birkaç Highlands dansı adımı göstermeye başladı.

Bronwyn pencereden uzaklaştı ve kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıktı. Merdivenlerden inerken attığı her adımda öfke vardı.

Stephen orada duruyordu. Saçları dağınıktı, soğuk havada egzersiz yaptığı için yanakları pembeydi. Gözleri parlıyor ve ışıltıyordu. Arkasında Bronwyn'in yanı sıra birkaç adamı ve birkaç güzel genç kadın duruyordu.

Onu memnun etmeye çalışan bir çocuk gibi baktı. Bacağını ona doğru uzattı. "Gececek miyim?" diye alay etti.

Kaslı bacağını görmezden gelerek bir süre ona baktı. "Bazılarını kandırabilirsin ama sen benim için bir İngilizsin ve hep öyle kalacaksın. Kıyafetlerini değiştirmiş olman içini değiştirdiğin anlamına gelmez." Arkasını döndü ve hepsinden uzaklaştı.

Stephen kaşlarını çatarak bir an hareketsiz durdu. Belki de bir İngiliz olduğunu unutmalarını istiyordu. Belki de...

Tam omzuna bir tokat attı. "Bu kadar kederli görünme." Stephen arkasını döndüğünde İskoçyalıların gülümsediğini gördü.

"Her ne kadar iyi bir lord olsa da, o hâlâ bir kadın," diye devam etti Tam. "Kadınlarla dans ettiğin için üzülüşüne şüphe yok."

Stephen gülümsemeye çalıştı. "Keşke haklı olsaydın."

"Neden yanına gidip onu sakinleştirmiyorsun?"

Stephen cevap vermeye başladı, sonra durdu. Tam'a Bronwyn'in onunla ilgili hiçbir şeyi hoş karşılamayacağını söylemenin faydası yoktu. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Bir dokumacının başında durmuş, yeni bir ekosenin atkı ipliklerinin dizilişini yönetiyordu.

"Stephen," diye seslendi kadınlardan biri, "ne kadar iyi görünüyorsun." Genç ve güzel kadın kısa giysileri içinde ona neredeyse bakıyordu.

Stephen kadına gülümsemek için döndü ama odadan çıkmadan önce Bronwyn'in ona hırladığını gördü. Onu merdivenlerin başında yakaladı. "Neyin var senin? Kıyafetlerimden memnun kalacağını sanmıştım. Bir İskoç olmam gerektiğini söylemiştin."

"Bir İskoç gibi giyinmek sizi İskoç yapmaz." Ondan uzaklaştı.

Stephen onun kolunu yakaladı. "Sorun nedir? Başka bir şey yüzünden mi kızgınsın?"

"Neden kızayım ki?" diye sordu, sesi alaycıydı. "Ben düşmanım ile evliyim. Ben-"

Stephen parmaklarını kızın dudaklarına götürdü. "Seni rahatsız eden bir şey var," dedi sessizce. Stephen onun yüzüne baktı, ama kız gözlerini indirdiği için acının orada kayıtlı olduğunu göremedi. İki kolunu da tuttu, sonra ellerini aşağıya doğru onunkilere değene kadar gezdirdi. Sol eli bir şeyin üzerinde sıkıca kavranmıştı. "Nedir bu?" diye sordu usulca.

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam elini zorla açtı. Tokaya baktı, üzerindeki yazıyı okudu. "Bunu sana bugün biri mi verdi?"

Sessizce başını salladı.

"Babana mı aitti?"

Gözlerini yere indirdi ve yine sadece başını sallayabildi.

"Bronwyn," dedi, sesi zengin ve derindi. "Bana bak." Elini yavaşça çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırdı. "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim."

"Nereden biliyorsun?" diye tersledi ve ondan uzaklaştı. Ona neredeyse inandığı, sesinin ve yakınlığının onu etkilemesine izin verdiği için sessizce kendine lanet okudu.

"Bir anneyi olduğu kadar bir babayı da kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi sabırla. "Eminim bu beni de en az senin kadar incitmiştir."

"Ama babanı ben öldürmedim!"

"Ben de şahsen seninkini öldürmedim!" dedi hiddetle. "Beni bir kez olsun dinle, beni bir erkek olarak dinle, politik bir piyon olarak değil. Biz evlendik. Bu iş bitti. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok. Mutlu olabiliriz, biliyorum olabiliriz, yeter ki bize bir şans vermeye istekli ol."

Yüzü sertleşti, gözleri soğudu. "Peki adamlarına, elinden yemek yiyen bir İskoç kadınıyla övünecek misin? Bugün yaptığın gibi kadınlarımın yanı sıra erkeklerimi de kendi tarafına çekmeye çalışacak mısın?"

"Kazan!" Stephen başladı. "Lanet olsun sana! Seni ve o çok değer verdiğin adamları memnun etmek için bütün günümü bu soğuk iklimde çıplak bacakla ve doğruyu söylemek gerekirse çıplak kalçayla koşarak geçirdim." Onu kendinden uzaklaştırdı. "Git ve nefretinin içinde yuvarlan. Geceleri sana soğuk arkadaşlık edecektir." Arkasını döndü ve onu terk etti.

Bronwyn yavaşça merdivenlerden aşağı inmeden önce bir süre kıpırdamadan durdu. Ona güvenmek istiyordu. Güvenebileceği bir kocaya ihtiyacı vardı. Ama nasıl güvenebilirdi? Toprakları yağmacı İngilizler tarafından saldırıya uğrarsa ne olacaktı? Stephen'ın kendi halkına karşı savaşması beklenebilir miydi?

Ona nasıl tepki verdiğini biliyordu. Aralarındaki farklılıkları unutmak ve onun tatlı dokunuşlarına, zengin sesine kapılmak kolay olurdu. Ama dikkatli ve tetikte olması gerektiğinde, duyuları körelirdi. Bunu göze alamazdı. Sırf casus olabilecek bir adamla yatakta şehvetli bir zaman geçirmekten hoşlanıyor diye halkının hayatını riske atamazdı.

Yüksek taş evin arkasındaki küçük bahçede oturuyordu. Ona güvenemiyordu. Tek bildiği, ona inanması için yalvarmasının onu kullanmak için bir araç olduğuydu. Onun kardeşleri olduğunu biliyordu. Bronwyn'in savunmasında bir gedik açtığında belki de onları yanına çağıracaktı. Kardeşlerine Bronwyn'in her istediğini yapacağını, onu uysallaştırmak için sadece dizlerinin arkasını öpmesi gerektiğini söyleyerek övünecek miydi?

Ayağa kalktı ve hızla yarımada'nın kenarına doğru yürümeye başladı. Deniz kayalara çarpıyordu ve kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Bir klanın lordu olmak büyük bir sorumluluktı. Pek çok insan koruma ve gerekirse yiyecek için bile ona bakıyordu. Halkını tanımak ve onları anlamak için çok çalıştı. Savunmasını bir an bile düşüremezdi. Stephen onu okşadığında, ona sarıldığında, onu korumak zorundaydı.

Ona karşı, duygularının aklını yönetmesine izin vermemek için kendini zor tutuyordu. Eğer ona güvенеbileceğini bilirse, o zaman kalbinden geçenleri sorabilirdi.

"Bronwyn."

Döndü. "Ne oldu Douglas?" Genç adamın kahverengi gözlerinin içine baktı. Tüm erkeklerin gözlerinde olduğu gibi onun gözlerinde de sorulmamış soruyu görebiliyordu. Stephen'a güvenip güvenmeyeceklerini bilmiyorlardı ve onun kararını bekliyorlardı. Ve o da yargılanacaktı. Eğer İstefanos hakkında yanılıyorsa, artık ona güvenmeyeceklerdi.

"MacGregor'ların bu gece yeni bir sığır baskını planladıkları haberini aldım."

Bronwyn başını salladı. Douglas'ın bir muhbire erişimi olduğunu biliyordu. "Bundan başka kimseye bahsettin mi?"

Douglas durakladı, onun düşüncelerini doğru okumuştı, Stephen'ı kastettiğini biliyordu. "Hiç kimse."

Tekrar denize baktı. "Bu gece adamlarıma liderlik edeceğim ve MacGregor'lara MacArran'ın kim olduğunu göstereceğiz. Bir daha bana gülünmeyecek."

Douglas gülümsedi. "Seninle tekrar ata binmek güzel olacak."

Ona tekrar baktı. "Planlarımızdan kimseye bahsetme. Hiç kimseye! Anladın mı?"

"Evet, anlıyorum." Döndü ve onu terk etti.

Uzun yemek masasının üzeri yiyeceklerle doluydu. Stephen ilk başta bu bolluktan şüphelenmişti çünkü Bronwyn'in İskoç tasarruf anlayışı onu daha mütevazı bir sofra kurmaya itmişti. Yemekte ona gülümsemişti. Bu onu şaşırtmıştı, çünkü o öğleden sonra olanlardan sonra kızgın olacağını düşünmüştü. Ama belki de onun sözlerini dinlemişti, belki de ona bir şans vermeye hazırdı.

Sandalyesine geri oturdu ve elini onun kalçasında gezdirdi. Onun sıçradığını hissettiğinde gülümsedi.

Kadın ona döndü, gözleri yumuşak ve sıcaktı, dudakları aralanmıştı ve Stephen vücudunun ısındığını hissetti. Ona doğru eğildi.

"Bunun ne yeri ne de zamanı," dedi sesinde bir hü zün notasıyla.

"O zaman benimle yukarı gel."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Birazdan. Belki yeni yaptığım bir içkiyi denemek istersiniz. Biraz baharatlı şarap ve meyve sularından oluşuyor." Ona gümüş bir kadeh uzattı.

Stephen ne içtiğinin farkında bile değildi. Bronwyn ona hiç şimdiki gibi bakmamıştı ve kanı kaynamaya başlamıştı. Kalın kirpikleri mavi bir inci gibi parlayan gözlerinin üzerine indi. Pembe dilinin ucu alt dudağına dokundu ve Stephen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Demek istekli olduğu zaman böyle görünüyordu!

Elini onunkinin üzerine koydu ve parmaklarını kıracak kadar sert sıkmamak için kendini kontrol etmek zorunda kaldı. "Benimle gel," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Merdivenleri tırmanmayı bitirmeden önce uykusu gelmeye başlamıştı. Yatak odalarının kapısına ulaştığında gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

"Benim bir sorunum var," diye fısıldadı, sözcükleri çıkarmak için çaba harcıyordu.

"Yorgunsun, hepsi bu," dedi Bronwyn sepatik bir şekilde. "Günün çoğunu Tam ile antrenman yaparak geçirdin ve o insanı yorabilir. Dur, sana yardım edeyim." Kolunu adamın beline doladı ve onu yatağına götürdü.

Stephen yatağıın yumuşaklığına yığıldı. Uzuvarları ağır ve işe yaramaz hissediyordu. "Özür dilerim, ben..."

"Sessiz ol," dedi Bronwyn yumuşak bir sesle. "Sadece dinlen. Biraz uyuduktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Stephen kolayca uykuya dalarken ona itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Bronwyn kaşlarını çatarak bir süre onun başında durdu. İçkisine çok fazla uyku ilacı koymadığını umuyordu. Adam orada sessizce yatarken ani bir vicdan azabı duydu. Ama bu gece ona müdahale etmediğinden emin olmalıydı. MacGregor'lara sığırlarını çalamayacaklarını ve bundan kurtulamayacaklarını göstermeliydi.

Odadan çıkmak için döndü, sonra arkasına baktı. İç çekerek Stephen'ın botlarını çıkardı. Stephen kıpırdamadı ama öylece yatıyordu, öylece, ona bakmadan, ondan hiçbir şey istemeden. Eğilip adamın saçlarına dokundu, sonra bir anlık dürtüyle adamın alnına hafifçe bir öpücük kondurdu. Ondan uzaklaştı, yüzü pembeleşmişti,

Bu kadar aptal olduğu için kendine lanet ediyordu. İngiliz neden umurundaydı ki?

Adamları çoktan eyerlenmiş ve onu bekliyorlardı. Uzun eteğini yukarı çekti ve bacaklarını eyerin üzerine attı. Adamlar anakaraya giden dar patikada onu takip ederken sözlü komuta ihtiyaç duymadılar.

Douglas'ın muhbiri planlanan sığır baskını konusunda haklıydı. Bronwyn ve adamları iki saat boyunca sıkı bir şekilde at sürdükten sonra atlarını bırakıp karanlık ormana doğru gizlice yürüdüler.

Bir adamın ayak seslerini ilk duyan Bronwyn oldu. Adamlarını durdurmak için elini kaldırdı, sonra onlara dağılmalarını, Douglas'ın kendisiyle kalmasını işaret etti. MacArran Klanı'nın adamları ağaçların arasından sığır hırsızlarının etrafını sararken sessizdi.

Adamlarının yerlerini aldığına kanaat getirdiğinde ağzını açtı ve tiz bir çığlık atarak sığırların gergin bir şekilde sıçramasına neden oldu. MacGregor'lar ellerindeki ipleri bırakıp Claymorelarını kaptılar. Ama artık çok geçti, çünkü Bronwyn'in adamları peşlerindeydi. Ekoselerini atmışlardı, böylece bol gömlekleriyle savaşmakta özgür olacaklardı. Vahşi savaş çığlıkları kırlarda yankılandı. Bronwyn eteğini attı ve sadece dizlerine kadar uzanan gömleğini ve ekosesini giydi. Adamları yönlendirmek ve zayıf gücüyle onları engellemek için arka planda kaldı. Böyle zamanlarda güçsüzlüğüne lanet ederdi.

"Kont!" diye bağırarak adamlarından birini kafasına inen Claymore'dan kurtardı. Bir MacGregor'un başka bir adamın üzerine atlamasını engellemek için tam zamanında çimlerin üzerinden koştu.

Ay ışığı Douglas'ın başının üzerinde duran bir dirkenin parıltısını yakaladı. Douglas'ın silahını kaybettiğini gördü. "Douglas!" diye seslendi ve silahını ona fırlattı. Arkasındaki MacGregor ona bakmak için döndü ve o anda Douglas dirkle onu kaburgalarının altından yakaladı. Adam yavaşça yere düştü.

Çatışma anında durmuş gibi görünüyordu. Adamlarda bir değişiklik olduğunu hisseden Bronwyn ayaklarının dibindeki adama baktı. "MacGregor," diye fısıldadı, "öldü mü?"

"Hayır," diye cevap verdi Douglas, "sadece yaralı. Bir dakika içinde kendine gelir."

Etrafına bakındı. Diğer MacGregor'lar liderleri yere düştüğü için ağaçların arasında kaybolmuşlardı. Düşen adamın yanında diz çöktü. "Bana dirkimi ver," dedi.

Douglas tereddüt etmeden ona itaat etti.

"MacGregor'un bu geceden sonra beni hatırlamasını istiyorum. baş harfimin etine kazınmasını nasıl karşılar?"

"Belki de yanağında?" Douglas hevesle söyledi.

Bronwyn ona soğuk bir bakış attı, gözleri ay ışığında gümüş rengini almıştı. "Daha fazla savaşa neden olmak istemiyorum, sadece bir anı. Ayrıca, MacGregor'un yakışıklı bir adam olduğunu duydum." Gömleğini çekip açtı.

Douglas acı bir sesle, "Son zamanlarda yakışıklı erkeklerden hoşlanıyor gibisin," dedi.

"Belki de adamlarım için endişelenen sizsiniz. Kıskançlığın mı yoksa açgözlülüğün mü seni yiyip bitiriyor? Adamlarımla ilgilen ve çocukça öfke nöbetlerine son ver."

Douglas ona sırtını döndü.

Bronwyn MacGregor'la ilgili hikâyeler duymuştu ve onu döven bir kadın tarafından yapılmış bir yara izine ödöl vereceğini biliyordu. Dirgeninin ucunu kullandı ve adamın omzuna küçük bir B harfi kazırken deriyi zar zor kırdı. Bir dahaki sefere sığırlarını çalmaya çalıştığında onu hatırlayacağından emin olacaktı.

İşini bitirdiğinde adamlarının yanına koştu ve birlikte atlarına koştular. Bu baş döndürücü bir deneyimdi: Klanının lideri olarak kazandığı ilk zafer.

"Tam'a!" diye bağırdı atına bindiğinde. "Onu yatağından kaldıralım. MacGregor'un MacArran'ın damgasını nasıl taşıdığını duymak isteyecektir." Tam'ın kendisine verdiği hediyeği gördüğünde adamın nasıl öfkeleneneğini düşündükçe gülüyordu.

Ama evlerine o kadar kolay dönmeyeceklerdi. Aniden gökyüzü açıldı ve çok soğuk bir yağmur tufanı üzerlerine yağdı. Hepsi ekoselerini başlarına sardı ve Bronwyn özlemle yerde bıraktığı sıcak eteğini . Şimşek çaktı ve atlar ışıktan ve sestten ürkererek sıçradı.

Larenston'a dönmek için atlarını denizin kenarındaki uçurumdan sürdüler. Bu en güvenli yol değildi ama en hızlısıydı ve MacGregor'ların bilinmeyen, tehlikeli patikalarda onları takip etmeyeceğini biliyorlardı.

Aniden muazzam bir şimşek gökyüzünü yırttı ve İskender'in tam önünde yere çakıldı. At şaha kalktı ve ön ayaklarıyla çılginca yeri eşeledi. Bir sonraki an gök gürültüsü kayaları başlarına yıkmakla tehdit etti. İskender'in atı yön değiştirdi ve ayakları havada uçuşunun kenarından aşağı sarktı. At ve binici bir an için yarı karada, yarı havada kaldılar. Sonra aniden düştüler, Alex atın eyerinden çıktı.

Bronwyn attan inen ilk kişiydi. Soğuk yağmur yüzüne vuruyordu. Bacakları soğuktan mosmor olmuştu.

"Gitmiş!" Douglas bağırdı. "Artık denizde."

Bronwyn karanlığı ve yağmuru aşip aşağıdaki denize bakabilmek için kendini zorladı. Bir şimşek çakması ona atın aşağıda, kayalara yaslanmış hareketsiz bedenini gösterdi. Ama Alex'ten hiçbir iz yoktu.

"Hadi gidelim!" Douglas bağırdı. "Ona yardım edemezsin."

Bronwyn ayağa kalktı. Douglas kadar uzun boyluydu, onunla eşit seviyedeydi. "Bana emir mi veriyorsun?" diye sordu, sonra tekrar suya doğru baktı. "Ayak bileklerinizi tut ki kenarın ötesini görebileyim."

Douglas ayak bileklerini tutarken Bronwyn yüzüstü uzandı. Hemen iki adam kollarını sabitlemek için yanına geldi. Başka bir adam ellerini Douglas'ın omuzlarına koydu.

Bronwyn, dik kaya duvarının kenarından aşağısını görebilene kadar santim santim kendini kenardan aşağıya bıraktı. Kenardan sarkmak, hayatını ayak bileklerindeki güçlü ellere emanet etmek korkutucuydu. İlk dürtüsü bir şey görmediğini söylemekti ama hâlâ hayatta olma ihtimali varsa Alex'i bırakamazdı. Bir sonraki şimşek patlamasını sabırla beklemek, sonra da etrafı taramak zorundaydı. Uçuşunun başka bir bölümünü görmek için yavaşça başını hareket ettirdi. Yarı baş aşağı pozisyonu başını döndürüyordu ve korku midesinde bir düğüm oluşturuyordu.

Başını üçüncü kez çevirdiğinde bir şey gördüğünü sandı. Şimşek duvarı tekrar aydınlatana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Boynu, başını yukarıda tutmaktan kırılacakmış gibi hissediyordu.

Şimşek çaktı ve aniden tüm acısı onu terk etti. Orada, solunda, yaklaşık yarı yolda, Alex'in tercih ettiği kırmızı ekosenin tanıdık bir parıltısı vardı.

Elini salladı ve adamlar onu yukarı çekti. "Alex! Aşağıda!" diye soluk soluğa bağırdı, ağzı yağmur suyuyla dolmuştu. Ön kolunu sabırsızca gözlerine sildi. "Dar bir çıkıntının üzerinde. Etrafıma bir ip bağlayacağız. Sanırım ona ulaşabilirim."

"Bırakın beni!" Francis söyledi.

"Sen çok büyüksün. Çıkıntıda yeterince yer yok. Bana biraz ip getir de omzuma atayım. Anladın mı?" Bağırışlarına el hareketleri eşlik ediyordu.

Adamlar başlarını salladı ve kadın hemen omzuna dolamak üzere bir ip sardı. Bir ucunu Douglas'a verdi. "Ben iki kez sarsınca onu yukarı çek." Sonra beline bir ip daha bağladı. "Alex güvende olduğunda beni getirin."

Uçurumun kenarına doğru yürüdü. Aşağıya, altındaki sert hiçliğe bakmadı. Bir an durakladı. "Tam benim halefim," dedi, ancak ölürse halefi olacağını eklemeyen.

Ağır halat belini kesti ve adamlar onu olabildiğince yavaş ve nazikçe aşağı indirmelerine rağmen, birkaç kez kaya duvara çarptı. Dizleri ve omuzları acıyla ağrıyordu ve ipi tutarken ellerinin derisinin döküldüğünü hissedebiliyordu. Alex'i düşün, diye düşündü, Alex'i düşün.

Dar çıkıntıya ulaşması uzun zaman aldı. Ayaklarını Alex'in iri vücudunun yanına koyabileceği kadar yer yoktu. Biraz dikkatli manevra yaptıktan sonra Alex'in kalçalarına oturmaya başladı.

"Alex!" diye bağırdı bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun üzerinde.

Genç adam yavaşça gözlerini açtı, sonra Bronwyn'e sanki yeryüzündeki bir melekmiş gibi baktı. "Şef," diye fısıldadı gözlerini kapatırken, sözlerinin sesi fırtınada kayboldu.

"Lanet olsun sana Alex, !" Bronwyn çığlık attı.

Alex gözlerini tekrar açtı.

"Yaralandın mı? Halatı taşımama yardım eder misin?"

Alex aniden çevresinin farkına vardı. "Bacağım kırıldı ama sanırım hâlâ hareket edebiliyorum. Buraya nasıl geldin?"

"Konuşma! Sadece düğüm at!"

Tehlikeli bir pozisyonda duruyordu ve hareket etmesi için çok az yer vardı. Alex'le birlikte ipi adamın vücuduna bağlarken öne doğru eğildi, bacaklarını düz tuttu, ayaklarının yerini değiştirmede. İp bacaklarının arasından geçip sırtına dolanarak kaba bir tür askı oluşturdular.

"Hazır mısın?" diye bağırdı.

"Önce sen git. Ben bekleyeceğim."

"Benimle tartışma, Alex. Bu bir emirdir." İpi iki kez sertçe çekti, sonra yukarıdaki adamlar yukarı çekerken ipin gerildiğini hissetti. Alex duvara çarpıp bacağını daha da incitince kaşlarını çatı.

Adam tam başının üzerindeyken, kadın kendini kayaya yapıştırdı. Yağmur ona çarpıyordu; uçurumun dik duvarı sırtına sert ve tehditkâr bir şekilde çarpıyordu. Birden kendini çok yalnız ve çok korkmuş hissetti. Alex için duyduğu endişe ilk cesaretini motive etmişti ama şimdi elinde hiçbir şey yoktu. Alex güvendeydi ama o çok yalnızdı ve çok korkmuştu. Şu anda olmak istediği yerin Stephen'ın kucağı, ateşin önünde oturmak, kollarının onu sarması olduğu aklına geldi.

Belindeki ip sıkılaştı ve artık düşünecek zamanı yoktu. Yine de ipe tutunurken bile, elleri sıkı, ayakları belindeki baskıyı hafifletmek için kordona sarılmış, Stephen'ın görüntüsü onunla kaldı.

Uçurumun tepesine vardığında Tam ve Stephen'ın onu yukarı çektiklerini görmek nedense hiç şaşırtıcı olmadı. Stephen ellerini uzatıp onu kollarının altından yakaladı, sonra da karaya doğru kaldırdı. Onu neredeyse ezecek bir kucaklamayla kendine yaklaştırdı, ama o bu baskıdan hoşlandı, artık yalnız olmadığı için mutluydu. Adam onu kendisinden uzakta, yüzü ellerinin arasında tuttu ve onu inceledi. Gözleri karanlık ve gölgeliydi. Bir şey söylemek istedi, onu gördüğüne sevindiğini, yeniden güvende olduğuna sevindiğini söylemek istedi ama adamın ifadesi kelimelere izin vermiyordu.

Aniden ellerini kadının kollarına götürdü, sonra da onu kişisel olmayan bir şekilde incelemeye başladı. Onu koluna yasladı ve elini bacaklarında gezdirerek dizlerindeki kanlı yerlere kaşlarını çatı. Tüm yumuşak duyguları onu terk etti. Adamlarının önünde onu bu şekilde incelemeye nasıl cüret ederdi!

"Bırak beni!" diye emretti.

Stephen onu görmezden gelerek tepelerinde dolaşan Tam'e baktı. "Birkaç kesik ve birkaç morluk var ama ciddi bir şey yok gibi görünüyor."

Tam yarı çömeldiği yerden kalktı ve başını salladı. Yaklaşık on yıl onu terk etmiş gibiydi.

Bronwyn bir kez tekmeledi ve Stephen'a karşı mücadele etti. "Benimle işiniz bittiyse," dedi kibirle, "eve gitmek istiyorum."

Stephen dönüp ona baktı ve kadın onun yüzündeki ifadeyi anladı. Öfkeliydi - çok, çok öfkeliydi. Yağmur biraz azalmaya başlamıştı ve şafak gökyüzünü aydınlatıyordu. Doğrulup ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Alex'i görmem gerek."

Stephen dişlerini sıkarak, "Alex'le ilgileniliyor," dedi. Eli kızın bileğini sıkıca kavradı ve ayağa kalkarken onu da kendisiyle birlikte çekti. Onu arkasından sürükleyerek atına doğru ilerledi.

"Beni serbest bırakmanızı talep ediyorum," dedi olabildiğince sessiz bir şekilde, çünkü tüm adamları yanlarında duruyordu.

Ona doğru döndü ve kendine doğru çekti. "Eğer bir kelime daha edersen, gömleğinin kuyruğunu kafana geçirir ve kışını fena halde döverim. Alex şu anda senden daha güvende, o yüzden beni daha fazla kışkırtma. Anlaşıldı mı?"

Çenesini havaya kaldırdı ve ona ters ters baktı. Ama ona tehdidini gerçekleştirmesi için hiçbir neden vermedi. Adam döndü ve onu bekleyen bir ata doğru çekti. Ona ata binmesi için zaman tanımadı ama onu kaldırdı ve dişlerini birbirine çarptıracak kadar sert bir şekilde eyere oturttu. Anında kendi atına bindi.

Atının dizginlerini tuttu. "Beni takip eder misin, yoksa atını ben mi yönlendireyim?"

Yaramaz bir çocuk gibi götürülmeye dayanamıyordu. "Takip edeceğim," dedi, sırtı dik, çenesi yukarıda.

Dar uçurum yolunda adamlardan uzaklaştılar ve Bronwyn arkasına bakmadı. Aşağılanması çok büyüktü. Adamları ona saygı duyuyor, itaat ediyordu ama Stephen onu bir çocuğa indirgemeye çalışıyordu. Rab atların yanında koşuyor, her zaman yaptığı gibi hanımını takip ediyordu.

Üç saatten fazla at sürdüler ve Bronwyn en kuzeydeki mülklerine doğru gittiklerini biliyordu. Ülke engebeli, vahşi ve birçok

Akarsuları geçmek için. Stephen yavaş ve sabit bir tempoda ilerliyor, ona hiç bakmıyor ama onu beklemek için ne zaman yavaşlaması gerektiğini hissediyordu.

Bronwyn çok yorgundu. Geceki sığır baskınından beri bir şey yememişti ve şimdi bu günler önceymiş gibi geliyordu. O kadar acıkmıştı ki midesi sanki kendi kendini yiyormuş gibi hissediyordu. Yağmur yavaşlamış, soğuk ve ıslak bir çiselemeye dönüşmüştü ve iliklerine kadar üşüyordu. Sık sık titriyor ve birkaç kez hapşırıyordu. Bacakları kesilmiş ve morarmıştı ve ne tarafa dönerse dönsün, eyer ağrıyan bir yere sürtünüyordu.

Ama Stephen'dan durup dinlenmesini istemeden önce ölebilirdi.

Gün ortasına doğru durdu ve Bronwyn rahat bir nefes almaktan kendini alamadı. Bronwyn daha atından inmeden, adam onun yanındaydı ve onu atından indirdi. Gece olanları hatırlayamayacak kadar yorgun, çok üşümüş ve çok acıkmıştı.

Onu yere yatırdı, sonra da yanından uzaklaştı. Arkasına dönüp baktığında, öfkesinin hiç geçmediğini gördü. "Neden?" diye sordu ve bu kelime ona saldırmamak için ne kadar kontrollü davrandığını gösteriyordu. "Neden bana ilaç verdin?"

Omuzlarını dik tutmaya çalıştı. "MacGregor'lar başka bir baskın planlıyorlardı ve ben de halkımın mülkünü korumak zorundaydım."

Gözleri soğuk ve sertti. "Kimse sana bunun bir *erkeğin* görevi olduğunu söylemedi mi?

bir savaş partisine liderlik etme görevi?"

Omuz silkti. "İngiltere'de böyle öğretilir. İskoçya'da durum farklı. Ben de yedi yaşındayken evlat edinildim, tıpkı kardeşim gibi. Bana ata binmeyi ve gerekirse kılıç kullanmayı öğrettiler."

"Ve sen de benim adamlara liderlik edemeyeceğimi düşündün, bu yüzden kıyafetlerini çıkardın" - giydiği kısa eteğe alay etti - "ve onlara kendin liderlik ettin. Beni o kadar küçük bir adam olarak mı görüyorsun ki kendinin daha iyi bir adam olduğuna inanıyorsun?"

"Erkek olmak!" dedi tiksintiyle. "Senin tek bu. Son baskında zırhınla gittin. MacGregor'ların bana *güldüğünü* biliyor musun! MacArran'ların bir kadın lordu ve bir çelik sütun lideri olduğunu söylediler. Dün gece onları gülmekten vazgeçirdim. MacGregor'un omzuna bir B harfi kazıdım."

"Sen ne!" Stephen sıçradı.

"Ne dediğimi duydun," dedi küstahça.

"Oh, Tanrım!" Stephen elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Bir erkeğin gururu hakkında hiçbir şey anlamıyor musun? Hayatı boyunca bir kadının ona vurduğu damgayı taşıyacak. Senden ve klanından nefret edecek."

"Yanılıyorsunuz! Ayrıca, MacGregorlar ve MacArranlar zaten birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Birbirinize sataşıyor gibisiniz. Bu gerçek bir savaştan çok bir oyun."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen bir İngilizsin," diyerek atına döndü ve eyerin kemerini çözmeye başladı.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Bana bir daha asla uyuşturucu vermeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Onun dokunuşundan irkilerek uzaklaştı. "Bazı zamanlar-"

Kadının omuzlarından tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Hayatımı olduğu kadar mantığımı da kontrol edebileceğin bir zaman asla yok. Eğer bir sorun olsaydı ve bana ihtiyaç duyulsaydı ne olurdu? O kadar derin uyuyordum ki biri kaleyi yıkabilirdi ve benim haberim olmazdı, güvenemediğim biriyle yaşayamam. Söz vermeni istiyorum."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Veremem."

Onu kendisinden uzaklaştırdı. "Aptal bir kızın kaprisleri yüzünden adamlarımı tehlikeye atmayacağım," dedi sessizce.

"Kızım!" dedi. "Ben MacArran'ım. Bana itaat eden ve saygı duyan yüzlerce kadın ve erkeğim var."

"Ve çoğu zaman kendi bildiğini yapmana izin veriyorum. Sen zeki bir kadınsın ve muhakeme yeteneğin iyi. Ama savaşan adamlara liderlik edecek deneyime sahip değilsin. Bunu ben yapacağım."

"Adamlarım sizi takip etmeyecek."

"Ben onlara liderlik edecek kadar uyanık olduğum sürece olacaklar." Kız cevap vermeyince ona baktı. "Senden söz istedim, şimdi söz veriyorum. Eğer bana bir daha uyuşturucu verirsen o köpeği senden alırım."

Bronwyn şaşkınlıkla ağzını açtı. "Rab her zaman bana geri dönerdi."

"Yerin birkaç metre altında olsa bile bunu yapmazdı."

Onun sözlerini anlamakta yavaş davrandı. "Onu öldürecek misin? İstedliğini elde etmek için bir köpeği mi öldüreceksin?"

"Benim ya da senin bir adamını kurtarmak için yüz köpeği ya da atı öldürebilirim. Onları korumak için orada olmazsam hayatları tehlikeye girer ve hayatımı karımın herhangi bir gece beni bilinçli isteyip istemediğine karar vereceği endişesiyle geçiremem. Yeterince açık olabildim mi?"

"Çok açık. Köpeğimi öldürmekten zevk alacağınıza hiç şüphe yok. Ne de olsa neredeyse her şeyimi elimden aldınız."

Stephen ona bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Sadece görmek istediğin şeyi göreceğin çok açık. Unutma ki o hayvanı seviyorsan bir daha yemeğimi kurcalamadan önce iki kere düşüneceksin."

Birdenbire Bronwyn için her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. Uzun, ıslak gece, bir uçurumdan aşağı indirilmenin dehşeti ve şimdi de Rab'i kaybetme düşüncesi ona çok fazlaydı. Islak zeminde dizlerinin çöktü ve Rab yanına geldi. Kollarını büyük köpeğe doladı ve yüzünü onun kaba, nemli tüylerine gömdü. "Evet, onu seviyorum," diye fısıldadı. "Siz İngilizler diğer her şeyi elimden aldınız, Rab'i de alabilirsiniz. Babamı ve onun en sevdiği üç adamı öldürdünüz. Sevebileceğim bir kocayla mutlu olma şansımı öldürdünüz." Başını kaldırdı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Neden Rab'i almıyorsun? Ve Tam'ı da? Ve bunu yaparken evimi de yakmıyorsun?"

Stephen ona başını salladı, sonra elini uzattı. "Yorgunsun, açsın ve ne dediğini bilmiyorsun."

Elini görmezden geldi ve ayağa kalktı.

Stephen aniden onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. Kızın onu itmek için gösterdiği çabayı fark etmemiş gibiydi. "Beni sevebileceğin hiç aklına geldi mi? Eğer sevseydin, bu ikimizi de bir sürü tartışmadan kurtarırdı."

"Güvenemediğim bir adamı nasıl sevebilirim ki?" diye sordu basitçe.

Stephen tek kelime etmedi ama onu kendine doğru tutmaya devam etti, yanağı ıslak saçlarına değiyordu. "Hadi," dedi bir süre sonra. "Yine yağmur yağmak üzere. Sığınağa varmadan önce birkaç mil daha yolumuz var." Onu bıraktıktan sonra yüzüne bakmadı ve Bronwyn üzgün olduğunu düşündü. Bu düşünceyi hemen kafasından atıp atına bindi.

Sekizinci Bölüm

" ^ "

Stephen eski bir taş evin önünde durduğunda öğleden sonra olmuştu. Kulübenin arka tarafı küçük bir tepenin yamacına gömülmüştü, çatısı çimenlerle kaplıydı. Bronwyn'in giysileri tam kurumaya başlamışken yağmur yeniden başlamıştı.

Atını durdurdu ama inmedi. Hareket edemeyecek kadar yorgun ve yorgundu.

Stephen ellerini kızın beline koydu ve onu yarı sürükleyerek yere indirdi. "Aç mısın?" diye mırıldandı onu kollarına alıp kulübeye götürmeden hemen önce.

Toprak zeminli oda, turba ateşinden dolayı sıcaktı. Duvara dayalı bir tabure vardı. Onu tabureye oturttu. "Ben atlara bakarken sen burada kal."

Adamın döndüğünü fark etmedi bile, o kadar yorgundu ki.

"Siz İskoçların şişman olduğunu sanırdım," diye alay etti, sonra kadın yorgun bir şekilde dik oturup artık duvara yaslanmayınca güldü. "Buraya gel ve bak bende ne var." Bir duvar boyunca uzanan sandığı açtı ve yiyecekleri çıkarmaya başladı. Sıcak bir tencerede cennet gibi kokan bir güveç vardı. Ardından koyu renkli kalın bir ekmek geldi. Balık ve çorba, meyve ve sebze vardı.

Bronwyn kendini bir rüyadaymış gibi hissetti. Yavaşça tabureden kalktı ve Stephen'ın yanına gitti. Gözleri açlıkla her tabağa baktı, sonra

uzak tarafına koyduğu yere götürdü.

Etli bir parça kızarmış domuz etine uzandığında, Stephen tabağı ondan çekti.

"Tüm bunların bir bedeli var," dedi sessizce.

Ondan uzaklaştı, gözleri cam gibi sertti. Ayağa kalkmaya başladı.

Stephen tabağı yere bıraktı. "İşte!" dedi, kadının omuzlarını tutarak. "Sende hiç mizah yok mu?"

"Katil bir İngiliz söz konusu olduğunda değil," dedi sertçe.

Birden onu kendine doğru çekti. "En azından tutarlısın." Onu kendisinden uzak tuttu, parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Peki yemek için ne kadar isteyeceğimi düşünüyorsun?"

"Ben ve adamlarım size bağlılık yemini ediyoruz, kendi halkımıza karşı savaşmamızı emretseniz bile sizin için savaşacağız," dedi açıkça.

"Yüce Tanrım!" Stephen yarı yarıya bağırdı. "Benim nasıl bir canavar olduğumu düşünüyor olmalısın." Bir an kaşlarını çatarak ona baktı, sonra gülümsedi. "İstediğim ödeme sana çok daha pahalıya mal olacak. Senden bir öpücük istiyorum. Bir öpücük, özgürce verilen. Uğruna seninle savaşmak zorunda kalmayacağım bir öpücük."

Bronwyn'in ilk tepkisi ona yemeğıyle ve öpücükleriyle neler yapabileceğini söylemek oldu, tabii ki Gal dilinde, ama onun anlayacağından emindi. Sonra durakladı. Hiç değilse bir İskoçyalı pratik zekâlıydı. Bütün o yiyeceklerin ziyan olmasına izin veremezdi.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni öpeceğim."

Dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Adam onu kendine doğru çekmeye başladı ama kadın kollarını itti. "Benim!" dedi sahiplenici bir şekilde. Stephen gülümsedi ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslanarak onun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Dudakları onunkilerle çok nazikçe oynadı, onlara dokundu, üzerlerinde hareket etti. Ağzını keşfetmek ve araştırmak için dişlerinin en ucunu, dilinin ucunu kullandı.

Ona bakabilecek kadar uzaklaştı. Dışarıda yağmur yağıyordu ve bu yumuşak ses onları izole ve özellikle yalnız hissettiriyordu. Titreyen ateşin yumuşak altın yakışıklı yüzüne hafif gölgeler düşürüyordu. Adamın gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmışken Bronwyn kalbinin sıkışmaya başladığını hissedebiliyordu.

Yarım kilo. Hayal mi görüyordu yoksa onunla ilk tanıştığından beri daha mı yakışıklı olmuştu? Birden mükemmel bir erkek gibi görünmeye başlamıştı.

Yine de kıpırdamadan yatıyor, sessizce bekliyordu. Hissettiğı heyecandan hiçbir iz yoktu. Espri anlayışı yok! diye düşündü ve gülümsedi. Bakalım ne kadar mizah anlayışın var, İngiliz!

Stephen, Bronwyn'in dudakları tekrar dudaklarının üzerine inmeden önce gözlerini kısa bir süre açtı. Bu sefer tatlı ya da nazik değil, açtı. Dudaklarını ısırdı, emdi.

Stephen rahatlama pozisyonunu kaybetti ve sert zemine düştü. Elleri Bronwyn'in beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Bronwyn boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı ve ellerini tekrar itti. Stephen itaatkâr bir şekilde ellerinin yanına düşmesine izin verdi.

Başını çekti, dudakları hâlâ onunkilere yapışık ve adamın başı da onu takip etti. Bir eli başının arkasında, parmakları saçlarında dolanırken, diğer elini dizine götürdü. Yavaşça yukarı doğru hareket ettirmeye başladığında, vücudunun titrediğini hissetti. İskoç elbisesi giymişti ve gömlek ile ekosenin altında çıplaktı. Yavaşça santim santim iç uyluğunu okşadı, daha da yukarı. Bacaklarının arasına dokunduğunda Stephen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir dakika sonra Bronwyn'i sırt üstü yatırıp bir bacağını ona geçirdi.

"Hayır!" dedi, onu iterek. "Bir öpücük, senin fiyatın buydu." kadar zor nefes alıyordu ki, sanki kilometrelerce koşmuş gibi güçlkle konuşabiliyordu.

Stephen'ın aklı hemen başına gelmedi. Aptal aptal ona baktı.

Her iki eli de adamın göğsündeydi. "Sana bir öpücük verirsem yemek yiyebileceğime söz vermiştin. Sanırım bunu yaptım," dedi tüm ciddiyetiyle.

"Bronwyn," dedi Stephen sanki ölmek üzere olan bir adam gibi.

Oldukça neşeli bir şekilde gülümsedi ve onu sertçe itti, sonra da ondan uzaklaştı. "Bir İskoç'un sözünü tutmadığı asla söylenmesin."

Stephen inledi ve bir an için gözlerini kapattı. "Seninle tanıştığımdan beri yirmi yıl yaşlanmış olmalıyım. Bu sabah uyuşturucular, sonra sen bir kayaya tırmanıyorsun

duvar, ve şimdi beni bitirmeye çalışıyorsun. Daha ne bekleyebilirim ki? Askımı, yoksa su işkencesini mi tercih edersin?"

Ona güldü, sonra da sulu bir parça kızarmış domuz eti uzattı. Çoktan yemeye başlamıştı, dudakları öpücükten kızarmış, etten parlıyordu. Stephen domuz etini aldığı anda o da bir parça etli börek kaptı. "Buraya nasıl geldin? Yemeği kim getirdi? Uçurumdan nasıl haberin oldu?"

Yemeğe başlarken gülme sırası Stephen'daydı ama Bronwyn'in iştahı yoktu. Bronwyn'in elini bacaklarının arasına almasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Tam, İskoçların kıyafetlerinin rahatlığı konusunda fazlasıyla haklıydı.

"Douglas Tam'a gitti," dedi bir süre sonra, sonra kaşlarını çatı. "Keşke adamlarına bana gelmelerini öğretebilseydim," dedi tiksintiyle. "Her şeyi ikinci elden duyuyor gibiyim."

Bronwyn'in ağzı ve iki eli de yemekle doluydu. "Douglas sadece itaatkâr bir evlat olmaya çalışıyordu."

"Oğlum? Sen neden bahsediyorsun?"

Ona göz kırptı. "Douglas Tam'ın oğlu."

"Ama ben Tam'ın oğlunun öldürüldüğünü sanıyordum."

Bir parça siyah ekmek kızartırken ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Bir adamın birden fazla oğlu olabilir. Babam Tam'ın kendi klanını kurmaya çalıştığını söyledi. Bir düzine oğlu var ya da siz İngilizler birini öldürene kadar vardı."

Stephen savunmak için elini kaldırdı. "Kim onlar?"

"Douglas, Alex, Jarl, Francis en yaşlıları. Savaşmak için çok genç olan birkaç oğlu daha var ve yeni karısı da her an ona yeni bir çocuk doğurabilir."

Stephen kıkırdadı. Her zaman sessiz olanları izlemeniz gerekirdi.

"Sorularıma cevap vermedin," dedi Bronwyn, yemesini yavaşlatmaya hiç yaklaşmadan. "Peki beni buraya neden getirdin?"

"Yolculuğun öfkemi yatıştırabileceğini düşündüm ve adamlarınızın müdahale etmesini istemedim," dedi diğer sorularını yanıtlamadan önce.

"Tam beni uyandırmaya çalıştı ama başaramadı." Bronwyn'e azarlayıcı bir bakış attı ama Bronwyn onu görmezden geldi. "Morag bana biraz iğrenç içki içirdi."

Neredeyse beni öldürecek bir karışım. Kendime gelemeden bir atın üzerindeydim ve uçurum yolunda koşuyorduk. Tam Alex yukarı çekilirken oraya vardık."

Yediği tavuk budunu yere bıraktı ve ona araştıran bir bakış attı. "Neden yan tarafa geçmek zorundaydın? O adamların bunu yapmana neden *izin verdi*?"

Yediği çöreği yere bıraktı. "Hiç anlamıyor musun? *Ben* MacArran'ım. İzin veren ya da vermeyen benim. Adamlarım benim emirlerime uyar, tersi değil."

Stephen ateşe daha fazla turba koymak için ayağa kalktı. İngiliz terbiyesi içinde savaşıyordu. "Ama sen güçlü değilsin. Ya Alex baygın olsaydı ve sana yardım edemeseydi? Bir adamın ölü ağırlığını kaldıracak kaslara sahip değilsin."

Ona karşı sabırlıydı, anlamaya çalıştığının farkındaydı. "Küçük olduğum için gittim. Çıkıntıda çok az yer vardı ve iri bir adamdan daha kolay hareket edebileceğimi hissettim. Alex'i kaldırmaya gelince, tüm vücudunu kaldıramam ama yukarı çekilebilmesi için yeterli kısmının altından bir ip geçirebileceğimi biliyordum. Başka birini göndermenin Alex için daha iyi bir şans olduğunu düşünseydim, tereddüt etmezdim. Ben her zaman halkım için en iyisini yapmaya çalışırım."

"Lanet olsun!" Stephen hiddetle konuştu, sonra da onu ayağa kaldırdı. "Bir kadından bilgece sözler duymak hoşuma gitmiyor."

Gözlerini kırptırdı, sonra onun dürüstlüğüne gülümsedi. "Kasları yerine kafalarını kullanan iyi liderler tanımıyor musun?"

Ona baktı, sonra onu kollarına çekti, eli saçlarına gömüldü. "Çok kızgındım," diye fısıldadı, "Bana nerede olduğunu söylediklerinde ilk başta adamlara inanmadım. Senin iyi olduğunu görene kadar nefes aldığımı sanmıyorum."

Başını kaldırdı ve ona baktı, gözleri yüzünü arıyordu. "Eğer öldürülmüş olsaydım, Tam'ın mal varlığımın bir kısmını sana vereceğinden eminim."

"Estates!" diye soludu, sonra başını omzuna doğru geri itti. "Bazen aptal bir kadın oluyorsun. Bu hakaretin için seni cezalandırmalıyım." Kadın kıpırdamaya çalıştığında adam ona izin vermedi. "Sanırım yemeğini geciktirebilirim," dedi boğuk bir sesle. Kadının yüzünü kaldırdı ve onu açgözlülükle öptü,

Dudaklarındaki yağa gülüyordu. "Sen dünyevi bir şeysin," dedi, sonra kollarını onun boynuna dolayınca başka bir şey söylemedi.

Tutkusunu yenilemek sadece birkaç dakika sürdü. Sabah olanları hatırlayınca, dik bir kaya duvarına asılı dururken onun için duyduğu korku, onu neredeyse çaresizlik içinde öpmesine neden oldu. Yüzünü ellerinin arasında tuttu, dili tatlı tatlı onun nektarını çekti.

Kollarını dizlerinin altına koydu ve onu dikkatlice ateşin yanına yatırdı. Onu soymak için acele etmedi, kemerini çözdü, sonra karnını öptü. Ekosesini kalçalarından sıyırdı, sonra bacaklarını öptü, altın sarısı bacaklarının tamamını.

"Bana gel," diye fısıldadı.

Ama işkenceci olma sırası ondaydı. Kızın yalvaran ellerini itti, sonra bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Çıplak kalan her bir deri parçasını öptü ve kız kendisine doğru eğildiğinde gülümsedi.

Kadın saçlarını çekip kendisine gelmesini istediğinde sadece güldü. Adam başını şiddetle salladı, yüzü kadının göğüslerine gömüldü ve kadının elleri çekildi. Topuklarının üzerine oturdu ve ona baktı. Vücudu çok güzeldi.

Gözlerini açıp ona baktı ve ne düşündüğünü merak etti. Adamın giysilerini çıkarıp yanına uzanmasını izledi. Adamın teni onunkine dokunduğunda nefesi kesildi.

Oda sıcaktı ama sıcak tenlerinin birbirine değmesi odayı cehenneme çevirdi. "Stephen," diye fısıldadı, bu sözcük kulağa neredeyse bir sevgi sözcüğü gibi geliyordu.

"Evet," diye mırıldandı onu altına çekmeden önce.

Tutkularına rağmen sevişmeleri yavaştı. Birbirlerine zaman ayırıyorlardı. Bronwyn Stephen'ı bir kez sırt üstü itti ve hareketlerini kontrol etti. Sonra, arzuları arttıkça, daha hızlı ve daha yüksek, Stephen son birkaç derin, sert itme için Bronwyn'i yere itti.

Zayıf düşerek onun üzerine yığıldı, dudakları boynuna değdi. Birkaç dakika içinde ikisi de uykuya daldı.

İki hafta sonra Stephen'ın MacGregor'un Bronwyn'den nefret edeceği öngörüsü gerçekleşti.

Stephen o iki haftayı Bronwyn'in adamlarından bir şeyler öğrenerek geçirmişti. O felaket sığır baskını ona İskoç tarzında savaşmayı öğrenmesi gerektiğini göstermişti. Koşmayı, ağır Claymore'u kullanmayı öğrenmişti. Saniyeler içinde ekosesinin içine girip çıkabiliyordu. Bacakları kahverengi ve yıpranmış bir hale gelmişti ve ilk kar yağdığında soğuğa aldırmıyordu bile.

Bronwyn'e gelince, onu şüpheyle izliyor, sadece geceleri onun kollarındayken gardını indiriyordu.

Stephen son birkaç hafta içinde o kadar değişmişti ki, Bronwyn'in düşmanının omzuna baş harfini kazıdığı o sığır baskınından bu yana uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Lachlan MacGregor öfkesinin ilk işaretini kuzeydeki arazilerde üç çiftçinin evini yakarak vermişti.

"Yaralanan oldu mu?" Bronwyn haberi duyunca zayıf bir sesle sordu.

Tam, yıkıntıların arasında duran genç bir adamı işaret etti. Adam döndü ve yanağına bir L harfi damgalandı.

Bronwyn dehşet içinde elini ağzına götürdü.

"MacGregor, işi bitmeden tüm klanı damgalayacağını söyledi. Ona açtığın yara yüzünden kan zehirlenmesinden neredeyse öleceğini söyledi," diye devam etti Tam.

Arkasını döndü ve atına doğru yürüdü. Stephen onu durdurdu.

"Sana ders vereceğimden endişelenmene gerek yok," dedi onun yüzünü gördüğünde. "Belki de bundan bir şeyler öğrenmişsindir. Şimdi meseleyi çözme sırası bende."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"MacGregor'la görüşmeye çalışacağım ve bu işi kesin olarak çözeceğim."

"Onunla buluş!" diye nefes nefese kaldı. "Seni öldürecek! İngilizlerden benden daha çok nefret ediyor."

Atına binip yanan ev kalıntılarından uzaklaşırken alaycı bir tavırla, "Bu imkânsız," dedi.

Bir saat sonra Chris Bronwyn ile aynı fikirdeydi. İskoçya'ya birbirlerine çok benzeyen iki adam şimdi çok farklı görünüyorlardı. Chris hâlâ İngiliz kıyafeti giyyordu; vizon astarlı ağır kadife ceket, saten pantolon ve dar, ince yün çorap. Ama Stephen

tamamen değişmişti; teni bile koyulaşmıştı. Saçları kulaklarının yanından sarkıyor, onlara yakışır bir şekilde kıvrılıyordu. İskolarla yaptığı günlük koşuların etkisiyle bacakları daha da kaslanmıştı.

"O haklı," dedi Chris. "Kapıyı alıp MacGregor'u görmek isteyemezsin. Yaptıklarıyla ilgili bazı hikâyeler duydum. Seni hemen öldürürse şanslısın demektir."

"O zaman ne yapmam gerekiyor? Arkama yaslanıp halkımın damgalanmasını, tükenmesini mi izleyeyim?"

Chris gözlerini arkadaşına dikti. "Senin halkın mı?" diye sordu sessizce. "Ne zaman İskoçyalı oldun?"

Stephen sırttı ve elini saçlarında gezdirdi. "Onlar iyi insanlar ve ben de onlardan biri olmaktan gurur duyardım. Bu karmaşaya neden olan Bronwyn'in fkesiydi. Eminim düzeltilebilir."

"Bu kan davasının yüzlerce yıldır devam ettiğini biliyor muydunuz? Bu klanların her biri diğerlerinden biriyle savaş halinde. Burası barbar bir yer!"

Stephen arkadaşına sadece gülümsedi. Birkaç ay önce olsa o da aynı şeyi söylerdi. "İçeri gel de bir şeyler içelim. Dn Gavin'den bir mektup aldım ve Noel için Bronwyn'i eve getirmemi istiyor."

"Gidecek mi?"

Stephen güldü. "İstese de istemese de gidecek. Peki ya sen? Bizimle gelecek misin?"

"ok *isterdim*. Bu soğuk ülkeden alabileceğimin hepsini aldım. Yarınız ıplakken nasıl hareket edebiliyorsunuz anlamıyorum."

"Chris, denemelisin. İnsana büyük bir özgürlük veriyor."

Chris homurdandı. "İnce paralarımı dondurma özgürlüğü tam olarak istediğim şey değil. Belki bana nerede avlanabileceğimi söyleyebilirsiniz. Senin ve benim adamlarımdan birkaçını alıp bir geyik yakalayabilir miyim diye bakarım diye düşündüm."

"Bronwyn'in adamlarından bazılarını da gtreceğinize söz verirsiniz."

Chris kk bir alay homurtusu çıkardı. "Bu beni aşağılamalı mı yoksa aşağılamamalı mı bilemiyorum." Stephen'ın yüz ifadesi karşısında durdu. "Pekâlâ, dediğin gibi yapacağım. Eğer bir sorun çıkarsa, yanımda senin çıplak bacaklı adamlarından birkaçının olması daha iyi olur sanırım." Gülümsedi ve elini Stephen'ın omzuna koydu. "Yarın görüşürüz, taze geyik eti yeriz."

Stephen Chris'i bir daha hiç canlı görmedi.

Bronwyn'in dört adamı yarımada'nın ağzındaki kapılardan içeri girdiğinde kış güneşi yeni batıyordu. Kıyafetleri yırtık ve kanlıydı. Adamlardan birinin yanağında uzun, sivri bir yara vardı.

Stephen eğitim alanındaydı ve Tam'in ona lochaber baltasının kullanımını öğretmesini dinliyordu. Bronwyn yakınlarda durmuş, adamları izliyordu.

Darmadağınık ve yaralı adamları ilk gören Tam oldu. Baltayı bırakıp ileri atıldı, Stephen ve Bronwyn de arkasından geliyordu. "Ne oldu Francis?" diye soluk soluğa sordu, genç adamı atından çekerek.

"MacGregor," dedi. "Av partisi saldırıya uğradı."

Francis atından inmeden Stephen atına binmişti. Çocuk Stephen'a baktı. "Doğu Yolu'ndaki gölün iki mil ötesinde." Stephen atını sürmeden önce bir kez başını salladı. Bronwyn ve Tam'in ona yetişmeye çalıştıklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Soğuk İskoç toprağında kıpırdamadan yatan Chris'in zırhında solmakta olan güneş ışığı parıltıyordu. Stephen atından sıçradı ve arkadaşının yanına diz çöktü. Yüz plakasını şefkatle geriye itti.

Omzunun üzerinden Chris'adamlarından birinin sesini duyduğunda başını kaldırıp bakmadı. "Lord Chris İskoçlara İngilizlerin nasıl savaşabileceğini göstermek istedi," dedi adam. "Zırhını giydi ve MacGregor'la yüz yüze görüşmeyi planladı."

Stephen Chris'in sessiz haline baktı. Ağır zırhın arkadaşını hareketsiz bıraktığını ve MacGregor'un Chris'i istediği gibi kesmekte özgür olduğunu biliyordu. Zırhın korumadığı yerler vardı ve şimdi çelikte ezikler ve yarıklar vardı.

"Onu kurtarmaya çalıştılar."

Stephen ilk kez Chris'in yanında yatan üç İskoç'u fark etti. Genç ve güçlü bedenleri kanlı ve çirkindi.

Stephen öfkenin kabardığını hissetti. Arkadaşı! Arkadaşı ölmüştü. Ayağa kalktı, sonra Bronwyn'i yakaladı ve onu dört ölü adama bakacak şekilde çevirdi.

"Senin kaçamağın yüzünden bunlar oldu. Şunlara bak! Onları tanıyor musun?"

"Evet," diye fısıldamayı başardı onlara bakarken. Genç adamları hayatı boyunca, kısacık hayatları boyunca tanımıştı. Gözlerini kaçırdı.

Stephen ellerini kızın saçlarına gömdü ve başını acıyla geriye doğru çekti. "Seslerini hatırlıyor musun? Kahkahalarını duyabiliyor musun? Aileleri var mı?" Başını hareket ettirerek Chris'e bakmasını sağladı. "Chris ve ben birlikte evlat edinildik. Çocukluğumuzu birlikte geçirdik."

"Bırakın beni!" dedi umutsuzca.

Stephen aniden onu serbest bıraktı. "Beni uyuşturdu ve adamlarını bir sığır baskınına götürdün ve MacGregor'a adının baş harfini kazıdın. Aptalca, çocukça hareketler! Ve şimdi senin yaptıklarının bedelini ödüyoruz, değil mi?"

Başını dik tutmaya çalıştı. Onun haklı olduğuna inanmıyordu.

Douglas Claymore'unu havada tutuyordu. Bronwyn ve babasının arkasından olay yerine at sürmüştü. "Bu hareketin intikamını almalıyız," dedi yüksek sesle. "Şimdi at sürmeli ve MacGregor'la savaşmalıyız."

"Evet!" Bronwyn bağırdı. "Ona borcumuzu *şimdi* ödemeliyiz!"

Stephen bir adım öne çıktı ve yumruğunu Douglas'ın suratına indirdi. Douglas düşmeden hemen önce Claymore'u yakaladı.

"Beni dinleyin ve iyi dinleyin," dedi Stephen tüm adamlara ulaşan sakın bir sesle. "Bu iş çözülecek ama daha fazla kan dökülerek değil. Bu gereksiz bir kan davası ve daha fazla kan dökerek misilleme yapmayacağım. Daha fazla ölüm bu adamları geri getirmeyecek." Ayaklarının dört kanlı cesedi işaret etti.

Douglas ayağa kalkıp morarmış çenesini ovuştururken kısık bir sesle, "Sen bir korkaksın," dedi.

Stephen daha konuşmadan Tam oğlunun yanında durdu. Elinde dirk vardı. Alçaktan tutarak oğlunun kaburgalarına nişan aldı. "Adamla aynı fikirde olmayabilirsin ama ona korkak diyemezsin," dedi gürleyen sesiyle.

Douglas babasıyla göz göze geldi, sonra Stephen'a dönmeden önce bir kez başını salladı. Bir süre sonra, "Seni takip etmeye hazırız," dedi.

"Onu takip edin!" Bronwyn adeta bağırdı. "*Ben* MacArran'ım. Onun bir İngiliz olduğunu unutuyor musun?"

Tam oğlu adına konuştu. "Öğrendiğimiz kadarını unuttuğumuzu sanmıyorum," dedi sessizce.

Bronwyn ne öğrendiğini sormadı. Birbiri ardına gelen adamların yüzlerine baktı ve kendisine karşı değiştiklerini görebiliyordu. Bu yavaş yavaş olan bir şey miydi, yoksa onlar da adamların ölümünden onu mu suçluyorlardı? Onlardan geriye doğru bir adım attı, sanki ellerini korumaya kaldırması gerekiyormuş gibi hissediyordu. "Hayır," diye fısıldadı dönüp atına doğru koşmadan önce.

Nereye ya da ne kadar uzağa gittiği umurunda değildi. Gözyaşları görüşünü o kadar bulanıklaştırmıştı ki zar zor görebiliyordu. Tepeler ve göller boyunca kilometrelerce at sürdü. MacArran topraklarından ne zaman ayrıldığını fark etmemişti bile.

"Bronwyn!" diye bağırdı arkasından biri.

İlk başta sadece atını daha hızlı mahmuzlayarak tanıdık sestten uzaklaşmasını sağladı. Yanına gelene kadar kendisine seslenenin kardeşi olduğunu fark etmedi.

"Davey," diye fısıldadı ve atını sertçe dizginledi.

Davey ona sıırttı. Bronwyn gibi uzun boyluydu, babalarının siyah saçlarına sahipti ama annelerinin kahverengi gözleri ona miras kalmıştı. Bronwyn'in hatırladığından daha zayıftı ve gözlerinde vahşi bir iç parıltısı var gibiydi. "Ağlıyordun," dedi. "MacGregor'un öldürdüğü adamlar yüzünden mi?"

"Biliyor muydun?" dedi, gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. "Babamın söylediklerine rağmen hâlâ benim klanım." Bir an için gözleri sert ve soğuktu, sonra değişti. "Seni uzun görmedim. Benimle oturun ve atınızı dinlendirin."

Birden kardeşi eski bir dost gibi göründü ve onu en son gördüğü anı, Jamie MacArran'ın onu laird ilan ettiği geceyi zihninden uzaklaştırdı. Bu beklenmedik bir duyuruydu ve bu nedenle daha acı vericiydi. Tüm klan toplanmış ve Davey'nin bir sonraki lair olacağının ilan edilmesini bekliyordu. James MacArran kendisi ve özellikle de çocukları hakkında her zaman dürüsttü. Klana çocuklarından bahsetti. Davey'nin savaşı çok sevdiğini, klanını korumaktan çok savaşa önem verdiğini söyledi. Bronwyn'in çok fazla öfkeli olduğunu ve çoğu zaman düşünmeden hareket ettiğini söyledi. Her iki çocuğu da babalarının şikâyetleri karşısında kendilerini aşağılanmış hissetti. Jamie, Bronwyn'in Ian, Ramsey ya da Ennis gibi akıllı başında bir kocası olursa kontrol edilebileceğini söylemeye devam etti. Bu açıklamadan sonra bile kimse Jamie'nin aklında ne olduğunu tahmin edemedi. Bronwyn'i halefi olarak ilan ettiğinde, gençlerden biriyle evlenmesi şartıyla

salon sessizliğe gömüldü. Sonra klan teker teker bardaklarını kaldırarak onu selamladı. Davey'nin neler olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Anladığında ayağa kalktı ve babasını lanetledi, ona hain dedi ve artık onun oğlu olmadığını ilan etti. Adamlarından kendisini takip etmelerini, klandan sonsuza dek ayrılmasını istedi. O gece Davey'in arkasından on iki genç adam salondan çıktı.

Bronwyn o geceden beri kardeşini görmemişti. O zamandan beri babası da dahil olmak üzere birçok erkek öldürülmüştü; bir İngilizle evlenmişti. Davey'nin uzun zaman önce söyledikleri birdenbire önemsiz görünmeye başlamıştı.

Atından indi ve kollarını Davey'e doladı. "Ah, Davey, her şey çok kötü oldu," diye ağladı.

"İngiliz mi?"

Adamın kemikli omzuna doğru başını salladı. "O her şeyi değiştirdi. Bugün adamlarım bana sanki davetsiz misafirmişim gibi baktılar. Onun haklı, benim haksız olduğumu düşündüklerini gözlerinden anladım."

"Adamları sana karşı kışkırttığını mı söylüyorsun?" Davey ondan uzaklaşarak tersledi. "Nasıl bu kadar kör olabilirler? Babamızın ölümünün yarattığı dehşetin üstesinden gelebilmek için iyi bir oyuncu olmalı. Adamlar MacArran'ı öldürenin İngilizler olduğunu nasıl unutabilir? Peki ya Ian? Tam bile oğlunun ölümünü unuttu mu?"

Bronwyn devrilmiş bir kütüğün üzerine otururken, "Bilmiyorum," dedi. "Hepsi ona güveniyor gibi görünüyor. Bir İskoç gibi giyiniyor. Adamlarımla antrenman yapıyor. Hatta çiftçilerle bile vakit geçiriyor. Onları birlikte gülerken görüyorum ve ondan hoşlandıklarını biliyorum."

"Ama onların güvenini kazanmak için herhangi bir şey yaptı mı? Yani bebekleri öpmekten başka bir şey?"

Ellerini şakaklarına götürdü. Tek görebildiği yerdeki dört ölü adamdı. Ölümüne o mu sebep olmuştu? "O da kendisine güvenmemelerini sağlayacak hiçbir şey yapmadı."

Davey homurdandı. "Bunu yapmamaya dikkat edecektir. İngiliz adamlarını buraya getirmeden önce onların güvenini kazanmayı bekleyecektir."

"İngilizler mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Anlamıyor musun?" Davey büyük bir sabırla konuştu. "Söylesene, yakında İngiltere'ye dönmeyi planlıyor mu?"

"Evet," dedi şaşırarak. "Sanırım birkaç hafta içinde ayrılmamızı planlıyor."

"İşte o zaman İngilizlerini buraya geri getirecek. Onlara bir İskoç gibi savaşmayı öğretecek ve bizim de onlara karşı çok az savunmamız olacak."

"Hayır!" dedi ayağa kalkarken. "Davey, bunu kastetmiş olamazsın. O böyle biri değil. Nazik olabilir ve adamlarım için endişelendiğini biliyorum."

Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Seni yatakta nasıl inlettğini duydum. Onu kaybetmekten korkuyorsun. Bir İngiliz'in ellerinin vücudunda olması için klanını feda edebilirsin."

"Bu doğru değil! Klan benim için her zaman önce gelir." Aniden durdu. "Ne kadar çok tartıştığımızı unutmuşum. Artık geri dönmeliyim."

"Hayır," dedi Davey sessizce, eli kızın kolundaydı. "Seni üzdüğüm için beni affet. Bir süre burada benimle otur. Seni çok özledim. Bana Larenston'ın nasıl olduğunu anlat. Çatıdaki sızıntıyı tamir ettirdin mi? Tam'ın şimdi kaç oğlu var?"

Tekrar otururken gülümsedi. Gece üzerlerine kapanırken birkaç dakika boyunca klan içindeki günlük olaylar hakkında konuştular. Davey'nin tepelerde bir yerde yaşadığını öğrendi, ama hayatı hakkında kaçamak cevaplar veriyordu ve bu yüzden onun mahremiyetine saygı duyuyordu.

"Peki laird olmaktan hoşlanıyor musunuz?" diye sordu dostça. "Adamlar size itaat ediyor mu?"

Gülümsedi. "Evet. Bana büyük saygı gösteriyorlar." "Ta ki bu sabah kocanıza dönene kadar." "Yine başlama."

Davey sırtını bir ağaca yasladı. "Yüzyıllardır MacArrans'ın bir İngiliz tarafından yönetiliyor olması utanç verici. Zamanınız olsaydı kendi otoritenizi kurabilirdiniz ama bir erkek bir kadını arkasından iterken erkeklerin onu takip etmesini bekleyemezsiniz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sadece hayal kuruyordum. Ya bu Stephen, Kral Henry tarafından gönderilmiş bir casussa? Adamlarınızın güvenini kazandığında İskoçya'ya büyük zarar verebilir. Elbette sen de orada olur ve adamlarının seni takip etmesini sağlamaya çalışırsın ama o zamana kadar emirlerine itaatsizlik etmeye o kadar alışmış olurlar ki dikkatlerini bile çekemezsin."

Ona cevap veremedi. Son zamanlarda adamlarının Stephen'a gittikleri zamanları hatırlıyordu, oysa İngiltere'den ilk döndüklerinde klanı sadece onun fikrini sormuştu.

Davey devam etti. "Klanınızla yalnız zaman geçirmemiş çok kötü. Eğer olsaydı, onlara liderlik edecek kadar mantıklı olduğunu görürlerdi. Montgomery sana ihanet ettiğinde -ya da ederse- klanı güvenli bir yere götürebilirsin."

Onun sözlerini düşünmekten hoşlanmıyordu. Bugün adamlarının ölümüne o sebep olmuştu. Aptallığı ve kibri dört kişinin ölümüne neden olmuştu ve Stephen onu suçlamakta haklıydı. Adamları ona dönmekte haklıydı. Ama ya Stephen bir casussa? Ya adamlarının güvenini onlara karşı kullanmaya karar verdiyse? İskoçlar nesiller boyunca İngilizlerden nefret etmişti. Şüphesiz bu nefretin bir nedeni vardı. Tek bildiği, Stephen'ın hayatında İskoçlardan nefret etmesine neden olacak yüzlerce trajedi olabileceğiydi. Belki de Davey haklıydı ve Stephen hepsini katliama sürüklemek istiyordu.

Ellerini başına götürdü. "Düşünemiyorum," diye fısıldadı. "Onun ne olduğunu ya da ona güvenilip güvenilemeyeceğini bilmiyorum."

"Bronwyn," dedi Davey onun ellerini tutarken. "Buna inanmayabilirsin ama ben klan için en iyisini istiyorum. Kendimle ve seninle hesaplaşmak için aylarım oldu. Laird olması gerekenin ben değil, sen olduğunu biliyorum." Parmağını kızın dudaklarına götürdü. "Hayır, bırak da bitireyim. Yardım etmek istiyorum. Onun bir casus olmadığından, klanımıza ihanet etmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Emin misin? Ne demek istiyorsun?"

"Onu kampıma götüreceğim, hepsi bu. Ona zarar gelmeyecek ve o yokken sen de MacArran Klanı'nın gerçek lideri olarak kendini yeniden kurabilirsin."

"Alın onu!" Kadın ayağa kalktı, gözleri gecenin karanlığında bile parlıyordu.

"Ona zarar gelmez. Ona zarar verirsem aptallık etmiş olurum. Kral Henry, MacArran Klanı'na savaş ilan eder. Tek istediğim sana biraz zaman kazandırmak."

Kadın ondan uzaklaştı. "Peki senin bundan çıkarın ne?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Eve dönmek istiyorum," dedi ağır bir sesle. "Eğer senin için bu iyiliği yaparsam, eve onurlu bir şekilde dönmeyi umuyorum. Adamlarım ve ben açlıktan ölüyoruz Bronwyn. Biz çiftçi değiliz ve bizim için çiftçilik yapacak çiftçilerimiz de yok."

"Evinize hoş geldiniz, bunu bilmelisiniz," dedi sessizce.

Ayağa fırladı. "Erkekler kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp eve geldiğimi söyleyerek bana gülsünler mi? Hayır!" Biraz sakinleşti. "Zafer kazanmış olarak dönersek onurumuzu kurtarmış oluruz. İngiliz kocanla birlikte Larenston'a geri döneriz ve Kral Henry'den aşağı herkes bize minnettar olur."

"Ben... hayır, bu mümkün değil. Stephen-"

"Bunu bir düşünün. Halkının kontrolü sende olur. Ben de onurlu bir şekilde evime dönebilirim. Belki de bu İngiliz'i kendi kardeşinden daha çok önemsiyorsundur," diye alay etti.

"Hayır! Tabii ki hayır! Ama eğer zarar görürse-"

"Bana hakaret ediyorsun! Beynim olmadığını mı sanıyorsun? Eğer ona zarar veririm, Kral Henry'nin bize ne yapacağını bir düşün! Bronwyn, lütfen bunu düşün. Klan için çok iyi olur. Kafalarını zaten olduğundan daha fazla karıştırma. Onları savaş alanında İngiltere ve İskoçya arasında seçim yaparken görene kadar bekleme. Bırak İskoç olduklarını bilsinler. Sadakatlerini bölmelerine neden olmayın."

"Davey, gitmeliyim, lütfen."

"Gitmelisin. Bunu bir düşün. Üç gün içinde seninle uçurumun duvarında buluşacağım. Alex'in düştüğü yerde."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Klanım hakkında çok şey biliyorum," dedi bir bacağını eyerine atıp uzaklaşırken.

Bronwyn, karanlık onu yutana kadar birkaç dakika boyunca onun ardından baktı. Larenston'a dönmekten, adamlarının ölümüyle ve Stephen'ın öfkesiyle yüzleşmekten korkuyordu. Ama MacArran bir korkak olmayı göze alamazdı. Omuzlarını dikleştirdi ve atına bindi.

Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Bronwyn avluda yavaşça yürüdü. Adamları öldürüldüğünden beri düşünmek için üç günü olmuştu. Davey'nin sözleri aklından çıkmıyordu. Her geçen dakika adamlarının Stephen'a nasıl yöneldiklerinin daha çok farkına varıyordu. Liderlik için bir erkeğe bakmaları doğaldı, çünkü Jamie MacArran'ı takip etmelerinin üzerinden sadece aylar geçmişti. Ama Bronwyn hiçbir İngiliz'e güvenmiyordu. Onların ne kadar iğrenç, kaba ve açgözlü insanlar olduğunu biliyordu. Sör Thomas Crichton'ın evinde esir tutulduğu sırada birkaç İngilizle tanışmamış mıydı?

Stephen'a gelince, arkadaşının ölümü onu çok etkilemişti. Pek konuşmuyordu ve Bronwyn onu sık sık boşluğa bakarken yakalıyordu. Cinayetlerden hemen sonra İngiltere'ye yolculuk için toplanmaya başlanmasını emretti. Chris'in cesedini ailesine geri götürmek istediğini söyledi.

Geceleri, yalnız kaldıklarında, dokunmadan ve konuşmadan yan yana yatıyorlardı. Bronwyn'in aklından üç ölü adamın görüntüsü çıkmıyordu. Babasının sevdiği adamların hayatına mal olan bir hata yaptığında kendisiyle nasıl yüzleştğini merak ediyordu. Boğazında bir düğüm oluştuğunu hissetti. Bir klanın lordu ağlamamalıydı. Güçlü olmalı ve yalnız kalmaktan korkmamalıydı.

Suçluluk duygusunun ağırlığının yanı sıra, Davey'nin ricalarını da düşünmesi gerekiyordu. Kardeşinin gururunu biliyordu, ondan bir şey istemenin onun için ne kadar zor olduğunu da biliyordu. Yine de Stephen'ı ona nasıl teslim edebilirdi?

Ellerini kulaklarına götürdü. Herkes için doğru olanı yapmak istiyordu ama kendini çok yalnız ve çok güçsüz hissediyordu. Doğru *olan neydi*?

Atını kendisi eyerledi ve Davey ile buluşmak üzere yarımadadan ayrıldı.

Davey birkaç dakika boyunca ona baktı, gözleri sıcak ve deliciydi. Bronwyn düşüncelerini kelimelere dökmeye çalışarak ellerine baktığında, onun kararını biliyordu.

"Yani!" dedi, gözleri affetmeyen bir bakışa dönüştü. "Sevgilini klanın önüne koyacaksın."

Gözlerini kırpmadan ona baktı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Homurdandı. "O zaman inanmadığın kişinin ben olduğumu varsayabilirim. Kendimi kanıtlamama, babasını lanetleyen o korkunç çocuktan sonra olgunlaştığımı kanıtlamama izin vereceğini umuyordum."

"İstiyorum Davey," dedi sessizce. "Herkes için doğru olanı yapmak istiyorum."

"Cehennem gibi biliyorsun!" diye patladı. "Sen sadece kendini düşünüyorsun. Geri dönmenden *korkuyorsun*. Adamların beni, gerçek MacArran'ı takip etmesinden korkuyorsun." Atına doğru döndü.

"Davey, lütfen, bu şekilde ayrılmamızı istemiyorum. Eve gel, en azından bir süreliğine."

"Ve kız kardeşimin," diye alay etti, "klandaki hak ettiğim yeri almasına seyirci mi kalayım? Hayır, teşekkür . Bir başkasının hizmetkârı olmaktansa kendi zavallı krallığının kralı olmayı tercih ederim." Neredeyse eyerine atlayacak ve gürleyerek uzaklaşacaktı.

Bronwyn ne kadar süre orada tek başına durup yere baktığını, kendini aptal ve çaresiz hissettiğini bilmiyordu.

"Kimdi o?" Stephen sessizce sordu.

Başını kaldırıp ona baktı, onu orada gördüğüne şaşırmamıştı. Varlığının farkında olmasa da sık sık onun yanında gibi görünüyordu. "Kardeşim," dedi sessizce.

"David?" diye sordu ilgiyle, dörtnala koşan ata doğru bakarken.

Ona cevap vermedi.

"Larenston'a gelmesini siz mi istediniz?" diye devam etti. "Ona kapıların her zaman açık olduğunu söylediniz mi?"

"Öz kardeşime ne söyleyeceğimi senin söylemene ihtiyacım yok." Gözlerinde yaşlarla arkasını döndü.

Onun kolunu tuttu. "Özür dilerim. demek istememiştim."

Kadın ondan uzaklaştı ama adam onu geri çekti, kollarının arasına aldı.

"Chris'i ölü bulduğumda sana küfretmekle hata ettim," dedi sessizce. "O kadar öfkeliydim ki birine saldırmak istedim. Hatalıydım."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı. Onun kendisini kollarına almasını arzuluyordu. "Hayır! Sen haklıydın! Adamlarımı ve arkadaşını öldürdüm."

Onu daha yakına çekti, vücudundaki titremeyi hissetti. Omuzları çok küçük ve narindi. "Hayır, bu senin üstlenebileceğın çok fazla sorumluluk." Onun çenesini kaldırdı. "İşte, bana bak. İster inan ister inanma, bu işte beraberiz ve adamların ölümünün yükünü paylaşıyorum."

"Ama o bendim," dedi umutsuzca.

Parmağını dudaklarına götürdü, sonra gözleri yüzünü aradı. "Çok gençsin, yirmi yaşında bile değilsin ama yüzlerce insanla ilgilenmeye, hatta onları benden, casus olabileceğini düşündüğün bir adamdan korumaya çalışıyorsun."

Onun yüzündeki ifadeye güldü. "Seni anlamaya başlıyorum. şu anda bu şekilde konuşmak için gizli bir nedenim olduğunu düşünüyorsun. Haince bir eylem planladığımı ve tatlı sözlerimle seni sessizce sersemletmek istediğimi düşünüyorsun."

Ondan uzaklaştı. "Bırak beni!" Adamın sözleri aklından geçenlere o kadar yakındı ki neredeyse korkacaktı.

Kısık bir kahkaha attı. "Eve çok mu yakınım? Benim bir yabancı olarak kalmamı , değil mi? Kolayca nefret edebileceğın biri. Ama seni bir İngiliz'den önce bir erkek olduğumu unutacak kadar uzun süre yalnız bırakmayı planlamıyorum."

"Mantıklı konuşmuyorsun. Larenston'a geri dönmem gerek."

Çimlerin üzerine otururken onu görmezden geldi ve yanına çekti. "Yarın İngiltere'ye doğru yola çıkıyoruz. Ailemle tanışmaya ne dersin?"

Kadın ona baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim." Sör Thomas Crichton'ın evinde geçirdiğı zamanı hatırlayınca gözleri mavi ateşle parladı. "İngilizleri sevmiyorum."

"Onları tanımıyorsun!" Stephen karşılık verdi. "Sen sadece pisliklerle tanıştın. Sir Thomas'ın evinde sana yaptıkları muamele yüzünden kendi halkımdan utandım."

"Hiçbiri beni gelinliğimle mihrapta ayakta bırakmadı."

Kıkırdadı. "Bunu unutmayacaksın, değil mi? Yengem Judith'le tanıştığında belki beni affedersin."

"Ne... biri?" Bronwyn çekingen bir tavırla sordu.

"Çok güzel! Nazik, tatlı huylu ve zeki. Gavin'in mülklerini tek gözü kapalı yönetiyor. Kral Henry ondan çok etkilenmiş ve birden fazla kez fikrini sormuş."

Bronwyn derin bir iç çekti, nefesi boğazında düğümlendi. "İşinin ehli olan ve sorumluluklarını kötüye kullanmayan birini duymak güzel. Keşke babamın da laird unvanına layık bir kızı olsaydı."

Güldü ve onu kendine doğru çekti, soğuk ve nemli zemine uzandı. "Bir kadına göre, bir laird olarak oldukça yeteneklisin."

Gözlerini kırıştırdı. "Bir kadın için mi? Bu, hiçbir kadının bir klanın şefi olamayacağını düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Omuz silkti. "En azından bu kadar genç ve güzel ya da bu kadar kötü eğitilmiş biri değil."

"Kötü eğitilmiş! Ben hayatım boyunca eğitim aldım. Senden daha iyi okuyabildiğimi ve bir sütun rakam ekleyebildiğimi biliyorsun."

Güldü. "Erkekleri yönetmek sayıları toplamaktan daha fazlasıdır." Bir an için ona baktı. "Çok güzelsin," dedi sessizce, onu öpmek için öne eğilirken.

"Bırak beni! Sen çekilmez, dar kafalı, cahil birisin-" Durdu çünkü adamın elleri bacaklarının üzerindeydi ve onları okşuyordu.

"Evet," diye fısıldadı ağzına karşı. "Neyim ben?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedi sanki çok uzaklardan gelmiş gibi.

Adam dudaklarıyla boynuna dokunduğunda kadın boynunu geriye doğru eğdi.

Görünürdeki mahremiyete rağmen Bronwyn ve Stephen yalnız değildi. David MacArran tepede durmuş onları izliyordu. "Fahişe!" diye fısıldadı. Kendi şehvetini kardeşinin ihtiyaçlarının önüne koymuştu. Jamie MacArran da onun laird olmaya daha layık olduğunu düşünüyordu.

Yumruğunu altındaki çiftte doğru kaldırdı. Onlara gösterecekti! Tüm İskoçya'ya en güçlü adamın, MacArran Klanı'nın gerçek lairdinin kim olduğunu gösterecekti.

Atını sertçe dizginledi ve tepelerdeki gizli kampına doğru geri döndü.

Arabalar anakaraya giden dik patikadan aşağı yuvarlanırken güneş daha yeni doğmuştu. Stephen'ın artık Bronwyn'in İskoçlarından ayırt edilemeyecek kadar kahverengi olan adamları onun yanında at sürüyordu. Yolculuğun sonucu hakkında endişeli, sessiz bir gruptu. Arabalar İngiliz giysileriyle yüklüydü ve Bronwyn'in adamları İngiliz toplumuna uyum sağlayıp sağlayamayacaklarını merak ediyorlardı.

Bronwyn'in kendi endişeleri vardı. Yaşlı kadın Davey'nin planını duyduğunda Morag ona uzun süre nasihat etmişti. "Sakin ona güvenme," demişti, kısa kemikli parmağıyla Bronwyn'i işaret ederek. "Çocukken bile hep sinsi biriydi. Larenston'ı istiyor ve onu elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyecek."

Bronwyn kardeşini savunmuştu ama şimdi Morag'ın uyarılarını hatırlıyordu. Yüzüncü kez etrafına bakındı.

"Gergin misin?" Stephen onun yanından seslendi. "Gergin olmana gerek yok. Ailemin seni seveceğinden eminim."

Adamın neden bahsettiğini anlaması tam bir dakikasını aldı. Burnunu kibirle havaya kaldırdı. Atını ileri doğru mahmuzlarken, "MacArran'ın onlardan hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda endişelenmelisin," dedi.

İlk ok Bronwyn'in sol kulağının yanından vızıldayarak geçtiğinde gün batmıştı. Daha yeni rahatlamaya ve endişelerini unutmaya başlamıştı. İlk başta ne olduğunun farkında değildi.

"Saldırın!" Stephen bağırdı ve birkaç saniye içinde adamları silahları hazır bir savunma çemberi oluşturdular. Bronwyn'in adamları atlarından inip kareli kıyafetlerini çıkardılar ve ormana girdiler.

Birbiri ardına yere düşen adamları gördükçe aptalca atının üzerinde oturuyordu. "Bronwyn!" Stephen bağırdı. "Bin!"

İçgüdüsel olarak ona itaat etti. Oklar etrafında uçtu. Bir tanesi uyluğunu ve şaft hayvanın derisini yakarken atı çığlık attı. Bu

Birden neden bu kadar afalladığını anladı. Okların hepsi ona yönelmişti! Ve ağaçta gördüğü okçulardan biri Davey'e katılmak için klandan ayrılan adamlardan biriydi. Kardeşi onu öldürmeye çalışıyordu!

Başını eğdi ve atını ileri doğru itti. Arkasına dönmesine gerek yoktu; arkasındaki atların nal seslerini hissedebiliyordu. Stephen'ın atı onu uçan oklardan uzaklaştırırken onu takip etti. Bir kez olsun ona güvenip güvenmediğini düşünmedi.

Atı altından vurulduğunda bir kez çığlık attı. Hayvan daha dizlerinin üzerine çökmeden Stephen geri dönmüştü ve onu eyerin önüne çekerken kolunu beline dolamıştı. Eyerin üzerine çıkana kadar döndü, sonra hayvanın boynuna doğru eğildi.

Bilinmeyen, vahşi bir arazide zorlu bir yolculuk yaptılar. Bronwyn, Stephen'ın büyük aygırının yorulmaya başladığını hissedebiliyordu.

Stephen aniden Bronwyn'in sırtında öne doğru yığıldı. Dizginleri tutup sertçe sarsmadan önce düşünecek zamanı olmadı. At yol kenarından ayrıldı ve ormana daldı. Stephen'ı düşmeden önce attan indirmesi gerektiğini biliyordu. Ormanda hızlı hareket edemezlerdi ama belki birkaç dakika saklanacak bir yer bulabilirdi.

Atı aniden durdurdu, ısırick atın ağzını yırttı. Bronwyn attan inmeden Stephen'ın hareketsiz bedeni yere düştü. Yanına atladığında nefesi kesildi. Başının arkasında, bir okun deriyi buruşturduğu kanlı bir yer vardı. Düşünmek için fazla zamanı yoktu çünkü diğer atlıların yaklaştığını duyabiliyordu. Ormanın zemini kurumuş yapraklarla kaplıydı ve aklına bir fikir geldi.

Duyulmaması için sessizce atı Stephen'dan uzaklaştırdı. Bir tokat sesini göze alamazdı, bu yüzden broşunu çözdü ve sivri ucunu atın sağrısına sapladı. At neredeyse anında koşmaya başladı. Stephen'a doğru koştu, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve onu devrilmiş bir kütüğe doğru itti. Üzerini kucak dolusu yaprakla örttü. Giydiği fundalıklı ekoseler yapraklarla karıştı. Yanına uzandı ve kendini içine gömdü.

Saniyeler sonra etrafları öfkeli, tepinen adamlar tarafından sarıldı. Stephen'ı kendine yakın tuttu, uyanıp ses çıkarma ihtimaline karşı eliyle ağzını kapattı.

"Lanet olsun ona."

Nefesini tuttu; Davey'nin sesini nerede olsa tanırdı.

"Onun her zaman yedi canı vardı! Hepsini almak istiyorum," diye ekledi hiddetle. "Ve o İngiliz kocası! Kral Henry'ye İskoçya'yı yönetmesini göstereceğim."

"İşte atı gidiyor!" dedi başka bir ses.

"Hadi gidelim!" Davey dedi ki. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

Bronwyn'in kıpırdaması uzun zaman aldı. İlk başta hareket edemeyecek kadar şaşkın ve üzgündü. Beyni biraz berraklaştığında temkinli davranmaya başladı. Davey'nin bölgede geride kimseyi bırakmadığından emin olmak istiyordu. Yaklaşan atların, kendi adamlarının sesini duymayı umdu ama bir saat içinde görünmeyince umudunu yitirdi.

Stephen inleyip ilk hareketini yaptığında hava tamamen kararmıştı.

"Sessiz ol!" dedi parmaklarını onun yanağında gezdirerek. Sağ kolu, uzun süre üzerine ağırlık bindiği için ölmüştü.

Yavaşça, etrafındaki ormanın her bir sesini dinleyerek yaprakları uzaklaştırdı. Karanlıkta gözleri keskinleşmişti ve çevresini dinlemek için biraz zamanı olmuştu. Onlardan çok uzakta olmayan dik bir sırtın dibinde bir dere vardı. Oraya doğru koştu, sonra diz çöktü ve jüponundan büyük bir keten parçası koparıp ıslattı.

Stephen'in yanına diz çöktü, dudaklarına birkaç damla su damlattı, sonra da başının arkasındaki yarayı sildi. Alnındaki kesik kötü değildi ama bazen bu tür yaraların daha ciddi sonuçları olduğunu biliyordu. Beyninin etkilenmiş olması oldukça olasıydı.

Gözlerini açtı ve ona baktı. Ay ışığı gözlerini gümüş rengi yapmıştı. Kadın endişeyle onun üzerine eğildi. "Ben kimim?" diye sordu sessizce.

Yüzü çok ciddiydi, sanki kızın sorusu üzerine kafa yormuş gibiydi. "Hayatımı aynı anda hem cennete hem de cehenneme çeviren mavi gözlü bir melek."

Tiksintiyle inledi, sonra da kanlı bezi adamın suratına attı. "Ne yazık ki sen de aynısın."

Stephen üzgün bir sırıtma denemesi yaptı, sonra çalıştı. Bronwyn gayet doğal bir şekilde kolunu ona doladığında tek kaşını kaldırdı ve

ona yardım etti. "Haberler o kadar kötü mü?" diye sordu parmaklarıyla şakağını ovarken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu şüpheyile.

"Eğer bana yardım ediyorsan, haberler düşündüğümünden daha kötü olmalı."

Kadın sertleşti. "Seni örtmemeliydim ama bulmaları için açıkta bırakmalıyım."

"Başım beni öldürüyor ve tartışacak halim yok. Peki sırtıma ne yaptın? Çelik pimler mi sapladın?"

"Atından düştün," dedi belli bir memnuniyetle. Karanlıkta bile onun uyarı dolu bakışını görebiliyordu. "Sanırım en baştan başlamalıyım."

"Bunu yaparsan çok memnun olurum," dedi, bir eli başında, diğeri sırtını sıvazlarken.

Ona Davey'nin Stephen'ı kaçırma planını olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattı.

"Ve şüphesiz siz de aynı ," dedi açıkça.

"Tabii ki hayır!"

"Ama benden kurtulmak sorunlarınızın çoğunu çözerdi. Neden onun planını kabul etmedin?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce.

"Argümanları oldukça mantıklıydı ve benden kurtulmak için mükemmel bir yoldu."

"Bilmiyorum!" diye tekrarladı. "Sanırım ona gerçekten güvenmedim. Burada, yaprakların altındayken, ikimizi de öldürmek istediğini... söylediğini duydum."

"Ben de tahmin etmiştim." "Nasıl yapabildin?"

Kızın siyah saçlarından bir tutama dokundu. "Doğrudan size yöneltilen okların sayısına dayanarak sadece bir tahmin. Ve bizi erkeklerden ayırmaya çalışmaları. Bu seni üzdü, değil mi?"

Başını kaldırdı. "Ya kardeşlerinden birinin az önce seni öldürmeye çalıştığını söylediğini duysaydın?"

Karanlıkta bile Stephen'ın yüzünün beyaza döndüğünü görebiliyordu. Dehşet içinde ona baktı. "Bu imkânsız bir fikir," diyerek konuyu kapattı. Etrafına bakındı. "Neredeyiz biz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya erkekler? Buralarda mı?"

"Ben sadece bir kadını, unuttun mu? Savaş stratejisi hakkında ne bilebilirim ki?" "Bronwyn!" diye uyardı.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Adamlar bizi yakında bulamazlarsa Larenston'a dönecekler, bir an önce oraya gitmeliyiz." Başını iki yana eğdi. "Sessiz olun!" diye fısıldadı şiddetle. "Birileri geliyor. Saklanmalıyız!"

Stephen'ın ilk dürtüsü kim olursa olsun onunla kafa kafaya çarpışmaktı ama yanındaki küçük dirkten başka silahı yoktu ve kaç kişi oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bronwyn onun elini tuttu ve ileri doğru çekti. Onu dik sırtın tepesine, sonra da yan tarafa götürdü. Kalın yaprak yatağına sessizce sokuldular ve yaklaşan iki adamı izlediler. Belli ki avcıydılar, kayıp laird ve kocası yerine av arıyorlardı.

Stephen adamlara bir şey söyleyecekmiş gibi bir hareket yaptı ama Bronwyn onu durdurdu. Adam şaşkınlıkla ona baktı ama sesini çıkarmadı.

Adamlar duyma mesafesinin dışına çıkınca ona döndü. "Onlar David'in adamları değildi."

"Daha da kötüsü," dedi. "Onlar MacGregor'lardı."

"Sakın bana MacGregor'ların her birini şahsen tanıdığını söyleme."

Onun aptallığı karşısında başını salladı. "Şapkalarındaki kokartlar MacGregor renklerini ve amblemini taşıyordu."

Ona olağanüstü gece görüşü için kısa bir hayranlık bakışı attı. "Sanırım şimdi nerede olduğumuzu biliyorum."

Arkasını döndü, banka yaslandı ve iç çekti. "Sakın söyleme," dedi alaycı bir tavırla. "Dur tahmin edeyim. "Tahmin edeyim.

MacGregor'un toprakları. Silahsız, atsız, yiyeceğimiz ya da altınımız yok. Kardeşin tarafından avlanıyoruz ve MacGregor kellelerimizi bir tepside sunmayı çok ister."

Bronwyn dönüp onun profiline baktı ve aniden küçük bir kıkırdama duydu. Stephen şaşkınlıkla ona baktı, sonra o da gülümsedi. "Umutsuz, değil mi?" "Evet," diye kabul etti, gözleri dans ediyordu. "Tabii ki gülmenin sırası değil." "Hem de hiç."

"Ama neredeyse komik, değil mi?" diye güldü.

Onun kahkahasına o da katıldı. "Öyle ya da böyle yarın muhtemelen ölmüş olacağız."

"Dünyadaki son gecende ne yapmak istersin?" diye sordu, mavi gözleri ay ışığını seçerek.

"Her an biri bize rastlayabilir," dedi oldukça ciddi bir şekilde. "Hmmm.

Onlara görecekları bir şey verelim mi?"

"Ne gibi?"

"Bir çift yüce mutlu, tamamen çıplak odun ruhu."

Ekosesini kendine doğru çekti. "Hava çok soğuk, sence de öyle değil mi?" dedi nazlı nazlı.

"Bahse girerim ısınmanın bir yolunu bulabiliriz. Aslında, sıcaklığımızı birleştirmek çok mantıklı."

"Bu durumda-" Kendini yerden fırlattı ve onun üzerine atladı.

Stephen şaşkınlıkla bir nefes verdi, sonra güldü. "Sanırım seni MacGregor'ların topraklarına daha önce getirmeliydim."

"Sessiz ol, İngiliz!" diye emretti başını eğip onu öpmeye başlarken.

İkisi de çok dik bir tepenin yamacına tünediklerini hatırlamıyor gibiydi. İçinde bulundukları durumun tehlikesiyle yoğunlaşan tutkuları, onları daha da yakın tehlikelerden habersiz hale getirmişti.

Ayağını ilk kaybeden Bronwyn oldu. Daha yeni Stephen'ın gitmiş, o giysilerini çıkarırken eteğini sıyırmıştı ki, bir anda tepenin yamacından aşağı yuvarlandı.

Stephen onu yakalamak için hamle yaptı ama tutkusu yüzünden duyuları körelmişti ve onu ıskaladı. Ama kendini çok fazla uzatmış ve onun hemen ardından aşağı yuvarlanmıştı.

Çıplak, ay ışığıyla aydınlanmış tenleri ve yaprak telaşıyla birlikte yere indiler.

"Sen iyi misin?" Stephen sordu.

"Sen üzerimden iner inmez ineceğim. Bacağımı kırıyorsun."

Üzerinden kalkmak yerine, bedenini daha fazla onun üzerine taşıdı. "Daha önce senin için çok ağır olduğumdan hiç şikâyet etmemiştin," dedi kulağını kemirmeye başlarken.

Gözlerini kapatırken gülümsedi. "Çok ağır olmadığın zamanlar da oluyor."

Dudaklarını kızın boğazına götürdü.

Birden devasa ve ağır bir şey Stephen'ın sırtına çarptı. Bir an için Bronwyn'in üzerine yığıldı, sonra hızla kollarıyla kendini kaldırarak onu korudu. "Ne oluyor be!"

"Rab!" dedi Bronwyn ve sonra Stephen'ın altından sıyrıldı. "Ah, Rab," dedi büyük, derin bir sevinçle. "Rab, tatlı Rab." Yüzünü köpeğin kaba tüylerine gömdü.

Stephen topuklarının üzerine oturdu. "Tek ihtiyacım olan buydu," dedi alaycı bir tavırla. "Sanki sırtım zaten yeterince ağrıyıyormuş gibi."

Rab Bronwyn'den uzaklaşarak Stephen'ın üzerine atladı. Stephen sözlerine rağmen büyük köpeğe sarıldı, köpek de yüzünü yalayarak onu sevgiyle boğmaya çalıştı.

"Hiç utanmıyor musun?" diye güldü Bronwyn. "Seni seviyor ve seni gördüğüne çok seviniyor."

"Keşke sevgime daha fazla dikkat etseydi. Aşağı, Rab! Beni boğacaksın. Al oğlum, yakala." Stephen hayali bir sopa fırlattı ve köpek mutlulukla peşinden koştu.

"Bu korkunçtu! Onu aramak için saatlerini harcayacağını biliyorsun. Memnun etmeyi çok istiyor."

Stephen uzanıp onun bileğini tuttu. "Umarım gecenin geri kalanını burada geçirir. Ay ışığında ne kadar lezzetli göründüğünü biliyor musun?"

Ona, geniş göğsüne, omuzlarına baktı. "Sen de pek nahoş bir manzara sayılmazsın."

Onu kendine çekti. "Böyle devam edersen seni Larenston'a asla geri götüremeyebilirim. Nerede kalmıştık?"

"Sırtın seni öldürüyordu ve-"

Ağzını onunkinin üzerine koyunca konuşmayı bıraktı.

Onu yaprakların arasına çekerken, "Buraya gel kızım," diye fısıldadı.

Hava oldukça soğuktu ama ikisi de bunu hissetmiyordu. Yapraklar etraflarını sarmış, onları korumuş, saklamış ve ısıtmıştı. Bronwyn Stephen'ın kalçalarının kendi kalçalarına değdiğini hissetti ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

Birlikte güreştiler, gülüştiler. Derilerine batan sopalar ve taşlar vardı ama ikisi de aldırımıyordu. Bir keresinde Stephen Bronwyn'i gıdıklamaya başladı ve Bronwynin kahkahası, onun için o kadar alışılmadık bir sesteki ki, tutkusunu alevlendirdi.

"Bronwyn," diye fısıldadı onu altına çekip ciddileşmeden önce.

Bir araya geldiklerinde, bu diğer zamanlardan bir şekilde farklıydı. Farklılıklarına, imkânsız durumlarına rağmen sanki ilk kez özgürmüş gibi seviştiler. Sadece tutku değil, aynı zamanda neşe ve eğlence duygusu da vardı.

Bronwyn'i kendine yakın tutarken Stephen uykulu bir sesle, "Gıdıklandığınızı bilmiyordum," diye fısıldadı.

Rab onun diğer yanına sokuldu. "Ben de öyle. Giysilerimizi almamız gerekmiyor mu?"

"Bir dakika içinde," diye fısıldadı Stephen. "Bir dakika içinde-"

Rab'in hırlamasıyla erkenden uyandılar. Stephen'ın refleksleri anıydı. Ayağa kalktı ve Bronwyn'i arkasından itti. Bir metre kadar adama baktı. Kısa boylu, sıırım gibi bir adamdı, kahverengi saçları ve gözleri vardı. Ve MacGregor kokartı takıyordu.

"Günaydın," diye içtenlikle seslendi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim. Biraz su almaya gelmişim ama köpeğiniz geçmeme izin vermedi."

Stephen Bronwyn'in konuşmak için nefes aldığını duydu. Döndü ve onu uyaran bir bakış attı. Yarı yarıya yaprakların arasına gömülmüştü, sadece başı ve çıplak omuzları görünüyordu.

"Günaydın," diye seslendi Stephen aynı içtenlikle, sesi İskoç çapağıyla ağırlaşmıştı. "Rab, çekil, beyefendinin geçmesine izin ver."

"Teşekkür ederim efendim," dedi adam dereye doğru birkaç adım yürürken. "Rab, giysilerimizi getir," dedi Stephen, sonra köpeğin itaatini izledi.

Derenin kenarındaki adama dönüp baktı.

çıplak çifti merakla süzdü. "Biraz Adem ve Havva gibiyiz, değil mi?" Stephen güldü.

Adam da güldü. "Ben de tam bunu düşünüyordum." Ayağa kalktı. "Arabanızı ya da atlarınızı görmedim, bu yüzden burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

Stephen gömleğini giydi, sonra ekosesini ustalıkla üzerine geçirdi ve geniş kemerini bağladı. Bronwyn giyinirken iki adam da gizlice arkalarını döndüler. Konuşmadı ama Stephen'ın yeni edindiği aksanından etkilenmişti.

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Stephen, "sırtımızdakilerden başka bir şeyimiz yok."

Bronwyn onun şapkasını arkasına koyup MacArran kokartını yırtmasını izledi.

"Hırsızlar tarafından saldırıya uğradık."

"Hırsızlar!" dedi adam. "MacGregor'un topraklarında mı? Bundan hoşlanmayacaktır." "Evet, öyle olmayacak," diye kabul etti Stephen.

"Özellikle de bazı

Şu hırsız MacArran'lar. Oh! Özür dilerim, canım, seni çekmek istememiştim. Bronwyn dehşet içinde küçük bir nefes verdiğinde, "saç," dedi.

"Ah, MacArranlar," dedi adam. "Yeryüzünde daha sahtekâr, daha hain, daha korkak bir topluluk görülmemiştir. Öyle mi?

Kısa bir süre önce MacGregor'u sırf adam kadının arazisinden geçtiği için neredeyse öldürüyorlardı, biliyor musunuz? Cadı bıçağını adama sapladı ve neredeyse onu parçalıyordu. Adamın erkekliğini kesmeye çalıştığını duydum. Muhtemelen kıskanmıştır."

Stephen Bronwyn'i adamın yüzünü göremeyeceği şekilde döndürdü. "Broşu taşımana yardım edeyim," dedi hoş bir ses tonuyla.

"Onu zar zor tırmaladım," dedi . "Ne?" diye sordu adam.

Stephen gülümsedi. "Karım son kez broşunu taktığımda onu çizdiğim için beni uyarıyor."

Adam kıkırdadı. "Ben MacGregor Klanı'ndan Donald Farquhar."

Stephen mutlulukla gülümsedi. "Ben Stephen Graham, bu da karım Bronwyn." Karısının kendisine çektiği yüze gülümsedi.

"Bronwyn!" dedi Donald. "Bu kötü bir isim. O cadının MacArran'ın adı olduğunu biliyor muydun?"

Stephen Bronwyn'in omuzlarını sıkıca tuttu. "İnsan doğuştan sahip olduğu isme engel olamaz."

"Hayır, yapamazsın." Bronwyn'in sırtından aşağı dökülen ve arasına birkaç yaprak sıkışmış uzun, gür saçlarına baktı. "Senin Bronwyn'inin diğerine benzemediğini herkes görebilir."

Bronwyn başını eğdi ve Stephen'ın elini öpüyormuş gibi yaptı ama aslında dişlerini sertçe elinin arkasına geçirdi. Stephen onu bıraktı ve Bronwyn dönüp Donald'a gülümsedi. "Ve elbette MacArran'ı birçok kez görmüşsündür," dedi tatlı tatlı.

"Hayır, yakından değil, ama onu uzaktan gördüm."

"Peki çirkin mi?"

"Oh, evet. Bir erkek gibi büyük omuzlar ve çoğu erkeğinden daha uzun. Ve o kadar çirkin bir yüzü var ki, onu örtmek zorunda."

Stephen'in parmakları onu uyarmak için omuzlarını ısırdı. Başını salladı. "Ben de hep öyle duymuştum. Onu tanıyan biriyle tanışmak güzel," dedi ciddiyetle.

Stephen kulağını öpmek için öne eğildi. "Kendine gel yoksa bizi öldürteceksin," diye fısıldadı.

Donald de gülümsedi. "Yeni evlenmiş olmalısınız," dedi mutlulukla. "Birbirinize dokunmadan duramayışınızı özleyemiyorum."

"Çok az özölüyorsun, değil mi Donald?" Bronwyn söyledi.

"Gözlemci bir adam olduğumu düşünmeyi severim. Arabamız yukarıdaki tepede.

Belki bizimle bir yemek yemek ve eşim Kirsty ile tanışmak istersiniz."

"Hayır-" Bronwyn başladı ama Stephen onun önüne geçti.

"Bunu çok isteriz," dedi. "Dün öğleden beri bir şey yemedik. Belki bize yol tarif edebilirsiniz. Korkarım soyulduktan sonra bir süre dolaştık ve yolumuzu kaybettik."

Donald yapraklara anlamlı anlamlı bakarak, "Ama zamanı iyi değerlendirdin," diye güldü.

"Öyle yaptık!" Stephen neşeyle, kolunu sıkıca Bronwyn'in omuzlarına dolayarak söyledi.

"Peki, gel o zaman. Bir MacGregor her zaman bir MacGregor'u ağırlar." Döndü ve tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Onu takip ederlerken Stephen, "Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmayın," diye uyardı.

"Bir MacGregor!" diye mırıldandı öfkeyle.

"Ve bir İngiliz!" diye ekledi aynı tonda. "Hangisinin daha az kötü olduğunu bilmiyorum."

Stephen sıırttı. "Benden nefret et ama ondan değil. Yemek onda."

Tepenin zirvesinde üç kişi de durdu ve ateşin üzerine eğilmiş küçük kadına baktı. Bir çocuktan daha büyük olmayan narin bir şeydi ve profilinde küçük bir burun, kırılgan bir ağız görünüyordu. Ama asıl olağandışı olan, kadının çok ama çok hamile olmasıydı. Koca göbeği devasa bir anıt gibi önünde dikiliyordu. Ayakta durabilmesi ve yükünün ağırlığının onu öne doğru çekmesine izin vermemesi tüm mantık güçlerine karşıydı.

Oldukça kolay bir şekilde ayağa kalktı ve kendisini izleyen üç kişiye bakmak için döndü. Bir an için sadece Donald'a baktı ve yüzünde saf bir gülümseme belirdi.

hayranlık yüzünü aydınlattı. Dönüp Bronwyn'i gördüğünde yüzü değişti. Birkaç duygudan geçiyor gibiydi: şaşkınlık, korku, inançsızlık, sonunda gülümseyene kadar.

Stephen ve Bronwyn kıpırdamadan durdular, nefes almıyorlardı, her an kim olduklarını açıklamasını bekliyorlardı.

"Kirsty!" Donald karısının yanına koşarken "Kirsty!" dedi. "İyi misin?"

Elini koca göbeğinin yan tarafına koydu ve özür dileyerek başını kaldırdı. "Sizi böyle karşıladığım için özür dilerim ama çok güçlü bir tekme yedim."

Donald başını kaldırdı ve gülümsedi. "Güçlü bir delikanlı," diye güldü. "Gel ve ateşin yanına otur."

Kaslarını gevşetip ateşe doğru yürüyen ilk kişi Stephen oldu. Bronwyn de yavaşça onu takip etti. Kirsty'nin yüzünde bir tanıma ifadesi olmadığından hâlâ emin değildi. Belki de Donald' daha sonra söylemeyi planlıyordu ve MacGregor'lar gece onlara saldıracaktı.

Donald onları karısıyla tanıştırdı ve Bronwyn ismi söylendiğinde bile kadın sadece gülümsedi. Bu bir İskoç ismi değil, Galce bir isimdi ve yorumlara neden olmalıydı.

"Sence yeterince yiyeceğimiz var mı?" Donald sordu.

Kirsty gülümsedi. Koyu sarı saçları ve masum kahverengi gözleri vardı. Birinin ona güvenmemesi çok zordu. "Her zaman paylaşacak yeterince şeyimiz vardır," dedi sessizce.

Izgarada pişmiş yulaflı kekler ve lezzetli bir tavşan yahnisinden oluşan bir yemeğe oturdular. Etraflarında soğuk bir rüzgâr esiyordu. Donald'ın arabası yolun kenarında duruyordu. Küçüktü, üzerine ahşap bir barınak inşa edilmişti; rahat bir yerdi ama uzun mesafeli yolculuklar için uygun değildi.

Kahvaltıdan sonra Stephen, Donald'la birlikte ava çıkmayı teklif etti.

Bronwyn hemen ayağa kalktı, eteğindeki kırıntıları fırçaladı ve belli ki onlarla birlikte gitmek istiyordu.

Stephen ona döndü. "Belki de Kirsty'yle kalmalısın," dedi sessizce ve anlamlı bir şekilde. "Bir kadının yeri ateşin yanıdır."

Bronwyn içinden öfke fişkırdığını hissetti. Yemek pişirmekten ne anlıyordu ki? Ava yardım edebilirdi. Donald'ın yüzündeki onayı gördüğünde Stephen'ı anladı. Donald, Stephen'ın bir kadın olmasından şüphelenmeye başlayabilirdi.

avlanabilen ama yemek yapamayan bir kadın. Boyun eğerek iç çekti. "En azından korunmak için Rab'imiz olacak."

"Hayır," dedi Stephen. "Sanırım avda ona ihtiyacımız olacak." "Rab!" diye emretti. "Benimle kal."

"Gel, Rab," dedi Stephen sabırla. "Hadi ava gidelim."

Büyük köpek Bronwyn'in yanından ayrılmayı düşünmedi bile. Donald kıkırdadı. "Çok iyi eğitilmiş bir köpeğiniz var."

"Onu bana babam verdi," dedi gururla. "Baban mı?" Donald başladı.

Stephen, Bronwyn'e uyarıcı bir bakış atarken, "Gitsek iyi olacak," dedi hızla.

Onlardan uzaklaştı ve ateşin yanına, Kirsty'nin yanına, düşmanın yanına oturmaya gitti.

Onuncu Bölüm

" ^ "

Bronwyn bir parça otu elinde evirip çevirdi. Stephen'ın uyarısı kendini ne kadar kolay ele verebileceğini fark etmesini sağlamıştı. Bir eş olmak ve sıradan bir eşin nasıl davranması gerektiği hakkında çok az şey biliyordu. Bütün hayatı erkeklerle geçmişti. Ata binebilir ve ateş edebilirdi ama yemek pişirmek onun için bir gizemdi. Kadınlar arasındaki günlük konuşmaları da bilmiyordu.

"Uzun zamandır mı evlisiniz?" Kirsty sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Bronwyn. "Peki ya sen?"

"Yaklaşık dokuz aylık," diye gülümsedi Kirsty koca karnını ovuştururken.

Bronwyn birdenbire bir gün karnının da böyle görünebileceğini fark etti. Hamileliğe katlanmak zorunda kalacağı hiç aklına gelmemiştir. "Çocuk çok acıyor mu?" diye sordu sessizce.

"Sadece şimdi ve sonra." Birden yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bu gece her zamankinden daha kötü olacak gibi görünüyor," dedi nefes nefese.

"Sana bir şey getireyim mi? Su? Yastık? Herhangi bir şey?"

Kirsty gözlerini hızla kırıştıtararak ona baktı. "Hayır, sadece konuş benimle. Uzun zamandır konuşacak bir kadın bulamadım. Söyle bana, kocan nasıl biri?"

"Stephen mı?" Bronwyn boş boş sordu.

Kirsty güldü. "Bana aldırmayın. Sadece merak ediyorum. Bir erkekle birlikte yaşamadan onu asla tanıyamazsın."

Bronwyn temkinliydi. "Donald seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

"Hiç de değil. Evlenmeden önce oldukça utangaçtı, şimdi ise çok nazik ve düşünceli. Senin Stephen iyi bir adama benziyor."

Bronwyn, Stephen'ı daha önce bir İngiliz'den başka bir şey olarak düşünmediğini fark etti. "O... o beni güldürüyor," dedi bir süre sonra. "Çok ciddi olmaya meylettiğimde beni kendime güldürüyor."

Kirsty gülümsedi, sonra elini karnına götürdü ve öne doğru eğildi. "Ne oldu?" Bronwyn ağladı ve yanına gitti.

Kirsty yavaşça doğruldu, derin ve zor nefes alıyordu.

Bronwyn ellerini Kirsty'nin koluna koyarak, "Lütfen sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardı. Kirsty Bronwyn'in gözlerinin içine baktı. "Çok naziksin, değil mi?"

Bronwyn gülümsedi. "Ben hiç de nazik bir insan değilim. Ben-" MacArran olduğunu söylemeye başladığında sözünü kesti. Ama klanından uzakta ne yapıyordu?

Kirsty elini Bronwyn'inkinin üzerine koydu. "Bence bunu saklamaya çalışıyorsun. Bana kendinden daha çok bahset. Aklımı kendi sorunlarımdan uzak tutuyor."

"Sanırım birini aramalıyım. Sanırım bebeği doğurmak üzeresin."

"Lütfen," dedi Kirsty umutsuzca. "Donald'ı korkutmayın. Bebeğimin doğumu henüz gelmedi. Şimdi doğuramam. Donald ve ben eve, ailemin yanına gidiyoruz."

Çocuğumu annem doğuracak. Sadece yediğim bir şey. Bu ağrıları daha önce de yaşadım."

Bronwyn tekrar yere otururken kaşlarını çatı.

"Bana kendinden bahset," diye tekrar ısrar etti Kirsty. Gözleri buğulanmıştı. "Biriyle evli olmak nasıl bir şey-"

Bronwyn'in başı sertçe kalktı ama Kirsty cümlesini bitirmedi. Acı içinde iki büklüm oldu ve bir dakika sonra Bronwyn küçük kadını kollarının arasına aldı.

"Bebek geliyor," diye fısıldadı Kirsty. "Bebek geliyor. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Bronwyn dehşet içinde bakakaldı. Hiçliğin ortasındaydılar, peki ebe kim olacaktı? Başka bir acı onu sararken Kirsty'ye sarıldı. "Rab," diye seslendi sessizce. "Git Stephen'ı getir. Stephen'ı al ve hemen buraya getir."

Bronwyn konuşmasını bitirmeden Rab uzaklaşmıştı.

"Arabanın içine gel Kirsty," dedi nazikçe. Bronwyn güçlüydü ve küçük kadını arabaya bindirmek onun için kolay oldu. Kirsty yere uzandı ve bir başka acı onu iki büklüm yaptı.

Bronwyn ormana doğru baktı. Adamlardan iz yoktu. Kirsty'nin yanına döndü, ona bir bardak su verdi. Stephen ne yapacağını bilir, diye düşünmeye devam etti. İlk kez ona güvendiğinin farkında değildi.

Stephen'ın öfkeli feryadını duyunca gülümsedi.

"Bronwyn!"

Arabadan indi.

"Senin bu şeytan yumurtası köpeğin ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu. "Tam bir geyiğe nişan almışken üzerime atladı. Sonra da beni buraya sürüklerken neredeyse bacağımı koparıyordu."

Ona sadece gülümsedi. "Kirsty'nin bebeği olacak." "Aman

Tanrım!" Donald nefes aldı ve arabaya doğru koştu.

"Ne kadar yakında?" Stephen

sordu. "Sanırım hemen."

"Düşün!" dedi Stephen öfkeyle. "Bilmiyor musun?"

"Nereden bileyim?"

Kekeledi. "Kadınların böyle şeyleri bilmesi gerekir."

"Peki bunları okuma dersleri ya da kılıç oyunları sırasında mı anlatıyorlar?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Bana sorarsan bir kız için çok yetersiz bir eğitim. Ailenin sığır baskınlarına öncülük etmediği bir zaman olmalı."

"Lanet olsun sana!" diye başladı, sonra Donald arabadan inince durdu.

Belli ki endişeliydi. "Seni istiyor," dedi, kaşları çatılmıştı. Dudaklarının her iki yanında beyaz bir çizgi vardı. Ateş için bir parça oduna uzandı ama eli o kadar kötü titredi ki odunu düşürdü.

"Ben mi?" diye söze başladı Bronwyn, ama Stephen onu sertçe ileri itti. "Başka kimse yok," dedi.

Yüzü bütün rengini kaybetmişti. "Stephen, bebek doğurmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Elini kızın yanağına koydu. ", değil mi?" Kadın ellerine baktı.

"Bir kısraktan ya da inekten çok farklı olamaz," dedi yardımsever bir şekilde.

"Bir inek!" Gözleri parladı, sonra rahatladı. "Benimle kal," dedi sessizce. "Bana yardım et."

Stephen onu hiç bu kadar yumuşak, bu kadar yardıma muhtaç görmemişti.

"Nasıl yardım ?

Bir erkek doğuma katılamaz. Belki benim akrabam olsaydı..."

"Şuna bakın!" Bronwyn başıyla Donald'ı işaret etti. "Tek derdi karısının iyileşmesi. Başka hiçbir şey umurunda değil."

"Bronwyn!" Kirsty aniden vagonun içinden çılgık attı.

"Lütfen," dedi elini Stephen'ın göğsüne koyarak. "Senden daha önce hiçbir şey istemedim."

"Adımı, uyruğumu ve kimliğimi değiştirmek dışında-" Kadın ondan uzaklaştı, ama adam onun kolunu yakaladı. "Birlikte," diye fısıldadı. "Bir kez olsun birlikte bir şey yapalım."

Kolay bir doğum olmadı. Kirsty çok küçüktü ve bebek iriydi. Üçü de bebek sahibi olmak hakkında fazla bir şey bilmiyordu ve hepsi de bunun harika bir deneyim olduğu konusunda hemfikir. Bronwyn ve Stephen da en az Kirsty kadar terlemişti. Başı görüldüğünde birbirlerine gururla baktılar. Stephen Kirsty'yi görebilmesi için yukarı kaldırırken Bronwyn küçük başı tuttu ve omuzları nazikçe dışarı yönlendirdi.

Bebeğin son parçası da dışarı fırlamış gibiydi ve Bronwyn onu kucağına aldı.

"!" diye fısıldadı.

Stephen ona sırtıttı, sonra Kirsty'ye şapırtılı bir öpücük verdi.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi Kirsty, Stephen'ın koluna yaslanırken, tamamen bitkin ama çok mutluydu.

Bebeği ve Kirsty'yi temizlemeleri birkaç dakika sürdü. Stephen ve Bronwyn anne ve çocuğa baktılar, bebek çoktan Kirsty'nin göğsünün etrafında dolanmaya başlamıştı.

"Donald'a bir oğlu olduğunu söyleyelim," diye fısıldadı Stephen.

Donald vagonun hemen dışında durmuş, korku dolu yüzüyle bekliyordu. "Neşelen!" dedi Stephen gülerek. "Git çocuğa bir bak."

Donald arabaya tırmanmadan önce titrek bir sesle, "Bir çocuk," dedi.

Onlar Kirsty ile içerideyken hava kararmıştı. Aydınlık ve soğuk gün, karanlık ve daha da soğuk bir geceye dönüşmüştü.

Bronwyn gerindi ve temiz, berrak havayı derin derin içti. Nedense içinde bir özgürlük hissi vardı. Birden başını geriye attı, kollarını uzattı ve kendi etrafında dönmeye başladı.

Stephen güldü ve onu kollarının arasına alarak ayaklarını yerden kaldırdı. "Harikaydın," dedi coşkuyla. "Çok güçlü ve sakindin ve Kirsty için işleri kolaylaştırmaya yardımcı oldun." Bronwyn'e MacArran olmak için aldığı eğitimi anlatması için bir fırsat yarattığını fark edince kendini tuttu.

Bronwyn ona gülümsedi, kollarını boynuna doladı ve yüzünü onun omzuna yasladı. "Teşekkür . Ama senin ne yapacağını bilmen

en çok yardımcı olan oydu. Tek başıma olsaydım, bebeğin başı geldiğinde durup öylece bakardım sanırım."

Stephen bir an için ona inanmadı ama onun işine yaradığını söylemesi gururunu okşadı. "Yorgun musun?" diye sordu sessizce, onu kendine yakın tutup elini saçlarında gezdirirken.

"Çok," dedi, kendini oldukça rahat ve hissediyordu.

Eğildi ve kolunu kızın dizlerinin altına koydu. "Hadi gidip uyuyacak bir yer bulalım." Onu tepenin yamacına kadar taşıdı, sonra yere bıraktı ve ustalıkla ekosesini çözüp yere serdi. Birkaç dakika içinde birbirlerine sokulmuş, ısınmak için yakınlaşmışlardı, Rab Bronwyn'in sırtına yaslanmıştı.

"Stephen?" Bronwyn sessizce sordu. "Şimdi ne yapacağız? Hâlâ İngiltere'ye gitmenin bir yolu yok ve tek başımıza tanınacağız."

Stephen düşünceleri hızla akarken kıpırdamadan yatıyordu. Bronwyn daha önce ne onun fikrini sormuştu ne de daha önce böyle bir şekilde, güvenle onun yanında uzanmıştı. Gülümsedi, başının üstünü öptü ve onu kendine çekti; göğsünün birkaç santim şiştiğini biliyordu. "Çok düşünmedim ama bence mümkünse Kirsty ve Donald'la kalmalıyız." Bir an durakladı. "Sen ne düşünüyorsun?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz ne kadar değiştiğini fark etti. Birkaç ay önce karısına ne yapması gerektiği konusunda emir verebilirdi. Şimdi ise onun fikrini soruyordu.

Bronwyn ona karşı başını salladı. "Güneye, ailesinin yanına gidiyorlar. Eğer onlarla birlikte oraya gidebilirsek, belki birkaç at satın alabiliriz."

"Satın almak mı? Yakışıklılığımızla mı?" Stephen sordu. "Bir peni değerinde hiçbir şeyimiz yok. Donald'a misafirperverliğinin karşılığını bile ödeyemeyiz."

"Bir İskoç'un geri ödemeye ihtiyacı olmaz." "Bir MacGregor bile mi?"

Stephen alay etti.

Yumuşak bir kahkaha attı. "MacArran olmadığımıza inandığı sürece sorun yok. Yiyecek konusuna gelince, sen iyi bir avcısın, Donald'dan daha iyi bir avcı olduğuna eminim. Şimdi sadece atların parasını ödemenin bir yolunu bulmalıyız." İç çekti. "Davey'nin bize sınıra yakın bir yerde saldırmaması çok kötü oldu."

"Neden?"

"Şu İngiliz elbiselerinden birini giyerdim. O lanet şeyler mücevherlerle kaplıydı ve onları satabilirdik."

"İngiliz bir kadın gibi giyinmiş olsaydın muhtemelen hayatta olmazdık ve ayrıca üzerimizde yuvarlanabileceğimiz sıcak bir ekosemiz de olmazdı."

Başını kaldırıp ona baktı. "İskoç elbisemizden nefret ettiğini sanıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam, alt tarafınızın tamamını çıplak bıraktığını söylemişsiniz."

"Küstahlık etme," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Hızlı erişim için söylenecek bir şey var. Bir İngiliz'in soyunmayı düşünmesi için gereken sürede bir erkek ekoseden çıkabilir."

Ona gülümsedi. "Sesinde gurur mu duyuyorum?" diye alay etti. "Peki bu aksanı nereden aldın?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye alay etti. "Ve eğer gerçek biliniyorsa, sanırım onu ekoseyle birlikte giydim."

"Hoşuma gitti," dedi usulca, dizini adamın çıplak bacağına ve hâlâ giydiği gömleğin altında gezdirirken. "Bir ebeyle sevişmeye ne dersin? Yoksa bir klanın lordu ile sevişmekte ısrar mı ediyorsun?"

Elini kızın saçlarına koydu. "Şu anda ne olursan ol seni kabul ediyorum. Sen Bronwyn'sin, bir iblis gibi at sürebilen, kocasının hayatını kurtarabilen ve birkaç saat içinde bir bebek doğurabilen tatlı, lezzetli bir şeydin."

"Biraz yardım aldım," diye fısıldadı öpücük için ağzını onunkine doğru kaldırmadan önce.

Bronwyn de zamanın ve mekânın tuhaflığını hissediyordu. Klanı için endişelenmesi gerekiyordu ama Tam'in onlara rehberlik etmek için orada olduğunu biliyordu ve belki de adamları Stephen'la aralarında sürekli devam eden savaşla uğraşmak zorunda kalmazlarsa daha iyi olurlardı. Şu anda onunla savaş halindeymiş gibi hissetmiyordu. Daha önce hiç hissetmediği gibi hissediyordu: yumuşak ve kadınsı. Verilmesi gereken kararlar yoktu, öfke yoktu, Stephen'ın diğer tarafta olduğu endişesi yoktu. Şu anda ikisi de eşit derecede avlanmıştı.

"Çok uzaklara bakıyorsun," dedi. "Düşüncelerini benimle paylaşır mısın?"

"Şu anda mutlu olduğumu düşünüyordum. Babam öldüğünden beri mutlu ya da sakın bir düşüncem bile olmadı."

Stephen gülümsedi çünkü ilk kez onu cinayetle suçlamamıştı. "Buraya gel tatlım, bakalım seni daha mutlu edebilecek miyim?"

Onu soyarken acele etmedi. Kundak ekosesinin altında birlikte kıvrıldılar ve bir dirsek hassas bir noktayı deldiğinde güldüler. Bu samimi bir g re ti, yuvarlanıyor, gülüyor, birbirlerinin ve özgürlüklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Stephen'ın Bronwyn'in tenindeki elleri onun sakinle mesini sağladı. Onunla sevi menin zevklerini öğreniyordu. Onun yüzünü, boynunu öptü, ay ı ıının tenindeki oyununu izledi.

Dudaklarını omzunda gezdirdi, sonra g  s ne doğru indi. Kadın ürperdiğini hissetti. "Stephen," diye fısıldadı. Ellerini belinde ve kaburgalarında gezdirdi. Adamın gücü onu heyecanlandırdı, kendini k  k ve onun gücünün altında hissetmesine neden oldu.

" ok güzelsin," diye fısıldadı.

Gülümsedi ve onun kendisini güzel hissetmesini sağladığını biliyordu. Ellerini kalçalarının iç kısmında gezdirdi ve onun titrediğini hissettiğinde, aynı duygu onun da içinden geçti.

Adam yavaşça onun üzerine  ıktı. Kadın kendini özgürce ve istekle ona bıraktı, ağzını kendi ağzına doğru çekti. Kadın zevkten yüksek sesle inlediğinde Stephen onu derinden öptü. Kadının çıkardığı sesler, kendini onun sevi mesine bırakması onu heyecanlandırıyordu.

Bronwyn Stephen'ı pen eleyip daha fazlasını talep edene kadar yavaşça sevi tiler. Bronwyn onunla buluşmak için yükseldi ve adam tek bir hamlede patladı. Kadın onu kendine çekti, gitmesine izin vermedi, her şeyini istiyordu.

O şekilde uykuya daldılar, birbirlerine kavuştu lar, birbirlerinin kollarına sarıldılar.

 lk uyanan Bronwyn oldu. Stephen onu kendine o kadar yakın tutmuşt  ki, zar zor nefes alabiliyordu. Bir süre onu izledi. Kulağında bir kıvrım vardı. Son birkaç ayda ne kadar değiştiğini fark etti. Soluk İngiliz teni ve kısa, düzgün İngiliz saçları gitmişti. Evet, diye düşündü, artık onu bir İngiliz olarak tanıyacak pek kimse yoktu. Sa  kıvrımlarını  pebilmek için hareket etti. Bir zamanlar ona böyle bir yaklaşımda bulunmaktan korktuğunu hatırladı. Bu sabah onu uyanıkken öpmesi daha doğru görünüyordu.

Gözlerini açmadan önce gülümsedi.

"Günaydın," diye fısıldadı.

"Bakmaya korkuyorum," dedi hülyalı bir şekilde. "Biri Bronwyn'imi bir orman sıçanıyla mı değiştirdi?"

Kulak memesini ısırıldı.

"Ah!" Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kıkırdadı. Ona doğru ilerlerken, "Seni herhangi bir tür sprite ile takas edeceğimi sanmıyorum," dedi.

"Hayır, !" Onu itti. "Bebeğimizi görmek istiyorum." "Bebeğimizi mi?

Burada kalıp kendi bebeğimizi yapmayı tercih ederim."

Ondan uzaklaştı. "Kirsty'nin dün yaptığı şeyi yapmak istediğimden emin değilim. Hadi, seninle tepeye kadar yarışalım."

Stephen aceleyle giyindi ve Bronwyn çoktan tepenin zirvesine çıkana kadar onun kahkahası dönmesine neden olmadı. Botlarını havada tutuyordu. Rab'e çizmelerini getirmesi için bağırdı ve köpekle sahibesi arasındaki boğuşma ona tepeye çıkması için zaman kazandırdı. Çizmeleri Bronwyn'den zorla aldı, sonra kısa yün hortumuyla arabaya koştu. Kadın döndüğünde orada sakince oturuyordu. "Günaydın," seslendi sanki onu günlerdir görmemiş gibi. "İyi uyudun mu?"

Ona güldü ve Kirsty'ye bakmak için arabanın içine girdi.

Günün geri kalanında gülmek ya da oyun oynamak için çok az zaman vardı. Erkekler ava gitmiş, Bronwyn ise Kirsty ve kampla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Çiftin sahip olduğu az miktardaki yiyecek onu dehşete düşürmüştü. İki küçük torba yulaf ezmesi ve başka pek az şey vardı. Daha fazla erzak isteyerek Kirsty'yi aşağılamak istemiyordu ama bir yerlerde daha fazla olduğunu umuyordu.

Adamlar gün batımında ellerinde sadece iki küçük tavşanla döndüler, bu da bir öğün için bile yeterli değildi.

"Stephen," dedi Bronwyn onu kenara çekerken, "onlardan almaya devam edemeyiz. Zaten yeterince az şeye sahipler."

Bir ağaca yaslandı. "Biliyorum ama aynı zamanda onları yalnız bırakmaktan da nefret ediyorum. Donald yayın hangi ucunu kullanacağını bile bilmiyor. Ve bu bölgedeki av hayvanları tüm avcılara karşı temkinli. Onları terk etmekten de kalmaktan da nefret ediyorum."

"Keşke onlara bir şekilde yardım edebilseydik. Al, bunu iç." Bir kupa uzattı.

"Ne oldu?"

"Kirsty bana yaptırdı. Biraz liken ve birayla yapılıyor. Her şeyi iyileştirdiğini söylüyor. Bütün gün soğukta çalışan Donald ve senin için endişelendi."

Stephen sıcak sıvıyı yudumladı. "Peki bizim için endişelendin mi?"

Gülümsedi. "Donald'ile ilgili olabilir ama ikinize de bakabileceğini biliyordum."

Cevap vermeye başladı ama içki dikkatini çekti. "Bu gerçekten çok iyi. Sanırım başımın ağrımını durduruyor."

Kaşlarını çattı. "Başının ağrıdığını bilmiyordum."

"Kardeşinin oku onu kıştırdığından beri hiç durmadı." Konuyu kapattı. "Aklıma bir fikir geldi. Bu likenleri bulmak zor muydu?"

"Hiç de değil," dedi merakla.

Stephen'ın gözleri parlamaya başladı. "Bugün Donald bana buraya yakın bir kasabadan bahsetti. Oğlunu vaftiz ettirmek istiyormuş. Eğer sen ve ben bu şeyden bir kuvet hazırlayabilirsek, belki satabiliriz."

"Ne kadar zekice bir fikir!" diye kabul etti, şimdiden planlar yapıyordu.

Akşamı liken avlayarak geçirdiler. Donald kalan parayı aldı ve arabadaki atlardan biriyle kasabaya gidip bira satın aldı.

Örtülerini sönmekte olan ateşin yanında yere serip uykuya daldıklarında saat geç olmuştu. Bronwyn Stephen'a yakın durdu, sevişmeye gerek kalmadan onun yanında olmaktan yeterince mutluydu. Bu yakınlık hissi onun için yeniydi ve kendisini sıcak ve hoşnut hissetmesini sağlıyordu.

Ertesi sabah erkenden arabaya atladılar ve surlarla çevrili küçük kasabaya girdiler. Duvarların içinde yüzlerce dükkânın yanı sıra küçük evler de var gibiydi ve hava ağırdı, nefes almaya bile değmezdi. Her yer Bronwyn'in açık havayı özlemesine neden oldu.

Hayatında çok az kasabaya gitmişti. Bunun yerine tüccarlar mallarını satmak için Larenston'a gitmişlerdi.

Donald arabayı dar ana caddeden, bir ara sokağın hemen önüne çekti ve atları çözdü. Yaptıkları içkiden bir kap hazırladılar, sonra da satın almaları için insanları çağırmaya başladılar. Kirsty ve Bronwyn arabanın içinde oturup dinlediler. Stephen'ın derin sesi kasabanın tüm gürültüsünü bastırıyordu. İçki için oldukça sıra dışı vaatlerde bulundu,

Sanki cüzzamdan kurtulmuş gibi kendi küçük deneyiminden bahsediyordu.

Ama kimse onlardan alışveriş yapmadı.

İnsanlar durup dinlediler ama mucize sıvıyı satın almak için kuruş bile teklif etmediler.

Bronwyn, "Belki de Tam için yaptığın gibi vücut taklaları atmalısın," diye takıldı.

Stephen, genç bir adamı içkinin aşk hayatını iyileştireceğini söyleyerek satın almaya ikna etmeye çalışırken onun alaylarını görmezden geldi.

"Belki senin yardıma ihtiyacın vardır, ama benim yok," diye cevap verdi genç adam. Kalabalık güldü ve uzaklaşmaya başladı.

Bronwyn gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken, "Sanırım bunu denemenin zamanı geldi," dedi.

"Bronwyn!" Kirsty itiraz etti. "Stephen'ı kızdıracak bir şey yapmayı mı planlıyorsun?"

Gülümsedi. "Muhtemelen. Bu yeterince alçak mı?" Düğmeleri açık gömleğinin ortaya çıkardığı göğüslerinin cömert kıvrımlarına baktı.

"Yeter de artar bile. Eğer şekilde yürüseydin Donald saçımı keserdi."

Bronwyn, "İngiliz kadınları olabildiğince düşük kesimli elbiseler giyerler," diye cevap verdi.

"Ama sen İngiliz değilsin!"

Bronwyn, Stephen'ın durduğu yerin uzak tarafında, vagonun ön tarafından aşağı inerken cevap olarak sadece gülümsedi.

Stephen, Bronwyn'in sesini ilk duyduğunda şaşkınlıkla gülümsedi. "Bu çıbanlardan terleme hastalığına kadar her şeyi iyileştirir," diyordu. Kalabalığın arabanın yanına doğru ilerlemeye başlamasını izledi.

"Karıınız mutsuz mu?" Bronwyn aradı. "Belki de senin hatandır. Bu içki seni erkeklerin en güçlüsü yapacak. Ve bir aşk iksiri olarak eşsizdir."

"Bunun bana senin gibi bir şey kazandıracağını mı sanıyorsun?" diye bağırdı bir adam.

Bronwyn hemen, "Sadece bir fiçı dolusu içersen," diye cevap verdi.

Kalabalık güldü.

"Sanırım ben deneyeceğim," diye bağırdı başka bir adam.

Bir kadın, Donald ve Stephen'ın beklediği vagonun sonuna doğru aceleyle ilerlemeden önce, "Kocam için biraz alacağım," diye bağırdı.

Stephen bir süre kasaba halkının kaplarını doldurmakla ve para toplamakla o kadar meşguldü ki Bronwyn'i gerçekten dinleyemedi. Bronwyn'in satış tarzıyla gurur duyuyor ve insanların onu sevmesinden memnun oluyordu. Bir İngiliz hanımefendinin bu kadar başarılı bir şekilde pazarlamacılık yapması fikrine bir kez kıkırdadı.

Erkeklerin alçak sesli, müstehcen kahkahalarını duymaya başladığında gerçekten dikkatini çekmişti.

Elinde bir fincan tutan adamlardan biri arkadaşına döndü. "Benimle kasabanın kuyusunun yanında buluşacağına dair yarı yarıya söz verdi."

Stephen'ın yüzü soğudu. "Benim de orada olacağımı söyledi mi sana?" diye sordu ölümcül bir sesle.

Adam Stephen'a, yakışıklı yüzündeki meydan okumaya baktı. Adam geri çekildi. "Beni suçlama, bu fikri bana o verdi." "Lanet olsun ona!"

Stephen hiddetle kepçeyi içkinin içine fırlattı.
Ne yaptığını sanıyordu ki?

Arabanın köşesini döndüğünde durdu. Gömleğinin düğmeleri açılmıştı ve yüksek, sıkı göğüslerinin büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı. Gizleyici ekosesini çıkarmıştı ve eteği kalçalarına yapışmıştı. Giderek artan insan kalabalığının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Nasıl da yürüyordu! Elleri kalçalarındaydı ve kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Bir an için şok oldu, hareket edemeyecek kadar sersemledi; sonra ona doğru iki uzun adım attı. Kadını kolundan tutup vagonun arkasındaki ara sokağa çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tonik satıyorum," dedi oldukça sakın bir şekilde. "Sen ve Donald pek iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyordunuz, ben de yardım edebileceğimi düşündüm."

Kadının kolunu bıraktı ve öfkeyle bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı. "Kesinlikle eğleniyordun, değil mi ? kendini bir gibi sergiliyordun.

joywoman!"

Ona baktı ve mutlu bir şekilde gülümsedi. "Kıskanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" diye tersledi, sonra durdu. "Çok haklısın, ben Kıskanç. O pis yaşlı adamların benim olanı görmeye hakları yok."

"Oh, Stephen, bu... bu, bilmiyorum, ama kıskançlığın beni oldukça memnun ediyor."

"Memnun mu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Umarım bir dahaki sefere hafızana güvenir ve bu duyguyu yeniden kışkırtmaya çalışmazsın." Onu kollarının arasına aldı ve şiddetle, açlıkla, sahiplenerek öptü.

Bronwyn karşılık verdi, bedenini onunkine doğru itti ve kendisini onun sahiplenmesine bıraktı.

Birdenbire etraflarındaki evleri sarsan gür bir ses öpüşmelerini böldü. "Tonik satan kadın nerede?"

Bronwyn isteksizce ve şaşkınlıkla Stephen'a baktı. "Nerede o?" diye tekrar gürledi ses.

"Bu MacGregor," diye fısıldadı. "Onu daha önce bir kez duymuştum."

Sese doğru döndü ama Stephen onu kolundan yakaladı. "MacGregor'la buluşmak için oraya gidemezsin."

"Neden olmasın? Beni hiç görmedi. Kim olduğumu bilmeyecek ve ayrıca nasıl reddedebilirim ki? Burası MacGregor'un toprağı."

Stephen kaşlarını çatı ama onu serbest bıraktı. Reddetmesi onları şüpheli gösterecekti.

"İşte buradayım," diye seslendi ara sokaktan çıkarken, Stephen arkasından yaklaşıyordu. MacGregor atının üzerinde oturmuş, eğlenerek ona bakıyordu. İri yarı, kalın bir adamdı, saçları şakaklarına kadar ağarmıştı, çenesi özellikle güçlüydü. Gözleri yeşildi ve belirgin bir burnun üzerinde canlıydı. "Peki beni kim istiyor?" diye sordu küstahça.

MacGregor başını geriye attı ve kahkahayı bastı. "Sanki kendi lordunu tanımıyormuşsun gibi," dedi, gözleri zümrüt rengine dönmüştü.

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Bu, kendi klan üyelerini tanımayan aynı lair mi?"

Gülümsemesini kaybetmedi. "Sen arsız bir . Adın ne senin?"

"Bronwyn," dedi gururla, sanki bu isim bir meydan okumaymış gibi. "MacArran Klanı'nın laird'i ile aynı."

Stephen'ın eli uyarı amacıyla kızın omzuna kenetlendi.

MacGregor'un gözleri sertleşti. "Bana o kadından bahsetme."

Bronwyn ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Üzerinde hâlâ onun işaretini taşıdığın için mi?"

Birden etraflarında ölüm sessizliği oldu. Kalabalık durdu, nefesini tuttu.

"Bronwyn," diye söze başladı Stephen, söyledikleri karşısında dehşete düşmüştü.

MacGregor elini kaldırdı. "Sadece arsız değilsin, aynı zamanda cesursun da. Başka hiç kimse bana o geceden bahsetmeye cesaret edemedi."

"Söylesene, bu kadar küçük bir iz için seni bu kadar kızdıran neydi?"

MacGregor hem onu hem de sorusunu düşünürken sessizdi. "Bu konuda çok şey biliyor gibisin." Gerginlik aniden onu terk etmiş gibiydi ve gülümsedi. "Sanırım bu kadının kendisiyle ilgili bir mesele. Sana biraz benzeseydi, sanırım işareti gururla taşırdım, ama hiçbir cadı-çirkin kadın MacGregor'u işaretlemek üzere değildir."

Bronwyn konuşmaya başladı ama Stephen iki elini de Bronwyn nefes alamaz hale gelene kadar beline koydu. "Karımı bağışlayın," dedi. "Biraz açık sözlü olmaya meyillidir."

"Öyle," dedi MacGregor coşkuyla. "Umarım onu sıkı bir şekilde elinizde tutarsınız."

"Ulaşabildiğim her yere," diye güldü Stephen.

"Ruhu olan kadınları severim," dedi MacGregor. "Bu çok güzel ve kafası da çalışıyor."

"Sadece arada bir düşüncelerini kendine saklamasını istiyorum." "Bunu pek çok kadın yapamaz. İkinize de iyi günler," dedi. Atını dizginledi.

"Lanet olsun sana!" Bronwyn Stephen'la yüzleşmek için dönerken öfkeyle konuştu.

Kadın daha konuşmadan, adam onu dişlerini kıracak şekilde sarstı. "Başımızı belaya sokabilirdin!" diye söze başladı, sonra da kalabalığa baktı.

onlara baktı. Adam onun kolundan tuttu ve arabanın yanına çekti. "Bronwyn," dedi sabırla, "ne yapabileceğini bilmiyor musun? Kendini MacArran Klanı'nın lordu ilan ettiğini görebiliyordum."

"Peki ya yaptıysam?" diye sordu inatla. "Onun dediğini duydun-"

Sözünü kesti. "Bir erkeğin güzel bir kızla övünmesi ile kalabalık karşısında ne yapması gerektiği farklı şeylerdir. Kirsty ve Donald'ı düşündün mü? Bize sığınak oldular."

Bronwyn onun şaşkınlığı karşısında gevşedi, daha doğrusu söndü. Ruhunu terk etmiş gibiydi. Onun kollarına doğru eğildi. "Çok haklısın Stephen. Hiç öğrenemeyecek miyim?"

Ona sıkıca sarıldı, saçlarını okşadı. Fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da ona yaslanmasından hoşlanıyordu.

"MacArran olmayı hak edecek kadar zeki olabilecek miyim?"

"Yapacaksın aşkım," diye fısıldadı. "Arzu senin içinde ve yakında bunu başaracaksın."

"Bronwyn?"

İkisi de Donald'ın kendilerine yakın durduğunu görmek için başlarını kaldırdılar. "Kirsty rahibi görmeye hazır olup olmadığınızı sormamı istedi. Gece olmadan bebeği vaftiz ettirmeyi düşündük. İkimiz de bütün gece duvarların içinde olmayı sevmiyoruz."

Stephen gülümsedi. "Elbette hazırız." Donald'ı izledi, sessiz genç adamı rahatsız eden bir şeyler olduğunu fark etti. Peki neden önce Bronwyn'den söz etmişti? Stephen'ın aklına Donald arabanın içindeyse Bronwyn'in MacArran olduğu hakkındaki konuşmaları duymuş olabileceği geldi. Eğer biliyorsa, Stephen Donald'ın onları MacGregor'a teslim etmek istemediğini anlayabilirdi.

Kilise kasabanın en büyük binasıydı, uzun ve hayranlık uyandırıcıydı. İçeride sessizdiler, bebek Kirsty'nin kollarında uyuyordu.

Sunağa varmadan önce sessizce, "Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu. "Oğlumuzun vaftiz ebeveynleri olur musunuz?"

Bronwyn bir an için bakakaldı. "Hakkımızda çok az şey biliyorsun," diye fısıldadı.

"Yeterince biliyorum. Vaftiz ebeveyni olma sorumluluğunu ciddiye alacağınızı biliyorum."

Stephen Bronwyn'in elini tuttu. "Evet, ebeveyni olacağız ve bunun tüm anlamlarına uyacağız. Biz hayatta olduğumuz sürece çocuk hiçbir şey istemeyecek," dedi.

Kirsty ikisine de gülümsedi ve bekleyen rahibe doğru ilerledi. Bebeğe Rory Stephen adı verildi. Stephen şaşkın bir bakıştan sonra genişçe sırttı. Rahibe Montgomery soyadını verdiğinde Bronwyn'den hiçbir itiraz gelmedi.

Kiliseden çıktıklarında çocuğu arabaya geri taşıdı. Bronwyn'e baktı. "Neden bunlardan bir tane yapmıyoruz? Siyah saçlı, mavi gözlü ve çenesinde bir delik olan küçük bir çocuk istiyorum."

"Benim görünüşümün bir erkeğe daha uygun olduğunu mu söylüyorsun?" diye alay etti.

Güldü. "Biliyor musun, artık benim bir İngiliz olduğumu haykırmadığın için senden hoşlanmaya başlıyorum."

Adamın uzun saçlarına, ekoseyi nasıl da kolayca giydiğine baktı. "Bir İngiliz'e pek Kardeşlerin, ağabeylerinin yarı İskoç olduğunu gördüklerinde ne diyecekler?"

Homurdandı. "Beni olduğum gibi kabul edecekler ve eğer biraz beyinleri varsa biz İskoçlardan birkaç şey öğrenecekler."

"Biz mi?" diye sertçe sordu yürümeyi bırakırken.

"Hadi ama, bana sanki iki başım birden çıkmış gibi bakmayı bırak," dedi.

Kadın onu izledi ve birdenbire adamın artık yalnız olduklarında bile sürekli İskoç çapağı kullandığını fark etti. Ekosesi dizlerine tam doğru açıyla vuruyordu ve sanki her zaman bir İskoçmuş gibi yürüyordu. Kadın gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı. Adam iyi görünüyordu, bebeği bir kolunda rahatça taşıyordu ve diğer kolunu omuzlarına dolaması hoşuna gitmişti.

Birlikte arabaya doğru yürüdüler, gülerek, mutlu bir şekilde.

On Birinci Bölüm

" ^ "

İki gün boyunca çok yavaş yolculuk ettiler. Bronwyn Kirsty'nin vagonda kalmasını sağlamaya çalıştı ama Kirsty sadece güldü. Stephen, Kirsty'nin Bronwyn'in yemeklerinden bazılarını denedikten sonra kendini savunmak için dışarı çıktığını söyledi.

Stephen bir akşam tiksintiyle, "Bu şimdiye kadar yediğim en kötü tavşan yahnisi," dedi. "Hiç tadı yok."

"Tavşan mı?" Bronwyn dalgın dalgın konuştu. Bebeği kucağına almış, gözlerinin broşundaki güneş ışığının hareketini takip etmesini izliyordu. "!" dedi sonunda Stephen'ın ne dediğini anladığında. Yüzü pembenin bir tonuna dönüştü. "Tavşanlar hâlâ arabanın yanında asılı duruyor. I-"

Stephen'ın kahkahası onun sözünü kesti. "Evlendiğim o akıllı kadına ne oldu?"

Bronwyn ona büyük bir güvenle gülümsedi. "O hâlâ burada. Herkes yemek yapabilir. Ben yapabilirim-" Durdu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bekliyoruz," dedi Stephen.

"Onunla alay etmeyi bırak," dedi Kirsty sessizce. "Bronwyn, ne kadar güzel olursan ol, yemek pişirmene gerek yok. Ayrıca cesursun, korkusuzsun, pratik zekân çok iyi ve-"

Bronwyn güldü. "Gördün mü!" dedi Stephen'a. "Birinin beni takdir etmesine sevindim."

"Stephen seni takdir ediyor," diye gülümsedi Kirsty. "Aslında, şimdiye kadar ikinizden daha aşık iki insan gördüğümü sanmıyorum."

Bronwyn irkilerek başını bebekten kaldırdı. Stephen ona aptalca bir şekilde bakıyordu, tıpkı onu ilk gördüğü zamanki gibi.

"Çok güzel, değil mi?" dedi. "Keşke yemek yapabilseydi."

Bunu o kadar özlemle söyledi ki Bronwyn yüzünü buruşturdu ve kafasına bir parça toprak fırlattı.

Güldü ve şimdiki zamana geri döner gibi oldu. "Vaftiz oğlumu tutmama izin verir misin? Kadınlarla çok fazla vakit geçiriyor." Bronwyn'in verdiği cevap üzerine tekrar güldü.

Ertesi akşam geç saatlerde Kirsty'nin ailesinin evini gördüler. Tipik bir çiftçi kulübesiydi, beyaz badanalı, sazdan çatılı bir taş evdi. Yanında birkaç arpa tarlası, birkaç koyun ve sığır vardı. Kulübeden çok uzak olmayan arazinin arka tarafında dik bir kaya oluşumu uzanıyordu.

Kirsty'nin ailesi onları karşılamak için dışarı çıktı. Babası Harben kısa boylu, boğumlu bir adamdı, sağ kolu omzundan ayrılmıştı. Yüzü gri saçları ve hacimli sakalıyla gizlenmişti. Ama görülebilenler sonsuza dek öfkeli olduğunu gösteriyordu.

Nesta, Kirsty'nin annesi, kır saçlarını sıkıca arkaya toplamış, ufak tefek bir şeydi. Harben ne kadar soğuksa o da o kadar sıcaktı. Bebeğe, Kirsty'ye ve Bronwyn'e aynı anda sarıldı. Stephen ve Bronwyn'e tek torununu dünyaya getirdikleri için defalarca teşekkür etti. Stephen'da Donald'ı öptüğü gibi coşkuyla öptü.

Stephen bu gece kalıp kalamayacaklarını ve sabah yola çıkıp çıkamayacaklarını sordu.

Harben'in yüzü sanki az önce hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Sadece bir gece mi kalacaksın?" diye hırladı. "Ne biçim adamsın sen? Karın çok sıska ve çocukların nerede?" Stephen'ın cevap vermesini beklemedi. "Benim ev yapımı biram onun o düz karnına bir bebek koyacak."

Stephen az önce büyük bir bilgelik duymuş gibi başını salladı. "Ben de onu hamile bırakanın hep yaptığım şey olduğunu sanırdım, oysa hep ev yapımı içki yüzündenmiş."

Harben kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. "İçeri gelin ve hoş geldiniz."

Süt, tereyağı, peynir ve yulaflı kekten oluşan basit bir akşam yemeğinden sonra hepsi tek kişilik odadaki turba ateşinin etrafında oturdular. Stephen bir tabureye oturmuş, Rory Stephen için bir oyuncak yontuyordu. Bronwyn toprak zemine oturmuş, onun dizine yaslanmıştı. Kirsty ve annesi diğer taraftaydı, Donald ve Harben ise ateşe bakıyordu.

İyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu çoktan göstermiş olan Donald, Bronwyn'in içki satmasını ve Stephen'in onun baştan çıkarıcı hareketlerine verdiği tepkiyi komik bir şekilde anlatmıştı. Bronwyn'in MacGregor'la tanışma hikâyesiyle bitirdi.

Bronwyn diğerleriyle birlikte kendi kendine güldü.

Harben aniden ayağa fırladı ve taburesini devirdi.

"Baba," dedi Kirsty sessizce, endişeli görünüyordu, "kolun acıyor mu?"

"Oh, evet," dedi büyük bir acıyla. "MacArranlar onu çıkardığından beri hiç durmuyor."

Stephen hemen elini Bronwyn'in üzerine koyarak onu uyardı. "Şimdi zamanı değil," diye başladı Nesta.

"Zamanı değil!" Harben bağırdı. "MacArran'lardan nefret etmenin zamanı ne zaman değil?" Bronwyn ve Stephen'a döndü. "Bunu görüyor musunuz?" diye sordu boş kolunu göstererek. "Bir adam sağ kolu olmadan ne yapabilir ki? Onu benden MacArran'ın kendisi aldı. Altı yıl önce sığırlarımı yağmaladı ve kolumu da yanında götürdü."

"Altı yıl," diye fısıldadı Bronwyn. "MacGregor da baskın yapmamış mıydı ve o zaman dört adam öldürmemiş miydi?"

Harben elini salladı. "Bizden çaldıkları için hak ettiler." "Siz adamlarını öldürürken MacArran kıpırdamadan oturmalı mıydı? O intikamını almamalı mıydı?"

"Bronwyn-" diye uyardı Stephen.

"Onu bırak," diye tersledi Harben. "Kendine iyi bir tane bulmuşsun. MacArran hakkında ne biliyorsun?"

"O-"

Kirsty onun sözünü kesti. "Bronwyn, MacArran topraklarının sınırına yakın bir yerde yaşıyor." Harben, "Ah, onlarla başınız çok dertte olmalı," dedi.

Sempati.

"Aslında de değil," diye gülümsedi

Bronwyn. "Bana nasıl olduğunu

anlatmalısın-" diye başladı Harben.

Kirsty ayağa kalktı. "Sanırım hepimizin yatma vakti geldi. Sabah süt sağma işini halletmemiz gerekiyor."

"Evet," dedi Harben. "Sabahlar her yıl daha erken geliyor."

Daha sonra, Bronwyn ve Stephen hasır bir paletin üzerinde ekoselerinin altında birbirlerine sokulduklarında konuştu. "Bana ders verme," diye fısıldadı sesindeki teslimiyetle.

Onu kendine doğru çekti. "Bunu planlamıyordum. Seni ve yaşlı Harben'i tartışırken görmek hoşuma gidiyor. Sanırım bir kez olsun denginle karşılaştın. İkiniz de diğerinin klanı hakkında iyi bir şeye inanamıyorsunuz."

Cevap vermeye başladığında onu öptü ve sonra huzur içinde uykuya daldılar.

Ertesi sabah bir atlı Stephen'ın Harben'in kulübesinden ayrılma planlarını değiştiren bir haber getirdi. MacArran'ın da İngiliz kocası gibi kayıp olduğu biliniyordu. MacGregor onların yakalanması için cömert bir ödül teklif etmişti.

Harben çirkin cadı kadını MacGregor'a teslim etmek istediğini söylediğinde Stephen sırttı. Harben İngiliz'den, onu gömecek toprağa değmeyecek kadar değersiz bir tavus kuşu olarak bahsettiğinde sırtmayı kesti. Bronwyn, Harben'in İngilizler hakkındaki görüşlerine içtenlikle katılmaya başlayınca Stephen kaşlarını çatı. Kirsty babasının tiradını durdurmasını sağlayana kadar onu kışkırttı.

Süt ineklerinin beklediği kulübeye giderlerken Stephen, "Bunun karşılığını sana ödeyeceğim," diye fısıldadı.

"Beni senin açgözlü İngiliz yöntemlerine maruz bırakarak mı?" diye alay etti, sonra kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanarak onun önünde yürüdü.

Stephen cevap vermeye başladı ama birden kendini çok açgözlü hissetti. Ona gülümsedi ve bir ineğin yanına gitti.

Bronwyn hayatını MacArran çiftçilerinin çevresinde geçirmişti ve en azından çiftlik işlerine aşinaydı. Stephen ise sadece savaşan adamların nasıl yönetileceğini biliyordu. İneğin yanındaki tabureye oturdu ve şaşkınlıkla baktı.

"İşte," dedi Kirsty sessizce ve ona inekten nasıl süt sıkılacağını gösterdi. Kovadakinden daha fazla sütü üzerine almayı başardığında küfretmesine aldırmadı.

Daha sonra sütlerini birleştirdiler, böylece Stephen'ın kovası da kendilerinininki kadar doldu. Nesta alışılmadık derecede düşük süt üretimine şaşırnış görünüyordu ama hepsine sevgiyle gülümsedi ve onları tarlalara gönderdi.

Toplanması gereken kış sebzeleri ve onarılması gereken çitler vardı. Donald ve Bronwyn, Stephen'ın taş çitleri görünce yüzünde beliren ifadeyi görünce çok güldüler. Sonunda yapabileceği bir şey olduğu için bir  ocuk kadar mutluydu. Diğerlerinin toplamından daha fazla taş taşıyordu. Kirsty Bronwyn'i d rtt ğ nde sırtını daha çok bir kaya parçasına dayamıştı. Harben gözlerinde hayranlıkla Stephen'a bakıyordu. "Bence istediğin kadar kalabileceğin bir evin var," dedi Kirsty sessizce.

"Teşekkür ederim," dedi Bronwyn ve yine Kirsty'nin kendisi hakkında çok şey bildiği hissine kapıldı.

O gece sıcak küçük kulübeye dönenler çok yorgun bir gruptu. Ama mutlu bir gruptular. Harben, birbirleriyle şakalaşırken ve gülerek günün olaylarını anlatırken onları izledi. Bir pipo yaktı, dirseğini dizine koydu ve yıllar sonra ilk kez kolunu kaybettiği günü düşünmedi.

 ki gün sonra Kirsty ve Bronwyn kulübenin arkasındaki kaya sırtının diğer tarafında liken aramaya gittiler. Rory Stephen sıcacık bir ekoseye sarınmış, dere kenarındaki bir sepette uyuyordu. Gece boyunca hafıf kar yağmıştı ve kadınlar yiyecek aramak için acele etmiyorlardı. Gülüyorlar,  iftlikten ve kocalarından bahsediyorlardı. Bronwyn hayatında hiç bu kadar  zg r hissetmemişti. Hiçbir sorumluluğu, hiçbir endişesi yoktu.

Birden olduğu yerde dondu kaldı. Aslında bir ses duymamıştı ama havadaki bir şey ona tehlikenin yakın olduğunu hissettirmişti. Onları bir anlığına unutamayacak kadar uzun yıllar eğitim almıştı.

"Kirsty," dedi sessizce - bu bir komut sesiydi. Kirsty'nin başı hızla yukarı kalktı.

"Kıpırdamadan dur. Beni anlıyor musun?" O artık gülen bir kadın değil, MacArran'dı.

Kirsty gözlerini kocaman açarak, "Rory," diye fısıldadı.

"Beni dinleyin ve bana itaat edin." Bronwyn net ve kasıtlı bir şekilde konuştu. "Şu yüksek otların arasından geçip saklanmanı istiyorum."

"Rory," diye tekrarladı Kirsty.

"Bana güvenmelisin!" Bronwyn kararlı bir şekilde söyledi.

Gözleri birbirine kilitlendi. "Evet," dedi Kirsty. Arkadaşı haline gelen bu kadına güvenebileceğini biliyordu. Bronwyn ondan daha güçlü, daha hızlıydı ve Rory onun için bir annenin kibri uğruna onu riske atmaktan daha önemliydi. Dönüp otların arasından uzaklaştı, sonra Rory'nin sepetini görebileceği bir yere çömeldi. Bronwyn'in bebekle birlikte kaçma şansının daha yüksek olduğunu biliyordu; adamlar zayıf Kirsty'yi saniyeler içinde yakalayabilirlerdi.

Bronwyn sessizce durmuş, ne olduğunu bilmediği bir şeyi bekliyordu.

Akan su gürültülüydü ve atların nal seslerini örtüyordu. Kirsty saklanmaya fırsat bulamadan dört atlı kayanın sırtında göründü. İngilizdiler, ağır, yastıklı giysiler giymişlerdi. Doubleleri yıpranmış, hortumları yamalıydı ve gözlerinde aç bir bakış vardı.

Bronwyn'i hemen gördüler ve Bronwyn onların gözlerindeki ışığı fark etti. Rory ağlamaya başladı ve Bronwyn bebeğe koşarak onu göğsüne bastırdı.

"Burada neyimiz varmış?" dedi sarı saçlı bir adam atını tam onun önüne sürerken.

"İskoç bozkırında bir güzellik," diye güldü ikinci bir adam atını onun arkasından sürerken.

"Şu saça bak!" dedi ilk adam.

"İskoçya'daki kadınların hepsi orospudur," dedi üçüncü bir adam. O ve dördüncüsü Bronwyn'in etrafındaki çemberi kapattılar.

Öndeki adam, kadın geri adım atmak zorunda kalana kadar atını ileri doğru itti. "Bana pek korkmuş gibi görünmedi," dedi. "Aslında, yüzündeki o ifadeyi silmemiz için bize yalvarıyor gibi görünüyor. Kadınların çeneleri yarık olmamalı," diye güldü. "Yakışmıyor."

"Siyah saçlar ve mavi gözler," dedi ikinci adam. "Bunu daha önce nerede görmüştüm?"

"Sanırım onu daha önce görmüş olsaydım hatırlardım," dedi üçüncü adam. Kılıcını çekip Bronwyn'e doğru uzattı ve ucunu çenesinin altına koydu.

Ona baktı, gözleri cam gibi ve sertti, durumu değerlendirirken kararlıydı.

"Tanrı aşkına!" dedi ikinci adam. "Onun kim olduğunu şimdi hatırladım."

"Kim olduğu kimin umurunda," dedi birinci adam atından inerken. "O bir tatmayı planladığım bir şey ve tek önemsedığım de bu."

"Bekle!" diye bağırdı ikinci adam. "O MacArran. Onu Sör Thomas Crichton'un evinde görmüştüm. Montgomery'lerden biriyle evli olduğunu hatırlıyor musun?"

Bronwyn'in yanında duran adam geri çekildi. "Bu doğru mu?" diye sordu sessizce, hayret dolu bir sesle.

Sadece ona baktı, elleri kucağındaki çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu.

Atlı adamlardan biri güldü. "Ona bir bakın! O MacArran'ın ta kendisi. Hiç bu kadar gururlu bakan bir kadın gördün mü? Kral Henry ona söz verdikten sonra bile Montgomery'nin onun için savaştığını duydum."

"O yaptı," diye doğruladı ikinci adam. "Ama Montgomery'nin onun için neden kılıcını çekmeye hazır olduğunu anlayabilirsiniz."

"Leydi Bronwyn," dedi ilk adam, çünkü adı İngiltere'nin yüksek çevrelerinde biliniyordu, "Lord Stephen nerede?"

Bronwyn ona cevap vermedi. Gözleri onu Harben'in kulübesinden ayıran kayalıklara doğru bir kez kayd. Bebek inledi ve o da yanağını bebeğin başına dayadı.

"Ne ödül ama!" dedi çok sessiz olan dördüncü adam. Kelimeleri nefesinin altında, hüzünle söyledi. "Onunla ne yapmalıyız?"

"Onu Montgomery'lere teslim edin. Eminim Stephen onu arıyordur," dedi ilk adam.

"Ve şüphesiz dönüşünün bedelini cömertçe ödeyecek," diye güldü bir başkası.

Dördüncü adam atını yaklaştırarak Bronwyn'i geri adım atmaya zorladı. "Klanından ne haber?" diye ciddi ciddi sordu. "Bronwyn'in

MacArranlar MacGregorlarla savaşta mı? Burası MacGregor toprakları, biliyorsunuz."

"Charles," dedi ilk adam yavaşça, "sanırım bazı iyi fikirler edinmeye başlıyorsun. Belli ki saklanıyor. Kimin çocuğu bu?" diye sordu, soruyu Bronwyn'e yönelterek.

"Montgomery'nin olmak için çok yaşlı. Belki de başka bir adamın çocuğunu doğurmak için ondan kaçmıştır."

İkinci adam güldü. "Muhtemelen onu geri almak için çok para ödeyecektir, belki de sadece onu yağda kaynatmak için."

"Üçünden de fidye istemeye ne dersiniz: Klanından, MacGregor'dan ve Montgomery'den?"

"Ve biz beklerken onun tadını çıkarıyoruz," diye güldü üçüncü adam.

Kirsty dere kenarındaki otların arasından onu izliyordu. Gözlerinde yaşlar vardı ve alt dudağında ısırđıęı yerde kan vardı. Bronwyn'in kaçmış olabileceğini biliyordu. Arkasındaki kayalıklar adamların atları için çok dikti ve Bronwyn muhtemelen onlardan kaçabilirdi. Ama çocukla birlikte değil. O kayalara tırmanmak için iki elini de kullanması gerekirdi. Bronwyn çocuğu tuttuğu sürece kaçamazdı.

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi ilk adam. Bronwyn'e bir adım daha yaklaştı. "İşbirliği yaparsan zarar görmezsin. şimdi o çocuğu bana ver." Onunla sanki aptalmış gibi konuşuyordu. Bronwyn geri adım attığında kaşlarını çattı. "Bebeğin Montgomery'den olmadığını biliyoruz, bu yüzden ondan şimdi kurtulsak daha iyi olmaz mı?"

Bronwyn kararlı bir şekilde durdu. "Bana ya da çocuğuma zarar verirsen, tüm klanım ve Montgomery'ler tepene biner," dedi sessizce.

Adam bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra kendini toparladı. "Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun?" Bir adım daha yaklaştı. "Çocuğu bana ver!"

"Daha fazla yaklaşma," dedi Bronwyn sert bir sesle.

Adamlardan biri güldü. "Bence ona dikkat etmelisin. Bana tehlikeli görünüyor."

Arkasındaki adam yere doğru kaydđ. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu sessizce.

Diğer iki adam atlarının üzerinde kaldı ve yaklaştı.

Bronwyn paniğe kapılmadı. Çocuğu yere bırakamıyordu ve bıçağına da ulaşamıyordu. Tek şansı, at üstünde yaşamaya alışkın olan İngilizlerden kaçabilmektir. Önündeki adamın yanından kolayca sıyrıldı, Rory'yi kendine yasladı ve koşmaya başladı.

Ama bir İskoç kadın bile bir atla boy ölçüşemezdi.

Atlı adamlardan biri onun önünü kesti. Sinsi kahrkahası havada çınladı. Bronwyn onu kendine daha yakın tutarken Rory ağlamaya başladı. Onu yere bırakırsa adamların çocuğu öldüreceğini biliyordu.

Adamlar bir kez daha etrafını sardı. İçlerinden biri omzundan tuttu, sonra onu diğer adama doğru itti.

Birdenbire bir ok belirdi ve Bronwyn'e tekrar dokunmak için uzandığı anda ilk adamın göğsüne saplandı.

Diğer üç adam şaşkına dönmüştü. Ayaklarının dibinde sessiz ve cansız bir şekilde duran arkadaşlarına bakakaldılar.

Bronwyn oku kimin attığını merak etmekle vakit kaybetmedi. Birkaç saniyelik zamanı kayalıklara doğru koşmak için kullandı.

Adamlar okun kaynağını bulmak için etraflarına baktılar. Onlar daha düşünmeden, yalnız bir İskoçyalı kayaların arasından sıyrıldı ve bir ok daha fırlattı. Yaya olan üçüncü adam da düştü.

Atlı iki adam aniden dönüp geldikleri yoldan geri gitmeye başladılar.

Stephen kayaların üzerinden çevik ve hızlı bir şekilde geldi, Rab arkasındaydı. Köpek ona alarm vermişti. At sırtındaki adamların koştu, koşarken yayını da dolduruyordu. Adamlardan biri atı koşmaya devam ederken yere yığıldı, ölü efendisinin ayağı üzengiye takılmıştı, cesedi engebeli zeminde sürükleniyordu. Stephen dördüncü adamın peşinden koşmaya devam etti.

Kirsty yavaşça saklandığı yerden çıktı. Hızlı hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Bronwyn onu yarı yoldan daha fazla karşıladı. Kirsty çocuğunu aldı, şefkatle kucakladı, sonra başını kaldırıp Donald'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Bebeği babasına verdi, sonra Bronwyn'i kucakladı. Vücudu titriyordu. "Onu kurtardın," diye fısıldadı titreyerek. "ama kaçmadın. Bebeğimi kurtarmak için hayatını riske attın."

Ama Bronwyn pek dinlemiyordu. Stephen'ın bulunduğu boşluğa bakıyordu. "İngilizleri öldürdü!" diye tekrar tekrar fısıldadı, hem mutlu hem de şaşkın hissederek. Stephen onu ve bir İskoç bebeği korumak için İngilizleri öldürmüştü.

Donald elini Bronwyn'in omzuna koydu. "Sen ve Stephen ayrılmak zorunda kalacaksınız," dedi üzüntüyle.

"Oh, Donald, lütfen-" diye başladı Kirsty.

"Hayır, öyle olmalı. Adamlar-" Stephen'ın görüldüğünü görünce durdu.

Bronwyn sanki şaşkınlık içindeymiş gibi ona doğru yürüdü. Ona dikkatle baktı ama kan izi göremedi. Koştuğu için terlemişti ve alnını silmek istedi. "Sana zarar verdiler mi?" diye sordu sessizce.

Ona baktı, sonra onu kendine çekti. "Yaptığın cesurca bir şeydi, bebeği koruma şeklin."

O daha konuşmadan Donald oradaydı. "Stephen? Diğer adamdan ne haber?"

"Kaçtı," dedi Stephen, Bronwyn'i kendine yakın tutarken ve güvende olduğundan emin olmak istercesine ellerini sırtında gezdirirken.

Kirsty ve Donald birbirlerine baktılar. Donald, "MacGregor'a gideceğinden eminim," dedi.

Bronwyn Stephen'ın kucağından itti. "Benim MacArran olduğumu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"Seni ilk gördüğümünden beri," diye yanıtladı Kirsty. "Seni bir yıl önce, bir gün babanla at sürerken gördüm. Annem ve ben çilek topluyorduk."

"Demek annen de biliyor," dedi Bronwyn. Hâlâ Stephen'ın elini tutuyordu ve onun verdiği güvenceden memnundu. "Peki ya baban?"

Kirsty kaşlarını çattı. "Bağışlayıcı olamayacak kadar kızgın. Daha fazla zaman istedim. İkinizi de tanımasını istedim, sonra siz gittikten sonra ona söyleyecektik. Sizden nefret etmekte zorlanacağını biliyorduk."

"Ama çok az zaman oldu," diye ekledi Donald. "O İngiliz insanlara anlatacak."

"Stephen," dedi Bronwyn. "Gitmeliyiz. Kirsty ve ailesini tehlikeye atamayız."

Başını salladı. "Donald, Kirsty-" diye başladı.

"Hayır," dedi Kirsty onun sözünü keserek. "Tek kelime etmene gerek yok. Siz oğlumun vaftiz ebeveynlerisiniz ve ben de sizi bu konuda tutmayı planlıyorum."

Stephen ona gülümsedi. "Kardeşlerimden birinin yanında bakıcılık yapabilir."

"Bir İngiliz!" Bronwyn tersledi. "Hayır Kirsty, MacArran'lara gelebilir."

Donald sırtıttı. "Kesin şunu, ikiniz de. Sizin için daha çok çocuk yaparız. Şimdi İngiliz atlarını alın ve eve gidin. Noel'den önce Stephen'ın kardeşine gitmek için vaktiniz var."

"Kirsty," diye başladı Bronwyn ve Kirsty ona şiddetle sarıldı. "En iyi arkadaşımın bir MacGregor olduğunu söylediğimde insanlar ne diyecek?" Bronwyn güldü.

Kirsty ciddiye. "Bize dönmeli ve MacGregor'la konuşmalısın. O iyi bir adam ve güzel bir kadında gözü var. Bu kan davasını çözmeye çalışmalısın. Oğullarımızın birbirleriyle savaşmak zorunda kalmasını istemem."

"Ben de öyle," dedi Bronwyn, ayrılırken. "Sana geri döneceğime dair söz veriyorum."

Stephen kolunu ona doladı. "Geri dönmeliyiz ki Harben'in ev yapımı içkisinden biraz daha alabileyim."

Donald güldü. "Ve Bronwyn, sanırım ilk tanıştığımızda bana güldüğün için sana bir şey borçluyum. MacArran hakkında söylediğim onca şeyi düşününce!"

"Hepsi doğru," diye güldü Stephen. "O çok inatçı, söz dinlemez-"

"Muhteşem bir kadın," diye bitirdi Donald, sonra Bronwyn'i yakaladı ve ona sarıldı. "Oğlumun hayatı için sana olan borcumu asla ödeyemem. Teşekkür ." Onu bir kenara bıraktı, sonra Stephen'a sarıldı. "Şimdi gidin, ikiniz de. İngilizlerin atlarını alın ve gidin." Stephen'dan uzaklaştı. "Kirsty bana senin bir İngiliz olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Hâlâ da inanmıyorum."

Stephen güldü. "Eminim bu bir iltifattı. Kirsty, seninle tanışmak bir onurdu. Keşke daha uzun kalabilseydik de karım sizin nazik yöntemlerinizi daha iyi öğrenebilseydi."

Bronwyn karşılık veremedi Donald bir kahkaha patlattı.

"O sadece böyle görünüyor, dostum. O da Bronwyn istediğini elde ediyor, sadece bunu farklı şekilde yapıyor."

Bronwyn gözlerini Stephen'a dikti. "Cevap vermeden önce düşün," diye uyardı.

Stephen onu kendine çekti. "Gitmemiz gerektiğini düşünüyorum." Rory'nin eline dokundu, küçük parmakların bir an için kendi elini sardığını hissetti, sonra Bronwyn'in elini tuttu ve atlara doğru yürüdü.

sürerken ikisi de arkalarına bakamadılar. Çiftçinin kulübesinde geçirdikleri kısa zaman huzur dolu bir dönem olmuştu ve oradan ayrılmayı düşünmek çok acı vericiydi.

Birkaç saat boyunca sabit bir tempoda at sürdüler. Hızlı koşarak dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlardı. Stephen bir kez durdu ve atların üzerindeki bazı İngiliz süslerini çıkarıp karaçalıların içine attı. Bronwyn bir çiftçinin karısını kendisine bir kap koyu boya vermesi için ikna etti ve atların beyaz işaretlerini boyadı. Yakından bakıldığında, atın ön ayaklarının atın geri kalanının koyu kestane rengi yerine hafif mor olduğu görülebiliyordu.

Stephen yiyecek konusunda endişeliydi ve heybelerinde buldukları birkaç kuruşu harcamak istedi. Ama Bronwyn ona sadece güldü ve hâlâ İskoçya'da olduklarını hatırlattı. Gittikleri her yerde misafirperverlik ve cömertlikle karşılanıyorlardı. Bazen bir çiftçinin kendi ailesine yetecek kadar az şeyi oluyordu ama elindekini her zaman başka bir İskoçla ya da İngiliz olmayan herhangi biriyle paylaşmaya hazırdı. Bronwyn, Stephen'ın sık sık İngilizlere karşı yapılan hakaretlere katılmasına gülüyordu. İskoçlar birbiri ardına Stephen'a İngilizler tarafından yakılan tarlaları gösteriyordu. Bir adam küçük kızına tecavüz eden bir İngiliz'in ürünü olan torununu tanıttı. Stephen dinledi ve artık onun için nefes almak kadar doğal olan yumuşak, yuvarlanan çapak sesiyle cevap verdi.

Geceleri ekoselerinin içinde yuvarlanır ve sevişirlerdi. Bazen gün boyunca atlarının tepesinden birbirlerine bakarlardı ve bir sonraki an yerde olurlardı, kıyafetleri dağılmış ve terk edilmişti.

Stephen sadece Bronwyn'e bakmıştı ve Bronwyn onun ne düşündüğünü biliyordu. Gözleri alev alır ve vücudu ısınırdı. Bronwyn

Kolu kızın beline dolanıp onu önündeki eyere çekerken ona gülümsedi.

Stephen onun kulak memesini dişlerken, "Sana doyabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Denemediğim için değil," dedi küstahça, ama gözlerini kapadı ve boynuna erişebilmesi için başını hareket ettirdi. "Stephen!" dedi aniden ve dik oturdu çünkü birkaç kişi yol kenarından onlara bakıyordu.

"Günaydın," dedi Stephen, sonra Bronwyn'in boynuna döndü.

Ondan uzaklaştı. "Hiç yok mu? En azından
-" Onun gözlerindeki ışığı görünce durdu. "Şurada birkaç ağaç var," diye fısıldadı.

Stephen ve Bronwyn küçük ağaçların arasında yan yana uzanırken Rab nöbet tutuyordu. Bronwyn'e öyle geliyordu ki, ne kadar sık sevişirlerse Stephen'ın vücudu onu o kadar büyülüyordu. Ağaçların arasından süzülen ışık kaslarının üzerindeki koyu tende oynaşıyordu. Adamın gücü ve kuvveti, tek eliyle vücudunu hareket ettirebilme yeteneği onu büyülüyordu. Onunla alay ediyor, ondan uzaklaşıyordu ama Stephen'ın tek yapması gereken bir elini beline koyup onu kendine çekmekti.

Akla gelebilecek her pozisyonda seviştiler. Ağır sorumluluk duygusunu ortadan kaldıracak kadar uzun süre klanından uzak kalmışlardı ve kendini özgür ve mutlu hissediyordu. Stephen'ın onu aradığı kadar o da Stephen'ı arıyordu. Deneyler yapıyor, bedeni aklını ele geçiriyordu. Sırt üstü yattı, Stephen yan yatarken bacaklarını onun üzerine attı. Stephen'a yapıştı, onu kendine çekti, elleri bacaklarını okşarken inledi. Birlikte patladıklarında tüm vücudu ürperdi.

Birbirlerine sarılmış halde uzun bir süre hareketsiz yattılar, de soğuk kış havasını ya da nemli, neredeyse donmuş zemini fark etmedi.

"Ailen nasıl biri?" Bronwyn boğuk bir sesle sordu.

Stephen gülümsedi ve kendisinininkine dik duran vücuduna baktı. Kadının zayıf ve bitkin görünmesi hoşuna gitmişti, tam da kendisi gibi hissediyordu. Bir rüzgâr vücuduna küçük iğneler gönderirken hafifçe ürperdi. "Giyin de biraz yulaflı kek yapalım."

Giyindikten sonra Stephen atının yanına gitti, eyer kapağının altından geniş bir metal plaka çıkardı ve bir torba yulaf ezmesi aldı. Disk satın aldıkları tek şeydi. O dönene kadar Bronwyn ateşi yakmıştı. Tabak ısınırken yemeği suyla karıştırdılar, sonra hamuru sıcak kalburun üzerine ince bir şekilde yaydılar. Stephen keki parmaklarıyla çevirdi.

Bronwyn ilk yulaflı keki yerken, "Bana cevap vermedin," dedi.

Stephen onun ne demek istediğini biliyordu ama ona ailesini sorduğu için ne kadar memnun olduğunu görmesini istemiyordu. Birden Montgomery malikânelerine hiç ulaşmak istemediğini, onu hep kendine saklamak istediğini hissetti. Ateşin ışığı saçlarında titreyiyor ve omzundaki broşta parlıyordu. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordu.

"Stephen? Bana garip garip bakıyorsun."

Gülümsedi ve ızgaradaki yulaflı keke baktı. "Sadece düşünüyordum. Bir bakalım. Ailem hakkında bilgi istemiştin." Bir hotcake yuvarladı ve yemeye başladı. "En büyükleri Gavin, sonra ben, sonra Raine ve Miles."

"Neye benziyorlar? Onlar da senin gibi mi?"

"İnsanın kendini yargılaması zordur. Gavin uzun boylu ve son derece inatçı. Kendini Montgomery topraklarına adanmış ve zamanının çoğunu orada geçiriyor."

"Ve evli olan tek kişi o."

"Beni unutuyor musun?" diye güldü. "Gavin ve Judith neredeyse bir yıl önce evlendiler."

"Nasıl biri?"

"Çok güzel! Nazik, tatlı, bağışlayıcı." Kıkırdadı. "Gavin'le yaşamak için öyle olmak zorunda. Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyor ve sonuç olarak onlarla başı çok derde giriyor."

"Aranızda kadınlar hakkında çok az şey bilen tek kişinin o olmasına sevindim."

Stephen onun sözlerindeki alaycılığı fark etmemişti. Ailesini özlemle hatırlamaya başlamıştı. "Sonra Raine var. Tam gibi olan o, ağır ve kalın, babamız gibi. Raine... Onu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O iyi, derinlerde bir yerde iyi. Hiçbir adaletsizliğe dayanamaz. Bir serfe zarar vermeden ya da bir başkasının zarar vermesine izin vermeden önce kendi hayatını tehlikeye atar."

"Ya Miles?"

"Miles," dedi Stephen ve gülümsedi. "Miles sessizdir ve kimse onun hakkında fazla bir şey bilmez. İçine kapanıktır ama arada bir akla gelebilecek en korkunç öfkeyle patlar. Bir keresinde biz çocukken babamın sipahilerinden birine kızmıştı ve onu zapt etmek için üçümüz birden ."

"Beyefendi ne yapıyordu?" diye sordu merakla, bir yulaflı kek daha alırken.

Stephen'ın gözleri anılarla dans etti. "Çocuk küçük bir kıza sataşıyordu.

Miles kadınları

sever." "Bütün

kadınları mı?"

"Hepsi!" dedi Stephen. "Sanki bütün mutluluğun anahtarı ondaymış gibi peşinden ayrılmıyorlar. Miles'ı sevmeyen bir kadınla hiç karşılaşmadım."

"Kulağa oldukça ilginç geliyor," dedi parmaklarını yalayarak.

"Eğer hiç!" diye başladı, sonra durdu çünkü Bronwyn ona büyük bir ilgiyle bakıyordu. Dikkatini yulaflı keklerle çevirdi. "Bir de Mary var."

"Mary mi?"

"Kız

kardeşimiz."

Sözcükleri söyleme şeklindeki bir şey kızın ona bakmasına neden oldu. "Bir kız kardeşten bahsettiğini hiç duymamıştım. O nasıl biri? Noel'de orada olacak mı?"

"Meryem, Madonna gibidir," dedi saygıyla. "Çocukken bile onun farklı olduğunu bilirdik. En büyük çocuktı ve her zaman küçük kardeşlerini beladan uzak tutmayı bilirdi. Bazen Gavin ve Raine birbirlerinin boğazına sarılırlardı. Gavin her zaman toprağın bir gün onun olacağını farkındaydı ve Raine bir serfin toprağa verdiği zararı affettiğinde, bu açıkça bir kazadan kaynaklansa bile, her zaman sinirlenirdi. Mary aralarına girer ve yumuşak sesiyle onları yatıştırırdı."

"Nasıl?" Bronwyn klanıyla ilgili kendi sorumluluklarını düşünerek sordu.

"Bunu nasıl yaptığını hiç anlamadım. Miles yaveri öldürmeye onu sakinleştiren Mary olmuştu."

"Peki ya şimdi? Kocasına ona iyi davranıyor mu?"

"Onun kocası yok. Asla evlenmemesine izin verilmesini istedi ve biz de ona karşı yeterince nazik olacağını düşündüğümüz bir erkekle hiç karşılaşmadığımız için bu isteğini yerine getirdik. Montgomery malikanelerinden çok da uzak olmayan bir manastırda yaşıyor."

"Dileğini yerine getirmeniz büyük incelik. İngiliz kadınlarının genellikle gelecekleri hakkında çok az seçeneğe sahip olduklarını duymuştum."

Stephen onun sözlerine alınmadı. "Sanırım haklısın. Belki de İskoçlardan bir şeyler öğrenmeliler."

"Onlar mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Adam onun bu sözlerine güldü. "Biliyor musun, neredeyse bir İskoç olduğumu hissetmeye başlıyorum." kalktı, çıplak bacağını uzattı. "Sence öz kardeşlerim beni tanıyacak mı?"

"Muhtemelen," dedi. "Ama başka birinin yapacağından şüpheliyim." Sesinde gurur vardı.

"Haklı olup olmadığınızı görmek isterim."

"Bir Gey mi planlıyorsun?" diye sordu Güpheyile, çünkü o anda yaramaz küçük bir çocuğa benziyordu. "Stephen, zaten bizi arayan MacGregor'lar var, ağabeyim ve adamları ve üçünü öldürdüğü için şüphesiz bazı İngilizler. Kardeşinin evine tek parça halinde varmak istiyorum."

"Geleceğiz," dedi Stephen, gözlerinde uzaklara bakan bir ifadeyle. "Yine de yolda bir ziyarette bulunabiliriz."

Bronwyn içini çekti, sonra ayağa kalkıp eteğinin tozunu aldı. Atına doğru yürürken aklı hiç büyümeyen küçük oğlanlarla ilgili düşüncelerle doluydu.

On İkinci Bölüm

İngiltere'ye girdiklerinde Stephen havada bir farklılık hissediyordu. İskoçya sınırında bile insanlar İskoçyalıları görmeye alışık değildi. Bazı insanlar onların kıyafetlerine açıkça bakıyor, bazıları da toprakları ve mülkleri İskoçlar tarafından saldırıya uğradığı için öfkeli bir şekilde bağırıyordu. Bronwyn sırtını dik tutarak ve başını dik tutarak ata bindi. İngilizlerin söylediği hiçbir şeye cevap vermeyi reddetti. Sadece bir kez duygularını belli etti. Stephen su testilerini doldurmak için bir çiftçinin kuyusunda durdu ve çiftçi elinde saman çatalıyla peşlerinden koştu. Stephen, vücudunu saran kanla İskoçlara canlı canlı küfreden küçük adamın peşinden koşmaya başladı. Bronwyn kocasının kolundan tuttu ve onu atların yanına çekti. Stephen daha sonra saatlerce İngilizlerin aptallığı hakkında mırıldandı. Bronwyn onun sözlerine sadece gülümsedi; daha önce düşünmediği ya da söylemediği bir şey yoktu. Şimdi başka bir şey hakkında tartışıyorlardı. İki gece önce Stephen Bronwyn'e bir çocukluk arkadaşını kandırmak için yaptığı bir plandan bahsetmişti.

"Hayır, anlamıyorum!" Bronwyn yüzüncü kez söylediğine emindi.

"Bu bir kan davası," dedi Stephen sabırla. "Kan davasının ne olduğunu herkesten önce senin anlamaman gerekir."

"MacGregorlar ve MacArranlar arasında uzun yıllara dayanan bir öfke ve düşmanlık var. Sığırlarımı çaldıkları gibi adamlarımı da öldürdüler. Bazı kadınlarım MacGregor piçlerine bakıyor." Kadın ona yalvaran bir bakış attı. "Lütfen Stephen, bu bir çocuk oyunu ve sadece belaya yol açacak. Bu adamın seni tanıyıp tanımamasının ne önemi var?"

Stephen ona cevap vermeyi reddetti, özellikle de soruyu zaten birkaç kez sormuş olduğu için. Ona Hugh hakkında bir açıklama yapamazdı. Hugh ile geçirdiği zamanı bile utanmadan ve biraz da acı çekmeden hatırlayamıyordu.

Kral Henry'nin MacArran Klanı'nın lordu için Stephen'ı koca olarak seçtiği haberi onlara ulaştığında, birlikte Kral Henry için Lowlands sınırlarında devriye geziyorlardı. Hugh kahkahadan patlamıştı. Günlerce Stephen'ın yeni gelininin iğrenç resimlerini gözünde canlandırmaktan başka bir şey yapmadı. Daha önce

Tüm kamp uzun süredir Lord Stephen'ın evlenmek zorunda kalacağı çirkin yaratıktan bahsediyordu.

Karar özellikle tatsızdı çünkü o sırada Stephen aşık olduğunu düşünüyordu. Adı Margaret'ti, kısaca Meg. Tombul, pembe-beyaz bir sarışındı, bir Lowlands tüccarının kızıydı. Kocaman mavi gözleri ve her zaman öpmek için büzülmüş gibi görünen küçük bir ağzı vardı. Utangaç ve sessizdi ve Stephen'a hayrandı -ya da Stephen öyle sanıyordu. Stephen geceleri onu kollarına alır, yumuşak beyaz bedenini hisseder ve bir klanın şefi olan bir kadınla yaşayacağı iğrenç hayatı hayal ederdi.

Uykusuz geçen birkaç gecedden sonra kralın teklifini reddetmeyi düşünmeye başladı. Tüccarın kızıyla evlenmeyi düşündü. Kız zengin değildi ama babası rahattı ve Stephen'ın da kendine ait küçük bir mülkten elde ettiği bir geliri vardı. Bu fikri düşündükçe daha da hoşuna gitti. Stephen onu reddettiğinde kralın öfkesini unutmaya çalıştı.

Ama Stephen'ın hayallerini yıkan Hugh oldu. Hugh Meg'e Stephen'ın yakında evleneceğini söylemiş, zavallı kız da perişan ve çaresiz bir halde kendini Hugh'nun kollarına atmıştı. Hugh onu yatağına alırken hiç düşünmemişti, ya da Meg Stephen'a öyle söylemişti.

Stephen, arkadaşını ve sevdiği kadını yatakta birlikte bulduğunda şaşkına dönmüştü. Ama garip bir şekilde şaşkınlığı hiçbir zaman öfkeye dönüşmedi ve bu nedenle Meg'i ya da Meg'in bu kadar kolay bir şekilde başkasına dönüşebildiğine göre onu gerçekten sevmediğini fark etti. Tek düşündüğü, Hugh'ya kendi ilacının bir kısmını nasıl geri ödeyeceğiydi. Bir plan yapamadan, Gavin'in yardımı ihtiyacı olduğunu söyleyen bir haberci geldi ve Stephen Hugh'u hiç düşünmeden kardeşinin yanına gitti.

Şimdi Stephen arkadaşına borcunu ödemenin bir yolunu görüyordu ve Hugh hâlâ onun arkadaşıydı. Stephen, Hugh'nun malikânesine girip fark edilmeden tekrar çıkabilirse, ama orada bulunduğu dair bir mesaj bırakabilirse, o zaman bir şey başarmış olacağını hissediyordu. Hugh etrafında yabancılar olduğunu hissetmekten hoşlanmazdı; yanında tam bir koruma olmadan nadiren bir yere giderdi. Evet, diye gülümsedi Stephen, Hugh Lasco'ya borcunu ödemenin yolları vardı.

Gün batımından hemen önce Lasco malikânesine vardılar. Uzun, taş bir evdi, pencereleri demir kepenklerle kaplıydı. Giriş avlusu

Sanki bir görevleri varmış ve onu yapmak için acele ediyorlarmış gibi düzenli bir şekilde yürüyen insanlarla doluydu. Etrafta dikilip dedikodu yapan hizmetli grupları yoktu.

Stephen ve Bronwyn eve yaklaşıp yaklaşmaz muhafızlar tarafından sorgulandılar. Stephen, ağır bir İskoç burruyla, akşam yemeği için şarkı söyleyip söyleyemeyeceğini sordu. Muhafızlardan biri eve dönüp Sör Hugh'dan izin alırken sabırla beklediler.

Stephen, Hugh'nun kendisini olağanüstü bir ud sanatçısı olarak gördüğünü ve başkasının çalışını değerlendirme fırsatını kaçırmayacağını biliyordu. Muhafız onlara atlarını ahıra götürmelerini, sonra da mutfağa gitmelerini söylediğinde gülümsedi.

Daha sonra, mutfaktaki devasa meşe masada doyurucu bir yemeğin önüne oturduklarında Bronwyn Stephen'ın planlarına boyun eğmeye başladı. Gerçi Stephen ona planları hakkında pek bir şey söylememiştir! Öğrenebildiği tek şey Stephen'ın arkadaşına çocukça bir şaka yapmayı planladığıydı.

"Sör Hugh nasıl biri?" diye sordu, ağzı taze pişmiş ekmekle doluydu.

Stephen alayla homurdandı. "Yeterince yakışıklı, sanırım, kastettiğin buysa, ama kısa ve kalın, çok esmer. Etrafında olmak da insanı çileden çıkarıyor. Yaşayan herkesten daha yavaş hareket ediyor. Ovalarda hep saldırıya uğrayacağımızdan ve Hugh'un zırhını giymek şöyle dursun, gözlerini bile açmadan öldürüleceğinden endişe ederdim."

"Evli misin?"

Ona keskin bir bakış attı. Bir süre spekülasyon içinde onu inceledi. Kendisi bunu asla göremezdi ama nedense kadınlar Hugh'yu oldukça çekici buluyorlardı. Stephen'a göre, Hugh'nun ağırkanlı ve aşırı temkinli tavırları çileden çıkarıcıydı. Ama kadınlar...

"Başını her zaman öne eğmeni istiyorum," dedi sertçe. "Sadece bu seferlik itaatkâr ve saygılı bir eş gibi davranmanı istiyorum."

Ona tek kaşını kaldırdı. "Ben ne zaman başka bir şey oldum ki?"

"Bronwyn, seni uyarıyorum! Bu Hugh ile benim aramda ve ben senin de dahil olmanı istiyorum."

"Sanki ondan korkuyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye alay etti. "Onda kadınların kendilerini onun ayaklarına atmasına neden olan bir şey mi var?"

Sözlerini hafifçe söylemişti ama Stephen'ın yüzündeki ifadeden, hedefe sandığından daha yakın olduğu anlaşılıyordu. Birdenbire, kendisini herhangi bir erkeğin ayaklarının dibine atmasının pek olası olmadığı konusunda onu rahatlatmak istedi. Elbette birkaç kez, birkaç pozisyonda başını Stephen'ın ayaklarına dayadığı olmuştu. Bunu hatırlayınca içtenlikle gülümsedi.

"Gölünecek bir şey göremiyorum!" Stephen sertçe konuştu. "Eğer bana itaat etmezsen, ben-" Hugh'un muhafızlarından biri yaklaşıp Stephen'ın şimdi gelip onu eğlendirmesi gerektiğini söyleyince durdu.

Büyük Salon'da sehpa masalar çoktan kurulmuş ve yemek başlamıştı. Stephen Bronwyn'i uzaktaki duvara dayalı alçak bir tabureye yarı itti. Bronwyn onun bu davranışına muzipçe gülümsedi ve hatta Stephen ona uyarıcı kara bir bakış attığında bir kıkırdamayı bile bastırdı. Onu tüm bu çocukça planından pişman ettiğini umuyordu.

Stephen kendisine uzatılan lavtayı aldı ve baş masadan birkaç metre uzağa oturdu. Oldukça iyi çalışıyordu; sesi zengin ve derindi ve melodiyi çok güzel taşıyordu.

Bronwyn bir süre odaya baktı. Masanın başındaki esmer adam başını kaldırıp şarkıcıya hiç bakmadı. Adamın, Stephen'ın da söylediği gibi, çok yavaş yemesini ilgiyle izledi. Her hareketi planlanmış ve düşünülmüş gibiydi.

Hugh Lasco'yu izlemeye olan ilgisini çabucak kaybetti ve başını taş duvara yaslayıp gözlerini kapattı ve aklını Stephen'ın müziğine verdi. Sanki Stephen sadece onun için çalışırmış gibi hissediyordu; gözlerini açtığında onun kendisini izlediğini gördü ve bakışı bir dokunuş kadar ürkütücüydü. Stephen'ın gözlerindeki ifadeyi gördüğünde vücudunda ürpertiler oluştuğunu hissetti. Cevap olarak gülümsedi ve gözlerini tekrar kapattı. Adam Galce bir şarkı söylüyordu ve muhtemelen lam'dan öğrendiği sözleri öğrenmek için zaman ayırmış olması onu memnun etmişti. Tatlı müzik, kendi dilinde söylenen aşk sözleri, ona İngiltere'de olduğunu, etrafının İngilizlerle çevrili olduğunu ve bir İngilizle evli olduğunu unutturdu. Onun yerine Larenston'daki evindeydi ve sevdiği adamla birlikteydi.

Bu düşünceye hülyalı bir şekilde gülümsedi ama gülümserken bile Stephen'ın şarkısında bir değişiklik olduğunu fark etti. Gözlerini hızla açtı. Stephen ona değil, odanın öbür ucundaki Hugh'ya bakıyordu. Yavaşça başını çevirdi. Bakmadan önce Hugh'nun onu izlediğini biliyordu.

Dünyevi bir şekilde oldukça yakışıklıydı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlüydü. Ağzında bir erkeğe göre biraz fazla büyük dudaklar vardı ama Bronwyn'in sadece dikkatini çekmişti. Bronwyn onu izlerken Hugh dudaklarını ağır ağır oynattı ve Bronwyn'in aklından, Hugh'un yatakta da bu kadar yavaş ve uzun süre hareket edip etmediğini merak etmek geçti.

Kendi düşüncelerine gülümsedi. Demek Hugh'un cazibesi buydu! Elbette Stephen bunu göremezdi ama bir kadın olarak onun yöntemlerini oldukça ilginç buluyordu. Keşfini Stephen'a anlatmayı tekrar gülümsedi.

Kocasına döndü ve onun kaşlarını , mavi gözleri koyu safir rengine dönmüş bir halde kendisine baktığını gördü. Bir an için onu kızdıracak ne yaptığını merak etti, sonra neredeyse yüksek sesle gülecekti. Kıskanıyor, diye düşündü merak duygusuyla ve bu düşünce onu Hugh'un ateşli bakışlarından daha çok heyecanlandırdı.

Eteğine baktı, parmağını ekosenin üzerinde gezdirdi. Olmaması gerekiyordu elbette ama Stephen'ın kıskanmasından olağanüstü memnun . Ona Hugh'nun kendisiyle bahçıvandan daha fazla ilgilenmediğini söylemeye cesaret edemiyordu, çünkü Stephen'ın onu kıskanacak kadar önemseydiğini düşünmek içini ısıtıyordu.

Hugh arkasındaki iki muhafızdan birine bir şeyler söyledi ve muhafız Stephen'ın yanına gitti. Stephen adamı dinledi, lavtayı ona uzattı, sonra öfkeyle odanın öbür ucuna yürüdü, Bronwyn'in kolunu tuttu ve onu yarı sürükleyerek yanında götürdü.

Ay ışığının aydınlattığı avluya çıktıklarında onu etrafında döndürdü. "Kesinlikle çok eğlendin!" diye tısladı dişlerini sıkarak.

"Canımı yakıyorsun," dedi gayet sakin bir şekilde, adamın parmaklarını kollarının üstünden çekmeye çalışarak.

"Seni dövmeliyim!"

Ona ters ters baktı. Gerçekten çok ileri gidiyordu! "Bu gerçekten bir erkek mantığı! Buraya gelmek isteyen sendin. Buraya gelmek isteyen sendin.

Bir çocuk gibi davranmakta ısrar ettin. Şimdi de kendi aptallığını ve çocukluğunuzu örtmek için *beni* dövmek istiyorsunuz!"

Parmaklarını kızın kollarına daha da soktu. "Sana sessizce oturmanı, gözlerden uzak durmanı söylemişim ama sen orada Hugh'ya o baştan çıkarıcı küçük gülümsemeleri veriyordun. Ona senden istediği her şeyi alabileceğini söylüyordun."

Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey olabilir."

"Yalan söylüyorsun! Seni gördüm!"

Gözleri daha da açıldı ve konuşurken çok sakindi. "Stephen, senin neyin var böyle? Adama her erkeğe baktığım gibi baktım. Merak ettim çünkü onun ne kadar yavaş olduğundan bahsediyordun ama bir sürü kadını olduğunu düşünüyor gibiydin."

"Kendini onun ahırına mı katmaya çalışıyordun?"

"Kaba ve aşağılayıcı davranıyorsun," dedi açıkça. "Ve hâlâ beni incitiyorsun."

Onu bırakmadı. "Belki de kralın sana Roger Chatworth ile birlikte onu da koca olarak vermesini isterdin. Birini yenebiliyorsam, diğerini de kesinlikle yenebilirim."

Bu ifade o kadar çocukçaydı ki Bronwyn gülmekten başka bir şey yapamadı. "Bu mantıksız bir ifade. Adama bakmaktan başka bir şey yapmadım. Gülümsediysem de başka bir şey düşündüğüm içindi. Buraya gelmeyi hiç istemediğimi size tekrar hatırlatırım."

Birden Stephen'ın tüm öfkesi onu terk etti ve onu kemik kıran bir kucaklamayla kendine çekti. "Bunu bir daha yapma," dedi şiddetle.

Hiçbir şey yapmadığını söylemeye başladı ama Stephen'ın ona sarılma şekli neredeyse rahatlatıcıydı. Kolları acıyordu ve Stephen'ın her bir parmağının izini hissedebiliyordu ama nedense Stephen'ın kendisine bakan başka bir adamı kıskanması fikri hoşuna gitmişti.

Onu kendinden uzak tuttu. "Keşke bu kadar güzel olmasaydın," diye fısıldadı, sonra kolunu onun omuzlarına doladı. "Yine acıktım. Bakalım mutfakta bir şey kalmış mı?"

Mutfağa geri döndüklerinde Bronwyn kendini Stephen'a özellikle yakın hissetti. Sanki sadece fiziksel bir sevgili değil de aşıkarmış gibiydiler.

Mutfaktakiler tekrar döndükleri için homurdandılar ama Stephen aşçıya göz kırptı ve Bronwyn şişman yaşlı kadının onun sıcak mavi gözleri altında eridiğini gördü. Kendisi de kıskançlık krizine girdi ve Stephen'ın tüm bakışlarını kendi bakışları için istediğini fark etti.

Bir an için bir kenarda durdular, sulu elma dolgulu kızarmış turtaları yediler. "Burada çok fazla atık var," dedi Bronwyn.

Stephen İngiliz mutfağını savunmak için karşılık vermeye başladı ama İskoçya'da çok uzun süre kalmıştı. Kirsty'nin ailesiyle birlikte yaşamış, onların yoksulluğunu görmüştü. Larenston'da bile insanlar tutumluydu, her zaman yiyeceğin değerinin ve yarın hepsinin yok olabileceğinin farkındaydılar. "Evet, öyle," dedi kararlılıkla. "Bu yiyeceklerin bir kısmını evde kullanabiliriz."

Bronwyn ona büyük bir sıcaklıkla baktı. Uzandı ve adamın boynundan bir bukleyi kaldırdı. Uzun saçları ve derin bronzluğu ona yakışıyordu. Odanın öbür ucuna baktı ve genç, dolgun bir aşçı yardımcısının Stephen'ın bir bacağını sandalyenin koltuğuna koyarken açıkta kalan çıplak, kaslı kalçasına ilgiyle baktığını gördü. Kadın onun elini tuttu. "Buradan bıktım artık. Dışarı çıkalım mı?"

Stephen onunla aynı fikirdeydi ve mutfak hizmetçisini fark etmeden oradan ayrıldı.

Onları Hugh'un malikanesinden ayrılmaktan alıkoyan fırtınaydı. Aniden bastırdı ve şiddetli bir yağmur yağdı. Bir an gökyüzü açık gibi görünürken, bir an sonra Nuh Tufanı'nın tekrarlanacağı tehdidi belirdi.

Bronwyn Stephen'a kalmaması için yalvardı. Ona biraz yağmurun bir İskoç kadının asla incitmeyeceğini söyledi ama Stephen onu dinlemedi. Bronwyn'in akciğer hummasına yakalanma riskini almak istemiyordu, hele ki bunu önleyebilecekken. Böylece geceyi Hugh'nun evinde geçirmeye hazırlandılar.

Büyük Salon'un zemini saman paletlerle kaplanmış, çok sayıda hizmetli ve konuk için hazır hale getirilmişti. Stephen özel bir köşe bulmaya çalıştı ama öyle bir şey yoktu. Bronwyn'in yanına yerleştiğinde elini eteğinin altından geçirip dizine dokundu. Bronwyn ona tısladı ve böyle halka açık bir yerde sahneye çıkmayacağını kesin bir dille söyledi. Adam içini çekti ve sonunda ona hak verdi. Kadın onun yanına sokuldu ve birkaç dakika içinde uyudu.

Ama Stephen uyuyamıyordu. Açık alanda çok uzun süre kalmıştı ve şimdi tüm duvarlar kapanıyor gibiydi. Yerini tekrar değiştirdi ve

ama saman hâlâ çok yumuşak geliyordu. Hatta Rab bir keresinde çok huzursuz olduğu ona hırladı. Ellerini başının arkasına koydu ve ısıt ısıt tavana baktı. Hugh'nun Bronwyn'e nasıl baktığını hatırlayıp duruyordu. Lanet olası adam! Hugh istediği her kadını elde edebileceğini düşünüyordu. Meg'in ona gitme şeklinden cesaret aldığına şüphe yoktu.

Hugh'nun kendisine oynadığı oyunu düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Bronwyn'in uyarılarına rağmen, Hugh'ya orada olduğunu bildirmek istediğini biliyordu.

Sessizce paletten indi, Rab'e Bronwyn'in yanında kalmasını emretti ve sessizce Büyük Salon'un doğu kapısına doğru ilerledi.

Çocukken o ve kardeşleri Lasco malikanesini sık sık ziyaret ederlerdi. Çok küçük oldukları bir gün, o ve Hugh üst kata çıkan gizli bir geçit keşfetmişlerdi. Merdivenlerin tepesindeki kapıya ulaştıklarında heyecandan titriyorlardı. Ağır bir duvar halısının ardındaki odaya girdiklerinde kapıyı iyi yağlanmış ve sessiz bulduklarında şaşırmışlardı. Yataktan gelen sesleri duyana kadar nerede olduklarından bile emin değillerdi. Ama artık çok geçti. Hugh'nun büyükbabası yatakta çok genç bir hizmetçiyle yatıyordu ve ikisi de harika vakit geçiriyor gibiydi. Yaşlı adam başını kaldırdığında yedi yaşında iki çocuğun kendisini ilgiyle izlediğini görmekten hiç hoşlanmamıştı. Stephen, Hugh'nun büyükbabasının onlara attığı dayağı ve gizli geçidi bildiklerini açıklamaları halinde vaat ettiği dayağı hatırladıkça hâlâ irkiliyordu. Dört yıl önce yaşlı adam öldüğünde Stephen onun cenazesinde ağlamıştı. Kendisinin de aynı yaştaki genç kızları memnun edebileceğini umuyordu. Stephen güldü ve Bronwyn'in bu düşünceyi duymamış olmasına sevindi.

Büyük Salon'un girişindeki paravanın arkasına geçti. Pencere kenarındaki koltuğa gidip bıçağını aldı ve minderlerin arkasındaki keten kaplamayı kaldırdı. Uzun zaman önce ilk kez şiddetli bir yastık kavgasında panel yerinden sökülmüştü. Taş merdivenin dış hatlarını görebilmek için kolunu örümcek ağlarının arasından geçirmesi gerekmişti. İçeri girdikten sonra paneli tekrar yerine çekti.

Merdiven boşluğunun içi kapkaraydı ve minik ayaklar ileri geri koşuşturuyordu. Yüzüne daha fazla örümcek ağı çarptı ve onları temizlemek için kılıcının yanında olmasını diledi. Geçit sürekli kullanılıyordu ve temiz tutulduğu zamanlarda

Hugh'un büyükbabası hayattaydı. Hugh yalnız yaşadığı için, Stephen onun kaçamaklarını kimseden saklamak için bir nedeni olmadığını tahmin ediyordu.

Merdivenlerin tepesindeki kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ama Stephen'ın bunu merak edecek zamanı yoktu. Gözleri siyah merdiven boşluğuna alıştı ve bu yüzden tek bir gece mumuyla aydınlanan oda ışıkla parlıyor gibiydi. Stephen olağanüstü şansına gülümsedi, çünkü Hugh yatakta uyuyordu. Stephen sessiz, masum adama gülümsedi, sonra bıçağını yanındaki kınından çıkardı.

Hugh daha çocukken bile korumasız kalmaktan korkardı. Henüz beş yaşındayken bir kaçırılma girişimi olmuştu. Ne o zaman ne de o zamandan beri bu konuda pek bir şey söylememişti ama yanında koruma olmadan hiçbir yere gitmezdi. Sabah uyandığında başının yanında bir bıçak bulmak, Stephen'dan aldığı kızın bedelini fazlasıyla öderdi.

Stephen kabzanın etrafına bir parça ekose sardı, sonra da MacArran kokartını taktı. Sessizce bıçağı arkadaşının yanına koydu. Genişçe sırtarak goblene ve gizli kapıya doğru döndü.

"Yakalayın onu!" Hugh'nun derin sesi çınladı.

Odanın karanlık köşelerinden dört adam fırladı ve Stephen'a doğru koşmaya başladı. İlkinden kurtuldu ve yumruğu ikincisinin yüzüne çarptı. Adam geriye doğru sendeledi. Stephen'ın tepkileri diğer iki adamınkinden daha hızlıydı. Hugh'nun kılıcının ucunu ensesinde hissetmeden önce kapıya varmıştı.

"Aferin!" Hugh hayranlıkla konuştu. "İskoçya'daki eğitimini ihmal etmediğini görebiliyorum." Stephen'ın arkasını dönebilmesi için kılıcını geri çekti.

Hugh tamamen giyinmişti. Kılıcı Stephen'ın boğazına dayadı, muhafızlarına arkadaşının etrafını sarmalarını işaret etti, sonra yastığının üzerindeki bıçağı aldı. "MacArran, değil mi?" Bıçağı sol eline aldı. "Seni tekrar görmek güzel, Stephen."

Stephen genişçe sırttı. "Lanet olsun sana! Nereden bildin?"

"Gavin birkaç gün önce geldi ve seni beklediğini söyledi. İskoçya'da başının belaya girdiğine dair bir hikaye duymuş ve endişelenmeye başlamış. Belki önce buraya uğrarsınız diye düşünmüş."

Stephen başını salladı. "Öz kardeşim tarafından ihanete uğradım." Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ama beni beklerken bile, nasıl... ?" Eskiden olduğu İngiliz Stephen'dan oldukça farklı göründüğünü biliyordu.

Hugh gülümsedi, gözleri sıcacık parlıyordu. "Söylediğin şarkılardan birini Ovalar'da birlikte öğrenmiştik, hatırladın mı? O akoru öğrenmek için harcadığımız zamanı nasıl unutabilirsin?"

"Tabii ki!" Stephen kılığına fazla güvendiğini fark ederek, "Elbette," dedi. "Bronwyn bunun asla işe yaramayacağını, kendimi ele vereceğimi söyledi."

"Aksanınızın çok iyi olduğunu söylemeliyim ama artık bırakabilirsiniz."

"Aksan mı?" Stephen gerçekten şaşırmış bir halde sordu. "MacGregor'ların topraklarından ayrıldığımızda aksan kullanmayı bıraktım."

Hugh derin derin güldü. "Stephen, sen gerçekten bir İskoç olmuştun. Bana İskoçya'da neler olduğunu anlat. O korkunç kadınla mı evlendin? Neydi o, bir klanın lordu mu? Ve sen oynarken sana şehvetle bakan o lezzetli yaratık kimdi?"

Stephen kaşlarını çattı. "O Bronwyn," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bronwyn? Galce bir isim, değil mi? Onu İskoçya'da mı buldun? Ve karından nasıl kaçtın?"

"Bronwyn, MacArran Klanı'nın lordu ve benim karım." Stephen çok kaskatı kesilmişti, konuşurken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Hugh'nun ağzı açık kaldı. "Yani o mavi gözlü melek bir klanın şefi ve sen de onunla evli olma şansına mı sahiptin?"

Stephen cevap vermedi ama Hugh'ya ters ters baktı. Neden hâlâ muhafızlarla çevrili bir şekilde duruyordu? "Burada neler oluyor?" diye sordu sessizce.

Hugh gülümsedi, kara gözleri parlıyordu. "Hiçbir şey yok. Sadece küçük bir oyun, tıpkı bana oynamak istediğin gibi." Bıçağı parmaklarının arasında ovuşturdu. "Bronwyn, değil mi?" diye sordu sessizce. Kılıcının ucunu indirmişti ama hâlâ hazır durumdaydı. "Haberini ilk duyduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Böyle çirkin bir kadınla evlenmeyeceğini söyleyip duruyordun. İstediğin... adı neydi? Elizabeth mi?"

"Margaret," diye tersledi Stephen. "Hugh, aklında ne var bilmiyorum ama-"

"Aklımda tam olarak daha önce sahip olduğum şey var."

Stephen ona baktı, Meg ve onu yatakta birlikte gördüğünü çok iyi hatırlıyordu. Bronwyn'e dokunma fikri bile... "Ona dokunursan seni öldürürüm," dedi ölümcül bir ciddiyetle.

Hugh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sesin neredeyse ciddi geliyor." "Ciddi olmaktan çok daha fazlasıyım."

Hugh gülümsedi. "Ama biz arkadaşız. Daha önce de kadınları paylaştık." "Bronwyn benim karım!" Stephen, Hugh'nun üzerine atılmadan önce bağırdı.

Dört muhafız da aynı anda üzerine çullandı ama onlar bile onu tutamadı. Hugh elinden geldiğince çabuk uzaklaştı ama Stephen hâlâ üzerine geliyordu. Odanın kapısı aniden açıldı ve üç muhafız daha içeri girip Stephen'ı yakaladı.

"Onu kule odasına götürün," dedi Hugh, hayranlıkla arkadaşına bakarken, yedi muhafız onu tutuyordu.

"Yapma bunu!" Stephen odadan sürüklenirken bile uyardı.

"Kastettiğin buysa onu zorlamayacağım," diye güldü Hugh. "Tek istediğim tam bir gün ve eğer o zamana kadar onu elde edemezsem, sadık bir karın olduğunu anlayacaksın."

"Lanet olsun sana!" Stephen küfretti ve zorla odadan çıkarılmadan önce bir hamle daha yaptı.

Bronwyn uzun aynanın önünde durdu ve kendini eleştirel bir gözle inceledi. İngiliz elbisesini giymesi bir saatten fazla sürmüştü. Eteği ve kolları pırıltılı, yumuşak turuncu bir brokardandı. Omuzlarından kurdelelerle bağlanmış, sonra da kollarının üzerine çekilmiş küçük bir ermin pelerin vardı. Etek önden tarçın rengi kadifeyi gösterecek şekilde ayrılıyordu. Kare yakası çok düşüktü.

Saçları kalın, dolgun bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyor ve kulaklarının önünde elf bukleleri bulunuyordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim," dedi arkasındaki ürkek küçük hizmetçi. "Sör Hugh'un burada hiç bu kadar güzel bir hanımı olmamıştı."

Bronwyn kadına baktı ve konuşmaya başladı ama sonra durdu. Lasco'ların evinde soru sormanın ne kadar gereksiz olduğunu öğrenmesi uzun sürmemiştir. Bu sabah Büyük Salon'daki paletine gelen Rab'i Hugh'a saldırmaktan alıkoymak zorunda kalmıştır. Nedense Rab bu adamdan hiç hoşlanmamıştır.

Bronwyn tek bir soru bile soramadan Hugh, Stephen'ın yokluğuyla ilgili uzun bir açıklama yapmaya başladı. Stephen'ın eski dostuna iyilik yapmak için Hugh'nun mülklerinden birine bakmaya gittiğini anlatmayı bitirdiğinde -Geride durdu ve Bronwyn'e büyük bir güvenle gülümsedi.

Ona sorular yöneltmeye başladı. Stephen neden onunla konuşmadan gitmişti? Hugh hangi işi kendi başına halledemezdi? Stephen nasıl daha uygun olabilirdi? Hugh'un yardıma ihtiyacı varsa neden daha önce Stephen'ın kardeşlerine sormamıştır?

Hugh'nun kekelemesini ve kelimelerinde tökezlemesini izledi. Hugh ona tuhaf tuhaf bakıyor, bazen onun açık sözlü bakışlarına karşılık veremiyordu. Bir süre sonra gülümsedi ve kadın aklına bir fikir geldiği izlenimine kapıldı. Stephen'ın onun için bir sürpriz hazırlamak istediğini ve Hugh'un o gün onu eğlendirmesini istediğini anlatmaya başladı.

Bronwyn soruları karşısında ağzını kapattı. Şimdilik Hugh'nun açıkça yanlış olan sözlerine inanıyormuş gibi davranmak daha iyi olacaktı. Kendisinden bir iki santim daha kısa olan adama tatlı tatlı gülümsedi. "Bir sürpriz!" dedi kız gibi ve masum olduğunu umduğu bir sesle. "Oh, sence ne olabilir?"

Hugh ona yardımsever bir gülümsedi. "Bekleyip göreceğiz, değil mi? Ama bu arada bazı eğlence planlarım var. Pavyonlar kuruluyor ve şenlik ateşleri yakılıyor."

"Oh! Ne güzel!" dedi, ellerini çocuksu bir neşeyle birbirine vurarak ve aynı zamanda Rab'e adamın boğazından uzak durmasını emrederek.

Hugh onu üst katta, brokar elbisenin kendisi için hazırlandığı temiz ve sıcak bir odaya götürdü. Elbisenin etekleri boyuna uygun olacak şekilde aşağıya indirilmişti. Bronwyn birinin bütün gece elbise üzerinde çalıştığını fark etti. Hugh odadan çıkarken ona o yavaş, baştan çıkarıcı gülümsemelerinden birini verdi ve Bronwyn de karşılığında beklediği o küçük, yapmacık gülümsemeyi ona vermek için çok uğraşmak zorunda kaldı.

Yalnız kaldığında pencereye koştı. Aşağıdaki arazide marangozlar bir platform üzerinde hızla çalışıyordu. Altı ateş yakılmıştı ve açık bir gölgelik altında devasa bir kömür mangalı vardı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Bir İngiliz Aralık ayında neden açık havada bir eğlence planlar ki? Dün geceki yağmur kara dönüşmüştü ve yer hafifçe tozlanmıştı. İngilizler hakkında gördüklerine göre, içeride kalmayı seven zayıf yaratıklardı.

Hizmetçi gelip giyinmesine yardım etti ama Bronwyn ondan çok az bilgi alabildi. Sör Hugh'un bütün gece ayakta kalıp günün şenliklerini düzenlediğini söyledi. Bronwyn her şeyi çok mu abarttığını merak etti. Belki de Stephen çağrılmıştı ve Hugh sadece arkadaşının gelinini onurlandırmak istiyordu. Ama Stephen ona bir tür sürpriz hazırlamak için onu bırakacak mıydı? Stephen fazla gerçekçiydi. Büyük olasılıkla, kendi hediyesi için ona yardım etmesini isterdi.

O düşüncelerini toparlayamadan Hugh kapıya geldi. Hayranlıkla ona baktı, gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi. "Harikasın," diye fısıldadı. "Stephen çok şanslı bir adam."

Ona teşekkür etti ve merdivenlerden inerlerken kendisine uzattığı kolu tuttu.

"Bana bu klanınız hakkında her şeyi anlatmalısınız," dedi, gözleri onun dudaklarındaydı. "İngiliz bir kocan olduğu için mutlu olduğunu tahmin ediyorum. Belki bir gün Kral Henry ile tanışır ve ona teşekkür edersin."

Bronwyn verdiği tepkinin gücüyle neredeyse patlayacaktı. Stephen'ın kibrinin sınırı olduğunu düşünüyordu ama bu adam hayal ettiği her şeyi aşmıştı. "Ah, evet," dedi yumuşak bir sesle. "Stephen bana karşı çok iyiydi ve ondan çok şey öğrendik." Stephen'ın nasıl değiştiğini ama kendi adamlarının değişmediğini düşündükçe neredeyse boğulacaktı.

"Elbette," diye gülümsedi Hugh. "Biz İngilizler üstün savaşçılarız ve siz İskoçlar çok şey öğrenebilirsiniz." Durdu. "Özür dilemeliyim. Böyle şeyler söylemek istememiştim. Ne de olsa siz bir klanın Bir klanın lairdisiniz."

Bu sözleri sanki bir dilenciye atılan bir jeton gibi söylemişti. Cevap vermeye cesaret edemedi çünkü bir kelime daha ederse, muhtemelen değersiz tavus kuşunu Rab'be bırakacaktı. "Oh, bak!" diye sevinçle haykırdı. "Ne kadar güzel, değil mi?" diye bağırdı, rengârenk pavyonu kastederek.

Hugh durdu, evinin duvarlarına kısa bir süre baktı, sonra kızın elini tutup öptü. "Hiçbir şey senin için çok iyi değil, hiçbir şey senin için çok güzel değil."

Onu ilgiyle izledi. Onu ilk gördüğünde yavaş hareketlerinin, alışılmadık ağzının ilginç olduğunu düşünmüştü ama şimdi onu oldukça sıkıcı buluyordu. Nedense onun tarafından elinin öpülmesinin hoşuna gideceğini düşünüyor, varsayıyor gibiydi.

Ondan uzaklaşmamak için elinden gelen tüm kontrolü kullandı. Bütün erkekler kendilerini kadınlar için bu kadar çekici mi görüyordu? Birden ne kadar az deneyimi olduğunu fark etti. Klanındaki erkekler, muhtemelen babasının gazabından korktukları için ona dokunmaya çalışmamışlardı. İngiltere'de sadece Roger Chatworth ile vakit geçirmişti, o da halkı için planlarından bahsetmek istiyordu. Stephen ona dokunan tek erkekti ve görünüşe bakılırsa karşılık verebileceği tek erkekti. En azından öyle hissediyordu, çünkü Hugh Lasco'nun dokunuşu onu ondan uzaklaştırmak istemesine neden olmuştu.

Hugh onun tepkisinden ya da tepkisizliğinden tatmin olmuş görünüyordu ve onu köşkün altındaki yaldızlı bir sandalyeye götürdü. Hugh ellerini bir kez çıırttı ve önlerindeki ahşap platformda üç hokkabaz belirdi. Hugh'ya küçük bir gülümseme verdi ve göstericileri izliyormuş gibi yaptı. Ama gerçekte daha çok çevresiyle ilgileniyordu. Her geçen an daha da kuşkulanıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Neden dışarıda eğleniyorlardı?

Dans eden bazı kızlar hokkabazlara katıldı ve Bronwyn onların omuzlarının soğuktan mosmor olduğunu görebiliyordu. Yüzlerine doğru sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Hugh'nun hizmetkârlarından biri rüzgârı engellemek için çardakların döndürülmesini önerdi. Hugh'nun yanıtı neredeyse şiddetliydi, brandayı başka bir yöne çevirmeyi reddediyordu.

Bronwyn en tatlı sesiyle, "Beni bağışlayın Sör Hugh," dedi. Evin etrafına bakmak için zamanı olmalıydı. Belki gizemle ilgili bir ipucu bulabilirdi. Belki de Stephen gerçekten gitmemişti.

"Oh, ama henüz gidemezsin. Al bakalım. Ateşi daha sıcak hale getireceğim. Ya da başka bir mangal getirtirim."

Hugh'nun mavi burnuna gülümsemek için kendini zor tutarken dürüstçe, "Üşümüyorum," dedi. "Ben sadece..." Elllerine baktı.

karışıklık.

"Elbette!" dedi utanç içinde. "Bir muhafız göndereceğim-" "Hayır!

Benim Rab'im var ve eminim yolumu bulabilirim."

"Dileğin benim için emirdir," diyerek gülümsedi ve elini tekrar öptü.

Bronwyn evin içine koşturmak için kendini kontrol etmek zorunda kaldı. Hugh'yu şüphelendirecek hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yine de içeri girdiğinde acele etmesi gerektiğini biliyordu. "Rab," diye emretti, "Stephen'i bul."

Rab sevinç içinde merdivenleri koşarak çıktı. Bütün sabah Bronwyn'in komutlarına karşı zorlanmıştı. Köpek, Bronwyn'in Hugh'ya ait olduğundan şüphelendiği bir kapının önünde durdu. Merdivenlerden yukarı çıkana kadar kokladı ve dans etti, Bronwyn ağır eteklerini kaldırıp peşinden koştu.

Üçüncü katın tepesinde ağır meşe bir kapı vardı, penceresi demir parmaklıklarla çevriliydi. Rab ayağa fırladı, ön ayaklarını pencereye dayadı. Tanımak için iki kez havladı.

"Rab!" Stephen'ın sesi geldi.

"Yere yat!" Bronwyn emretti. "Stephen, iyi misin? Neden esir tutuluyorsun?" Elini ona doğru uzattı ve parmaklıkların arasından onun elini tuttu.

Kadının elini iki elinin arasına aldı ve ona baktı. "Hugh'nun sık sık öpmesine izin verdiğin elin bu mu?" diye sordu soğukça.

"Kıskançlık saldırılarından birinin zamanı değil. Neden esir tutuluyorsun? Ve bu saçma kutlama da neyin nesi?"

"Saçma mı?" Stephen, elini parmaklıkların arasından geri atarak tükürdü. "Eğlenmiyor gibi görünmüyordun. Söylesene, Hugh'yu çekici buluyor musun? Pek çok kadın buluyor."

Ona baktı, efendisi esir tutulduğu için gergin olan Rab'i okşadı. Zihni hızla çalışıyordu. "Bu hiç de ciddi değil, değil mi?" sordu sessizce. "Bu sen ve arkadaşın arasında bir çeşit oyun."

"İşin içinde karım varsa bu bir oyun değildir," dedi sertçe.

"Lanet olsun sana, Stephen Montgomery!" diye tısladı. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Hayır, kendini çok üstün görüyorsun. Şimdi neler olup bittiğini ve seni buradan nasıl çıkaracağımı bilmek istiyorum ama seni neden çıkarmak istediğime dair hiçbir fikrim yok."

Stephen gözlerini ona dikti. "Eğer Hugh'ya teslim olur ve kazanmasına izin verirsen, boynunu kırarım."

Anlamaya başlamıştı. "Yani bir tür bahiste kullanıldığımı mı söylüyorsun? Ne kazanması gerekiyor?"

Stephen konuşmayınca onun yerine cevap verdi. "Sanırım tahmin edebiliyorum. Hugh beni yatağına çekebileceğini düşünüyor ve sen de ona inanıyorsun. O şişmiş, kibirli, bezelye beyninin içine bu konuda *benim* de söz sahibi olabileceğim hiç girdi mi? Bana gülümseyen ve elimi öpen herhangi bir adamın beni yatağına alabileceğini düşünecek kadar akılsız olduğumu mu sanıyorsun? En azından ona bıçak bilmelisin. Hugh bana her dokunduğunda Rab hırlıyor."

"Gördüğüm kadarıyla bu sık sık oluyor."

Bronwyn hücrenin uzak tarafındaki pencereyi fark etti. Demek Hugh bu yüzden pavyonu çevirmeyi reddetmişti. Stephen'ın onları birlikte görebilmesini istiyordu. Stephen'ın soğuk ve öfkeli yüzüne baktı ve o da öfkelenmeye başladı. Bu iki adam onu on yaşındaki çocuklara daha uygun olan çocukça bir şakada kullanıyorlardı. Hugh Bronwyn'i yatağına çekebileceğini söylemişti ve Stephen belli ki Bronwyn'in ahlakına ve dürüstlüğüne o kadar az değer veriyordu ki, bu işe kendini adayan herhangi bir erkeğin onu kazanabileceğine inanıyordu. Ve Hugh! Onu aşağılıyor, ona aptalmış gibi davranıyor ama yine de cazibesine yenik düşeceğinden emindi.

"İkinize de lanet olsun!" diye fısıldadı arkasını dönmeden önce.

"Bronwyn! Buraya gel!" Stephen emretti. "Hugh'a komplodan haberdar olduğunu söyle ve anahtarı ondan al."

Ona baktı ve en tatlı gülümsemesini takındı. "Ve Sör Hugh'un benim için planladığı eğlenceyi kaçırarak mısın?" diye sordu kaşlarını oynatarak. Merdivenlerden inmeye başladı, Stephen'ın arkasından bağırdığı bir dizi küfüre karşı ağız kilitlenmişti. "İkisine de lanet olsun," diye tekrarladı kendi kendine.

On Üçüncü Bölüm

Bronwyn merdivenlerin dibine ulaştığında hâlâ öfkeliydi. Sör Hugh yüzünde sabırsız bir ifadeyle onu bekliyordu. Çok uzun süre oyalandığı için onu azarlayacakmış gibi görünüyordu. İlk dürtüsü ona ne yapmaya çalıştığı konusunda ders vermek oldu ama bu düşünce geldiği gibi kayboldu. İngilizler! diye düşündü. Stephen'la ilk tanıştığında, İngiliz yolundan başka bir yol olmadığını biliyordu. Ağır İngiliz zırhı yerine İskoç elbisesi giymesini istediğinde ona gülmüştü. Şimdi onu Sör Hugh'un ağır, dolgulu ceketlerinden birine sokabileceğinden şüpheliydi. Ama Stephen'ın değişmeye istekli olması için önce bir savaştan geçmesi gerekmişti.

Belki o da kendi savaşını verebilir ve bu iki İngiliz de her İskoç'un bildiği bir şeyi, kadınların kendi başlarına düşünebileceğini öğrenebilirdi.

"Sizin için endişelenmeye başlamıştım," dedi Sir Hugh elini uzatarak.

Bronwyn masumca gözlerini araladı. "Umarım kızmazsınız ama evinize bakıyordum. Muhteşem bir yer! Söyleyin bana, bunların hepsi sizin mi?"

Sör Hugh onun kolunu tuttu ve kendi kolunun altına sıkıştırdı. Göğsü gözle görülür biçimde genişledi. "Hepsi ve yaklaşık yedi yüz dönüm. Elbette güneyde başka bir arazim daha var."

Derin bir iç çekti. "Stephen," diye başladı utangaçça, "Stephen'ın böyle bir yeri yok, değil mi?"

Hugh kaşlarını çatı. "Neden, hayır. Sanırım bir yerlerde bir arazisi var ve üzerinde eski bir kule var ama bir ev yok. Ama eminim sizin kendi mülkleriniz..."

Yine iç çekti. "Ama onlar İskoçya'da."

"Oh, evet, elbette. Anlıyorum. Burası soğuk ve yağışlı bir ülke, değil mi? Burada yaşamak istemenize şaşmamalı. Belki Stephen-" Sözüünü kesti.

Kendi kendine gülümsedi. Tam da düşündüğü gibiydi. Hugh onunla gerçekten ilgilenmiyordu ya da en azından arkadaşının şerefini lekelemiyordu; sadece canı sıkılmıştı ve Stephen'ın öfkelenmesini görmek istiyordu. Arkadaşından gerçek bir düşman olamayacak kadar sık söz ediyordu. Stephen onun herhangi bir şeye ikna edilebileceğini düşünüyordu.

çekici adamın yatağında yatıyordu ve Hugh onu sadece arkadaşını kışkırtmak için kullanıyordu. İki adam da onun isteklerini ya da düşüncelerini dikkate almıyordu.

Planlarını biraz bozarsa ne olacağını merak etmeye başladığında daha geniş bir şekilde gülümsedi. Sör Hugh'a Stephen'dan hoşnut olmadığını ve Hugh gibi iyi ve yakışıklı bir adamla İngiltere'de kalmak istediğini söylerse ne derdi?

Köşke yaklaştıklarında gökyüzüne baktı. "Sanırım güneş parlamak üzere. Belki de sandalyelerimizi gölgeliklerin altından kaldırabiliriz."

Sör Hugh onun önerisine gülümsedi ve sandalyelerin getirilmesini emretti.

Bronwyn sandalyelerin birbirine yaklaştırılmasını emrettikten sonra Hugh'un

kaşlarını çatmasına gülümsedi.

Onlar oturduktan sonra hiç vakit kaybetmedi. Müzisyenler tatlı bir aşk şarkısı çalıyordu. Ama onlara hiç bakmadı; gözleri sadece Hugh'daydı. "Karıınız yok mu lordum?" diye sordu sessizce.

"Hayır... henüz değil. Arkadaşım Stephen kadar şanslı olamadım." "O gerçekten arkadaşın mı? Sen de benim arkadaşım olabilir misin?"

Hugh onun gözlerine derin derin baktı, gözlerinde kendini kaybetmekten korkuyordu. Stephen gerçekten de şanslıydı. "Elbette, sen benim arkadaşımsın," dedi babacan bir tavırla.

İçini çekti, dudaklarını ıslattı ve ayırdı. "Duyarlı ve zeki bir adam olduğunuzu söyleyebilirim. Keşke benim de senin gibi bir kocam olsaydı." Adamın çenesinin düşmesine uygun bir şekilde gülümsedi. "Evliliğimi biliyor olmalısınız. Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Başka birini seçmeye çalıştım ama... Lord Stephen..."

Hugh sırtını sertleştirdi. "Stephen'ın senin için savaşmak zorunda kaldığını duydum ve çok da iyi bir iş çıkarmış. Chatworth'un onun arkasından geldiğini duydum."

"Oh, evet, Stephen iyi bir dövüşçü, ama o... nasıl desem? Beni memnun etmiyor."

Hugh'nun gözleri büyüdü. "Stephen Montgomery'nin bir şekilde eksik olduğunu mu söylüyorsun? Size hayatımız boyunca arkadaş olduğumuzu söyleyeyim. Ve onun kadınlarına gelince!" Artık sinirlenmeye başlamıştı. "İskoçya'da birlikteyken, Stephen küçük bir fahişeye yarı aşıktı ve onun askerlerin yarısıyla yattığı gerçeğini görmezden geliyordu. Bizi birlikte göreceğini bildiğim bir zamanda benimle yatması için ona para verdim."

"Sana bu yüzden mi bu kadar kızgın?" diye sordu, bir an için balla kaplanmış sesini kullanmayı unutarak.

"Ona onun ne olduğunu söyleseydim bana asla inanmazdı. Gamzelerinin ötesini göremezdi."

Bronwyn bu haberi sindirirken geri çekildi. Demek öyle! Stephen, kadınlarından birini alan bir adama borcunu ödemek için onu kullanıyordu. Yarı aşık olduğu bir kadını! Göğsünde keskin bir acı hissetti ve gözlerinin arkasında yanan yaşlar toplandı. Onunla evlenmek istememişti çünkü gamzeli bir fahişeye aşık olmuştu.

"Leydi Bronwyn, iyi misiniz?"

Parmak eklemiyle gözüne dokundu. "Gözüme bir şey kaçtı sanırım." "İşte, bir " Yüzünü büyük, güçlü ellerinin arasına aldı ve Bronwyn ona baktı.

Stephen'ın izlediğini biliyordu ve aklından, istediği kadını düşünüp düşünmediğini merak etmek geçti.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Sir Hugh, elleri kadının yüzünden hiç ayrılmadan. "Sen inanılmaz güzel bir kadınsın," diye fısıldadı. "Stephen-"

Ondan uzaklaştı. "O ismi bir daha duymak istemiyorum," dedi öfkeyle. "Bugün ondan kurtuldum ve öyle kalmak istiyorum. Belki müzisyenler bize biraz yer ayırabilir ve dans edebiliriz. Sana birkaç İskoç dansı gösterebilirim."

Evine doğru gergin bir bakış attı, ardından ahşap platforma doğru çekilmesine izin verdi.

Sir Hugh ne zaman bu kadar eğlendiğini bilmiyordu. Bir kadının saçlarının kıvrak vücudunda özgürce uçuştüğünü görmeye alışık değildi. Onun karmaşık adımlarını beceriksizce taklit etmeye çalışırken Bronwyn'in gözleri parlıyor ve gülüyordu. Soğuk gün ısınıyor gibiydi ve yukarıdan onu izleyen kocasını unutmuştu.

"Bronwyn," diye güldü, bir saat önce resmi "Leydi "yi bırakmıştı, "durmak zorundayım! Korkarım yanımda bir dikiş var."

Kadın ona güldü. "Bu kadar az egzersize dayanabiliyorsan senden iyi bir İskoç olmaz."

Onun koluna girdi. "Montgomery kardeşlerle bir hafta antrenman beri hiç bu kadar sıkı çalışmamıştım."

"Evet," dedi . "Stephen sıkı antrenman yapıyor." Yüz ifadesi ciddileşti.

"O iyi bir adam," dedi Hugh, hizmetçinin kendisi için tuttuğu tepside bir parça peynir alırken.

"Belki de," dedi, sıcak, baharatlı şarabı derin derin içerken.

"Onu kıskanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri onunkileri ararken. "Belki de onun yerini alabilirsin... bazı açılardan." Hugh'nun onun ne demek istediğini anlamaya başlamasını ilgiyle izledi. Kibirli tavus kuşu! diye düşündü. Onun aklına hiç gelmemişti.

-Tanrı'nın kadınlara bir armağanı değildi.

"Leydi Bronwyn," dedi resmiyetle. "Sizinle ciddi bir şekilde konuşmalıyım. Stephen hakkında-"

"Çocukken nasıl biriydi?" diye sorarak onun sözünü kesti.

Hugh'nun irkildiği belliydi. "Ciddi, Gavin gibi. Bütün kardeşler erkeklerin dünyasında büyüdü. Belki de Stephen garip davranıyorsa, bunun nedeni kadınlar hakkında çok az şey biliyor olmasıdır."

"Sana hiç benzemiyor," diye mırıldandı.

Hugh kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Biraz deneyimim oldu ve eminim bu yüzden beni çekici buluyorsun. Stephen'la çok kısa bir süre evli kaldınız. Eminim ilerleyen yıllarda birbirinizden hoşlanmaya başlayacaksınız."

"Hayattan istediğin bu mu? Düşkünlük mü?"

"Ben Stephen'dan farklı bir adamım," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Bronwyn kafasında bir plan oluşmaya başladığında ona gülümsedi. "Kısa bir süre önce, İskoçya'dayken, Stephen ve ben bazı çiftçilerin yanında kaldık. Kadınlardan biri likenlerden lezzetli bir içecek yapmıştı. Sizin araziye doğru at sürerken, kayaların yanında yetişen bazı likenler gördüm. Belki bir yürüyüşe çıkıp onları toplayabiliriz diye düşündüm. Sizin için bir içki yapmak isterim."

Hugh bir an endişeli göründü, sonra başıyla onayladı. Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuna gitmemişti. Sanki Stephen'ın karısı kocasına ihanet etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Hugh, Bronwyn'in

başka bir adam tarafından kazanılamazdı, ama Hugh'u tercih ediyor gibi görünüyordu.

Yürürlerken Hugh Stephen'dan, onun ne kadar onurlu bir adam olduğundan, Bronwyn gibi bir kadına ne kadar layık olduğundan bahsetmeye başladı. Stephen'ın o gülünç İskoç elbisesini giyerek ne kadar cömert olduğundan bahsetti.

Bronwyn, Hugh'nun ona verdiği küçük sepette likenleri ve kurumuş çiçek başlarını toplarken çok az şey söyledi. Dikkatle dinledi ve hiçbir şey söylemedi.

Eve döndüklerinde yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Sör Hugh onu üst kattaki özel güneş odasına çıkarırken çok resmiydi. Bronwyn'in içecekleri hazırlayabilmesi için bir hizmetçi sıcak şarap ve fincanlar getirdi. Malzemeleri dikkatle karıştırırken Hugh'u izledi, kalın göğsü kabarmış, ağzı Bronwyn'in tekliflerini reddederek asil davrandığına inanıyordu.

"Lordum," dedi sessizce, sıcak bardağı ona uzatırken. Eli bir an için onunkine okşarcasına dokundu. Adam içkinin lezzetli olduğunu söyleyip fincanını boşalttıktan sonra biraz daha isteyince gülümsedi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi ciddi bir ifadeyle, sıcak sıvının ikinci yudumlarken. "Yaptığın gibi inanarak buradan ayrılmana izin vermemeliyim."

"Peki ben neye inanıyorum?" diye sordu tatlı tatlı.

"Stephen benim arkadaşım, her zaman arkadaşım oldu. Umarım bundan sonra da arkadaşım olmaya devam eder."

"Neden olmasın ki?"

"Sanırım bu sana bağlı. Bana olan... ilginizden asla bahsetmemelisiniz."

"Sana olan ilgim mi?" diye sordu masumca. Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, hadi ama, leydim. İkimiz de bugün aramızda neler olduğunu biliyoruz. Bütün kadınlar gönül işlerini bilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Bütün kadınlar mı? Lütfen söyleyin bana, bütün kadınlar başka ne bilir?"

"Bana naz yapma!" diye tersledi. "Kadınlar konusunda Stephen Montgomery kadar masum . Belki onu seninle evlenmeye ikna edebilirsin.

Başka erkeklere bakma ve o benim arkadaşım olduğu için hikayeni destekleyeceğim, ama bana masum rolü oynamaya çalışma."

"Yakalandım!" dedi gülümseyerek. "Kadınlar ve arkadaşın hakkında o kadar çok şey biliyorsun ki kaçış yolum yok."

Hugh konuşmaya başladı ama karnına ani bir ağrı saplandı ve ağzını kapattı.

"Dur, bardağını yeniden doldurayım. Solgun görünüyorsun."

Hugh fincanı kaptı ve boşalttı. Kendine geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Balık kötü olmalı," dedi ve sonra konuyu kapattı. "Nerede kalmıştım?"

"Bana senin için kocamı terk etmeye nasıl hazır olduğumu anlatıyordun." "Sözlerimi uzatıyorsun," dedi. "I-"

Bronwyn boş testiyi masaya çarptı ve çömlek üzerindeki sır çatırdadı. "Hayır! Dur sana söyleyeyim!" Elleri kalçalarında, onun üzerinde durdu. "Stephen'ın arkadaşı olduğunu söylüyorsun ama ona çocukça bir oyun oynayıp karısını aptal yerine koyduğunu görebileceği bir yere kilitliyorsun."

"Aptal! Bugün aptal olduğumu düşünmedin değil mi?"

"Düşüncelerimi okuyabildiğini mi sanıyorsun? Stephen Montgomery'nin yatağında aylar geçirebileceğimi ve yine de tatmin olmayacağımı düşünecek kadar kibirli misin?"

"Dedin ki-"

"İstediğin her şeye inanmak için kesinlikle olgunlaşmıştın. Sanki o fahişeye seninle yatması için para vererek asil bir şey yapmışsın gibi davranıyorsun. Stephen'a iyilik yaptığını sanıyorsun ama acaba sadece kıskandın mı? Kamptaki her erkek onun için para ödemek zorundaydı - biri hariç hepsi: benim Stephen'ım!"

"Stephen'ın!" Hugh ayağa kalkmaya başladı ama bir acı daha onu kesti. Dehşet içinde başını kaldırdı. "Beni zehirledin."

Gülümsedi. "Aslında zehir değil, ama birkaç gün oldukça hasta olacaksın. Bugünü uzun süre hatırlamanı istiyorum."

"Neden?" diye fısıldadı, karnını tutarak. "Ben sana ne yaptım?"

"Hiçbir şey," dedi ciddiyetle. "Kesinlikle hiçbir şey. İngilizlere bir katlanamayacak kadar alıştım. Beni bir oyun oynamak için kullandınız."

Stephen ile. Bu konuda bir düşüncem olabileceği hiç aklına gelmedi. Dün gece Stephen ud çalarken bunu görebiliyordum. Kendinden o kadar emindin ki, her kadın seni isterdi."

Hugh acı içinde iki büklüm oldu. "Seni kaltak!" diye soludu. "Stephen sana hoş geldin diyor."

"Küçük oyunlarınızda bir piyondan fazlası olmaya karar verdiğim için mi kaltak oldum? Unutmayın Sör Hugh, satranç tahtasında sadece bir dişi var ve o da en çok yönlü, en güçlü taş." Eğildi ve arkasını dönmeden önce anahtarı adamın ceketinin cebinden .

"Stephen seni gördü. Benim için ateşli olmadığına asla inanmayacak."

Kadının sırtı sertleşti. "Onun hakkındaki düşüncelerinizin aksine, Stephen Montgomery tanıdığım en akli başında ve zeki adam." Kapıda durakladı. "Ah, evet ve Sör Hugh, bir dahaki sefere kadınlarınız konusunda yardıma ihtiyacınız olduğunda Stephen'ın tavsiyesini istemenizi tavsiye ederim. Anladığım kadarıyla bilmediği çok az şey var." Odadan çıktı.

Rab onu Hugh'nun kapısının önünde bekliyordu ve birlikte merdivenlerden Stephen'ın tutulduğu odaya koştular. Parmaklıkları kapıdan baktı ve Stephen'ın ona öfkeyle baktığını gördü. Stephen'ın gözlerindeki öfke ve nefret kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

"Artık özgürsün," dedi sessizce. "Hâlâ gün ışığı var ve kardeşinin malikânesine doğru at sürebiliriz."

Stephen sessizce oturdu, kaşları birbirine çatılmıştı.

Ona yaklaştı, elini uzattı ve yakasındaki bir tutam saça dokundu. "Öfkeniz hakkında konuşursanız daha iyi olur."

Kadının elini itti. "Bana doğrudan ondan gelmeye cüret mi ediyorsun? Sana verdiği elbiseyi giyiyorsun, onun önünde kendini sergilediğin elbiseyi. Hoşuna gitti mi? Senin üst yarını çıplak görmek hoşuna gitti mi?"

İçini çekti ve pencere kenarındaki koltuğa oturdu. "Hugh gördüklerinden sonra bana masum olduğuma inanmayacağını söyledi."

"Hugh, öyle mi?" Stephen hırladı ve iki yumruğunu da ona doğru kaldırdı ama sonra çaresizce yanına bıraktı. "Seninle evlendiğim için bana borcunu tam olarak ödedin. İntikamını almak için yeterince bekledin." Oturdu

tabureye ağır ağır oturdu, ona sokulan Rab'i görmezden geldi. "Düğün gecemizde o bıçağın kalbimi bulmalıydı."

Bronwyn o kadar hızlı hareket etti ki Rab bile onu göremedi. Stephen'ın suratına öyle sert bir tokat attı ki boynu geriye doğru kırıldı. "Allah belanı versin, Stephen Montgomery!" diye soludu. "Hakarete uğramaktan bıktım. Önce o sözde arkadaşın bana üzerinde hak iddia edilecek bir mal gibi davranıyor, sonra onu reddedip kibrinin karşılığını verdiğimde bana kaltak diyor. Şimdi de senin beni fahişe olmakla suçlamayı dinlemek zorundayım. Ben senin gamzeli kamp kadının değilim!"

Stephen morarmış çenesini ovarken durakladı. "Sen neden ? Hangi kadın?"

"O hiçbir şey ifade etmiyor," dedi öfkeyle. "Bir fahişe olduğuma inanmana neden olacak ne yaptım? Davranışlarım ne zaman dürüst olmadığımı ya da yeminlerimi tutmadığımı gösterdi?"

"Mantıklı konuşmuyorsun. Ne yemini?"

Bıkkınlıkla iç geçirdi. "Evlilik yeminimiz, seni aptal! Onları kabul ettim. Onlara ihanet etmeyeceğim."

"Sen de bana itaat etmeyi kabul ettin," dedi asık suratla.

Ondan uzaklaştı. "Gel, Rab. Eve gidelim."

Stephen anında ayağa kalktı. Kadının kolunu yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Hugh'ya mı dönüyorsun?"

Kadın onu tekmelemek için ayağını geri çekti, ama adam onu döndürdü ve kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü.

"Neredeyse deliriyordum," diye fısıldadı. "Bunu bana nasıl yapabildin? İzlediğimi biliyordun."

Sözleri tenini parlattı. Ona sarılmayalı sanki sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu. Yanağını onun koluna dayadı. "Beni kızdırdınız. İkiniz beni sanki kendi haklarım yokmuş gibi kullanıyordunuz."

Ellerini omuzlarına koyarak onu kendine doğru çevirdi. "Senin MacArran olduğunu unuttuk, değil mi? Bronwyn, ben-"

"Sarıl bana," diye fısıldadı, "sadece sarıl bana."

Onu neredeyse kucağında eziyordu. "Sana dokunmasına dayanamıyordum. Elinize her dokunduğunda... ve yüzünüzü avuçlarının içine aldığında

eller!"

"Kes şunu!" diye emretti. "Hemen kes şunu." Ondan uzaklaştı. "Hugh Lasco ile benim aramda hiçbir şey olmadı. Dünyadaki her kadını elde edebileceğini düşünüyordu ve ben ona bunu yapamayacağını göstermek istedim."

Stephen'ın öfkesi geri döndü. "Kesinlikle iyi iş çıkardınız. Buradan sanki yıllardır sevgiliymişsiniz gibi görünüyordunuz."

"Böyle mi düşünüyorsun? Bir nedeni olmasa bir adamın beni böyle pençelemesine izin inanıyor musun?"

Stephen'ın gözleri kararmış, neredeyse siyaha dönmüştü. "Bir nedeni vardı! Yatakta nasıl olduğunu biliyorum. Belki de başka erkeklerin seni ağlatıp ağlatamayacağını öğrenmek istedin. Söyle bana, ilk seferinde dizlerini buldu mu?"

Ona ters ters baktı. "Öğleden sonrayı onunla yatakta geçirdiğime gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır," dedi yenilmiş bir halde. "Yeterli zaman yoktu ve Hugh..."

"Bırak da senin yerine ben bitireyim," dedi açıkça. "Hugh senin arkadaşın ve biliyorsun ki o onurlu bir adam ve gerçekte böyle onursuz bir şey yapmaz. Öte yandan, ben sadece bir kadını ve bu nedenle onursuzum. Ben bir bitki tüyüyüm ve rüzgâr beni nereye savurursa oraya gideceğim, öyle değil mi?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsun!"

"Öyle olduğuma inanmıyorum. Bu sabah seni burada ilk gördüğümde, Hugh'un isterse bana sahip olabileceğini düşündün. Tek yapması gereken istemek ya da benimle tatlı tatlı konuşmaktı. Benim hakkımda bir şey biliyor olsaydın, bu hücrede oturur ve sakince beni beklerdin. O zaman Sör Hugh'a yaptığım şakaya birlikte gülebilirdik."

"Ne şakası?" Stephen sertçe sordu.

Bronwyn tüm nefesinin kesildiğini hissetti. Son birkaç ayda Stephen hakkında çok şey öğrenmiş, ona güvenmeye başlamış, ona inanmış, hatta onu sevdiğini bile düşünmüştü. Ama Stephen onun hakkında hiçbir şey öğrenmemişti! Onun boş kafalı, zayıf bir oyuncak olduğunu düşünüyordu.

Sesi ifadesizdi. "Ona içinde Kirsty'nin şiddetli mide kramplarına neden olduğunu söylediği bazı otlar olan bir içecek verdim. Günlerce hasta kalacak."

Stephen bir an için ona baktı. Ona güvenmeyi ne kadar çok istiyordu! Onun Hugh'ya doğru eğilip onunla konuşmasını izlerken sanki hayatının yarısı geçmiş gibiydi. Birlikte dans ettiklerinde pencerelerin parmaklıklarını yırtmıştı. Bronwyn'in ayak bilekleri eteğinin altından görünüyordu; güneş ışığı elbisesinde parlıyordu. Onu neredeyse bir hayvana dönüştürmüşken nasıl mantıklı olmasını isteyebilirdi? Özgür kalabilseydi Hugh'yu öldürecek, arkadaşını çıplak elleriyle parçalayacaktı.

Elini gözlerinin üzerine sildi. Hiç düşünemezken ondan nasıl mantıklı düşünmesini isteyebilirdi? Şaşkınlıkla ona baktı. Ona ne yapmıştı? Onu ıslak bir kombinezonla yere atılmış halde ilk gördüğünden beri net bir şey düşünememişti. Onun için savaşmış, adamlarından biri için uçurumun kenarından atlayarak hayatını tehlikeye attığında neredeyse ölüyordu, çocukluğu Chris'in hayatına mal olduğunda neredeyse onu öldürüyordu. Onunla nasıl mantıklı konuşabilirdi ki? Onun yanında olmak tüm akıl sağlığını ortadan kaldırıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi soğuk bir sesle ve sonra döndü.

Onun odadan çıkışını izledi, Rab onu takip ediyordu. Ona gitmek, ona inandığını, onurlu biri olduğunu bildiğini söylemek istedi ama yapamadı. Hugh bir kadını Stephen'dan alabileceğini bir kez kanıtlamıştı. Tatlı Meg Stephen'ı sevmişti ama Hugh onu alabilmişti. Bronwyn, Stephen'ı düşmanı olarak gördüğünü gizlemiyordu. Ona göre bir İngiliz diğerinden farksızdı. Belki de Hugh onun klanıyla ilgili sözler vermişti. Eğer klanı bu işe karıştıysa...

Rab ona sert bir şekilde havlayınca başını kaldırıp baktı. Günümüze geri döndü ve merdivenlerden aşağı, Hugh'nun odasına koştu.

Hugh yatağında uzanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, dört hizmetkâr ve üç muhafız etrafını sarmıştı. "Defol git buradan," diye acı dolu bir sesle soludu. "Seni ya da evlendiğin o kaltağı bir daha asla görmek istemiyorum."

Stephen geri çekildi ama gülümsemeye başlamadan önce değil. Doğruyu söylüyordu!

"Çık dışarı, dedim!" Hugh emretti. Karnını tuttu ve yatağa geri düştü.

Stephen odadan çıkarken, "Bir kadın tarafından alt edildim," diye güldü. Merdivenlerden Büyük Salon'a doğru aceleyle indi. Bronwyn onu bekliyordu.

ekose etek ve beyaz bluz. Bir kez daha onun Highlands lassie'siydi. Yanına gitti, koluna dokundu ve ona gülümsedi.

Kadın soğuk bir tavırla
arkasını döndü.
"Bronwyn," diye
başladı.

"Buraya kadar geldiyseniz, bence ata binmeliyiz. Elbette efendi sizsiniz ve emriniz buysa burada kalacağız."

Bir an için onun gözlerinin buz gibi maviliğine baktı. Bir süre sonra, "Hayır, kalmak istemiyorum," dedi. Ondan uzaklaştı ve evin ön kapısına doğru yürüdü.

Bronwyn onu yavaşça takip etti. Tüm bu olay bir oyun olarak başlamıştı, çocukça bir teke tek oyunu, ama bu sayede kocası hakkında şaşırtıcı bir şey öğrenmişti. Nedense ona güvenmeyi öğrenmesi gerekenin kendisi olduğunu düşünmüştü. Son birkaç ay boyunca onu izlemiş, ondaki değişiklikleri tarafsızca gözlemlemişti. Onun kibirli bir İngiliz'den neredeyse bir İskoç'a dönüştüğünü görmüştü. Adamlarına karşı olan soğukluğunun çoğunun onu terk ettiğini ve İngiliz olan adamlarının da neredeyse efendileri kadar değiştiğini görmüştü. Birer birer ekose giymeye başlamışlar ve zırhlarını parlatmak için günde saatler harcamayı bırakmışlardı. Sonra, sadece birkaç gün önce Stephen, Bronwyn ve Kirsty'nin bebeğini kurtarmak için üç İngiliz'i öldürmüştü. Bronwyn için bu hareket, ona inanması için gereken son jest olmuştu.

Ama Stephen onun hakkında ne öğrenmişti? Yaptığı her şeyi onaylamıyordu. Adamlarına liderlik ettiğinde onu lanetliyordu. Başka birini kurtarmak için hayatını tehlikeye attığında kızırıyordu. Onu memnun etmek için ne yapabilirdi? Başka biri olmaya mı çalışmalıydı? Güzel baldızı gibi olsa onu daha mı çok severdi? Judith'in nasıl biri olduğu hakkında net bir fikri vardı: nazik, asla sesini yükseltmeyen, kocasına her zaman tatlı tatlı gülümseyen, onunla asla tartışmayan, her zaman uyumlu.

"Erkeklerin gerçekten istediği bu!" dedi nefesinin altından. Stephen onun kıpırdamadan oturmasını ve sessiz olmasını, sözlerine asla karşı çıkmamasını bekliyordu. Tıpkı İngiliz kadınları gibi! Lanet olsun ona! diye sövdü. O süttten çıkmış ak kaşık bir İngiliz kadını değildi! O bir MacArran'dı ve Stephen Montgomery bunu ne kadar çabuk öğrenirse hepsi için o kadar iyi olacaktı.

Ahırlara doğru yürürken çenesini dik tuttu.

Sessiz ve karşılıklı bir anlaşmayla gece için durmadılar. Sabit bir tempoda ilerliyorlardı, ikisi de konuşmuyordu, her biri son iki günle ilgili kendi düşünceleriyle meşguldü. Stephen, Hugh'nun Bronwyn'in üzerindeki ellerini görmekten başka bir şey düşünemiyordu. Bronwyn'in Hugh'ya borcunu ödediğini biliyordu ama keşke o kadar kurnaz olmasaydı da adama bıçak çekseydi demekten kendini alamıyordu.

Bronwyn ise Hugh'yu neredeyse unutmuştu. Onun için önemli olan Stephen'ın ona güvenmemiş, onu yalancılıkla suçlamış olmasıydı.

Şafak sökerken eski Montgomery kalesinin duvarları önlerinde yükseliyordu. Bu karanlık, devasa kaleyi değil, daha çok Hugh Lasco'nunkine benzeyen bir evi bekliyordu. Stephen'a baktı ve onun yüzünün, Larenston'ı her gördüğünde bakması gerektiği gibi ıslıl ıslıl olduğunu gördü.

Atını ileri doğru mahmuzlarken, "Nehir kapısından gireceğiz," dedi.

Yüksek duvarların önünde, kapalı kapıları koruyan iki büyük kapı kulesi bulunuyordu. Stephen'ı, kale duvarlarının uzak tarafındaki küçük kapıya giden çatısız bir tünel oluşturan alçak duvarlara kadar takip etti.

Stephen yavaşladı ve dikkatlice dar, duvarlarla çevrili sokağın ağzına girdi. Hemen bir ok havada uçarak Stephen'ın atının ayaklarının dibine düştü.

"Oraya kim gidiyor?" diye sordu üstlerindeki duvarın tepesinden meçhul bir ses.

"Stephen Montgomery!" diye yüksek sesle ilan etti.

Bronwyn gülümsedi çünkü Stephen'ın sesi dağlık bölgelerin çapağını taşıyordu.

"Sen Lord Stephen değilsin, çünkü onu iyi tanıyorum! Şimdi şu dırdırcıları çevirin ve gidin. Bu duvarlara dostlardan başka kimse giremez. Bir saat içinde ön kapıya dön ve kapı bekçisinden içeri girmek için yalvar."

"Matthew Greene!" Stephen bağırdı. "Kendi efendini unuttun mu?"

Adam duvarın üzerine eğildi ve aşağıya doğru baktı. "Sensin!" dedi bir süre sonra. "Kapıyı açın!" diye bağırdı, sesi sevinç doluydu. "Lord Stephen güvende! Evinize hoş geldiniz lordum."

Stephen adama elini salladı ve yoluna devam etti. Yol boyunca duvarın tepesinden selamlayan adamlar seslendi. Yolun sonunda

Geçitte bir kapı açıldı ve içeri girip özel bir avluya çıktılar, ev tepelerinde belirliyordu.

"Lordum, sizi görmek ne güzel," dedi yaşlı bir adam Stephen'ın dizginlerini tutarken. "Adamlar siz olduğunuzu söylemeseydi sizi tanıyamazdım."

"Evde olmak güzel James. Kardeşlerim burada mı?" "Lord Gavin döneli bir saatten fazla olmadı."

"Döndü mü?"

"Evet lordum, tüm kardeşleriniz sizi arıyordu. O kafir karın tarafından öldürüldüğünü duyduk."

"Kendine dikkat et James!" Stephen emretti. Dalgınca geri adım attı ve Bronwyn'in elini tuttu. "Bu benim karım, Leydi Bronwyn."

"Ah, leydim," diye soluk soluğa kaldı yaşlı adam. "Bağışlayın beni. Sizi Lord Stephen'ın adamlarından biri sanmıştım... Yani, sık sık eve..."

"Yeterince konuştun. Gel Bronwyn," dedi Stephen.

Ona kendini hazırlaması için hiç şans vermedi. Ailesine bir hizmetçi kız gibi sunulacaktı. Hizmetçisi bile böyle düşünüyordu. İngilizlerin bir insanın kıyafetlerine ne kadar önem verdiğini biliyordu ve Sir Thomas Crichton'ın evinde giydiği güzel elbiseleri özlemle anıyordu. Yapabileceği en iyi şey başını dik tutmak ve İngilizlerin aşağılamalarına katlanmaktı. Mükemmel Judith hariç. Hiç şüphesiz nazik ve düşünceli, yumuşak dilli bir yastık olacaktı.

Stephen ona bakarak, "Ölümüne korkmuş görünüyorsun," diye tersledi. "Sizi temin ederim ki Gavin kadınları nadiren döver ve Judith-"

Elini kaldırdı. "Beni bağışla. Bu Judith'i yeterince dinledim." Sırtını dikleştirdi. "MacArran'ın İngilizlerden korktuğunu görmeden önce İskoçlar ekoselerinden vazgeçeceklerdir."

Ona gülümsedi, sonra da kapıyı iterek erken güneş ışığıyla parlayan bir odaya açtı. Bronwyn güzel panellerle kaplı odaya şöyle bir göz attıktan sonra dikkatini odanın ortasında duran iki kişi çekti.

"Lanet olsun sana, Judith!" diye bağırdı uzun boylu bir adam. Koyu renk saçları, gri gözleri ve keskin elmacık kemikleri vardı. Olağanüstü yakışıklı bir adamdı ve şimdi yüzü öfkeyle alev alev yanıyordu. "Mandıranın nasıl olmasını istediğime dair kesin emirler bıraktım."

yeniden inşa ettim. Çizimler bile bıraktım. Stephen ve yeni karısı kayıpken yeterince endişelenmiyordum gibi, döndüğümde temellerin atıldığını ve planlarıma hiç benzemediğini gördüm."

Judith oldukça sakin bir şekilde ona baktı. Zengin kumral saçları sadece bir Fransız başlığıyla kısmen gizlenmişti. Gözleri altın sarısı parlıyordu. "Çünkü planlarınız tamamen verimsiz. Hiç tereyağı ya da peynir yaptınız mı? Hatta bir inek sağdın mı?"

Adam onun üzerinde yükseliyordu ama ufak tefek kadın irkilmedi. "Hayatımda hiç inek sağmamış olmamın ne önemi var?" O kadar öfkeliydi ki elmacık kemikleri derisini kesmeye hazır görünüyordu. "Önemli olan benim emirlerime karşı gelmiş olman. Bu beni sütçülerimin gözünde nasıl gösteriyor?"

Judith gözlerini ona dikti. "Tasarladığın o tavşan yuvasında çalışmak zorunda olmadıkları için minnettar olacaklar."

"Judith!" diye hırladı. "Eğer bir işe yarayacağını düşünseydim, küstahlığın yüzünden seni eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

"Haklı olduğumda bu kadar sinirlenmen dikkat çekici."

Adam dişlerini birbirine geçirdi ve bir adım öne çıktı.

"Gavin!" Stephen, Bronwyn'in yanından bağırarak duvardaki silah dizisinden bir balta aldı.

Savaş eğitimi almış, duyuları her zaman tetikte olan Gavin çağırışı fark etti. Hızla döndü ve Stephen'ın ona fırlattığı savaş baltasını kaptı. Gavin bir an şaşkınlıkla garip kıyafetler giyen kardeşine ve onun elindeki baltaya baktı.

"Seni Judith'ten korumak için," diye güldü Stephen.

Gavin tepki veremeden Judith koşarak odayı geçti ve kendini Stephen'ın kollarına attı. "Neredeydin sen? Günlerdir seni arıyorduk. Senin için çok endişelendik."

Stephen yüzünü baldızının boynuna gömdü. "Şimdi iyi misin? Ateş...?"

Gavin'in homurtusu onun sözünü kesti. "Bütün işlerime burnunu sokacak kadar iyi durumda."

"İlişkiler mi?" Stephen güldü. "Hala dersini almadın mı?"

Judith kendini Stephen'dan ayırırken, "İkiniz de susun," dedi.

Gavin kardeşini kucakladı. "Nerelerdeydin? Öldürüldüğünüzü ve ardından ikinci kez öldürüldüğünüzü duyduk. Bu..." Sözünü bitiremedi ya da Stephen'a onu ararken çektikleri ıstırabı anlatamadı.

Stephen gülerek, "Gördüğün gibi şimdi iyiyim," dedi ve kardeşinden bir adım geri çekildi.

Judith, kayınbiraderinin kahverengi, kaslı bacaklarını açık yüreklilikle değerlendirerek, "Daha da yakışıklı olduğunu görebiliyorum," dedi.

Gavin kolunu sahiplenici bir tavırla Judith'e doladı. "Kardeşimle flört etmeyi bırak, ben de sana o şeylerden giymeyeceğimi söyleyeyim."

Judith sessizce güldü ve kendini kocasına yasladı.

Bronwyn uzun bir sandalyenin gölgesinde durmuş, aileyi izleyen bir yabancıydı. Demek nazik Judith buydu! Bronwyn'den daha kısaydı, küçücük bir şeydi, bir mücevher kadar güzeldi. Yine de uzun boylu kocasına karşı korkusuzca duruyordu. Günlerini dikiş dikerek geçiren bir kadın değildi bu!

Bronwyn'in onları izlediğini ilk fark eden Judith oldu. İlk izlenimi Stephen'ın bir zamanlar tehdit ettiği şeyi yaptığı yönündeydi: karısını bir kuleye kapatmış ve onu mutlu edecek güzel bir halk kadını bulmuştu. Ama Bronwyn'i izledikçe hiçbir avamın kendini Bronwyn gibi taşıyamayacağını fark etti. Bu sadece şaşırtıcı derecede güzel olmanın verdiği bir gurur değil, onu bu şekilde durmaya iten içsel bir gururdu. Bu, değerli olduğunu bilen bir kadındı.

Judith kocasından uzaklaştı ve Bronwyn'e doğru yürüdü. "Leydi Bronwyn?" diye sordu sessizce, elini uzatarak.

Bronwyn'in gözleri Judith'inkilerle buluştu ve aralarında bir anlayış oluştu. Birbirlerini eşit olarak kabul ediyorlardı.

"Nereden bildin?" Stephen güldü. "James onun benim... yani kesinlikle karım olmadığını sanıyordu."

"James aptalın teki," dedi Judith kesin bir ifadeyle. Bronwyn'den uzaklaştı, uzun boylu kadının kıyafetlerini inceledi. "Bu etek sana daha fazla özgürlük verirdi, değil mi? Ve bu elbise kadar ağır da olmazdı, değil mi?"

Bronwyn sıcak bir şekilde gülümsedi. "Harika bir şekilde hafif ama seninki de çok güzel."

Judith, "Güneş odama gel de konuşalım," dedi.

Erkekler ağzı açık bir şaşkınlıkla giden eşlerine baktılar. Gavin, "Judith'in hiç kimseyi bu kadar sevdiğini görmemiştim," dedi. "Ve nasıl Karınız olduğunu biliyor muydu? Giyinişinden anladığım kadarıyla James ile aynı fikirdeydi."

"Ve Bronwyn!" dedi Stephen. "İngiliz kıyafetlerinden nefret ediyor. İngilizlerin kadınlarını giydirme biçimleri hakkında ne kadar çok vaaz dinlediğimi tahmin bile edemezsin."

Gavin gülümsemeye başladı. "Siyah saçlar ve mavi gözler! Onu gerçekten gördüm mü yoksa hayal mi gördüm? Onun çirkin ve şişman olduğunu söylediğini sanıyordum. Gerçekten bir klanın lordu olamaz, değil mi?"

Stephen kıkırdadı. "Oturalım, sence bir şeyler yiyebilir miyim?" Gözleri parladı. "Yoksa hizmetçiler artık sadece Judith'e mi itaat ediyor?"

Gavin yemek siparişi vermek ve Raine ile Miles'ı bulmaları için adam göndermek üzere odadan çıkarken, "Eğer güvende olduğuna bu kadar sevinmeseydim, bu sözünün karşılığını sana öderdim," dedi.

"Judith nasıl, gerçekten?" Stephen yemek getirildiğinde sordu. "Mektuplarında düşüktü sonra tamamen iyileştiğini söylediğini biliyorum, ama

Gavin Stephen'ın tabağından haşlanmış bir yumurta aldı. "Onu gördün," dedi ağır bir sesle. "Kendi halkım üzerinde sahip olduğum her santimlik kontrol için savaşmak zorundayım."

Stephen sertçe başını kaldırdı. "Ve sen bunu seviyorsun," dedi yavaşça.

Gavin sırtıttı. "Hayatı kesinlikle ilginç kılıyor. Ne zaman başka erkeklerin o pembe-beyaz karılarından birini görsem, Judith'e sahip olduğum için şükrediyorum. Haftada bir kez güzel, heyecanlı bir kavga edemeseydim sanırım çıldırırdım. Benden bahsettiğimiz yeter! Senin Bronwyn biri? Her zaman birkaç dakika önceki gibi tatlı ve uysal mıdır?"

Stephen gülse mi ağlasa mı bilemedi. "Uysal mı? Bronwyn! Bu kelimenin ne anlama geldiğinden haberi yok. Muhtemelen bıçak mı yoksa o cehennem köpeği mi kullanacağına karar vermek için bir kenarda duruyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

"O bir İskoç, dostum! İskoçlar İngilizlerden ekinlerini yaktıkları, kadınlarına tecavüz ettikleri için nefret ederler, çünkü İngilizler kendilerini dürüst, cömert İskoçlardan daha iyi sanan lanet olası, çekilmez, kibirli bir sürü piçtir ve-"

"Bekle bir dakika!" Gavin güldü. "Son duyduğumda bir İngilizdin."

Stephen kendini sakinleşmeye zorlayarak yemeğine döndü. "Sanırım bir an için unuttum."

Gavin sandalyesinde arkasına yaslandı ve kardeşini inceledi. "Saçlarının uzunluğuna bakılırsa, birkaç ay önce unuttuğunu söyleyebilirim."

"Yerinizde olsam İskoçların elbisesini denemeden eleştirmezdim," diye tersledi Stephen.

Gavin elini kardeşinin koluna koydu. "Neyin var? Seni endişelendiren ne?"

Stephen ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. "Bazen artık kim olduğumu bilmiyorum. İskoçya'ya gittiğimde bir Montgomery olduğumu biliyordum ve oradaki görevim konusunda kendimi oldukça asil hissediyordum. Cahil İskoçlara daha medeni yöntemlerimizi öğretecektim."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Onlar cahil değil, Gavin. Hem de hiç değil. Tanrım, ama onlardan neler öğrenebiliriz! Biz sadakatin anlamını bile bilmiyoruz. Bronwyn'in klanı onun için ölebilir ve eğer hayatını onlar için tehlikeye atmazsa ve atmadıysa lanet olsun. Kadınları karar alma konseylerinde yer alıyor ve kadınların çok iyi kararlar aldıklarını duydum."

"Judith gibi," dedi Gavin sessizce.

"Evet!" Stephen yüksek sesle söyledi. "Ama her santim için seninle savaşmak zorunda." Gavin kararlı bir şekilde, "Elbette," diye cevap verdi. "Kadınlar-"

Stephen'ın kahkahası onu durdurdu. "Bir süre sonra 'kadınlar yapmalı' diye düşünmeyi bıraktım."

Gavin konuyu değiştirmek isteyerek, "Bana İskoçya'dan biraz daha bahset," dedi.

Stephen tekrar oturdu, yemeğe döndü. Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Burası çok güzel bir yer."

"Yağmurdan başka bir şey yapmadığını duydum."

Stephen elini salladı. "Bir İskoç için biraz yağmurun ne önemi var?"

Gavin düşünceliydi, kardeşini izliyor, onun sözlerinin ötesini duyuyordu. "Christopher Audley bir süre önce geldi. Seni düğünden önce mi buldu?"

Stephen yemeğini . "Chris İskoçya'da öldürüldü." "Nasıl öldürüldü?"

Stephen, Chris'in Gavin gibi bir şövalye için onursuz bir savaşta öldürüldüğünü nasıl açıklayacağını merak ediyordu. "Bir sığır baskını. Bronwyn'in adamlarından bazıları onu korumaya çalışırken öldürüldü."

"Chris'i korumak mı? Ama o mükemmel bir savaşçıydı. Zırhı-"

"Zırhına lanet olsun!" Stephen tersledi. "Adam kaçamazdı. Douglas'ın dediği gibi, çelik bir tabutun içine hapsedilmişti."

"Anlamıyorum. Nasıl?"

Stephen kapının patlayarak açılmasıyla cevap vermekten kurtuldu.

Raine ve Miles patlayarak odaya girdiler. Raine, ayak sesleri pencereleri sarsarak zeminde sıçradı. Kendisinden büyük ama hafif olan kardeşini kucaklayarak kaldırdı. "Stephen! Öldüğünü duyduk."

Miles sakince, "Eğer onu serbest bırakmazsanız olacak," dedi.

Raine uyguladığı baskıyı biraz olsun azalttı. "Hâlâ sıksa bir şeysin," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Stephen kardeşine sırtıttı, sonra kollarını Raine'inkilere doğru uzatmaya başladı. Raine'in kollarının hareket ettiğini hissettiğinde daha geniş bir şekilde sırtıttı. Stephen daha sert itti ve Raine daha fazla baskı uyguladı. Raine kaybettiler.

Stephen saf bir zevkle kardeşine gülümsedi. Raine'in devasa gücünü silaha başvurmadan alt edebilecek pek fazla erkek yoktu. Tam'e sessizce teşekkür etti.

Raine geri çekildi ve kardeşine gururla sırtıttı. "İskoçya seninle aynı fikirde gibi görünüyor."

"Ya eğitimini ihmal ettin," dedi Stephen kendini beğenmiş bir tavırla.

Raine'in gamzeleri derinleşti. "Belki de bunu test etmek istersiniz."

"İşte!" Miles kardeşlerinin arasına girerek şöyle dedi. "Eve hoş geldin demeden önce Raine'in seni öldürmesine izin verme." Stephen'ı kucakladı.

"Büyümüşsün Miles," dedi Stephen, "ve kilo almışsın."

Gavin homurdandı. "Kadınlar. Aşçının iki yardımcısı hangisinin diğlerinden daha iyi yemek yapabileceğini görmeye çalışıyor."

"Anlıyorum," diye güldü Stephen. "Peki ödöl küçük kardeşimiz mi?"

Raine güldü. "Diğerkadınların onunla işi bittikten sonra ondan geriye ne kaldıysa."

Miles tüm kardeşlerini görmezden gelirdi. Kardeşleri gibi nadiren geniş geniş gülümserdi. Ciddi bir adamdı ve hissettiğı duygular delici gri gözlerinden okunuyordu. Şimdi odaya bakıyordu. "James karının seninle birlikte döndüğünü söyledi."

"Miles'a bırak," diye güldü Gavin. "En azından artık Judith'i arada bir kendime ayırabilirim. Ne zaman başımı kaldırsam, değersiz kardeşlerimden biriyle birlikte oluyor."

Raine yarı ciddi, "Gavin onu bir köle gibi çalıştırıyor," dedi.

Stephen gülümsedi. Yeniden evde olmak, Gavin ve Raine'i tartışırken görmek, Miles'a takıldıklarını duymak güzeldi. Kardeşleri son birkaç ayda çok az değişmişti. Raine daha güçlü ve sağlıklı görünüyordu, dünyaya olan sevgisini açıkça taşıyordu. Miles hâlâ bir kenarda, grubun bir parçası ama ayrı duruyordu. Ve Gavin hepsini bir araya getirmişti. Gavin sağlam olan, dünyayı seven kişiydi. Gavin'in olduğu yer Montgomery'lerin eviydi.

Stephen, "Bronwyn'le tanışmana hazır olduğumdan emin değilim," diye söze başladı.

"Utangaç, değil mi?" Raine endişeyle sordu. "Umarım onu bütün İngiltere'ye beraberinizde sürüklememişsinizdir. Bagaj vagonlarınızı neden görmedik? Adamlarınız nerede?"

Stephen derin bir nefes aldı ve güldü. Gerçeğı söylese ona asla inanmazlardı. "Hayır, Bronwyn'e tam olarak utangaç diyemem," diye kıkırdadı.

Bölüm On Dört

Bronwyn boğazına kadar sıcak, sabunlu su dolu bir küvetin içinde oturuyordu. Büyük şöminede yanan ateş odayı sıcak ve hoş kokulu bir hale getiriyordu. Küvette rahatladı ve etrafına bakındı. Yatak odası, kirişli tavanından İspanyol çinisi döşemesine kadar çok güzeldi. Duvarlar beyaz boyalı ahşaptı ve derzlerinde minik gül goncaları dalgalanıyordu. Devasa kanopili yatak koyu gül rengi kadifeyle kaplanmıştı. Odadaki sandalyeler, banklar ve dolapların hepsi uzun, sivri kemerlerle güzelce oyulmuştu.

Bronwyn gülümsedi ve küvette arkasına yaslandı. Böyle bir lüks içinde olmak hoştu, aynı zamanda paranın başka bir şey için harcanabileceğini düşünse bile. O ve Stephen, Montgomery malikânesine doğru yol alırken büyük bir yoksulluk görmüşlerdi. Kendisi için olsa parayı kendi halkı için kullanırdı ama İngilizlerin farklı olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapadı ve son birkaç dakikayı düşündü. Beklediği Judith'i ve karşılaştığı Judith'i düşündükçe gülümsedi. Yumuşak, tatlı bir kadın bekliyordu ama Judith'te yumuşak olan hiçbir şey yoktu. Onun emirlerini yerine getirmek için can atmayan tek bir hizmetkâr bile yoktu. Bronwyn ne olduğunun tam olarak farkına varamadan kendini soyunmuş ve küvetin içinde bulmuştu. Bunu bilmiyordu ama sıcak su tam da ihtiyacı olan şeydi.

Kapı usulca açıldı ve Judith içeri girdi. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Hem de çok. Bu kadar şımartılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Judith yüzünü buruşturdu ve Bronwyn için büyük, sıcak bir havlu uzattı. "Korkarım Montgomery erkekleri kadınlarını şımartmayı pek sevmezler. Gavin en kötü fırtınalarda bile onunla birlikte at sürmemi istemekten çekinmiyor."

Bronwyn havluyu vücuduna sardı ve Judith'e dikkatle baktı. "Peki ya evde kalmanı isterse ne yapardın?" diye sordu sessizce.

Judith içtenlikle güldü. "Ben olsam evde oturmazdım. Gavin, bir kâhyanın ambarlardan tahıl çalması gibi önemsiz olduğunu düşündüğü ayrıntıları çok sık gözden geçiriyor."

Bronwyn ateşin önüne oturdu ve içini çekti. "Keşke hesap defterlerime bakabilseydiniz. Korkarım onları çok sık ihmal ediyorum."

Judith eline fildişi bir tarak aldı ve baldızının yeni yıkanmış saçlarını çözmeye başladı. "Ama depodaki fasulyelerden daha fazla düşünmen gereken şeyler var. Söyle bana, bir klanın lordu olmak, tüm o yakışıklı genç erkeklerin her isteğine itaat etmesi nasıl bir şey?"

Bronwyn hem Judith'in hüzünlü ses tonuna hem de bu fikrin saçmalığına kahkahalarla patladı. Ayağa kalktı, Judith'in bornozunu giydi ve saçındaki düğümleri çözmeye başladı. "Bu büyük bir sorumluluk," dedi ciddiyetle. "Ve adamlarımın bana itaat etmesine gelince..." İçini çekti ve taraktan biraz saç çekti.

"İskoçya'da İngiltere'deki gibi değiliz. Burada kadınlara sanki farklıymışlar gibi davranılıyor."

"Sanki hiç aklımız yokmuş gibi!" Judith dedi ki.

"Evet, bu doğru ama erkekler kadınların zeki olduğuna inandıklarında onlardan daha fazlasını beklerler."

Judith, "Anlamıyorum," diye cevap verdi.

"Adamlarım bana körü körüne itaat etmezler. Her adımda beni sorgularlar. İskoçya'da her erkek diğer erkeklerle eşit olduğuna inanır. Stephen adamlarına atlarını eyerlemelerini ve bir saat içinde yola çıkmaya hazır olmalarını söyler. Adamları onu sorgulamıyor bile."

"Anlamaya başlıyorum," dedi Judith. "Adamlarınız nereye ve neden gittiklerini bilmek isterler mi? Eğer öyleyse, bu oldukça..."

Bronwyn onun yerine, "Bazen sinir bozucu oluyor," diye bitirdi. "Bir adam var, yaşlı bir adam, Tam, her hareketimi izliyor ve verdiğim her karar hakkında yorum yapıyor. Bir de Tam'ın oğulları var, onlar da her fırsatta benimle çelişiyorlar. Gerçekte, sadece küçük kararları ben veririm. Tüm büyük kararlar ortaklaşa alınıyor."

"Peki ya siz bir şey istiyorsanız ve onlar buna karşı çıkıyorsa? Ne yaparsınız?"

Bronwyn yavaşça gülümsedi. "Erkeklerin etrafından dolaşmanın yolları vardır, kartal gibi süzülenlerin bile."

Gülme sırası Judith'teydi. "Mandıra gibi! Gavin'in çizdiği o korkunç binayı yapmasına izin veremezdim. O dönmeden temelleri kazdırmak için adamları bütün gece çalıştırdım. Temelleri söktürmeyecek kadar tutumlu ve haklı olduğumu kabul etmeyecek kadar gururlu olduğumu biliyordum."

Bronwyn yengesinin yanındaki banka oturdu. "Bir de seninle tanışmaktan korktuğumu düşün. Stephen dedi ki... şey, seni tarif etme şekli bana senin güzel ama cansız bir aptaldan başka bir şey olmadığını düşündürdü."

"Stephen!" Judith güldü, sonra Bronwyn'in elini tuttu. "Düğününüze geç kalmasına neden olan bendim. Kendini açıklamak için sana bir mesaj bile göndermediğini öğrendiğimde dehşete düştüm." Bir an tereddüt etti. "Bunun bazı sorunlara yol açtığını duydum."

"Stephen Montgomery kendi sorunlarına kendisi neden oldu," dedi Bronwyn kesin bir ifadeyle. "En kibirli, çekilmez, çileden çıkarıcı olabildiği zamanlar vardır.

."

"Yaşayan büyüleyici bir adam," dedi Judith ağır bir sesle. "Bana anlatma. Biriyle evli olduğum için çok iyi biliyorum. Ama Gavin'i dünyadaki bütün güzel kokulu, şövalye ruhlu erkeklere değişmem. Sen de Stephen için aynı şeyleri hissediyor olmalısın."

Bronwyn cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama ne söylemek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Rab aniden ayağa kalktı, kuyruğunu sallayarak heyecanla oda kapısına doğru havladı.

Stephen içeri girdi ve Rab'in kulaklarını kaşırken diz çöktü. "İkiniz bir şeylerden mutlu görünüyorsunuz," dedi.

Bronwyn, "Bir anlık huzur ve sessizlik ne büyük bir keyifti," diye karşılık verdi.

Stephen Judith'e gülümsedi. "Biz buradayken belki sen de onun dilini tatlandırabilirsin. Bu arada, aşağıda bir adam elbiseler hakkında bir şeyler geveliyor."

"Harika!" Judith bunu ilan etti ve neredeyse koşarak odadan çıktı.

"Bütün bunlar da neydi?" Stephen ayağa kalkıp karısına doğru yürürken sordu. Kızın göğsünden nemli bir bukleyi kaldırdı. "Taze bir kadın kadar baştan çıkarıcı görünüyorsun.

bahar sabahı."

Ondan uzaklaştı ve tekrar ateşe baktı.

"Bronwyn, Hugh'larda olanlar için hala kızgın değilsin, değil mi?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Kızgın mısın?" diye sordu soğukça. "Hayır, kızgın değilim. Sadece aptallık ettim, hepsi bu."

"Aptal mı?" diye sordu elini onun omzuna koyarak. Onun öfkesini ya da kendisine bıçak çekmesini bile, bu soğukluğu kadar önemsemiyordu. "Nasıl aptallık ettin?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Aramızda bir şeyler olabileceğine inanmaya başlamıştım."

"Aşk mı?" diye sordu, gözleri parlıyordu, dudaklarında bir gülümseme belirtmeye başlamıştı. "Beni sevdiğini itiraf etmek yanlış değil."

Ona karşı dudağını büktü ve elini itti. "Aşk!" dedi öfkeyle. "Ben bir erkekle bir kadın arasındaki aşktan daha önemli şeylerden bahsediyorum. Güven, sadakat ve bir insanın diğerine duyması gereken inançtan bahsediyorum."

Adam kaşlarını çatı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Çoğu kadının istediği şeyin aşk olduğunu sanırdım."

Öfkeyle içini çekti ve konuşurken sesi kısıldı. "Benim 'çoğu kadın' olmadığımı ne zaman öğreneceksin? Ben Bronwyn, MacArran'ım ve eşsizim. Belki çoğu kadın aşkın hayatlarının en önemli amacı olduğunu düşünür ama benim aşkım var. Erkeklerim beni seviyor, Tam beni seviyor. Klanımdaki kadınlarla ve hatta şimdi bir MacGregor olan Kirsty ile dostluklarım var."

"Peki ben bunun neresindeyim?" Stephen çenesini tutarak sordu.

"Birbirimizi sevdiğimize eminim, kendi yöntemlerimizle. Davey'nin oku seni yaraladığında ben seninle ilgilendim ve sen de sık sık benimle ilgilendiğini gösteriyorsun."

"Küçük iyilikler için teşekkür ederim," dedi suratsızca. "Ben de seni sevdiğimi duymaktan memnun olacağını düşünmüştüm."

Ona sertçe baktı ve sözleri karşısında kalbinin yerinden fırladığını hissetti ama bunu ona söylemedi. "Aşktan daha fazlasını istiyorum. Pürüzsüz tenimin ve dar belimin ötesine geçecek bir şey istiyorum." Bir an için durakladı. "I

saygı istiyorum. Onur ve güven istiyorum. Yalancılıkla suçlanmak istemiyorum, kıskançlığınızı da istemiyorum. MacArran olarak erkeklerin dünyasında yaşamak zorundayım ve gözünün önünde olmadığım zamanlarda beni her türlü onursuz şeyle suçlayan bir koca istemiyorum."

Stephen'ın çenesindeki bir kas çalıştı. "Yani! Öylece durup erkeklerin sana dokunmasını izleyecek ve hiçbir şey söylemeyecek miyim?"

"Birden fazla adam olduğuna inanmıyorum. Eylemlerimin arkasında bir amaç olduğunu ."

"Mantıklı! Lanet olsun sana, Bronwyn! Başka biri sana dokunurken nasıl düşünebilirim?"

Rab'in havlaması onun cevap vermesini engelledi.

Kapı bir aralık açıldı. "Güvenli mi?" Judith Rab'i izleyerek sordu. Judith içeri girerken Bronwyn, "Gel, Rab," diye emretti. "Zarar vermeyecek Bana silahla saldırmazsan seni öldürürüm."

Judith gülerek, "Bunu unutmayacağım," dedi ve kollarını uzattı. Kollarının arasında koyu, zengin koyu kahverengi kadifeden, her tarafı ağır altın ipliklerle işlenmiş bir elbise vardı. "Senin için," dedi. "Bakalım uyacak mı?"

"Nasıl...?" Bronwyn tatlı elbiseyi ona doğru tutarken başladı. Judith gizlice gülümsedi. "Bronwyn için çalışan korkunç küçük bir adam var. Gavin; Gavin onu zaman mahzene kilitliyordu. patavatsızlıklar. Adamın yeteneklerini kullanmaya karar verdim. Ona bir torba gümüş verdim, ne kadar uzun boylu olduğunu söyledim ve bana bir leydiye yakışır bir elbise getirmesini söyledim."

Bronwyn ellerini kadifenin üzerinde gezdirerek, "Çok güzel," diye fısıldadı. "Bana çok nazik davrandınız, kendimi çok iyi hissetmemi sağladınız."

Judith onlara sırtı dönük olan Stephen'a bakıyordu. Elini onun omzuna koydu. "Stephen, iyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Ona gülümsemeye çalıştı ve dalgınca elini öptü. "Belki de öyleyimdir." Bronwyn'e döndü. "Kardeşlerim sizinle tanışmak istiyor," dedi resmiyetle. "Bizi ziyaret ederseniz onur duyarım." Arkasını döndü ve odadan çıktı. Judith yeni evliler arasında neler olduğunu sormadı. Sadece ziyaretlerinin mümkün olduğunca çekişmesiz geçmesini istiyordu. "Gelin, giyinmenize yardım edeyim."

Yarın senin için sipariş ettiğim yeni kıyafetleri deneyebilirsin."

"Yeni...? Bunu yapmamalıydın."

"Ama ben yaptım, yüzden en azından tadını çıkarabilirsin. Bakalım bu uyacak mı?"

Saatler sonra Bronwyn Judith'i tatmin edecek şekilde giyinmiş ve süslenmişti. Judith, bir daha asla ziyaret etmek istemediği sarayda bulunduğu süre boyunca pek çok numara öğrendiğini söyledi. Bronwyn'in saçlarını İskoç usulü serbest bırakması o kadar hoşuna gitmişti ki, kendi başlığını atıp kumral saçlarının sırtından aşağı dökülmesine izin vermişti. Judith, kolları ve etekleri koyu kahverengi vizonla süslenmiş menekşe rengi satenden bir elbise giymişti. Belinde mor ametistlerle süslü altın bir kemer vardı.

Bronwyn kadifeyi kalçalarının üzerinde düzeltti. Elbise ağır ve hapsediciydi ama bugün hoşuna gitmişti. Düşük, kare yakası dolgun göğüslerini avantajlı bir şekilde gösteriyordu. Kabarık kollar, doku inceliğindeki altın kumaşı çekecek şekilde kesilmişti. Omuzlarını dikleştirdi ve kayınbiraderleriyle buluşmak üzere merdivenlerden indi.

Dört adam kışlık salondaki taş şöminenin önünde yan yana durdular ve hem Bronwyn hem de Judith bir an durup onlara gururla baktılar.

Stephen uzun saçlarını kesmiş ve İskoç kıyafetlerini atmıştı ve Bronwyn onun eskiden olduğu İskoçyalı için ani bir kayıp acısı hissetti. Koyu mavi kadife bir ceket giymiş, yakası zengin samurlarla süslenmişti. Ağır, kaslı bacakları lacivert yün çoraplarla kaplıydı.

Gavin gri giyinmişti, paltosu gri sincap kürküyle astarlanmıştı. Raine siyah kadife giymişti, yakası karmaşık bir İspanyol deseninde işlenmiş gümüş iplikle işlenmişti, Miles'in paltosu zümrüt yeşili kadifeydi, kolları kesilmiş ve altındaki gümüş dokuyu ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı. Gömleğinin kollarına inciler dikilmişti.

Miles dönüp kadınları gören ilk kişi oldu. Gümüş şarap kadehini şöminenin üzerine koydu ve ilerledi. Bronwyn'in önünde durdu, gözleri neredeyse siyaha kadar kararmıştı -sıcak, siyah bir ateş. Elini yere bıraktı.

önünde diz çöktü. "Onur ," diye fısıldadı büyük bir saygıyla, başı öne eğik.

Bronwyn şaşkınlık içinde diğerlerine baktı.

Judith baldızına gururla gülümsedi. "Miles'ı tanıştıırabilir miyim?" Bronwyn elini uzattı, Miles elini tuttu ve uzun uzun öptü. Stephen alaycı bir tavırla, "Demek istediğini anlattın Miles," dedi.

Gavin güldü ve Stephen'ın omzuna öyle sert bir tokat attı ki şarabı eline bulaştı. "Artık bebek kardeşimiz konusunda bana yardım edecek biri var," dedi Gavin. "Leydi Bronwyn, kendimi daha resmi bir şekilde tanıtabilir miyim? Ben Gavin Montgomery."

Bronwyn elini Miles'ın elinden çekti ve gözleri Miles'ı ancak isteksizce terk etti. Genç adamda olağanüstü ilgi çekici bir şeyler vardı. Elini Gavin'e verdi, sonra diğer kardeşine döndü. "Ve sen de Raine olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

"Herhangi biri iyi mi?" Raine onun elini tuttu ve gamzeleri oldukça derin olacak şekilde gülümseyerek sordu.

"Çok az," diye dürüstçe cevap verdi. "Adamlarımdan biri olan Tam, Stephen'ın İskoçya'daki eğitmeniydi. Haftalar boyunca Stephen, Tam'in oldukça ağır taleplerinden kaçmaya çalıştığında adının bir çığlık olarak kullanıldığını duydum."

Raine yüksek sesle güldü. "İşe yaramış olmalı, çünkü bu sabah beni kısa bir güreşte yendi." Stephen'a baktı. "Tabii daha uzun bir maç için meydan okumamı henüz kabul etmedi."

Bronwyn gözlerini açıp Raine'in geniş omuzlarının ve kalın göğsünün iriliğini inceledi. "Bana öyle geliyor ki bir erkeği dövmek için gerekli olan tek zaman ilk seferdir."

Raine onu omuzlarından yakaladı ve coşkuyla yanağından öptü. "Stephen, bu sende kalmalı," diye güldü.

Miles tekrar uzanmadan önce elini tutarken, "Deniyorum," dedi. "Akşam yemeği hazır, gidelim mi?" diye sordu, gözleri onunkileri ararken.

Sanki hiç kavga etmemişler gibi ona tatlı tatlı gülümsedi. "Evet, lütfen," dedi ağırbaşlı bir şekilde.

Yemekte otururlarken, yemek üstüne yemek getirilirken Bronwyn bu insanların daha önce tanıştığı İngilizlerden ne kadar farklı olduğunu fark etti. Bu gülen, mutlu aile, Sir Thomas Crichton'ın evinde tanıştığı adamlara hiç benzemiyordu. Judith onu hoş karşılamak için büyük masraf ve zahmete katlanmıştı. Stephen'ın kardeşleri onu kabul etmiş, bir klanın lordu olduğu için alaycı sözler sarf etmemişlerdi.

Birdenbire her şey kendi etrafında dönmeye başladı. MacGregor'lardan ve İngilizlerden nefret ederek büyümüşü. Şimdi bir MacGregor'un vaftiz annesiydi ve kendini bu sıcak, yakın İngiliz ailesini severken buldu. Yine de MacGregorlar yüzyıllardır MacArranları öldürüyordu. İngilizler onun babasını öldürmüştü. Nefret etmesi gereken insanları nasıl sevebilirdi?

"Leydi Bronwyn?" Gavin sordu. "Şarap sizin için çok mu sert?"

"Hayır," diye gülümsedi. "Her şey neredeyse mükemmel. Ve korkarım benim sorunum da bu."

Bir an için onu inceledi. "Bizim de senin ailen olduğumuzu bilmeni istiyorum. Herhangi birimize ihtiyacın olursa, her zaman burada olacağız."

"Teşekkür ," diye ciddiyetle cevap verdi. Adamın sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra Judith Bronwyn'e kale duvarlarının içindeki bölgeyi gezdirdi. Kalenin iki bölümü vardı; kale muhafızlarının yaşadığı ve çalıştığı dış bölüm ve ailenin yaşadığı daha korunaklı iç bölüm. Bronwyn inanılmaz derecede verimli ve iyi organize edilmiş kale kompleksi hakkında yüzlerce soru sordu ve dinledi. Uzun, kalın duvarların içindeki dönüşümce arazi neredeyse kendi kendine yetiyordu.

Demirci ile konuşurlarken ve Judith ona yeni bir dövme tekniği gösterirken Stephen onları durdurdu.

"Bronwyn," dedi Stephen, "seninle konuşabilir miyim?"

Adamın söyleyecek ciddi bir şeyi olduğunu biliyordu, bu yüzden onu dışarıda, yalnız kalabilecekleri bir yerde takip etti.

"Gavin ve ben Chris'in cesedini almak için Larenston'a dönüyoruz." "Tam şimdiye kadar onu gömmüştür."

Başını salladı. "Biliyorum ama bunu Chris'in ailesine borçlu olduğumuzu hissediyorum. Henüz öldüğünü bile bilmiyorlar. Kendi mezarına gömülmesi biraz yardımcı olacaktır.

kendi toprağı."

O da başıyla onayladı. "Chris İskoçya'yı sevmezdi," dedi ciddiyetle.

Parmak eklemlerini onun yanağında gezdirdi. "Evlendiğimizden beri ilk kez ayrı kalıyoruz. Düşünmek istiyorum-" Durdu ve elini bıraktı.

"Stephen-" diye başladı.

Birdenbire onu kollarının arasına aldı ve kendine yakın tuttu. "Keşke Kirsty ve Donald'la geçirdiğimiz zamanlara geri dönebilseydik. Orada mutlu görünüyordun."

Ona sarıldı. İçinde bulundukları tehlikeye rağmen, o da o zamanı mutlu olarak hatırlıyordu.

"Benim için çok şey ifade etmeye başladın," diye fısıldadı. "Bana *karşı* bu kadar... soğukken gitmekten nefret ediyorum."

Kadın güldüğünde, adam kaşlarını çatarak onu itti. "Seni eğlendiriyor muyum?" sordu öfkeyle.

"Şu anda üşümekten çok uzak olduğumu düşünüyordum. Söylesene, gitmeden önce ne kadar vaktin var?"

"Dakikalar," dedi adam öyle bir pişmanlık tonuyla ki, kadın yine güldü. "Peki dönmen ne kadar sürer?"

Parmaklarını onun çenesinin altına koydu. "En azından üç uzun, uzun gün. Gavin'i tanıyorsam, sıkı at bineriz." Gülümsedi. "Seninle benim yaptığımız gibi birkaç saatte bir durmayacağız."

Kollarını onun boynuna doladı. "Sen yokken beni unutmayacak mısın?" diye fısıldadı, dudakları onunkilere değerken.

"Bir fırtınayı unutabileceğim kadar kolay," dedi eşit bir şekilde, kadın uzaklaşmaya çalıştığında kıkırdadı. "Buraya gel, hizmetçi kız," diye emretti.

Adamın ağzı onunkini öyle bir ele geçirdi ki, kadın tüm onur ve saygı düşüncelerini unuttu. Sadece Highlands kırlarındaki boğuşmalarını hatırlıyordu. Adamın eli kızın başını adamın ağzına doğru eğdi ve kız dudaklarını adamın dudaklarının altında açarak adamın dilinin ucundaki tatlılığı içine çekti. Vücudunu onunkine yaklaştırdı ve kollarını sıktı.

"Stephen-" diye başladı.

İki parmağını kızın dudaklarına koydu. "Döndüğümde konuşacak çok şeyimiz olacak.

İstekli misiniz?"

Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Evet, çok istekliyim."

Onu bir kez daha, özlemle ve olacaklara dair vaatlerle öptü. Arkasını döndüğünde, bu bariz bir isteksizlikle oldu.

Bronwyn Stephen'ı ne kadar özlediğini gece fark etti. Çinili güzel yatak odasındaki büyük yatak soğuk ve dayanılmaz görünüyordu. Stephen'ın bir gece bile dinlenmeden İskoçya'ya geri döndüğünü düşündü. Onunla birlikte dönmekte ısrar etmediği için kendine lanet okudu.

Düşündükçe daha da huzursuz oluyordu. Yorganı bir kenara fırlattı ve soğuk zeminde hızla yürüyerek köşedeki sandığa gitti. Yayla kıyafetlerini çıkardı ve birkaç dakika içinde ekosesini omzuna bağladı. Aşağıdaki soğuk avluda yapacağı bir yürüyüşün uyumasına yardımcı olabileceğini düşündü.

Dışarı çıkar çıkmaz, atların nal sesleri tuğlalı avludaki binalarda yankılandı. "Stephen!" diye soludu ve ileri doğru koşmaya başladı. Geceleri sadece ailesinin içeri girmesine izin verildiğini biliyordu.

"Leydi Mary," dedi birisi sessizce. "Sizi tekrar görmek güzel. Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"İsteyebileceğim kadar iyi, James," dedi nazik, yumuşak bir ses.

"Leydi Judith'i getireyim mi?"

"Hayır, onu rahatsız etmeyin. Dinlenmeye ihtiyacı var. Ben kendi yolumu bulabilirim."

Bronwyn gölgelerin arasında durdu ve kale muhafızlarından birinin Leydi Mary'nin attan inmesine yardım edişini izledi. Stephen'ın kız kardeşini nasıl Meryem Ana'ya benzettiğini, onun barışçı olduğunu ve Montgomery malikânelerinin yakınındaki bir manastırda yaşadığını söylediğini hatırladı.

"Sizi daha erken bekliyorduk," dedi James. "Umarım bir sorun yoktur." "Çocuklardan biri hastaydı. Çocuğa bakmak için kaldım."

"Çok iyi kalplisiniz, Leydi Mary. O dilencilerin çocuklarını almamalısınız. Bazılarının babaları katil. Ve anneleri

eğer gerçek biliniyorsa."

Mary konuşmaya başladı, sonra durdu ve dönerek Bronwyn'e baktı. Gülümsedi. "İzlendiğime dair tuhaf bir hisse kapıldım." Bir adım öne çıktı. "Sen Stephen'ın Bronwyn'i olmalısın."

Avlu çok loştu, ışık olarak sadece ay ışığı ve bir fener vardı. Mary kısa boylu, tombul ve mükemmel oval bir yüze sahipti. Herkesin güvenebileceği bir yüzdü.

"Nereden biliyorsun?" Bronwyn gülümsedi. "Montgomery'lerden hiçbirini kandıramadım."

"İskoçların yürekliliğini duymuştum. Hiç gerek yokken bu rüzgara dayanmak büyük bir dayanıklılık gerektirir."

Bronwyn güldü. "İçeri, kışlık salona gelin, birkaç dakika içinde sizin için kükreyen sıcak bir ateş yakacağım."

"Kulağa cennet gibi geliyor," dedi Mary, ellerini sade koyu renk yün mantosunun altında tutarak.

Mary baldızını geniş, panelli odaya kadar takip etti, sonra Bronwyn ateşi kendisi yakıp doldururken sessizce bekledi. Bronwyn'in rütbesinde bir hanımefendinin mütevazı bir iş yapacak kadar kendini güvende hissetmesine sevinerek gülümsedi.

Bronwyn döndü. "Yorgun olmalısınız. Belki de odanızda ateş yakmayı tercih edersiniz."

Mary minderli bir sandalyeye oturdu ve ellerini ateşe doğru uzattı. "Yorgunum, uyumak için çok yorgunum. Burada biraz oturup ısınmak istiyorum."

Bronwyn demir ateş aletini tutucusuna geri koymadan önce bir an durakladı. Mary gerçekten de Madonna'ya benziyordu. Oval yüzünde yumuşak, etkileyici kahverengi gözlerin üzerinde yüksek, berrak bir alın vardı. Ağız küçük, yumuşak, narindi ve bir yanağında bir gamze vardı. Raine'in gamzeleri, diye düşündü Bronwyn.

"Yeniden evde olmak güzel," diye iç geçirdi Mary, sonra Bronwyn'e baktı. "Neden uyanıksın?" diye sertçe sordu. "Stephen...?"

Bronwyn güldü ve Mary'nin yanına bir sandalye çekti. "O ve Gavin İskoçya'ya... bir arkadaşlarının cesedini eve getirmek için döndüler."

"Christopher," dedi Mary ve sandalyede arkasına yaslanırken iç çekti.

"Onu tanıyor musun?" Bronwyn neredeyse korkuyla sordu.

"Evet. Stephen bana onun ölümünü yazdı."

Bronwyn çok sessizdi. "Chris'in ölümüne neden olan kişinin ben olduğumu söyledi mi?"

"Hayır! Ve bunu düşünmemelisin bile. Chris'in ölümüne kendi kibrinin neden olduğunu söyledi. Bütün İngilizlerin Highlands'e girdiklerinde intihar ettiklerini söyledi."

"İngilizler pek çok İskoçyalı öldürdü!" Bronwyn hiddetle konuştu, sonra dönüp hızla Mary'ye baktı. "Özür dilerim. Unutmuşum-"

"İngiliz olduğumuzu mu? Eminim bu bir iltifattır." Ateş ışığının yumuşak parıltısında Bronwyn'i inceledi. "Stephen bana güzelliğinizden bahsetti ama yarısını bile anlatmadı."

Bronwyn yüzünü buruşturdu. "Bir kadının görünüşüne çok fazla önem veriyor."

Mary güldü. "Judith'in sahip olduğu şeyi sen de keşfettin. Erkek kardeşlerim bütün kadınların benim gibi ruhsuz ve tutkusuz olduğunu düşünüyor."

Bronwyn ona baktı. "Ama kesinlikle-"

Mary elini kaldırdı. "Ama benimki kadar tutkulu erkek kardeşleri olan bir kadının kendi kardeşleri de olmalı, değil mi? Bunu mu demek istediniz?" Mary cevap beklemedi. "Hayır, korkarım hayattan kaçma eğilimindeyim. Judith gibi kadınlar -ve Stephen'ın mektuplarından doğru tahmin ediyorsam siz- hayata iki elleriyle sarılırlar."

Bronwyn ne diyeceğini bilemedi. Ne kadar tuhaf bir konuşma yaptıklarını düşündü. Sanki birbirlerini birkaç dakikadır değil de yıllardır tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı. Ama nedense odanın sessizliği ve ateşin ışığının onları karanlık köşelerden izole ediyor gibi görünmesi her şeyi oldukça sıradan gösteriyordu.

"Söyle bana, yalnız mısınız?" Mary sordu. "İskoç usullerini özlüyor musun? Peki ya aileniz ve arkadaşlarınız?"

Bronwyn konuşana kadar bir süre geçti. "Evet, arkadaşlarımı özlüyorum." Tam ve Douglas'ı ve tüm arkadaşlarını düşündü. "Evet, onları çok özlüyorum."

"Ve Şimdi Stephen da gitmiş gibi görünüyor. Belki yarın birlikte ata binebiliriz. İskoçya hakkında bir Şeyler duymak isterim."

Bronwyn gülümsedi ve sandalyede arkasına yaslandı. Günü bu kadınla geçirmeyi çok istiyordu. Onda sessiz ve huzurlu bir Şeyler vardı, Bronwyn'in Şu anda ihtiya ı olduğunu hissettiği bir Şey.

Bronwyn sonraki iki günü Leydi Mary ile geçirdi ve kadını sevmesi uzun sürmedi. Judith hesap defterleri ve hem kendi hem de Gavin'in büyük mülklerini idare etmenin getirdiği endiŐelerle meŐgulken, Mary ve Bronwyn insanlara duydukları ortak sevgiyi keŐfettiler. Bronwyn hiçbir zaman k Ğit üzerindeki rakamlarla ilgilenememiŐti ama insanlarla konuŐarak bir yerin refahı hakkında başka hiçbir yolla olmadığı kadar çok Şey söyleyebiliyordu. Mary ile birlikte d n mlerce araziyi dolaŐıp herkesle konuştular. Serfler ilk başta çekingen davrandılar ama kısa sürede Bronwyn'in açık s zl l Ğ ne karşılık verdiler. Bronwyn astlarıyla eŐitmiŐ gibi konuşmaya alışkındı ve Mary teker teker erkeklerin ve kadınların gururla omuzlarını dikleŐtirdiklerini gördü. Bronwyn hasta olanları yatağa gönderdi. Bazı ailelerin çocukları için ekstra erzak istedi ve memnuniyetle verildi.

Ama her zaman cömert davranmazdı. Serfleri insan olarak görüyordu ve bu yüzden onlara acıyarak bakmadı. Efendilerinden hırsızlık yapan bir a  adam buldu ve cezalandırılmalarını sağladı. Bazı sessiz,  alıŐkan, sadık aileler sorumluluk ve mevki sahibi yerlere yerleŐtirildi.

İlk günün akşamı Judith ve Bronwyn birlikte saatler geçirdiler, Judith Bronwyn'in söylediği her Şeyi hayranlıkla dinledi. Judith baldızının bilgeliğini hemen fark etti ve onun tüm tavsiyelerini dinledi.

Öte yandan Bronwyn organizasyon ve verimlilik hakkında çok Şey öğrendi ve tüm bu bilgileri Larenston'a geri götürmeyi planladı. Judith'in bina tasarımlarını, bahçe planlarını inceledi. Judith ilkbaharda Larenston'a bir araba dolusu yatak bitkisi göndereceğine söz verdi.

Judith de hayvan yetiŐtirme konusunda bir harikaydı. Bronwyn, Judith'in daha fazla et, süt ve y n  retene kadar koyunlarını ve sığırlarını yetiŐtirme ve melezleme Şeklinden büyülenmiŐti.

Bronwyn gece uykusuna yattığında, uyanık kalamayacak kadar yorgundu. Çizelgeler ve sayılar gözlerinin önünde yüzüyordu. Yüzlerce yüz ve isim rüyalarında süzülüyordu.

Sabah erkenden kalktı ve kale halkının çoğu önce ahırdıydı. İnsanların basit kıyafetlere coşkuyla karşılık verdiğini için yine Yaylalar elbisesini giydi.

Çilek rengi bir kısırağın sırtına hafif bir eyer salladı.

", " yanından gelen genç ve güçlü bir ses. "İzin "

Döndüğünde kısa boylu, yakışıklı, sarışın bir adam gördü; Miles'ın adamlarından biriydi ve bir gün önce Mary ile ona eşlik etmişti. "Teşekkür ederim, Richard."

Koyu yeşil gözleri ona bakarken ısındı. "Adımı bildiğinden haberim yoktu. Bu benim için bir onur.

Güldü. "Saçmalık! İskoçya'da bütün erkeklerimin adını bilirim ve onlar da bana kendi adıyla hitap ederler."

Kemerini bağlamak için eğildi. "Lord Stephen'ın İskoçya'da onunla birlikte olan bazı adamlarıyla konuşuyordum. Sık sık geceleri adamlarınızla yalnız seyahat ettiğinizi söylediler."

"Doğru," dedi yavaşça. "Ben MacArran'ım ve adamlarımın lideriyim."

Yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi. "İskoçyalılarınızı kışkırdığımı söyleyebilir miyim? İngiltere'de nadiren bir kadın tarafından yönetiliriz ve asla bu kadar güzel bir kadın tarafından yönetilmeyiz."

Kaşlarını çattı ve atının dizginlerine uzandı. "Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle ve hayvanı ahırdan çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı Richard'ın arkasından bir adam.

Richard arkasındaki adama dönmeden önce Bronwyn'in kullandığı kapıya baktı. "İlgini çekecek bir şey yok George," dedi şövalyeyi iterek geçerken.

George Richard'ın kolunu tuttu. "Seni onunla konuşurken gördüm ve ne dediğini bilmek istiyorum."

"Neden?" Richard tersledi. "Onu tamamen kendine alabilmek için mi? Senin ve Stephen'ın diğer adamlarının onun hakkında söylediklerini duydum."

"*Lord* Stephen sana!"

"Sen ikiyüzlüsün! Ona Bronwyn diyorsun ve onunla küçük kız kardeşinmiş gibi konuşuyorsun, ama bir başkası onunla konuştuğunda kılıç çekmek istiyorsun. Sana şunu söyleyeyim, ben kendi adıma ona İskoç fahişesinden başka bir şeymiş gibi davranmak istemiyorum. Hiçbir hanımefendi, bacaklarının arasında taşıdıklarının peşinde olmadıkça erkeklerle ve kölelerle onun gibi konuşmaz. Ve ben-"

George'un yumruğu, Richard başka bir şey söyleyemeden ağzına çarptı. "Bunun için seni öldüreceğim!" George, Richard'ın boğazına sarılırken bağırdı.

Richard ikinci darbeyi savuşturmayı başardı. Ellerini birbirine kenetledi ve George'un ensesine indirdi. George öne doğru yayılarak yüzüstü samanların arasına düştü.

"Burada neler oluyor?" Bronwyn kapı aralığından talepte bulundu.

George doğruldu ve boynunu ovuşturdu. Richard'ın burnu kanıyordu ve elinin tersiyle kanı sildi.

"Bir soru sordum," dedi Bronwyn sessizce, iki adamı izleyerek. "Kavganızın nedenini sormayacağım, çünkü bu kişisel bir mesele, ama ilk darbeyi kimin vurduğunu bilmek istiyorum."

Richard dikkatle George'a baktı.

George ayağa kalkarken, "Evet leydim," dedi.

"Sen mi, George? Ama-" Bronwyn kendini durdurdu. George'un sessiz ve kararlı doğasına sahip birinin ilk darbeyi vurması için iyi bir nedeni olmalıydı. Richard'dan hoşlanmıyordu ve ona güvenmiyordu. Dün genç serf kızlarına çok sık sarkıntılık etmişti. Ama George ve Richard'ı yalnız bırakamazdı ve George'u yanına alamazdı çünkü kavgayı başlatan oydu. Richard'ı yanında tutmak ve Stephen'ın adamını korumak daha iyiydi.

"Richard," dedi sessizce, "bugün Leydi Mary ve benimle gelebilirsin." George'a pişmanlık dolu bir bakış attı ve ahırdan ayrıldı.

Richard, George ona tekrar saldıramadan ahırdan çıkarken gülerek, "Kadın benim için ateşli," dedi.

On Beşinci Bölüm

" ^ "

Mary eyerin üzerine çıktı ve baldızına uykulu bir bakış attı. Bronwyn'in soğuk ya da yorgunluk kelimelerini bilip bilmediğini merak etti. Dün bütün gün, onları takip eden muhafızlar bile yorulana kadar at sürmüşlerdi. Sonra Bronwyn Judith'le oturmuş, gece yarısını geçene kadar hevesle konuşmuş ve sorular sormuştu.

Mary gerindi ve esnedi, sonra gülümsedi. Stephen'ın karısına ayak uydurmak için çok çalışması gerektiğini yazmasına şaşmamalı. Birden Stephen'ın Bronwyn'e ona ne kadar hayran olduğunu söyleyip söylemediğini merak etti. Stephen'ın mektupları yeni insanları, yeni hayatı ve özellikle de cesur karısı için övgülerle doluydu.

Mary Bronwyn'i yakalamak için atını ileri doğru itti. İskoç kadın çoktan bir serfin kulübesinin önünde durmuştu.

Sonunda dinlenmek için bir tepenin yamacında durduklarında sabahın geç saatleriydi. Adamlar otların üzerine uzanmış, derin derin nefes alıyor, aç bir şekilde ekmek, şarap ve peynir yiyorlardı.

Mary ve Bronwyn tepenin zirvesinde, Bronwyn'in kırları görebildiği bir yerde oturuyorlardı. Mary'nin onu takip etmek için tüm gücünü harcaması gerekmişti.

"O da neydi?" Bronwyn aniden sordu.

Mary bir an dinledi ama tek duyduğu rüzgârın yumuşak iç çekişi ve muhafızların sesleriydi.

"İşte yine orada!" Bronwyn omzunun üzerinden baktı ve Rab gelip onu dürttü. "Evet, oğlum," diye fısıldadı. Çabucak ayağa kalktı. "Biri yaralanmış," dedi Mary'ye, yanında Rab olduğu halde tepeye doğru koşmaya başlarken.

Muhafızlar başlarını kaldırıp baktılar ama doğanın bir çağrısının onları tepenin zirvesine çıkardığını düşünerek kadınları yalnız bıraktılar.

Mary gözlerini zorladı ama hiçbir şey göremedi. Altlarında, kenarları yarı donmuş bir gölet uzanıyordu, suyun içinde büyük ince buz tabakaları yüzüyordu.

Bronwyn, Rab aniden keskin bir havlama sesi çıkarana kadar gözlerini zorladı. "İşte!" Bronwyn koşmaya başlarken bağırdı.

Meryem hiçbir şey görmedi ama ağır eteklerini kaldırıp onu takip etti. Ancak göletin yarısına geldiğinde çocuğun başını ve omuzlarını gördü. Çocuk buz gibi suyun içinde sıkışıp kalmıştı.

Mary omurgası boyunca bir ürperti hissetti ve daha hızlı koşmaya başladı. Bronwyn'in yanından geçtiğini fark etmedi. Doğruca suyun içine koştu ve çocuğu yakaladı.

Küçük çocuk büyük, boş gözlerle ona baktı. Çocuğun donmasını engellemek için sadece dakikaları kalmıştı.

"Sıkışmış!" Mary Bronwyn'e seslendi. "Ayağı bir şeye takılmış gibi görünüyor. Bana bıçağını atabilir misin?"

Bronwyn'in zihni hızla çalıştı. Çocuğun buzlu suya biraz daha dayanabileceğini biliyordu, bu yüzden zaman çok önemliydi. Bıçağı Mary'ye fırlatır ve Mary onu yakalayamazsa, muhtemelen çocuğu kaybedeceklerdi. Mary'nin bıçağı aldığından emin olmanın tek bir yolu vardı.

"Rab!" dedi Bronwyn ve köpek onun sesindeki aciliyeti fark etti. "Adamlara git ve yardım çağır. Buraya birini getir. Yardıma ihtiyacımız var, Rab."

Köpek yaydan fırlayan bir ok gibi uzaklaştı. Ama tepenin hemen ardında bekleyen muhafızlara doğru gitmedi.

"Lanet olsun!" Bronwyn küfretti ama köpeği geri çağırmak için artık çok geçti.

Bıçağını yanından aldı ve soğuk suya daldı. Olabildiğince hızlı hareket etti, suyun altındaki büyüme onu engelledi. Mary soğuktan mosmor olmuştu ama yüzü griye dönen çocuğa tutunmuştu.

Bronwyn diz çöktü, su bir tuğla duvar gibi göğsüne çarpıyordu. Çocuğun bacaklarını yokladı, onu tutan çalılıkları hissetti. Dişleri

sert büyüme yi testereyle keserken gevezelik etmeye başlamıştı.

"Özgür!" diye fısıldadı bir an sonra. Mary'nin yüzünün maviliğini kaybetmeye başladığını ve daha tehlikeli bir griye dönüştüğünü gördü. Bronwyn diz çöktü ve çocuğu kaldırdı. "Takip edebilir misin?" diye omzunun üzerinden Mary'ye seslendi.

Mary'nin cevap verecek fazla gücü yoktu. Tüm enerjisini bacaklarını hareket ettirmeye ve Bronwyn'in hızla hareket eden formunu takip etmeye yoğunlaştırdı.

Bronwyn, çocuk kollarından alınmadan önce göletin kenarına ancak ulaşabilmişti. Raine'in ciddi yüzüne baktı.

"Nasıl...?" Bronwyn başladı.

"Miles ve ben sizinle buluşmaya giderken köpeğiniz yanımıza geldi. Rab bir şeytan gibi sıçırıyordu." Raine konuşurken sürekli hareket ediyordu. Çocuğu adamlarından birinin kucağına verdi, sonra da pelerinini Bronwyn'in soğuk ve ıslak omuzlarına sardı.

"Mary?" Bronwyn titremeye başlarken sordu.

Raine baldızını eyerine oturtup arkasından atına binerken, "Miles onu aldı," dedi.

Hızlıca Montgomery kalesine geri döndüler. Raine bir eliyle atını kontrol altında tutarken diğer eliyle Bronwyn'in omuzlarını ve kollarını ovuyordu. Bronwyn donduğunu fark etti ve kendini bir top haline getirip Raine'in katı sıcaklığına sokulmaya çalıştı.

Kapıdan içeri girdikten sonra Raine Bronwyn'i üst kattaki yatak odasına taşıdı. Bir sandığı açıp içinden altın yünden ağır bir cübbe çıkarırken Bronwyn'i zeminin ortasında durdurdu. "İşte, bunu giy," diye emretti ona sırtını dönüp ateşi yakmaya başlarken.

Bronwyn gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken parmakları titredi. Islak, nemli kumaş üzerine yapışmıştı. Gömleği teninden sıyrıp çıkardı, sonra Raine'in yatağın yanına attığı bornozu aldı. Yün ağır ve kalındı ama henüz sıcaklığını hissedemiyordu.

Raine ona döndü, renksiz yüzüne bir kez baktı ve onu kollarının arasına aldı. Şöminenin önündeki büyük sandalyeye oturdu ve kızı kucağına aldı. Stephen'a ait olan büyük bornozu kızın üzerine geçirdi ve ona sarıldı.

Bacaklarını göğsüne doğru çekerken ve başını Raine'in geniş göğsüne yaslariken yakından.

Titremesini durdurabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Mary?" diye fısıldadı bir süre sonra.

"Miles onunla ilgileniyor ve şu anda Judith onu sıcak su dolu bir küvetin içinde tutuyor."

"Peki ya çocuk?"

Raine ona baktı, gözleri koyu maviye dönmüştü. "Onun sadece bir serfin çocuğu olduğunu biliyor muydun?" diye sordu sessizce.

Ondan uzaklaştı. "Ne fark eder ki? Çocuğun yardıma ihtiyacı vardı."

Raine ona gülümsedi ve göğsüne doğru çekti. "Bunun senin için önemli olacağını düşünmemiştim. Mary için de fark etmeyeceğini biliyorum. Ama Gavin'le sorun yaşayacaksın. Dünyadaki tüm serfler için ailesinden birinin saçının telini bile riske atmaz."

"Stephen'la aylardır uğraşıyorum, sanırım Gavin'le de başa çıkabilirim." Büyük bir teslimiyetle iç geçirdi.

Raine'in düz karnında başlayan bir kahkaha attı. Bunu duymadan önce hissetti. "İyi dedin! Görüyorum ki ağabeylerimi anlıyorsun."

Onun göğsüne doğru gülümsedi. "Raine, neden hiç evlenmedin?"

"Kadınların evrensel sorusu," diye kıkırdadı. "Kimsenin bana sahip olamayacağını düşündün mü?"

Soru o kadar saçmaydı ki cevap bile vermedi. "Aslında sekiz ayda altı kadını geri çevirdim."

"Neden?" diye sordu. "Çok mu çirkinlerdi, çok mu zayıftılar, çok mu şişmandılar? Yoksa onlarla tanışmadın mı?"

"Onlarla tanıştım," dedi sessizce. "Ben gelinleriyle düğün günlerinde tanışmak isteyen kardeşlerim gibi değilim. Teklifi babaları yaptı ve ben de her kadınla üç gün geçirdim."

"Yine de hepsini geri çevirdiniz." "Evet, öyle yaptım."

İç çekti. "Bir kadından ne bekliyorsun ki? İçlerinden biri yeterince güzel olmalı."

"Güzel!" Raine homurdandı. "Üçü de güzeldi! Ama ben güzel bir kadından daha fazlasını istiyorum. Kafasında en son nakış deseninden başka bir düşünce olan bir kadın istiyorum." Gözleri neşeyle parlıyordu. "Buzlu bir gölete girecek ve bir serf çocuğunu kurtarmak için hayatını tehlikeye atacak bir kadın istiyorum."

"Ama elbette, herhangi bir kadın çocuğu görmüş olsaydı-"

Raine ondan uzaklaşıp ateşe baktı. "Sen ve Mary özelsiniz, Judith de öyle. Gavin deli bir adam tarafından esir alındığında Judith'in bir keresinde Gavin'in adamlarına liderlik ettiğini biliyor muydun? Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı." Ona gülümsedi. "Senin ya da Judith gibi birini bulana kadar bekleyeceğim."

Bronwyn bir an için bunu düşündü. "Hayır, istediğin şeyin biz olduğumuzu sanmıyorum. Gavin toprağa bağlı, Judith de öyle. Birbirlerine uyuyorlar. Ve İskoçya benim için. Stephen orada benimle yaşamakta özgür. Ama sen... Bir yerde çok uzun süre kalamadığını hissediyorum. Senin kadar özgür birine ihtiyacın var, bir yerlerde bir taş ve toprak parçasına bağlı olmayan birine."

Raine ağzı bir karış açık ona baktı, sonra ağzını kapatıp gülümsedi. "Bütün bunları nereden bildiğini sormayacağım. Eminim cevabınız bir cadı olduğunuz olacaktır. Şimdi, hakkımda bu kadar çok şey biliyor görüldüğünüze göre, size bazı kişisel sorular sormak istiyorum."

Durdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Stephen'la aranızda ne sorun var?" diye sordu sessizce. "Neden ona sürekli kırgınsın?"

Bronwyn konuşmakta ağır davrandı. Kardeşler arasındaki yakınlığı biliyordu ve Raine'in ağabeyine yönelik herhangi bir eleştiriyi nasıl karşılayacağından emin değildi. Ama nasıl yalan söyleyebilirdi ki?

Derin bir nefes aldı ve gerçeği söyledi. "Stephen benim onurum ya da gururum olmadığını düşünüyor. Bana inanmadan önce herkese inanıyor. İskoçya'da yaptığım her şeyin yanlış olduğunu düşünüyordu ve gerçekten de bazıları yanlıştı ama bana yaptığım her şey yanlışmış gibi davranmaya hakkı yoktu."

Raine anlayışla başını salladı. Gavin'in Judith'in güzel bir vücuttan daha fazlası olduğunu anlaması biraz zaman almıştı.

Ama o daha bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve yorgun, kirli bir Stephen hışımla odaya girdi.

"Miles Bronwyn'in buzlu bir göle atladığını söyledi!" diye gürledi. "Nerede o?" Bu sözleri söylerken bile onu Raine'in kucağında gördü. Odanın içinde iki uzun adım attı ve onu elinden kaptı.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Başın belaya girmeden seni bir saatten fazla yalnız bırakamam."

"Bırak beni!" dedi soğuk bir sesle. Günlerdir uzaktaydı, ilk kez ayrı kalmışlardı ve şimdi tek yaptığı ona küfretmektir.

Stephen onun bazı düşüncelerini hissetmiş olmalıydı. Onu önünde yere yatırdı. "Bronwyn," dedi sessizce, yanağına dokunarak.

Yün bornozun alt kısmını yerden topladı ve kapıya doğru yürüdü. Yalınayak ve ellerinin birkaç santim ötesinden sarkan bir bornoz giyerken ağırbaşlı görünmeyi başarabilen dünyadaki birkaç kadından biriydi.

Elini kapının mandalına koydu ve dönmeden, "Bir gün benim ne bir çocuk ne de bir aptal olduğumu öğreneceksin," dedi. Kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Stephen kapalı kapıya doğru bir adım attı ama Raine'in sesi onu durdurdu.

Raine teslimiyetle, "Oturun ve onu rahat bırakın," dedi.

Stephen bir süre daha kapıya doğru baktı, sonra dönüp Raine'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Elini yorgun bir şekilde kirli saçlarında gezdirdi. "Yaralanmamış mı? İyi olacak mı?"

Raine kendinden emin bir şekilde, "Elbette," diye cevap verdi. "Güçlü ve sağlıklı bir kız ve İskoçlar hakkında söylediklerine bakılırsa hayatının çoğunu açık havada geçirmiş."

Stephen gözlerini ateşe dikti. "Biliyorum," dedi ağır ağır.

"Seni ne yiyor?" Raine sordu. "Sen benim tanıdığım Stephen değilsin."

"Bronwyn," diye fısıldadı. "O benim ölümüm olacak. İskoçya'da bir gece adamlarını klanının düşmanına karşı bir baskına götürmeye karar verdi. Yoldan çekileceğimden emin olmak için beni uyuşturdu."

"Ne yaptı?" Raine, Bronwyn'in hareketinin tüm tehlikesini fark ederek patladı.

Stephen yüzünü buruşturdu. "Adamlarından biri onun ne yaptığını buldu ve beni uyandırmaya yardım etti. Onu bulduğumda bir uçurumun kenarındaydı ve belinden bir iple sallanıyordu."

"Yüce Tanrım!" Raine'in nefesi kesildi.

"Onu dövsem mi yoksa kendine karşı korumak için bir yere mi kilitlesem bilemedim."

"Peki sen hangisini yaptın?"

Stephen sandalyede arkasına yaslandı. Sesi tiksintiyle doluydu. "Her zaman yaptığım şeyi yaptım: Onunla seviştim."

Raine derin derin kıkırdadı. "Bana öyle geliyor ki senin sorunun bencil olması ve sadece kendini önemsemesi olurdu."

Stephen ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. "Kendini çok az önemsiyor. Bazen beni kendimden utandırıyor. Klanı söz konusu olduğunda, kendi güvenliğini düşünmeden en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Ve onun için endişeleniyorsun?" Raine sordu.

"Çok doğru! Neden bir eşin yapması gerektiği gibi evde kalıp bebek doğuramıyor ve onlara -ve bana- bakamıyor? Neden sığır baskınlarına liderlik etmek, bir adamın göğsüne baş harflerini kazımak, ekosesinin içinde yuvarlanmak ve mükemmel bir rahatlık içinde yerde uyumak zorunda? Neden o... olamıyor..."

"Sana hayran gözlerle bakan ve gömleğinin tüm yakalarını nakış gibi işleyen, küçük, mızımız bir hizmetçi mi?" Raine önerdi.

Stephen ağır ağır oturdu. "Bunu istemiyorum ama bir uzlaşma olmalı."

"Onu gerçekten değiştirmek istiyor musun?" Raine sordu. "Onu ilk başta sevmeni sağlayan şey neydi? Sakın bana güzelliği olduğunu söyleme. Birçok güzel kadınla yattın ama onlara aşık olmadın."

"Bu kadar açık mı?"

"Benim için ve muhtemelen Gavin ve Miles için öyle ama Bronwyn için öyle olduğunu sanmıyorum. Ona değer verdiğine hiç inanmıyor."

Stephen iç çekti. "Erkek ya da kadın, onun gibi biriyle hiç tanışmadım. O çok güçlü, çok asil, neredeyse bir erkek gibi. Klanının nasıl olduğunu görmelisin."

ona davranır. İskoçlar bizim gibi değil. Kölelerin çocukları ona koşup sarılıyor, o da tüm bebekleri öpüyor. Topraklarındaki herkesin adını biliyor ve hepsi ona ilk adıyla hitap ediyor. Klanı daha fazlasına sahip olabilsin diye yiyecek ve giyecekten yoksun kalır. Bir gece, evlendikten yaklaşık bir ay sonra, ekosesine ekmek ve peynir sardığını fark ettim. Beni görmezden geldi ama Tam'e doğru bakmaya devam etti. Tam onun babası gibi davranan bir adam. Tam'ın görmesini istemediği bir şey yaptığını fark ettim ve yemekten sonra onu yarımadanın dışına kadar takip ettim. Yemeği çiftlik sahibinin çocuklarından birine götürüyordu, evden kaçmış somurtkan küçük bir çocuktu."

"Peki ona ne söyledin?" Raine sordu.

Stephen hatırlayarak başını salladı. "Ben, büyük bilge olan, ona çocuğu evden kaçmaya teşvik etmek yerine ailesine geri göndermesi gerektiğini söyledim."

"Peki Bronwyn ne dedi?"

"Çocuğun kendisi için ebeveynleri kadar önemli olduğunu ve sırf erkek olduğu için ona ihanet etmeye hakkı olmadığını söyledi. Çocuğun birkaç gün içinde eve gideceğini ve cezasını gerektiği gibi kabulleneceğini söyledi."

Raine hayranlık dolu bir ıslık çaldı. "Ondan bir şeyler öğrenebilirmişsin gibi geliyor."

"Yapmadığımı mı sanıyorsun? O benim tüm hayatımı değiştirdi. İskoçya'ya gittiğimde bir İngilizdim, şimdi bir de bana bak. Bu İngiliz kıyafetlerine tahammül edemiyorum. Saçımı kısa kestirmiş Samson gibi hissediyorum. Kendimi İngiliz kırsalına bakarken buluyorum ve evime kıyasla kuru ve sıcak olduğunu düşünüyorum. Evim! Yemin ederim birkaç ay öncesine kadar hiç görmediğim bir yer için vatan hasreti çekiyorum."

"Söyle bana," dedi Raine, "Bronwyn'e nasıl hissettiğini söyledin mi? Onu sevdiğini ve sadece güvenliğinden endişe duyduğunu söyledin mi?"

"Denedim. Bir keresinde ona onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama o bunun önemli olmadığını, onur ve saygının onun için daha önemli olduğunu söyledi."

"Ama söylediklerinize bakılırsa, ona karşı böyle hisler besliyorsunuz."

Stephen sırtmaya başladı. "Bronwyn'e bir şey söylemek kolay değil. Buraya gelmeden önce... sanırım buna bir tartışma da diyebilirsiniz." Raine'e kısaca Hugh Lasco'nun numarasını anlattı.

"Hugh!" Raine homurdandı. "Yavaş tavırları olan bu adamdan hiç hoşlanmamıştım."

"Bronwyn onlara aldırıyor gibiydi," dedi Stephen tiksintiyle.

Raine güldü. "Sakin bana Gavin'in kıskançlığından etkilendiğini söyleme!"

Stephen kardeşine döndü. "Bir kadın tarafından takıntı haline getirilinceye kadar bekle! Bahse girerim o zaman bu kadar soğukkanlı olmayacaksın."

Raine elini kaldırdı. "Umarım aşkı bir neşe olarak görürüm, senin kapıldığın gibi bir hastalık olarak değil."

Stephen arkasını döndü ve gözlerini ateşe dikti. Bazen Bronwyn'e olan aşkı bir hastalık gibi görünüyordu. Kalbiyle birlikte ruhunu da aldığını hissediyordu.

Bronwyn kendi yatak odasından çıktığında Mary'ninkine gitti. Mary yataktaydı, Judith onun üzerinde geziniyor ve yatağın her tarafına sıcak tuğlalar yerleştiriyordu.

"Judith," dedi Mary sessizce. "Biraz soğuk su yüzünden ölecek değilim." Odanın diğer ucuna baktı ve Bronwyn'e gülümsedi. "Gel ve Judith'i kaçamağımızın öldürücü türden olmadığına ikna etmeme yardım et."

Bronwyn kadınlara gülümsedi ve Mary'yi inceledi. Solgun teni daha da solgundu ve yanaklarında parlak pembe lekeler vardı. "Önemli bir şey değildi," dedi Bronwyn. "Ama dinlenebilmen için ruhunu kontrol edebilmeni kıskanıyorum." Gözleri parıldadı. "Judith'in bana söz verdiği yeni elbise için o kadar heyecanlıyım ki dinlenemiyorum. Belki şimdi görebiliriz," dedi Judith'e imalı bir şekilde.

Judith hemen anladı ve iki kadın sessizce odadan çıktılar. "Sence iyi olacak mı?" Judith koridora çıkar çıkmaz sordu.

"Evet, dinlenmeye ihtiyacı var, bunu söyleyebilirim. Meryem'imizin tamamen bu dünyada olduğuna inanmıyorum. Bence Cennet onun bir parçasına sahip. Belki de bu yüzden bu kadar zayıf."

"Evet," diye onayladı Judith. "Şimdi, şu elbiseye gelemim-"

Bronwyn elini salladı. "Bu sadece Mary'ye dinlenmesi için bir şans vermek için bir bahaneydi."

Judith güldü. "Stephen'ın cübbesi ne kadar yakışsa da, ihtiyacın olan elbisenin yerini tutmaz. Şimdi benimle gel ve hiçbir mazeret istemiyorum."

Bir saat sonra Bronwyn yemyeşil, koyu yeşil kadifeden bir elbise giymişti. Rengi gün batımındaki bir ormanı andırıyordu. Elbisenin kol altı parlak yeşil ipektendi ve bol, sarkan kol üstü geniş bir kırmızı tilki bordryle çevrelenmişti. Ağır altın kordonlar omuzlara tutturulmuş ve derin, kare yakanın altından sarkıyordu.

"Çok güzel Judith," diye fısıldadı Bronwyn. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hepiniz çok cömert davrandınız."

Judith arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi gitmeli ve günün yapmalıyım.

Belki Stephen yeni elbiseyi görmek ister," diye öneride bulundu.

Bronwyn arkasını döndü. Stephen sadece boynun çok düşük olduğından ya da buna benzer başka bir suçlamadan şikâyet ederdi.

Judith gittikten sonra Bronwyn aşağıdaki soğuk avluya gitti. Omuzlarına tilki astarlı bir manto attı ve ahırlara doğıru yürüdü.

"Bronwyn," dedi tanidik olmayan bir ses, o karanlık yere girdiğinde.

Glgelere baktı ve Stephen'la dövüşen adamı gördü.

O sabah George. "Evet," dedi sertçe. "Ne oldu?"

Adamın gözleri loşlukta bile parlıyordu. "İngiliz elbisesi sana yakışıyor." Kadın daha konuşmadan adamın tavrı daha resmi bir hal aldı. "İskoçyalılarınızın çok iyi yay kullandığını duydum. Belki siz" -bu onu eğlendiriyor gibiydi- "bana yayı daha iyi öğretebilirsiniz."

Adamın sesindeki alttan gelen kahkahayı duymazdan geldi. Belki de kahkahası, isteğini reddetmesi ihtimaline karşı bir savunma amaçlıydı. Ama Bronwyn yay kullanmayı öğrenmek için uzun saatler harcamıştı ve erkekleri eğitmeye alışkındı. Bu İngiliz'in İskoçların yöntemlerini öğrenmek istemesi iyi bir şeydi. "Sana eğitim vermekten mutluluk duyarım," dedi ve adamın yanından geçip Stephen'ın sert göğsüne doğıru yürüdü. Adam hızla ahırdan ıktı.

"Adama ne ?" Stephen kesin bir dille sordu.

Kadın adamın elinden kurtuldu. "Bana fke dışında bir şey söylemiyor musun? Neden diğerkocalar gibi olamıyorsun ve karını

Dostça bir tavır mı? Seni günlerdir görmedim ve tek yaptığın bana küfretmek oldu."

Onu kollarının arasına aldı. "Bronwyn," diye fısıldadı. "Sen benim ölümüm olacaksın. Kışın ortasında buz gibi bir gölete atlamak zorunda mıydın?"

Onu kendinden uzaklaştırdı. "Bu tür sorulara cevap vermeyi reddediyorum."

Onu tekrar yakaladı, ağzını kendine doğru çekti, dişleri dudaklarına sertçe çarparak onu yaraladı. Sanki ondan bir öpücükten daha fazlasını istiyor gibiydi. "Seni özledim," diye fısıldadı. "Her dakika seni düşündüm."

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Onun karşısında eriycekmiş gibi hissediyordu. Ama bir sonraki sözleri büyüü bozdu.

"Ben içeri girdiğimde konuştuğunuz Miles'ın adamlarından biri miydi?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Yine mi kıskançlığın? Sesinde duyabiliyorum."

"Bronwyn, hayır. Beni dinle. Sadece seni uyarmak istiyorum. İngilizler senin İskoçyalıların gibi değil. Onlarla kendi adamlarınla konuştuğun gibi kardeşlerinmiş gibi konuşamazsın. İngiltere'de hanımlar kocalarının silah arkadaşlarıyla çok sık yatarlar."

Bronwyn'in gözleri büyüdü. "Beni adamlarınızla yatmakla mı suçluyorsunuz?" diye soluk soluğa kaldı.

"Hayır, elbette değil, ama-"

"Ama beni Hugh Lasco'ya bunu yapmakla suçladınız."

"Hugh Lasco bir beyefendidir!" Stephen tersledi.

Bronwyn neredeyse sıçrayarak ondan uzaklaşıyordu. "Demek öyle!" diye parladı. "En azından benim seçici bir fahişe olduğumu düşünüyorsun!" Döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Stephen onun kolunu tuttu. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. İngiltere'de işlerin İskoçya'dakinden farklı olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Oh! Yani şimdi bir ülke ile diğeri arasındaki farkı öğrenemeyecek kadar aptalım. Sen uyum sağlayabilirsin ama ben sağlayamam!"

Gözlerini ona dikti. "Neyin var senin? Hiç kendin gibi davranmıyorsun."

Ona sırtını döndü. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki? Seninle tanıştığımndan beri bana küfretmekten başka bir şey yapmadın. Yatak odası dışında yaptığım hiçbir şey seni memnun etmiyor. Adamlarıma liderlik edersem, bu seni kızdırıyor. Kardeşinin kölelerinden birini kurtarmaya çalışsam, bu seni kızdırıyor. Adamlarına nazik davrandığımda, beni onlarla yatmakla suçluyorsun. Söyle bana, seni memnun etmek için ne yapabilirim?"

Stephen soğuk gözlerle ona baktı. "Beni bu kadar tatsız bulduğunu bilmiyordum. Sizi kendi arkadaşlığınızla baş başa bırakayım." Sertçe arkasını döndü ve onu terk etti.

Bronwyn onun ardından bakakaldı, gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı. Onun nesi vardı ki? Stephen onu adamlarla yatmakla suçlamamıştı ve adamlarının ne düşüneceği konusunda onu uyarmakta sonuna kadar haklıydı. Neden onu eve istediği gibi karşılayamıyordu? Tek istediği ona sarılmak, onun tarafından sevmektir. Yine de nedense adam ona her yaklaştığında bir kavgaya başlatıyordu.

Birden sanki tüm vücudu ağrıyormuş gibi hissetti. Elini alnına götürdü. Kendini iyi hissetmemeye alışık değildi ve şimdi bu hissi günlerdir görmezden geldiğini fark etti. Elbette Judith'le geçirdiği geç geceler ve yarı donmuş bir gölette geçirdiği bu sabah ona hiç yardımcı olmamıştı. Hastalıklarla dolu İngiliz kırsalına lanet okudu ve ahırdan çıktı.

"Bronwyn," diye seslendi Judith. "Biraz taze ekmek ister misin?"

Bronwyn ahırın taş duvarına yaslandı. Tartışma midesini bulandırıyor. Yemek düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Elini midesine götürerek, "Hayır," diye fısıldadı.

"Bronwyn, ne oldu?" Judith sepeti yere bırakarak sordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" Elini baldızının alnına koydu. "Gel, otur." Onu duvar kenarındaki bir fıçıya doğru itti. "Derin nefes al, geçecektir."

"Ne olacak?" Bronwyn sertçe sordu. "Mide bulantısı."

"Ne?" Bronwyn'in nefesi kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Judith durakladı. "Eğer tahminimde yanılmıyorsam, bir bebeğiniz olacak." Bronwyn'in bakışları karşısında genişçe gülümsedi. "İlk gördüğünüzde oldukça şaşırtıcı

fark et." Kendi karnını okşadı. "Birbirimize yakın doğum yapacağız," dedi gururla.

"Sen! Senin de mi bebeğin olacak?"

Judith'in yüzünde uzaklara dalan bir gülümseme vardı. "Evet... İlk bebeğimi düşük yaparak kaybettim, o yüzden bu bebek için o kadar dikkatli davranıyorum ki kimseye söylemiyorum bile. Gavin dışında tabii."

"Elbette," dedi Bronwyn ve gözlerini kaçırdı, sonra tekrar geri döndü. "Bebeğiniz ne zaman doğacak?"

"Yedi ay içinde." Kıkırdadı.

"Neye gülüyorsun sen?" Bronwyn sordu. "Şu anda biraz mizaha ihtiyacım var."

"Sadece annemin yattığım yere gelebileceğini düşünüyordum." Durakladı, sonra açıklamaya başladı. "Aynı anda doğum yapacağı için gelemeyeceğini düşünmüştüm."

"Annen! Annenle baban hayatta olduğu için ne kadar şanslısın."

"Hayır," diye gülümsedi Judith. "Babam birkaç ay önce öldü."

"Peki çocuk ondan değil mi?" Bronwyn sessizce sordu.

"Oh, hayır, ve ben bundan memnunum. Babam annemi sık sık döverdi. Genç bir adam tarafından esir tutulurdu ve koruması da Gavin'in sağdııcı John Bassett'ti. Korkarım annem ve babam sıra dışı bir eğlence yöntemi buldular."

Bronwyn güldü.

"Evet," diye devam etti Judith. "Gavin bir çocuk olacağını öğrendiğinde, John ve annemin evlenmesine izin verdi."

"Ve şimdi kendi bebeği mi oldu?"

"Birkaç ay içinde doğacak, yani ben doğduğumda bana gelebilecek kadar iyi durumda olmalı. Şimdi işe dönmeliyim. Neden orada oturup dinlenmiyorsun?"

"Judith, annenin esir tutulduğunu söylemiştin. Nasıl kaçtı?"

Judith'in altın rengi gözleri anılarla karardı. "Onu kaçıranı öldürdüm ve Stephen'ın adamları eski kalenin duvarını yıktı."

Bronwyn Judith'in gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Judith kale kompleksinin iki bölümünü ayıran kapıya doğru dönmeden önce başka soru sormadı.

Bronwyn bir süre hareketsiz oturdu. Bir bebek! diye düşündü. Kirsty'nin bebeği gibi yumuşak, tatlı bir şey. onu terk etmiş gibiydi ve ayağa kalkıp yürümeye başladığında bunu fark etmedi bile. Tam'i ve onun kendisiyle ne kadar gurur duyacağını düşündü. Stephen'ın bu habere vereceği tepkiyi düşününce hülyalı bir şekilde gülümsedi. O kadar mutlu olurdu ki! kucaklayıp başının üzerine fırlatacak ve zevkle gülecekti. Sonra da çocuğun adının MacArran mı yoksa Montgomery mi olacağı konusunda tartışacaklardı. Elbette bir MacArran olacağına hiç şüphe yoktu.

Rüya gibi bir trans halinde yürümeye devam etti, açık kapıya ne zaman ulaştığını hiç fark etmedi. Girişi koruyan duvardaki adamlar ona meydan okumadı ya da hareketlerini hiçbir şekilde engellemedi.

Çocuğuna ne isim verecekti? Düşündü. Babası için James, Stephen'ın ailesi için de belki başka bir isim. Ya bebek kız olursa? diye düşündü ve içtenlikle gülümsedi. MacArran Klanı'nın arka arkaya iki kadın lordu olacaktı. Kızına lair olmak için bilmesi gereken her şeyi öğretmeliydi.

"," dedi biri.

Bronwyn sesi zorlukla duydu. Trans halindeydi ve çok az şey transını bozuyordu. Aslında, uzunca bir süre yürüdüğüünün ve artık kale muhafızlarının görüş alanından çıktığının farkında bile değildi.

"," diye tekrarladı ses. "İyi misiniz?"

Bronwyn büyük bir sıcaklıkla meleksi bir gülümsemeyle adama baktı. "İyiyim," dedi belli belirsiz bir tavırla. "İyiden de öteyim."

Adam atından indi ve onun yanına gitti. "Bunu görebiliyorum," dedi alçak bir sesle, dudakları kadının kulağına yakındı.

Bronwyn adama hâlâ çok az dikkat ediyordu. Tek düşünebildiği çocuğuydu. Adamın dudakları kulağına dokunduğunda, Morag'ın bakacak başka bir bebek daha isteyeceğini düşünüyordu. Bu dokunuş onu hayal aleminden çıkardı.

Ondan uzağa sıçradı. "Bu ne cüret!" diye soluk soluğa bağırdı. Stephen dışında hiçbir erkek, o izin vermedikçe ona dokunmamıştı. Kadın bir

etrafına hızlıca baktı ve kaleden ne kadar uzakta olduğunu fark etti.

Richard onun bakışını yanlış yorumladı. "Endişelenmenize gerek yok. Oldukça yalnızız ve Lord Gavin İskoçya'dan yeni döndü, yani şu anda herkes meşgul. Zamanımız var."

Ondan uzaklaştı. Aklından binlerce düşünce geçti. Stephen'ın uyarıları ona bağıırıyordu. Ve bebeği için duyduğu endişe zihninin büyük bir bölümünü işgal ediyordu. Lütfen çocuğumun zarar görmesine izin verme!

"Benden korkman için bir neden yok," dedi Richard balla kaplanmış bir sesle. "Sen ve ben eğlenebiliriz."

Bronwyn omuzlarını dikleştirdi. "Ben Bronwyn MacArran'ım ve kaleye geri döneceksin."

"MacArran!" diye güldü. "Erkekler senin bağımsız bir kadın olduğunu söylediler ama kocanı reddedecek kadar ileri gidebileceğini söylemediler."

"Hakaret ediyorsun. Şimdi git ve beni yalnız bırak."

Richard'ın gülümsemesi yüzünü terk etti. "Benimle bu şekilde alay ettikten sonra seni terk edeceğimi mi sanıyorsun? Bu sabah sana eşlik etmem için beni seçtin. Bahse girerim yalnız kalacak vaktimiz olmadığına üzölmüşsündür."

"Böyle mi düşündün? Seninle yalnız kalmak istediğimi mi?"

Saçlarına dokundu, küçük parmağı göğsünü sıyırdı.

Gözleri kocaman açıldı, sonra Rab'i aradı. Köpek her zaman onunla birlikteydi.

Richard gülümseyerek, "Köpeğini tahıl ambarına kilitleyerek önlemimi aldım," dedi. "Şimdi gel ve bu oyunları oynamayı bırak. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyorsun." Bronwyn'i yakaladı, eli saçlarında dolaşıyordu. Dudaklarını onunkilere dayadı.

Bronwyn öfke dalgalarının içinden geçtiğini hissetti. Adamın kollarında gevşedi, geriye doğru eğildi ve adam ona doğru bastırmak için öne doğru eğildiğinde, dizini yukarı kaldırdı.

Richard inledi ve onu aniden serbest bıraktı.

Bronwyn düşmemek için mücadele etti, sonra ağır kadife eteğe takıldı. Kumaştan avuç avuç toplayıp koşmaya başlarken küfretti. Ama ne kadar tutarsa tutsun, daha fazla kumaş bacaklarının etrafında dönüyordu

ve onu engelledi. Bir kez daha sendeledi, sonra kadifeyi kolunun üzerine attı. Üçüncü kez tökezlediğinde, Richard onun peşindeydi. Bileğini yakaladı ve kadın öne, yüzü koyun soğuk, sert toprağa düştü. Nefes nefese kaldı.

Richard elini kadının bacaklarında gezdirdi. "Şimdi, benim ateşli İskoç kadını, bakalım bu ateş işe yarayacak mı?"

Bronwyn ona tekme atmaya çalıştı ama adam onu yere yatırdı. Elbisesini yakalayıp yırttı ve sırtının derisini soğuk kış havasına maruz bıraktı.

"Şimdi," dedi dudaklarını kızın yerleştirirken.

Bir sonraki an, gri kürklü ve keskin dişli bir yığın ona saldırırken Richard çılgılık attı. Richard ayakta durmaya ve Rab'le savaşıma çalışırken Bronwyn yuvarlanarak uzaklaştı.

Bir kol onu yukarı çekti. Miles onu kendine doğru çekti, bir koluyla onu tutarken diğer koluyla da kılıcını çekti. Miles sessizce, "Köpeğini ondan uzak tut," dedi.

Bronwyn'in sesi titriyordu. "Rab!" diye emretti.

Köpek isteksizce saldırısını bıraktı ve kadının yanına gitti.

Richard ayağa kalkmaya çalıştı. Kolunda ve kalçasında kan vardı. Giysileri birkaç yerden yırtılmıştı. "Lanet köpek bana sebepsiz yere saldırdı!" diye söze başladı. "Leydi Bronwyn düştü ve ben de ona yardım etmek için durdum."

Miles baldızından uzaklaştı. Gözleri çelik gibi sertti. "Montgomery kadınlarına dokunmayacaksın," dedi ölümcül bir sesle.

"Üzerime geldi!" dedi adam. "O istedi-"

Bunlar onun söylediği son sözlerdi. Miles'ın kılıcı doğruca Richard'ın kalbine saplandı. Miles kendi adamlarından biri olan ölü adama zar zor baktı. Bronwyn'e döndü ve onun ne hissettiğini anlamış gibiydi: çaresiz ve tecavüze uğramış.

Kollarını nazikçe ona doladı ve kendine çekti. "Artık güvendesin," dedi sessizce. "Başka kimse sana zarar vermeye çalışmayacak."

Birden vücudu titremeye başladı ve Miles onu daha yakına çekti. "Onu cesaretlendirdiğimi söyledi," diye fısıldadı.

"Sus," dedi Miles. "Onu izliyordum. Senin İskoç yöntemlerini anlamadı."

Bronwyn ona bakmak için geri çekildi. "Stephen da öyle dedi. Beni erkeklerle konuşmamam konusunda uyardı. İngilizlerin onlarla konuştuğumda beni anlamadıklarını söyledi."

Miles onun alnındaki saçları düzeltti. "Bir İngiliz hanımefendisi ile kocasının adamları arasında sizin kültürünüzde olmayan bir resmiyet vardır. Şimdi geri dönelim. Eminim birileri beni köpeğinizin peşinden giderken görmüştür."

Yanlarındaki ölü adama baktı. "Rab'i kilitledi ve ben fark etmedim bile. Ben-" Stephen'a söylemeden önce kimseye bebekten bahsedemezdi.

"Köpeğin havlamasını duydum ve onu serbest bıraktığımda çılgına döndü, bana havladı, toprağı kokladı." Büyük köpeğe hayranlıkla baktı. "Başının belada olduğunu biliyordu."

Diz çöktü ve yüzünü Rab'in sert kürküne sürdü.

Atların sesiyle ikisi de döndü. Gavin ve Stephen hızla onlara doğru at sürdüler. Stephen at durmadan önce eyerden kaydı. "Burada ne oldu?" diye sordu.

Miles, "Adam Bronwyn'e saldırmaya çalıştı," dedi.

Stephen karısına ters ters baktı, gözleri yanağındaki sıyrığı, yırtık elbisesini görüyordu. "Sana söylemiştim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Beni dinlemedin."

"Stephen," dedi Gavin, elini kardeşinin koluna koyarak. "Şimdi zamanı değil."

"Zamanı değil!" Stephen karısına patladı. "Daha bir saat önce bütün hatalarımı sıraladın. Daha az hatası olan başka birini mi buldun? Onu bilerek mi cesaretlendirdin?"

Başka kimse konuşmadan Stephen arkasını döndü ve atına bindi. Bronwyn, Miles ve Gavin çaresizce izlediler.

"Bunun için kırbaçlanmalı!" Miles alay etti.

"Sessiz olun!" Gavin emretti. Bronwyn'e döndü. "Üzgün ve kafası karışık. Onu affetmelisin."

"Kıskanıyor!" Bronwyn şiddetle fısıldadı. "boş kıskançlığı onu bir deliye dönüştürüyor." Kendini güçsüz ve yenilmiş hissediyordu. Onun için hiçbir şey umurunda değildi, sadece kendi kıskançlığı umurundaydı.

Gavin kolunu koruyucu bir şekilde ona doladı. "Eve gel ve Judith'in sana içecek bir şeyler getirmesine izin ver. Nefis bir elma içeceği yapar."

Bronwyn uyuşuk bir şekilde başını salladı ve Miles'ın atına bindirilmesine izin verdi.

On Altıncı Bölüm

Judith'in Bronwyn'e verdiği içki onu neredeyse anında uyuttu. Bir günde çok fazla şey yaşamıştı - çocuğun kurtarılması ve neredeyse tecavüze uğraması. Rüyasında kaybolduğunu ve Stephen'ı aradığını görüyordu ama o orada değildi.

Aniden uyandı, vücudu ter içindeydi ve ona doğru uzandı. Yatak boştu. Doğrulup loş odaya baktı ve onu aradı.

Kendini dayanılmaz derecede yalnız hissediyordu. Neden Stephen'la sürekli tartışıyordu? Miles ona İskoçların yöntemlerinin farklı olduğunu söylediğinde kızmamıştı. Sadece Stephen aynı şeyi söylediğinde öfkeden deliye dönüyordu.

Yorganı arkaya attı ve Judith'in ona ödünç verdiği bornozu aldı. Stephen'ı bulmalı ve ona yanıldığını söylemeliydi. Ona çocuktan bahsetmeli ve kötü ruh hali için kendisini affetmesini istemeliydi.

Kadın bir sandığa gidip ekosesini çıkarırken Rab onu takip etti. Köpek onu gözünün önünden ayırmaya korkuyordu.

Çabucak giyindi ve odasından çıktı. Kadın aşağı inerken ev sessiz ve karanlıktı. Yarı açık pencereden tek bir mum görünüyordu.

Kışlık salonun kapısı. Ateş neredeyse sönmüştü.

Bir kadının kıkırdadığını duyunca kapıyı iterek açtı. Bronwyn, muhtemelen Raine ya da Miles'ın hizmetçilerden biriyle konuşmasını böldüğünü fark edince durdu. Gitmek için döndüğünde kadının sözleri onu durdurdu.

"Ah, Stephen," diye kıkırdadı kadın. "Seni çok özledim. Hiçbir erkeğin elleri seninkiler gibi değil."

Bronwyn tanıdık bir kahkahanın derin gürültüsünü duydu.

Ağlayarak odadan kaçacak kadar ürkek bir kadın değildi. O gün için bir hakareti çok görmüştü. Ağır kapıyı sert bir hamleyle iterek açtı ve şömineye doğru yürüdü.

Stephen büyük bir sandalyede oturuyordu, tamamen giyinikti, belden yukarısı çıplak, tombul bir genç kız kucağına yayılmıştı. Adam ilgisiz bir şekilde bir elini kızın göğsüne koymuş, diğer eliyle de bir şarap sürahisi tutuyordu.

Rab kıza dişlerini gösterdi ve kız Bronwyn'den köpeğe bir bakış attı, çığlık attı ve sonra odadan kaçtı.

Stephen sadece karısına baktı. "Hoş geldiniz," diye mırıldandı ve fincanını karısına uzattı.

Bronwyn kalbinin küt küt attığını hissetti. Stephen'ı başka bir kadına dokunurken görmek! Cildi sanki yanıyormuş gibi hissetti ve başı zonkladı.

Stephen başını kaldırıp ona baktı. "Nasıl hissediyorsun, sevgili karıcığım?" Gözleri kızarmıştı, hareketleri yavaştı. Sarhoş olduğu belliydi. "Bir kenarda durup senin erkek erkeğe oynaşmanı izlemek zorunda kaldım. Hugh'un sana dokunmasına izin verdiğinde ne hissettiğimi biliyor musun?"

"Bunu bilerek yaptın," diye fısıldadı. "Bunu beni cezalandırmak için yaptın." Omuzlarını geride tuttu. Onu incitmek, kendisi gibi acı çekmesini sağlamak istiyordu. "Sör Thomas Crichton'a seninle evlenemeyeceğimi söylediğimde haklıydım. Bir İskoç kadınıyla evlenmeye uygun değilsin. Aylarca durdum ve bizim yöntemlerimizi taklit etmeni izledim. Ve her şeyde başarısız olduğumu gördüm."

Sarhoşluğuna rağmen hızlı tepki verdi. Elindeki kadehi yere fırlattı, ayağa fırladı ve onu elbisesinin yakasından yakaladı. "Peki sen bana ne verdin?" diye homurdandı. "Senden bir şeyler öğrenmek için her türlü çabayı gösterdim ama sen beni ne zaman dinledin? Her an benimle savaştın. Adamlarının önünde bana güldün, hatta tavsiyelerimi küçümsedin.

kendi kardeşlerimin önünde. Yine de her şeyi aldım çünkü seni sevdiğime inanacak kadar aptalım. Senin gibi bencil birini kim nasıl sevebilir? Ne zaman büyüyeceksin ve klanının arkasına saklanmayı bırakacaksın? Klanınla ilgilenmiyorsun; senin tek derdin ne istediğin ve neye ihtiyacın olduğu."

Sanki aniden ondan çok sıkılmış gibi onu itti. "Soğuk bir kadını memnun etmeye çalışmaktan yoruldum. Bana ihtiyacım olanı verebilecek birini bulacağım."

Arkasını döndü ve sarhoş bir şekilde odadan çıktı.

Bronwyn uzun bir süre olduğu yerde durdu. Adamın onu bu kadar hor gördüğünü hiç bilmiyordu. Kaç kez onu sevdiğini söylemeye yaklaşmış ama o bunu görmezden gelmişti? Ah, ama ona elbette birbirlerini önemsediklerini ama istediği şeyin aşktan daha önemli olduğunu söylediğinde ateşli ve gururluydu.

Onun için Stephen'ın sevgisinden daha önemli ne olabilirdi? Artık onun kadar önemli bir şey olmadığını görebiliyordu. Bu sevgi içindeydi ve o bunu Stephen'ın suratına geri fırlatmıştı. İskoçya'da adil olmak ve onun ülkesinde nasıl yaşayacağını öğrenmek için çok çalışmıştı. Oysa onun yaşam tarzına uymak için ne yapmıştı? Verdiği en büyük ödün İngiliz modasına uygun giyinmekti ve bundan bile şikâyet etmişti.

Elini sıktı. Stephen haklıydı! O bencildi. Ondan bir İskoç olmasını, varlığının her zerresini değiştirmesini talep etmişti ama onun için hiçbir şey yapmamıştı. Tanıştıkları andan itibaren, kendisiyle evlenme ayrıcalığını ona ödetmişti.

"Ayrıcalık!" diye yüksek sesle soludu. Düğün günlerinde onu kendisi için dövüşmeye zorlamıştı. Düğün gecelerinde ona bıçak çekmişti. Stephen ne demişti? "Bir gün kanımın bir damlasının, taşıdığın tüm öfkeli duygulardan daha değerli olduğunu anlayacaksın."

Çok iyi tanıdığı o güzel vücudu nasıl incitebilmişti? Ondan nasıl kan alabilirdi?

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Onu artık sevmiyordu. Bunu söylemişti.

Onun aşkına sahip olmuş ve onu bir çöp gibi atmıştı.

Gözyaşlarını kırıştırdı ve etrafına bakındı. Stephen iyiydi ve ailesi de iyiydi. İngiliz olduğu için ondan nefret etmişti.

bütün MacGregor'lardan nefret ediyordu. Ama Stephen ona iyi MacGregor'lar ve sıcak, cömert İngilizler olduğunu göstermişti.

Stephen ona göstermişti! Ona o kadar çok şey öğretmişti ki, yine de ona karşı hiç yumuşamamıştı. Ona karşı ne zaman nazik olmuştu ki? Ona ilaç vermişti, küfretmişti, meydan okumuştı - kindar olmak için her şeyi yapmıştı.

Onu sevmemek için her şeyi yapabileceğini fark etti. Bir İngiliz'i sevmek istememişti. Klanının onun zayıf olduğunu ve lair olmaya layık olmadığını düşünmesinden korkuyordu. Yine de Tam onu sevmişti ve adamlarının çoğu bile onu sevmeye başlamıştı.

Kapıya doğru döndü ve sessizce Büyük Salon'dan geçip avluya çıktı. Etrafta Stephen'ı aradı. Belki onu bulabilirdi. Bir şekilde onun yukarı çıkmadığını biliyordu.

Miles arkasından usulca, "Stephen birkaç dakika önce yola çıktı," dedi.

Yavaşça döndü. Bu adam da ona karşı nazikti. Saldırıya uğradıktan sonra ona sarılmıştı.

Aniden soğuk bir rüzgâr yanından geçti ve İskoçya'ya dair bir hayal gördü. Dünyadaki her şeyden çok eve dönmek istiyordu. Belki evde Stephen'ın sevgisini tekrar kazanmak için ne yapması gerektiğini düşünebilirdi. Belki kendisinin de onu sevdiğini ve onun gibi boyun eğmeye hazır olduğunu anlamasını nasıl sağlayacağını hayal edebilirdi.

Miles'a onu gerçekten görmemiş gibi baktı, sonra döndü ve ahırlara doğru yürüdü.

"Bronwyn," dedi kolundan tutarken. "Ne oldu?" "Eve gidiyorum," dedi sessizce.

"İskoçya'ya mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," diye fısıldadı, sözcükleri yuvarlayarak. "İskoçya'ya eve." Gülümsedi. "Üzüntülerimi Judith'e iletir misin?"

Miles bir an onun yüzünü inceledi. "Judith bir şeyler söylenmeden de anlıyor. Hadi, başlayalım."

Bronwyn itiraz etmeye başladı ama sonra ağzını kapattı. Miles'ın ona eşlik etmesini engelleyemeyeceğini biliyordu, eve gitme isteğini durduramayacağından daha fazla.

O uzun, korkunç gece boyunca birbirlerine tek kelime etmeden yol aldılar. Bronwyn sadece Stephen'ı kaybettiği için duyduğu acıyı hissetti. Belki de İngiltere'de, ailesinin yanında, hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda olmadığı bir yerde daha mutlu olurdu. Sık sık elini karnına götürüyor ve ne zaman şişmeye başlayacağını merak ediyordu. Yakında onun çocuğunu doğuracağına dair bir işaret görmek istiyordu.

Sabahın erken saatlerinde İskoçya'ya geçtiler ve birden Miles'ın kendisine eşlik etmesine izin vermekle ne kadar bencilce davrandığı aklına geldi. Yaşlı Harben gibi, gördüğü her İngiliz'i öldürmek isteyen çok fazla İskoç vardı. Miles'a, muhafızları olmadığına göre, bir İskoçyalı gibi giyinirse daha güvende olabileceklerini önerdi. Miles ona anlamadığı garip bir şekilde baktı.

Daha sonra kuzeye gittiklerinde anlamaya başladı. Miles kadınların olduğu her yerde güvende olacaktı. Güzel kızlar durup onlara süt ikram ediyor, gözleri Miles'a çok daha fazlasını sunuyordu. Dört yaşındaki kızıyla yürüyen bir kadın durdu ve onlarla konuştu. Küçük kız koşarak Miles'ın kollarına atladı. Miles bu harekette olağandışı bir şey görmüyor gibiydi. Sadece çocuğu omuzlarına aldı ve birlikte epeyce yürüdüler.

Gün batımına yakın eski bir çiftçinin kulübesine geldiler ve çirkin, yaşlı, dişsiz bir kocakarı onları karşıladı. Miles'a sevinçle gülümsedi ve onun elini tuttu. Elini kendi elinin arasında ovuşturdu, sonra da avucunu sönmekte olan ışığa doğru tuttu.

"Ne görüyorsun?" Miles nazıkçe sordu.

"Melekler," diye kıkırdadı. "İki melek. Güzel bir melek ve bir melekçik."

Miles tatlı tatlı gülümsedi ve kadın daha sert güldü. "Başkaları için melektirler ama senin için şeytanın ta kendisidirler." Gökyüzünde parlak bir şimşek çaktı. "Oh, evet, onlar öyle. Onlar senin için yağmur ve şimşek melekleridir." Tekrar güldü ve Bronwyn'e döndü. "Şimdi avucuna bakayım."

Bronwyn ondan uzaklaştı. "tercih ederim," dedi açıkça.

Yaşlı kadın omuz silkti ve geceyi onunla geçirmeleri için onları davet etti.

Sabah olduğunda Bronwyn'in avucunu tuttu ve yüzü bulutlandı.

"Sarı saçlı bir adama dikkat edin," diye uyardı.

Bronwyn elini geri çekti. "Korkarım uyarılarınız için çok geç," dedi Stephen'ın güneşten kızarmış saçlarını düşünerek ve küçük evden çıktı.

Bütün gün at sürdüler ve o akşam yıkılmış bir kalenin çatısız barınağında mola verdiler.

Noel arifesi olduğunu fark eden Miles oldu. Bir çeşit kutlama yaptılar ama Miles Bronwyn'in üzüntüsünü fark etti ve onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Bronwyn, Miles'ın cazibesinin bir kısmının, bir kadının ne hissettiğini anlıyor gibi görünmesinde yattığını düşündü. Stephen gibi ondan bir şey talep etmiyor ya da Raine gibi onunla konuşmaya çalışmıyordu. Miles sessizce anladı ve onu yalnız bıraktı. Konuşmak isterse Miles'ın mükemmel bir dinleyici olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ona gülümsedi ve uzattığı yulaflı keki aldı. "Korkarım ailenizle geçireceğiniz Noel'i kaçırmınıza neden oldum."

"Siz benim ailemsiniz," dedi sertçe. Etraflarındaki yıkık duvarların üzerinden siyah gökyüzüne baktı. "Umarım bir kez olsun yağmur yağmaz."

Bronwyn güldü. "Kuru ülkene fazla alışmışsın." Anılarında gülümsedi. "Stephen yağmuru hiç umursamıyor gibiydi. O-" Sözüünü yarıda kesti ve gözlerini kaçırdı.

"Bence Stephen seninle birlikte olmak için suyun altında yaşardı."

İrkilerek başını kaldırdı ve kocasının kucağına yayılmış mutfak hizmetçisini hatırladı. Görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sanırım uyumaya gideceğim."

Miles onun ince ekosesinin içinde kıvrılışını ve hemen rahatlayışını hayretle izledi. İçini çekti ve kürklü mantosunu vücuduna daha sıkı sardı. İyi bir İskoç olacağını sanmıyordu.

Larenston'a bakan tepeye vardıklarında hâlâ sabah olmuştu. Miles yarımadanın üzerindeki kaleye şaşkınlıkla bakarken kıpırdamadan oturuyordu. Bronwyn atını ileri doğru mahmuzladı, sonra da iri yarı bir adamın kollarına atladı.

"Tam!" diye bağırarak yüzünü tanıdık boynuna gömdü.

Tam onu uzak tuttu. "Saçlarıma yeni aklar ekledin," diye fısıldadı. "Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar belaya bulaşabilir?" diye sordu.

Ondan biraz daha uzun olduğu gerçeği. Gerçekten de onun iri cüssesinin yanında küçük kalıyordu.

"MacGregor'un seninle görüşmek istediğini biliyor muydun? Biraz içki ve ona gülen arsız bir kız hakkında bir mesaj gönderdi. Bronwyn, ne yaptın sen?"

Bronwyn bir an şaşkınlıkla ona baktı. MacGregor onunla görüşmek istemişti! Belki şimdi Stephen'a o kadar da bencil olmadığını kanıtlamanın bir yolu olabilirdi.

Tam'a tekrar sarıldı. "Sana her şeyi anlatmak için zaman var. Artık eve gitmek istiyorum. Korkarım bu yolculuk beni çok yordu."

"Yorgun musun?" Tam telaşla sordu. Onun bu kelimeyi kullandığını daha önce hiç duymamıştı. "Bana aptalmışım gibi bakma," diye gülümsedi.

"Taşımak kolay değil.
her zaman başka bir kişi."

Tam anında anladı ve sırtışıyla yüzü neredeyse yarılıyordu. "O İngiliz'in hiç eğitim almadan da bir şeyleri doğru yapabileceğini biliyordum. Neyse, nerede o? Ve kim o?"

Bronwyn dar arazi şeridi boyunca ve Larenston'a giden patika boyunca soruları yanıtladı. Adamları da ona katıldı ve yüzlerce soru yöneltti. Miles geride durmuş, gördüğü manzara karşısında hayretler içinde kalmıştı. Bronwyn'in uşakları ve hizmetkârları, toplumun sınıflarından çok büyük bir aile gibi davranıyorlardı. Adamlar Miles'ı sevgiyle selamlıyor, sürekli Stephen'dan, şundan bundan bahsediyorlardı.

Bronwyn adamların yanından ayrıldı ve üst kattaki odasına çıktı. Morag onu karşıladı. "Bir kardeşi diğeriyle mi takas ettin?" diye suçladı.

"Selam yok mu?" Bronwyn yatağa doğru ilerlerken yorgun bir sesle konuştu. "Sana yeni bir çocuk getirdim ve sen beni sevgiyle selamlamayacak mısın?"

Morag'ın buruşuk yüzü sırıttı. "İşte benim tatlı Stephen'ım. Onun bir erkek olduğunu biliyordum."

Bronwyn yatağa uzandı ve Morag'la tartışmaya zahmet etmedi. "Git ve sana getirdiğim diğeri İngiliz'le tanış. Ondan hoşlanacaksın." Üzerine bir yorgan çekti. Tek yapmak istediği uyumaktı.

Haftalar gelip geçti ve Bronwyn'in tek yaptığı uyumaktı. Vücudu çalkantılardan ve bebeğin yarattığı değişikliklerden yorgun düşmüştü. Miles bir sabah gelip ona İngiltere'ye döneceğini söyledi. Misafirperverliği için teşekkür etti ve Judith ile Gavin'den özür dileyeceğine söz verdi. İkisi de Stephen'dan bahsetmedi.

Bronwyn kocasını düşünmemeye çalıştı ama bu kolay değildi. Herkes onun hakkında sorular soruyordu. Tam, İngiltere'yi neden bu kadar ani terk ettiğini bilmek istiyordu. Neden kalıp onun için savaşmamıştı? Bronwyn aniden gözyaşlarına boğulup odadan kaçtığı anda ağzı açık kaldı. Bundan sonra daha az insan cevaplayamayacağı sorular sordu.

Eve döndükten üç hafta sonra, adamlarından biri ona bir İngiliz muhafız birliğinin Larenston'a yaklaştığını söyledi.

"Gavin!" diye bağırdı ve üstünü değiştirmek için yukarı koştu. Stephen'ın ona verdiği gümüş rengi elbiseyi giydi ve kayınbiraderini karşılamaya hazırlandı. Yaklaşanın Gavin olduğundan emindi. Daha önce İskoçya'ya gelmişti ve Stephen'la ilgili haberleri ona o verecekti. Belki de Stephen onu affetmişti ve ona geliyordu. Hayır, bunu istemek çok fazlaydı.

Roger Chatworth Büyük Salon'a girdiğinde gülümsemesi soldu. Yaptığı şey onu dehşete düşürmüştü. Ziyaretçinin kim olduğunu bilmeden Larenston'a girmesine izin verilmesini emretmişti. Adamları da hiç soru sormadan ona itaat etmişlerdi. Adamlarının yüzlerine baktı ve onun için duydukları endişeyi gördü. Onun tekrar kendine dönmesi için her şeyi yapabilirlerdi.

Hayal kırıklığını örtmeye çalıştı ve elini uzattı. "Lord Roger, sizi tekrar görmek ne güzel."

Roger bir dizinin üzerine çöktü ve onun elini tutup dudaklarına götürdü. Sarı saçları hatırladığından daha koyuydu, gözünün yanındaki yara izi daha da belirgindi. Sör Thomas Crichton'ın evindeki anılarını geri getirdi. O zamanlar çok yalnızdı ve Roger çok nazik, çok anlayışlıydı. Hatta onun istediğini yapmak için hayatını riske atmaya bile hazırdı.

"Hatırladığımdan daha güzelmişsin," dedi sessizce. "Lord Roger, sizi dalkavuk biri olarak hatırlamıyorum."

Ayağa kalktı, gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Peki benim hakkımda ne hatırlıyorsun?" "Sadece yardıma ihtiyacım olduğu bir zamanda bana yardım etmeye istekli olduğunu.

Douglas," diye seslendi, "Lord Roger ve adamlarına hoş geldiniz deyin."

Roger adamın anında ona itaat etmesini izledi. Etrafına, Larenston'ın çıplak, süssüz duvarlarına baktı. Yarımada giden yol çok fakir küçük evlerle kaplıydı. MacArran'ların tüm zenginliği bu kadar mıydı?

"Lord Roger, güneş odama gelin ve benimle konuşun. Sizi İskoçya'ya getiren nedir? Ama burada akrabalarınız olduğunu unutmuşum, değil mi?"

Roger tek kaşını kaldırdı. "Evet, biliyorum." Onu üst katta, şöminesinde küçük bir ateşin neşeyle yandığı başka bir çıplak odaya kadar takip etti.

"Oturmayacak mısınız?" Bronwyn, Morag'a sert bir bakış attıktan sonra onaylamayan küçük kadından onlara şarap ve içecek getirmesini istedi.

Oturduklarında ve yalnız kaldıklarında Roger ona doğru eğildi. "Sana karşı dürüst olacağım. Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim. Stephen'ı Kral Henry'nin sarayında gördüğümde-"

"Stephen'ı sarayda gördün!" diye nefes nefese kaldı.

Onun yüzünü izledi. "Belki de bilmiyordur diye düşündüm. Yanında çok fazla kadın vardı ve-"

Bronwyn ayağa kalktı ve ateşe doğru gitti. "Söyleyeceklerinin geri kalanını duymamayı tercih ederim," dedi soğuk bir sesle. Roger Chatworth hakkında her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Daha önce bir kez Stephen'ın sırtını bıçaklamıştı.

"Leydi Bronwyn," dedi umutsuzca. "Kötü bir niyetim yoktu. Bildiğinizi sanıyordum."

Ona doğru döndü. "Seni son gördüğümde beri çok olgunlaştım. Bir zamanlar senin yakışıklılığın için kolay bir avdım ve kocam düğünümüze geç kaldığı için çocukça kızgındım. Ama şimdi daha yaşıyım ve çok daha akıllıyım. Tahmin ettiğiniz gibi, eminim, kocam ve ben tartıştık. Aramızdaki anlaşmazlıkları çözüp çözemeyeceğimizi bilmiyorum ama bu tartışma aramızda kalacak."

Roger'ın koyu renk gözleri kısıldı. Başını arkaya doğru eğerek dar, ince burnundan aşağı bakıyormuş gibi bir hali vardı. "Buraya bir balıkçının karısı gibi dedikodu yapmaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Kulağa öyle geliyor. Stephen'ın etrafındaki kadınlardan zaten bahsetmiştin."

Roger yavaşça gülümsemeye başladı. "Belki de öyle yaptım. Beni affedin. Sadece onu sizin yanınızdan uzakta gördüğüme şaşırdım."

"Yani bana onun... kaçamaklarını anlatmak için acele ettin?"

Adam ona baktı, yakışıklı yüzü sıcak ve canlıydı. "Gel ve otur lütfen. Bana karşı her zaman bu kadar düşmanca değildin. Bir keresinde evlenmemizi bile istemiştin."

Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu çok uzun zaman önceydi. En azından hayatların ve duyguların büyük ölçüde değişmesi için yeterince uzun bir süre." Ateşi izledi ve sessiz kaldı.

"Buraya gelmemin gerçek amacını merak etmiyor musun?" Kadın cevap vermeyince devam etti. "Kirsty adında bir kadından bir mesaj getirdim."

Bronwyn'in başı hızla yukarı kalktı ama o daha konuşmadan Morag elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Gitmesi saatler sürmüş gibiydi. Yaşlı kadın ateşe odun atmakta ve Roger'a sorular sormakta ısrar ediyordu.

Bronwyn de sorular sormak istiyordu. Kirsty'yi nereden tanıyordu? Ne mesajı olabilirdi? MacGregor'un Tam'e gönderdiği ve Bronwyn'le görüşmek istediğini söylediği mesajla bir ilgisi var mıydı?

"Hepsi bu kadarsa, Morag!" Bronwyn sabırsızca konuştu ve odadan çıkarken yaşlı kadının bakışlarını görmezden geldi. "Şimdi! Kirsty'den ne haber aldın?"

Roger sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu Bronwyn beklediği gibi biri değildi. Belki kendi ülkesinde olmasından, belki de Montgomery'nin etkisinden kaynaklanıyordu ama ilk tanıştığı gibi kolayca manipüle edilebilen bir genç kadın değildi. Bronwyn ve Stephen'ın hikâyesinin bir kısmını MacGregor'ların topraklarında tesadüfen duymuştu. Fakir ve aç bir adam onun garnizonuna katılmak istemişti. Bir gece Roger, adamın İskoçya'da büyüleyici MacArran lairdiyle yaşadığı maceraları anlattığına kulak misafiri olmuştu. Roger adamı üst kata çıkarmış ve tüm hikâyeyi dinlemişti. Tabii ki bu hikâyenin sadece bir kısmıydı ve Roger hikâyenin geri kalanını öğrenmek için hatırı sayılır bir para harcamıştı.

Bütün parçalar bir araya geldiğinde, bunu bir şekilde kullanabileceğini biliyordu. Stephen'ın bu kaba İskoçların önünde en az onlarınki kadar kaba bir kılık ve kıyafetle aptalca boy göstermesine güldü. Şarabını yudumladı ve Stephen'ın savaş meydanında onurunu kırdığı zamanı nefretle bir kez daha düşündü. O kavgayı çok fazla insan duymuştu ve sık sık "arkadan saldıran" fısıltılarını duyuyordu. Şimdi sahip olduğu bu yeni lakabın karşılığını Stephen'a ödeyecekti.

Planı Stephen'ın karısını baştan çıkarıp uğruna savaştığı şeyi almaktı. Ama Bronwyn planlarını bozmuştu. Belli ki bir erkeğin peşinden kolayca gidebilecek bir kadın değildi. Belki zamanı olsaydı... Ama hayır, Stephen'ın ne kadar süre uzakta kalacağını bilmiyordu.

Sonra aklına yeni bir plan geldi. Oh, evet, diye düşündü, Montgomery'ye borcunu tam olarak ödeyecekti.

"Pekâlâ!" Bronwyn dedi ki. "Mesaj neydi? Bana ihtiyacı var mı?" "Evet, ," diye gülümsedi Roger. Ve benim sana daha da çok ihtiyacım var, diye düşündü.

On Yedinci Bölüm

" ^ "

Bronwyn yatağında uzanmış, gözlerini tentenin altından ayırmıyordu. Tüm vücudu heyecandan gerilmişti. Haftalardır ilk kez yaşadığını hissediyordu. Uykusu geçmişti, mide bulantısı geçmişti ve şimdi bir şeyler olacağı için mutluydu.

Eve döndüğünde Tam ona MacGregor'un mesajından bahsettiğinde, bunu görmezden gelmişti. Kendinden başkasını düşünemeyecek kadar kendi sorunlarına, kendi sefaletine gömülmüştü. Stephen bencil olduğunu, onu hiç dinlemediğini ya da ondan bir şey öğrenmediğini söylemişti. Şimdi onu memnun edecek bir şey yapma şansı vardı. Her zaman onun

MacGregor'la olan anlaşmazlıklarını çözdü ve şimdi Kirsty yolu açmıştı.

Tam ona MacGregor'un mesajından ilk kez bahsettiğinde, yarım ağızla onunla buluşmaktan söz etmişti. Adamlarının protestosu duvarları sarsmıştı. Bronwyn konuyu kolayca geçiştirmiş ve kendisi için üzüldüğü ruh haline geri dönmüştü.

Artık her şey bitmişti. Stephen'ı geri kazanmanın bir yolunu buldu. Ona, ondan bir şeyler öğrendiğini, bencil bir insan olmadığını kanıtlamalıydı.

Roger Chatworth ona Kirsty ile tanışması ve Kirsty'nin Bronwyn'e bir buluşma ayarlandığını söylemesini istemesiyle ilgili inanılmaz bir hikâye anlatmıştı. MacGregor ve MacArran yarın gece baş başa, sadece ikisi buluşacaktı. Kirsty, MacGregor'ların da MacArran'lar gibi bu buluşmaya karşı olduklarından emindi. Bu nedenle özel bir görüşme ayarlamak için her türlü çabayı göstermişti. Bronwyn ve Stephen'a sevgilerini gönderdi ve hepsinin huzuru için bunu yapması için yalvardı.

Bronwyn yorganı arkaya attı ve pencereye gitti. Ay henüz batmamıştı, yani hâlâ bolca zaman vardı. Roger Chatworth'le Larenston Malikânesi'nin dışında buluşacak ve onu yarımadanın dışına çıkaracaktı. Onları bekleyen atlar vardı ve birlikte Kirsty ve Donald'la buluşmaya gideceklerdi.

Beklemek kolay değildi. Vakit gelmeden çok önce giyinmişti. Bir an yatağın üzerinde durdu, Stephen'ın genellikle uyuduğu yastığı okşadı. "Yakında, aşkım, yakında," diye fısıldadı. Klanlar arasında barış sağlandığında, Stephen'ın önünde tekrar başını dik tutabilecekti. Belki zaman aşkının sahip olunmaya değer olduğunu düşünecekti.

Odasından sıvışmak kolaydı. Çocukken David'le birlikte bazen Tam'la ya da Tam'ın oğullarından biriyle buluşmak için gizlice ahıra giderlerdi. Rab, hanımının sessizliğe ihtiyacı olduğunu hissederek onu yıpranmış taş basamaklardan aşağıya kadar takip etti.

Roger Chatworth bir İskoçyalı gibi sessizce gölgelerin arasından çıktı.

Bronwyn ona sertçe başını salladı, sonra Rab'e sessiz olmasını işaret etti. Köpek Roger'dan hiç hoşlanmamıştı ve bunu gizlemiyordu. Roger dik, karanlık patika boyunca onu takip etti. Bronwyn onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu ve

Bir keresinde kendini sabitlemek için onun elini tuttu. Ona sarıldı ve nefesi kesilene kadar hareketsiz kaldı.

Bronwyn tiksintisini gizlemeye çalıştı. Artık tüm İngilizlerin bu adam gibi olmadığını bildiği için mutluydu. Artık kocası ve kardeşleri gibi cesur, yürekli erkekler olduğunu biliyordu. Onlar bir kadının tutunabileceği erkeklerdi, tersi değil.

Roger anakaraya ve atlara ulaştıklarında rahat nefes almaya başladı. Ama MacArrans vadisinden çıkana kadar konuşamadılar. Bronwyn onları deniz duvarının yanındaki vadinin etrafından dolaştırdı. Roger atını dengede tutabilsin diye yavaşça ilerledi. Gece karanlıktı ve Bronwyn görmekten ziyade içgüdüleri ve hafızasıyla yol alıyordu.

Arazisine bakan tepede durduklarında sabaha yakındı. Roger'ın biraz dinlenmesine izin vermek için durdu.

"Yorgun musunuz, Leydi Bronwyn?" diye sordu, sesi titriyordu. Ona göre çetin bir sınavdan yeni geçmişti. Atından indi.

"Devam etmemiz gerekmez mi?" diye ısrar etti. "Larenston'dan çok uzakta değiliz.
Adamlarım-"

Durdu çünkü gördüklerine inanamıyordu. Roger Chatworth hızlı ve akıcı bir hareketle eyerinden ağır bir savaş baltası aldı ve Rab'e vurdu. Köpek sahibine bakıyordu, Roger'dan çok onunla ilgileniyordu ve bu yüzden ölümcül Wow'u kaçırmak için çok yavaş tepki verdi.

Bronwyn anında eyerinden düştü. Rab'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Karanlıkta bile Rab'in böğründe kocaman bir delik açıldığını görebiliyordu. "Rab?" diye boğazı düğümlenerek nefes almayı başardı. Köpek başını sadece hafifçe oynattı.

"O öldü," dedi Roger kesin bir ifadeyle. "Şimdi ayağa kalk!"

Bronwyn ona döndü. "Sen!" Kelimeler için daha fazla enerji harcamadı. Bir an yerdeydi ve bir an sonra havada uçuyordu, bıçağını çekmiş ve Roger'ın boğazına nişan almıştı.

Adam onun hareketine hazırlıksızdı ve ağırlığı altında geriye doğru sendeledi. Bıçağın ağzı omzunu kesti ve boynunu kıl payı ıskaladı. Adam kadının saçlarından tutup başını geriye doğru çekti.

Dizini bacaklarının arasına koydu. Roger tekrar sendeledi ama ona tutundu ve yere düştüğünde onu da yanına aldı. Kadın başını iki yana salladı ve adam saçlarını bırakana kadar onu ısırıldı. Serbest kaldığında, bıçağıyla adama tekrar saldırdı.

Ancak bıçak asla temas etmedi çünkü dört çift el onu yakaladı ve uzaklaştırdı.

"Yeterince uzun sürdü!" Roger Bronwyn'i tutan adamlara çıkıştı. "Bir dakika daha geç kalsaydınız çok geç olabilirdi."

Bronwyn yerde sessizce yatan Rab'e, sonra da Roger'a baktı. "Kirsty'den hiç mesaj gelmedi, değil mi?"

Roger elini kadının omzunda açtığı kesikte gezdirdi. "Lanet olası bir İskoç'tan bana ne? Bir köle gibi mesaj ileteceğimi mi sanıyorsun? Benim bir kont olduğumu unuttun mu?"

"Unutmuşum," dedi Bronwyn yavaşça, "senin ne olduğunu. Bir insana arkadan nasıl saldırdığını unutmuşum."

Bunlar bir süre için söylediği son sözler oldu, çünkü Roger'ın yumruğu çenesine doğru uçarak geldi. Yeterince hızlı bir şekilde bir tarafa hareket edebilmişti ki, Roger'ın amacı burnunu kırmak yerine yanağına çarptı. Bilinçsiz bir yığın halinde öne doğru yığıldı.

Bronwyn uyandığında nerede olduğunu bilmekte güçlük çekiyordu. Baş daha önce hiç deneyimlemediği kara bir öfkeyle çarpıyordu ve düşünceleri dağınıktı. Vücudu ağrıyordu ve ağzı hareketsizdi. Birkaç düşünce denemesinden fazlasını yapamadı ve uykuya geri döndü.

Tekrar uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Kıpırdamadan yattı ve acısının yarısının ağzındaki tıkaçtan kaynaklandığını fark etti. Elleri ve ayakları da sıkıca bağlanmıştı. Dinledi, hissetti ve bir saman yığınının üzerine atılmış bir vagonda olduğunu anladı. Geceydi ve gün boyunca uyumuş olması gerektiğini biliyordu.

Hareket edememenin acısıyla ağlamak istediği zamanlar oldu. İpler onu kesiyordu ve ağzı tıkaç yüzünden kurumuş ve şişmişti. Bir adamın "Uyandı," dediğini duydu.

Araba durdu ve Roger Chatworth onun üzerine eğildi. "Bağırmayacağına yemin edersen sana biraz su veririm. Bir ormandayız ve kimse

yine de seni duyabilirim, ama söz vermeni istiyorum."

Boynu o kadar sertleşmişti ki zar zor hareket . Ona söz verdi. Adam onu kaldırdı ve ağzındaki bağı çözdü.

Bronwyn hayatında hiç bu kadar cennet gibi bir şey hissetmediğini biliyordu. Çenesine masaj yaptı, Roger'ın yumruğunun morarttığı yere bakarak yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedi sabırsızca, bir bardak suyu ona doğru iterek. "Bütün gece bekleyemeyiz."

Suyu derin derin içti. "Beni nereye götürüyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

Roger fincanı onun elinden kaptı. "Montgomery senin küstahlığına tahammül edebilir ama ben etmeyeceğim. Eğer bir şey bilmeni isteseydim, sana söyledim." Kız adamın aldığı fincana özlemle bakmayı bırakmadan, adam saçlarından tutup yarısı dolu fincanı bir kenara fırlattı ve ağzındaki tıkaçı değiştirdi. Onu tekrar samanın içine itti.

Bronwyn ertesi gün boyunca uyukladı. Roger onu saklamak için üzerine çuval geçirdi. Havasızlık ve hareketsizlik onu sersemletmişti. Duyuları sürükleniyordu ve yarı farkındalık, yarı uyku halindeydi.

İki kez vagondan çıkarıldı, yiyecek ve su verildi ve biraz yalnız kalmasına izin verildi.

Üçüncü gece vagon durdu. Üzerindeki çantalar çıkarıldı ve kabaca vagon yatağından kaldırıldı. Gecenin soğuk havası onu buzlu suya atılmış gibi çarptı.

"Onu yukarı çıkarın," diye emretti Roger. "Onu doğu odasına kilitleyin."

Adam Bronwyn'in gevşek bedenini neredeyse nazikçe tuttu. "Onu çözeyim mi?" "Çöz. İsteddiği kadar çılgılık atabilir. Kimse onu duymayacak."

Bronwyn gözlerini kapalı ve vücudunu gevşek tuttu ama bilincini yeniden kazanmaya çalıştı. Saymaya başladı, sonra Tam'in tüm çocuklarının isimlerini saydı ve yaşlarını hatırlamaya çalıştı. Adam onu bir yatağa yatırdığında zihni hızla çalışmaya başlamıştı. Kaçmak zorundaydı! Ve şimdi, kale bir rutine oturmadan önce, onun için en iyi zamandı.

Adam ayaklarını nazikçe çözerken hareketsiz ve cansız kalmak zordu. Bileklerini hareket ettirmek yerine zihnini kullanarak ayaklarına kan dolmasını istedi. Ayaklarına konsantre oldu ve bileklerine saplanan binlerce acı verici iğneyi görmezden gelmeye çalıştı.

Ağzını kapatıp dilini ağzındaki kurulukta gezdirirken en son tıkaç geldi. Adam saçlarına ve yanağına dokunduğunda zihni yarışmaya başlarken hareketsiz yatıyordu. Adamın dokunuşuna lanet okudu ama bu en azından vücuduna bir kez daha akmaya başlayan kana alışması için zaman kazandırdı.

"Bazı erkekler her şeyi elde eder," dedi adam kendini yataktan kaldırırken hüzünlü bir iç çekişle.

Bronwyn bir ayak sesi duyana kadar bekledi ve adamın uzaklaştığını umdu. Gözlerini hafifçe açtı ve adamın kapının yanında oyalandığını gördü. Hızla döndü ve yatağın yanındaki masanın üzerinde bir sürahi gördü. Ona doğru yuvarlandı, kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Kalaylı sürahi gürültüyle duvara çarptı.

Adam gürültüye doğru koşarken Bronwyn yine kıpırdamadan yattı, gözleri sadece bir aralık açıldı. Bronwyn saniyeler içinde yataktan kalktı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ayak bileği bir kez altında kaldı ama adama hiç bakmadan yoluna devam etti. Ağır kapının kolunu tuttu ve kapıyı çarparak kapattı, ardından sürgüyü yerine kaydırды. Adamın kapıyı yumrukladığını duyabiliyordu ama ses ağır meşenin içinden boğuk ve zayıf geliyordu.

Ayak seslerini duydu ve Roger Chatworth görünmeden önce karanlık bir pencere oyuğuna girecek zamanı buldu. Kapının önünde durdu, bir an için adamın vuruşlarını ve belirsiz sesini dinledi. Bronwyn nefesini tuttu. Roger memnuniyetle gülümsedi, sonra merdivenlere doğru giderken yanından geçti.

Bronwyn hızla atan kalbini sakinleştirmek ve ilk kez ağrıyan bileklerini ve ayak bileklerini ovmak için kendine sadece birkaç saniye izin verdi. Gölgelelerin arasından sessizce sıyrılıp Roger'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken morarmış çenesini tekrar tekrar esnetti.

Merdivenlerin altından sola döndü ve bir odaya girdi. Bronwyn yarı açık kapının hemen yanında bir gölgeye kaydı. Küçük odanın içini gayet iyi görebiliyordu. Bir masa ve dört sandalye vardı, masanın ortasında tek bir mum yanıyordu.

Güzel bir kadın profili Bronwyn'e dönük bir şekilde oturuyordu. Mor ve yeşil çizgili satenden parlak, gösterişli bir elbise giymişti. Küçük ağzından mavi, badem biçimli gözlerine kadar yüzünün narin hatları mükemmeldi.

"Neden onu buraya getirmek zorundaydın? Onu istediğin zaman alabileceğini sanıyordum," dedi kadın öfkeyle, güzel yüzüne hiç benzemeyen alaycı bir sesle.

Roger sandalyede otururken sırtı Bronwyn'e dönüktü ve yüzü kadına dönüktü. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ona Stephen hakkında anlatmak istediklerimi dinlemedi."

"Seni dinlemezler mi?" diye alay etti kadın. "Montgomery'nin adamlarına lanet olsun! Stephen'ın Kral Henry'nin sarayında ne işi vardı ki?"

Roger elini salladı. "İskoçya'daki baskınları durdurması için krala dilekçe ilgili bir şey. Onu görmeliydiniz! Asil İskoçlar ve onlara yapılanlar hakkında anlattığı hikayelerle neredeyse tüm sarayı ağılattı."

Bronwyn bir an için gözlerini kapadı ve gülümsedi. Stephen! diye düşündü. Sevgili, tatlı Stephen'ı. Günümüze geri döndü ve bu ikisini dinleyerek zaman kaybettiğini fark etti. Kaçmalıydı!

Ama Roger'ın sonraki sözleri onu durdurdu. "Mary Montgomery'yi kaçırmak için bu zamanı seçeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Bronwyn kıpırdamadan durdu, tüm vücudu dinliyordu.

Kadın, çarpık dişlerini göstererek genişçe gülümserken yüzünü çevirmeye devam etti. "Onun karısına sahip olmak istiyordum," dedi hülyalı bir şekilde.

"Sanırım bununla Gavin'in karısı Judith'i kastediyorsun." "Evet! Gavin'imi çalan o fahişe!"

"Onun hiçbir zaman senin olduğundan emin değilim ve eğer öyleyse, sevgili, merhum ağabeyimle evlenmeyi kabul ettiğinde onu bir kenara atan sendin."

Kadın onu görmezden geldi.

"Neden onun yerine Mary'yi aldın?" Roger devam etti. Gösterdiği tüm ilgiye rağmen hava durumunu tartışıyor olabiliyorlardı.

"Yaşadığı manastıra dönüyordu ve elinin altındaydı. Tüm Montgomery'leri teker teker öldürmek istiyorum. Hangisinden başlayacağım önemli değil. Şimdi! Bana şu yakaladığınızdan bahsedin. Stephen'ın karısı mı?" Kadın hâlâ dönmemişti. Hem Roger'a hem de Bronwyn'e karşı profilini korudu.

"Kadın değişti. İngiltere'de, evlenmeden önce, manipüle edilmesi kolay biriydi. Ona İskoçya'daki bazı kuzenlerimle ilgili çirkin bir hikaye anlattım." Alaycı bir kahkaha atmak için durakladı. "Pis bir İskoç'la akraba olduğuma nasıl inanabilir?"

"Aranızda bir kavga çıkmasını istemesini sağladın," dedi güzel kadın.

"Onun boş kafasına fikirler sokmak yeterince kolaydı." Roger dedi ki. "Ve Montgomery onun için savaşacak kadar istekliydi. Onun için çok ateşliydi. gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi."

"Çok güzel olduğunu duymuştum," dedi kadın büyük bir acıyla.

"Hiçbir kadın sahip olduğu topraklardan daha güzel değildir. Benimle evlenseydi, oraya İngiliz çiftçileri gönderir ve topraktan biraz fayda sağlardım. İskoçlar toprağı serflerle paylaşmaları gerektiğini düşünüyorlar."

"Ama onu ve dövüşü kaybettiniz," dedi kadın sessizce.

Roger neredeyse ağır sandalyeyi devirerek ayağa kalktı. "Piç kurusu!" diye küfretti. "Benimle alay etti. Bana güldü ve tüm İngiltere'yi bana güldürdü."

"Seni öldürmesini mi tercih ederdin?" diye sordu.

Roger onun önünde durdu. "Öldürülmeyi tercih etmez miydin?" diye sordu sessizce.

Kadın başını eğdi. "Evet, ah, evet," diye fısıldadı, sonra başını kaldırdı. "Ama onlara bunu ödeteceğiz, değil mi? Stephen'ın karısı ve Gavin'in kız kardeşi elimizde. Söyle bana, ikisi için ne planlıyorsun?"

Roger gülümsedi. "Bronwyn benim. Eğer topraklara sahip olamazsam, kadının kendisiyle yetinmek zorundayım. Mary elbette senin."

Kadın elini kaldırdı. "Herkes için kötü bir spor. Herkesten ve her şeyden korkuyor. Belki de onu bu şekilde eve göndermeliyim," dedi nefretle, yüzünü Bronwyn'in onu tam olarak görebileceği şekilde çevirirken.

Bronwyn'in nefesini kesen, kadının korkunç derecede yaralı yanağını görmesi ve Mary hakkında söylediği sözlerin birleşimiydi. Bronwyn kıpırdayamadan Roger kapıdaydı ve onu kolundan yakaladı. Onu odanın içine çekti.

Roger'ın parmakları derisini ısırırken Bronwyn acıyla irkildi.

"Demek yakaladığınız laird bu," diye alay etti kadın.

Bronwyn ona baktı. Bir zamanlar güzel olan yüzünün bir tarafı çarpılmıştı, çirkin yara izlerinin oluşturduğu uzun çıkıntılar gözlerini aşağı, ağzını yukarı çekiyordu. Bu ona şeytani, alaycı bir bakış veriyordu.

"Karnını doyur!" diye bağırdı kadın. "Bunu görmelisin, çünkü yaptıklarının bedelini ödemeye yardım edeceksin."

Roger Bronwyn'i bıraktı ve kadının ellerini tuttu. "Otur!" emretti. "Anlık nefretlerinizden daha fazla hesaplaşmamız gereken şeyler var."

Kadın yerine oturdu ama Bronwyn'e bakmaya devam etti.

"Mary nerede?" Bronwyn sessizce sordu. "Eğer onu serbest bırakırsanız, bir daha kaçmaya çalışmayacağım. Bana istediğini yapabilirsin."

Roger ona güldü. "Ne kadar asilsin. Ama pazarlık edecek bir şeyin yok. Kaçmaya çalışman için sana ikinci bir şans verilmeyecek."

"Ama Mary'nin sana ne faydası olabilir ki? Hayatında hiç kimseyi incitmemiştir." "Buna hiçbir şey mi diyorsun?" diye bağırdı kadın, parmakları

Yara izleri boyunca.

"Bunu Mary yapmadı," dedi Bronwyn inançla. Yara izlerinin kadının gerçek doğasını gösterdiğine inanmaya başlamıştı.

"Sessiz olun, ikiniz de!" Roger söyledi. Bronwyn'e döndü. "Bu benim baldızım, Leydi Alice Chatworth. İkimizin de Montgomery'lerden nefret etmek için sebeplerimiz var ve onları yok etmek için yemin ettik."

"Yok et!" Bronwyn'in nefesi kesildi. "Ama Mary-"

Roger onun kolunu tuttu. "Kendin için hiç endişelenmiyor musun?"

"Senin gibi erkeklerin ne istediğini biliyorum," diye tükürdü. "Yalan ve ihanet olmadan bir kadın elde edemiyor musun?"

Roger ona tokat atmak için elini geri çekti, sonra Alice'in kıkırdamasıyla durdu. "İskoçya'ya bunun için gittin, değil mi Roger?" diye güldü. "Onu bir arabaya bağlı olarak geri getirmek neden gerekliydi?"

Roger bir kadından diğerine baktı, sonra Bronwyn'i yakaladı ve odadan çıkardı. Onu yarı sürükleyerek merdivenlerden çıkardı, sürgülü kapının önünde durdu, sonra koridorda daha da aşağı çekti. Bronwyn'i yatağa itti.

Zengin odanın ortasındaki geniş yatak. Koyu kahverengi kadife yatak örtüsünden sarkıyordu. Kahverengi kadife perdeler pencereyi kaplıyordu. Altın örgü kahverengiyi zarifçe süslüyordu.

"Soyun!" diye emretti.

Bronwyn ona gülümsedi. "Asla," dedi dostça bir tavırla.

Onun gülümsemesine karşılık verdi. "Eğer Mary'nin hayatına değer veriyorsan, bana itaat edeceksin. Geciktiğin her saniye için ona bir parmağa mal olacak."

Bronwyn ona ters ters baktı, sonra broşunu çözmeye başladı. Roger yüksek, oymalı bir sandığa yaslandı ve ilgiyle onu izledi.

"Düğün gecende sarhoş olduğumu biliyor muydun?" diye sordu. "Hayır, tabii ki bilmiyordun. Bahse girerim beni hiç düşünmedin. Kullanılmaktan hoşlanmam. Beni Stephen Montgomery ile bir çeşit oyunda kullandın."

Durdu, eli gömleğinin düğmelerindeydi. "Seni hiç kullanmadım. Dövüşü kazanmış olsaydın seninle evlenirdim. Bana klanımı önemseddiğini söylediğinde dürüst olduğunu düşünmüştüm."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Oyalıyorsun. Bana bu kadar acıya ve onursuzluğa neyin mal olduğunu görmek istiyorum."

Bronwyn sözlerini söylerken dudağını ısırды. Ona kendi şerefsizliğini kendisinin getirdiğini söylemek istedi.

Elleri düğmelerinin üzerinde titriyordu. Stephen dışında hiçbir erkeğin önünde soyunmamıştı. Gözyaşlarını kırpıştırdı. Başka bir erkek onu alırsa Stephen onu bir daha asla sevmeyecekti. Zaten o kadar kıskançtı ki onun her hareketine güvenmiyordu. Roger Chatworth onunla birlikte olduktan sonra nasıl olacaktı?

Ayağa kalktı, kemerini ve eteğini çözdü ve yere doğru kaymalarına izin verdi. Peki Roger'ın dokunuşuna nasıl tepki verecekti? Stephen'ın ona bakması yeterliydi, o da ona saldıracaktı. En ufak bir dokunuşu bile onu tutkuyla titretirdi. Roger da aynısını yapabilecek miydi?

"Acele edin!" Roger emretti. "Bunun için aylardır bekliyorum."

Bronwyn bir an için gözlerini kapadı ve gömleğinin yere düşmesine izin verirken derin bir nefes aldı. Roger bir mum alıp ona doğru gelirken çenesini yukarıda ve omuzlarını geride tuttu.

Ona baktı, gözleri saten teninde, yüksek, gururlu göğüslerinde gezindi. Kalçasına hafifçe dokundu, parmağını göbeğinin etrafındaki yumuşak etin üzerinde gezdirdi. "Çok güzel," diye fısıldadı. "Montgomery senin için savaşmakta haklıydı."

Kapının aniden çalınması ikisinin de sıçramasına neden oldu. "Sessiz olun!" Roger kapıya bakarken emretti.

"Roger," diye seslendi kapıdan, genç bir adamın sesi. "Uyanık mısınız?"

"Yatağa gir!" Roger nefesinin altından söyledi. "Yorganın altında kal ve ses çıkarma. Seni tehdit etmeme gerek var mı?"

Bronwyn, çıplak bedenini Roger'ın gözünden saklamak için herhangi bir bahaneye sevinerek ona itaat etti. Roger aceleyle yatağın etrafındaki perdeleri çekerken Bronwyn kendini kürklerin ve örtülerin altına gömdü.

"Brian, ne oldu?" Roger kapıyı açarken bambaşka, yumuşak bir sesle sordu. "Yine kötü bir rüya mı gördün?"

Bronwyn perdelerin arkasını görebilmek için sessizce hareket etti. Roger yatağın yanındaki masanın üzerinde birkaç mum yaktı. Kenara çekildi ve Bronwyn içeri giren genç adamı görebildi.

Brian muhtemelen yirmi yaşındaydı ama zayıf yapısı onu bir çocuktan biraz daha fazlası gibi gösteriyordu. Tereddütlü adımlarla yürüyordu, sanki bir bacağı tutulmuştu ama hafifçe topallayarak yürümeyi öğrenmişti. Belli ki Roger'ın kardeşiydi; güçlü, sağlıklı ağabeyinin daha genç, daha zayıf, daha narin bir versiyonuydu.

"Yatağında olmalısın," dedi Roger nazik bir sesle, Bronwyn'in ondan daha önce hiç duymadığı bir sesle. Roger'ın bu çocuğa olan sevgisi söylediği her kelimedede kendini belli ediyordu.

Brian kendini bir sandalyeye bıraktı. "Senin dönmeni bekliyordum. Nereye gittiğini bile bulamadım. Alice dedi ki..." Durdu.

"Seni üzdü mü?" Roger ciddiyetle sordu. "Eğer üzdüyse-"

"Hayır, elbette değil," dedi Brian. "Alice mutsuz bir kadın. Edmund'un ölümü yüzünden perişan durumda."

Roger alaycı bir tavırla, "Evet, eminim öyledir," dedi. Konuyu değiştirdi. "Serflerin bizi soyup soğana çevirmediğini görmek için diğer mülklerimi ziyaret ettim."

"Roger, sürekli ağlayan kadın kim?"

Roger başını kaldırdı. "Ben... Ben ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ağlayan bir kadın yok."

"Üç gecedir birinin ağladığını duyuyorum. Gündüz bile sesin bir kısmını yakalayabiliyorum."

Roger gülümsedi. "Belki de evin bir hayaleti vardır. Ya da belki Edmund-" Aniden durdu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Brian kesin bir ifadeyle. "Ağabeyimiz hakkında sandığından daha çok şey biliyorum. Belki de ağlayan kişinin Edmund'un kadınlarından birinin hayaleti olduğunu söyleyecektin. Belki de Edmund'un öldürüldüğü gece kendini öldüren kadındır."

"Brian! Böyle şeyleri nereden duyuyorsun? Geç oldu ve senin yatakta olman gerekiyor."

Brian içini çekti, sonra Roger'ın sandalyeden kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Sanırım yatmaya gideceğim. Sabah seni görecek miyim? Sen buradayken Alice çok daha iyi oluyor ve Elizabeth'i şimdiden özledim. Noel çok kısa."

"Evet, elbette, burada olacağım. İyi geceler, küçük kardeşim. İyi uykular." Kapı kapandıktan sonra bir süre öylece durdu.

Bronwyn Roger'ı izlerken kıpırdamadı. Roger yalancı olabilirdi, bir adamın sırtına saldırabilirdi ama küçük kardeşini seviyordu.

Roger döndü ve yatağın perdelerini kenara fırlattı. "Seni unuttuğumu mu umuyordun?" Sesi yine soğuktu.

Yatak örtüsünü boynuna kadar çekti ve yatağın en ucuna doğru geri çekildi. "Elizabeth kim?"

Roger ona sırttan bir bakış attı. "Elizabeth benim kız kardeşim. Şimdi buraya gel."

"Brian'dan büyük mü yoksa küçük mü?" Hızla konuşuyordu.

"Soy ağacımı görmek ister misin?" Adam onun kolundan tutup kendine çekti. "Elizabeth, Brian'dan üç yaş küçük."

"O-" Roger onu kollarına çekip açlıkla öpmeye başlayınca sözleri kesildi.

Adam onu öperken kadın oldukça hareketsizdi. Dudakları sert ve hoştu, nefesi bile tatlıydı ama ateş yoktu. Elleri sırtını okşarken ağzını boynunda gezdirdi. Parmakları kadının omurgasında oynadı, sonra kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru bastırdı. Tamamen giyinikti ve giysilerinin dolgulu kadifesi onun serin, çıplak tenine karşı iyi hissettiriyordu.

Ancak hoş bir his dışında, ateş yoktu. Kendini bir yabancı gibi hissediyordu, sanki olanları deneyimlemek yerine gözlemliyordu.

"Benimle dövüşmüyor musun?" Roger gırtlaktan gelen bir fısıltıyla sordu, sesinde biraz mizah vardı.

"Hayır," dedi dürüstçe. "I-"

Yine bir öpücükle sözlerini kesti. Yavaşça onu yatağa yatırdı ve elleri özgürce göğüslerini okşarken boynunu öpmeye başladı. Dudakları ellerini takip etti.

"Hayır, Roger, seninle savaşıyorum," dedi, sesi dürüstlikle doluydu. "Doğrusu, kavga edecek bir şey bulamıyorum. Başka bir erkeğin bana dokunmasına nasıl tepki vereceğimi merak ettiğimi itiraf . Stephen onun peşinde o kadar sık olduğumu söylüyor ki kendine gelmek için yeterli zamanı yok."

Küçük bir kahkaha attı, gölgeliğe baktı ve ellerini başının arkasına koydu. "Stephen *her zaman* doğruyu söylediğinden değil," diye kıkırdadı. "Ama aynı şey olmadığını fark ettim. Stephen'ın bana dokunduğu yerlere dokunuyorsun ama seninleyken hiçbir şey hissetmiyorum. Bu garip değil mi?"

Masum gözlerle üzerine eğilmiş olan Roger'a baktı, elleri hareketsiz, gözleri kocaman. "Gerçekten özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Eminim bazı kadınlar senden hoşlanıyordur. Sanırım ben sadece bir erkeğe aitim."

Roger ona vurmak için elini kaldırdı ve Bronwyn'in gözleri soğudu. "Ne seninle dövüşeceğim ne de sevişmene tepki vereceğim. Stephen Montgomery'nin yarısı kadar bile erkek olmaman kızdırıyor mu? Ne yatakta ne de yatak dışında?"

"Bunun için seni öldüreceğim!" Roger ona doğru hamle yaparken homurdandı.

Bronwyn ondan uzaklaştı ve adam yumuşak şiltenin üzerine yüzüstü düştü. Yataktan atladı ve etrafta bir silah aradı ama bulamadı.

Roger onun peşinden giderken durdu. Kahretsin, ama kız ürkütücü bir görüntüye sahipti. Siyah saçları bir iblis bulutu gibi etrafında dönüyordu. Gururlu, güçlü vücudu onunla alay ediyordu. Nefes kesiciydi, eski bir ilkel kraliçe gibiydi, kibirli, meydan okuyan, küçük gücüyle onu tehdit ediyordu.

Kocası hakkında söylediği her kelime ona bağıyordu. Erkekleri iyi tanıyordu, değil mi? Her kelimedede tutkusunun azaldığını hissediyordu. Kendisine güldüğünü bilen hangi erkek onu elde edebilirdi ki? Ondan korksa tecavüz ederdi ama bu kahkahası çok fazlaydı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı.

Bronwyn onu yatağının görevinden azat etmeyi planladığını biliyordu. Kıyafetlerini aldı ve kapı açıldığında ekosesine sarınmış, diğer kıyafetlerini de kolunun altına almıştı.

"Onu doğu odasına götürün," dedi Roger yorgun bir sesle. "Ve onun kaçmasına izin veren adamın kellesini alacağım."

Bronwyn sürgünün ateşlendiğini ve odada yalnız kaldığını duyana kadar rahat nefes alamadı. Muhafızlar saatler önce odaya kilitlediği adamı serbest bırakmışlardı.

Yatağa uzandı ve anında titremeye başladı. Üç gün boyunca bir vagonda bağlı kaldığı için vücudu ağrıyordu. Mary için duyduğu korku ona işkence ediyordu ve şimdi Roger'la yaşadığı olay onu daha da zayıflatmıştı.

Bir keresinde henüz küçük bir kızken babasının adamlarından biriyle ata binmeye gitmişti. Atları dinlendirmek için durmuşlardı ve adam onu yere fırlatıp soymaya başlamıştı. Bronwyn son derece masumdu ve çok korkmuştu. Adam kendi soyunmuş ve Bronwyn'in üzerinde durduğunda erkekliğini sanki bundan büyük bir gurur duyuyormuş gibi ona doğru uzatmıştı. Sadece atlar ve boğalar görmüş olan Bronwyn adama gülmeye başladı ve gözlerinin önünde adam söndü. O gün birkaç ders almıştı. Birincisi, asla tek bir erkekle yalnız ata binmemek ve ikincisi, korku adamı heyecanlandırıyor gibi görünse de kahkahası onu sadece eziyordu.

Babasına bu karşılaşmadan hiç bahsetmedi ve üç ay sonra adam bir sığır baskınında öldürüldü.

Roger'ın onun canını yaktığı gibi canının yandığını görmek iyi olmalıydı ama olmadı. Yatağın yorganının üzerine düştü, yüzünü sakladı, başını gömdü. Stephen'ı o kadar çok istiyordu ki, ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki. O Stephen'dı.

onun varlığının temeli. Onu aptalca, düşüncesizce şeyler yapmaktan alıkoydu. Eğer o yanında olsaydı, Larenston'dan asla ayrılmazdı. Rab hayatta olacaktı ve Roger Chatworth tarafından esir tutulmayacaktı.

Stephen kralının yanındaydı ve ülkesine yapılan saldırıları durdurması için yalvarıyordu. Ülkesine! Stephen bir İskoç olduğunu kanıtlamamış mıydı? Bu unvanı herkesten çok hak ediyordu.

Bronwyn'in ne zaman ağlamaya başladığına dair hiçbir fikri yoktu. Gözyaşları önce sessizce akmaya başladı, sonra derin, iç burkan hıçkırıklarla. Kendini bu karmaşadan kurtarmayı başarırca Stephen'a karşı dürüst olacağına yemin etti. Onu ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Oh, evet! Ona ne kadar çok, ne kadar çok ihtiyacı olduğunu.

Mary için, Rab için, Stephen için ve en çok da kendisi için ağladı. Çok güzel bir şeye sahipti ve onu fırlatıp atmıştı. "Stephen," diye fısıldadı ve biraz daha ağladı.

Vücudu kurduğunda ve daha fazla ağlayamadığında uyudu.

On Sekizinci Bölüm

" ^ "

Brian Chatworth merdivenlerden mahzene inerken çok sessizdi. Chatworth'un evi, büyükbabasının fethedip yıktığı eski bir kalenin üzerine inşa edilmişti. Bazı insanlar bir düşmanın evinin üzerine ev inşa etmenin kötü bir şey olduğunu söylüyordu.

Brian kardeşinin hayaletle ilgili sözlerini düşündü ve gülümsedi. Roger küçük kardeşlerine karşı çok korumacıydı. Çocukken ağabeylerinden korunmaya ihtiyaçları vardı. Ama şimdi, Edmund'un ölümünden beri, saklanmaya ve yalan söylemeye gerek yoktu. Ağlayan bir kadın vardı ve Brian onun ne olduğunu istiyordu. Muhtemelen mutfak hizmetçisiydi.

Roger'a aşık olmuştu ve şimdi Roger onun aşkına karşılık vermediği için ağlıyordu. Brian, Roger'ın küçük kardeşinin kadınlarla erkekler arasında olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündüğünü fark etti. Roger'a göre Brian hâlâ korkmuş, saklanan küçük bir çocuktı.

Merdivenlerin dibinde durakladı. Mahzenler karanlıktı, şarap fiçıları ve tuzlanmış balık fiçılarıyla doluydu. Dinlerken fildişi zarların atıldığını ve birkaç muhafızın gülüp küfrettiğini duydu. Fiçıların arasından sıyrıldı ve kilitli bir hücre olduğunu bildiği arka tarafa doğru gitti. Edmund hayattayken bu işte iyi olduğunu öğrenmiş olması dışında neden gizlice dolaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, Roger'ın Brian'ın kardeşine güvenmediğini düşünmemesini tercih ederdi.

Hücrenin kapısına yaklaştıkça ağlama sesi daha da yükseldi. Bir kadının kalbinden gelen yumuşak, iç burkan bir sestti bu. Gardiyanların neden mahzenin uzak tarafına geçtiklerini şimdi anlıyordu: sürekli ağlama sesini duymak istemiyorlardı.

Brian hücrenin içine baktı. Bir köşede biçimsiz bir yığın halinde rahibe kıyafeti giymiş bir kadın yatıyordu.

Brian kapının yanındaki çividen anahtarı alıp kapının kilidini açarken sadece soluk soluğa kalmıştı. Kapı iyi yağlanmış, sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açıldı.

Brian onun yanında diz çökerken, "Rahibe," diye fısıldadı. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Mary gözlerinde korkuyla ona baktı. "Lütfen beni serbest bırak," diye fısıldadı. "Kardeşlerim bu yüzden bir savaşa neden olacaklar. Lütfen! Onların incindiğini görmeye dayanmam."

Brian şaşkınlık içinde ona baktı. "Kardeşlerin mi? Siz kimsiniz? Roger'ın seni esir alması için ne yaptın?"

"Roger?" Mary sordu. "Beni tutan adam o mu? Neredeyim ben? Sen kimsin?"

Brian ona baktı. Oval yüzü şişmiş, yumuşak kahverengi gözleri kızarmış ve sinirlenmişti. Birden ona kız kardeşi Elizabeth'i hatırlattı. Elizabeth bir melek kadar kusursuz bir güzelliğe sahipti ve bu kadın Madonna'ya benziyordu. "Ben Brian Chatworth ve burası da benim evim, Chatworth malikânesi. Bu evin sahibi kardeşim Roger."

"Chatworth?" Mary oturduğu yerden kalktı. "Kardeşim bir zamanlar çok güzel bir kadına aşıkta ama kadın Chatworth adında bir adamla evlendi."

Brian topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Bu kadının hapsedilmesiyle ilgili bir bağlantı görmeye başlamıştı. "Sen bir Montgomery'sin!" diye soluk soluğa kaldı. "Ben sadece dört erkek kardeşi biliyordum. Bir kız kardeşleri olduğundan haberim yoktu."

"Ben en büyük çocuğum, Mary Montgomery."

Brian birkaç dakika konuşmadı.

"Bana bildiklerini anlat. Kardeşlerim bazen beni çok fazla koruyor. Neden esir tutuluyorum? Kardeşin neden ailemden nefret etsin?"

Brian hemen Mary ile arasında bir yakınlık hissetti. "Kardeşim de beni koruyor. Ama ben dinlerim ve bir şeyler duyarım. Sana bildiklerimi anlatacağım. Alice Valence adında genç bir kadın bir zamanlar kardeşine aşıkmiş, en büyüğüne, Gavin'e, değil mi?"

Mary başını salladı.

"Ama bilmediğim bir nedenden dolayı evlenmediler. Alice en büyük ağabeyim Edmund ile evlendi ve Gavin de-"

"Judith," diye ekledi Mary.

"Evet, Judith," diye devam etti Brian. "Kardeşim bir gece öldürüldü." Bir an durdu. En büyük ağabeyinin kötülüğünden, herkesin ondan korkarak yaşadığından söz etmedi. Edmund'un öldürüldüğü gece bileklerini kesen genç ve güzel kızıdan da söz etmedi.

"Ve Alice dul bir kadındı," dedi Mary sessizce.

"Evet, öyleydi. Sanırım Gavin'i tekrar kazanmak için bir girişimde bulundu. Bir kaza oldu ve yüzüne kızgın yağ döküldü. Çok kötü yaralanmıştı."

"Sence bununla şu anda burada olmam arasında bir bağlantı var mı? Bu Alice şimdi nerede?"

"O burada yaşıyor. Başka kimsesi yok." Aklına kardeşi Roger'ın nezaketi geldi. "Bu sonbahar Roger senin başka bir kardeşinle herkesin önünde kavga etti. Bir kadın yüzünden kavga ettiler."

"Bu sadece Stephen olabilir. Bronwyn... tek kelime bile etmedi." Mary elini yüzünde gezdirdi. "Bunun olup bittiğinden haberim yoktu. Oh, Brian, ne yapacağız? Ailelerimizin birbirleriyle savaşmasına izin veremeyiz."

Brian onun sözleriyle irkildi. "Biz" derken ne demek istemişti? Onun kendi tarafında olduğunu nasıl düşünebilirdi? Roger onun kardeşiydi. Tabii ki Roger'ın tarafını tutacaktı. Roger'ın bu sessiz, nazik kadını tutsak tutmasının iyi bir nedeni olmalıydı.

Brian bir şey söyleyemeden Mary tekrar konuştu. "Neden topallıyorsun?" diye sordu sessizce.

Brian irkildi. Uzun zamandır kimse ona bunu sormamıştı. "Bacağımı bir at ezdi," dedi açıkça. Mary sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi ona baktı ve Brian kendini hatırlamak istemediği bir zamana geri götürülmüş buldu.

"Elizabeth beş yaşındaydı," dedi uzaklardan gelen bir sesle. "O zaman bile bir meleğe benziyordu. Ahşap oymacılarından biri onu şapeldeki tüm meleklerin modeli olarak kullanmıştı. Ben sekiz yaşındaydım. Mızrak dövüşü alanında kumda oynuyorduk. Kardeşimiz Edmund o zamanlar çoktan büyümüştü, yirmi bir yaşındaydı."

Brian bir an durakladı. "Her şeyi hatırlamıyorum. Daha sonra Edmund'un sarhoş olduğunu söylediler. Sahaya girerken Elizabeth'le beni görmemiş."

Mary dehşet içinde nefesini tuttu.

"Roger olmasaydı bizi öldüreceklerdi. On dört yaşındaydı, iri ve güçlüydü. Tam Edmund'un atının önüne koştu ve ikimizi de yakaladı. Ama atın toynağı onun sol koluna çarptı ve beni düşürdü." Brian bir an için gözlerini kaçırdı. "At bacağımı dizimden aşağı ezdi." Zayıf bir gülümseme verdi. "Onu kaybetmediğim için şanslıyım. Elizabeth bacağımı kurtaranın Roger'ın bakımı olduğunu söyledi. Sonrasında aylarca yanımda kaldı."

"Onu , değil mi?"

Brian basitçe, "Evet," diye yanıtladı. "O... hem Elizabeth'i hem de beni çocukluğumuz boyunca korudu. Elizabeth altı yaşındayken onu bir manastıra kapattı."

"Ve o şimdi orada."

Brian gülümsedi. "Roger ona uygun bir erkek aradığını ama henüz bulamadığını söylüyor. Bir melek için nasıl koca bulabilirsin ki?" Elizabeth'in söylediği bir şeyi hatırlayarak güldü. Roger'a ona bir şeytan bulmasını önermişti. Roger, Elizabeth'in açıklamasını komik bulmamıştı. Çok sık,

Roger, Elizabeth'in keskin sözlerine gülmedi. Bazen dili tatlı bakışlarıyla çelişiyordu.

"Ailelerimizin kavga etmesine izin veremeyiz," diyordu Mary. "Bana ağabeyinin nazik ve sevgi dolu bir adam olduğunu gösterdin. O sadece Stephen'a kızgın. Ve hiç şüphesiz yengen de kızgın."

Brian buna neredeyse gülecekti. Alice'in yarı çılgın öfkeleri öfkeden de öteydi. Bazen tamamen çıldırıyor ve ona uyku ilaçları verilmek zorunda kalınıyordu. Sürekli Judith ve Gavin Montgomery hakkında bağırıp çağırıyordu.

"Kendin hakkında çok az şey söyledin," dedi Brian sessizce. "Burada tutsaksın, günlerdir ağlıyorsun, ama yine de beni soruyorsun. Söyle bana, neden ağlıyorsun? Kendin için mi yoksa kardeşlerin için mi?"

Mary ellerine baktı. "Ben zayıf, korkak bir şeyim. Keşke gerektiği gibi dua edebilseydim ama kardeşlerim bana gerçekçiliği öğretti. Gittiğimi öğrendiklerinde çok kızacaklar. Gavin ve Stephen sakince savaşa hazırlanacaklar ama ne Raine'de ne de Miles'ta sakinlik diye bir şey olmayacak."

"Ne yapacaklar?"

"Kimse söyleyemez. O anda iyi görünen her şeyi yaparlar. Raine genelde çok naziktir, ayı gibi bir adamdır ama haksızlığa dayanamaz. Miles'ın ise korkunç bir öfkesi var! Kimse onun ne yapacağını tahmin edemez."

Brian ayağa kalkarak, "Bu durdurulmalı," dedi. "Roger'a gideceğim ve seni serbest bırakmasını isteyeceğim."

Mary onun yanında duruyordu, ondan daha kısaydı. "Taleplerin onu kızdıracağını mı düşünüyorsun? Sorman gerekmez mi?"

Brian ona baktı, yumuşak yuvarlaklığına, büyük, sıvı gözlerine. Kız ona kendini bir dağ kadar güçlü hissettiriyordu. Roger'dan hiçbir şey istememişti, hayatı dışında. O haklıydı. Bu kadar çok sevdiği birinden nasıl talepte bulunabilirdi?

Meryem'in yüzüne dokundu. "Seni buradan götüreceğim. Sana söz veriyorum."

"Ben de sana inanıyorum," dedi Mary büyük bir güvenle. "Şimdi gitmelisin."

Brian küçük, nemli hücreye baktı. Yerde saman vardı ve hiç de temiz değildi. Tek mobilya sert bir karyola ve bir köşede duran bir kovaydı. "Burası iğrenç bir yer. Şimdi benimle gelmelisin."

"Hayır!" Ondan uzaklaştı. "Dikkatli olmalıyız. Kardeşini kızdıramayız. Eğer benimki gibiye, daha sonra pişman olacağı şeyler söyleyebilir, ama sonra onlara tutunmak zorunda kalacaktır. Sabaha kadar dinlenmesini beklemeli ve sonra onunla konuşmalısınız."

"Senin için bu cehennem çukurunda bir gece daha geçirmek anlamına gelirken nasıl olur da kardeşimle ilgilenirsin?"

Ona sadece gözlerindeki bakışla cevap verdi. "Şimdi huzur içinde git. Benim için endişelenmene gerek yok."

Brian bir an ona baktı, sonra elini tutup öptü. "Sen iyi bir kadınsın, Mary Montgomery." Arkasını döndü ve onu terk etti.

Mary kapının bir kez daha kilitlendiğini duyunca başını çevirdi. Brian'ın gerçekten ne kadar korktuğunu görmesine izin vermediğini umuyordu. Yerde bir şey koşuşturdu ve Mary sıçradı. Ağlamaması gerektiğini biliyordu, ama o korkunç bir korkaktı.

Roger küçük kardeşine şaşkınlıkla baktı.

Brian sessizce, "Onun o hücreden çıkmasını istiyorum," dedi. Mary'nin dediğini yapmış ve Roger'la yüzleşmek için sabaha kadar beklemişti. Ne Brian uyumuştı ne de gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa Roger.

"Brian, lütfen..." Roger sadece küçük erkek ve kız kardeşleri için kullandığı ses tonuyla başladı.

Brian yumuşamadı. "Onu neden tutsak ettiğinizi hâlâ öğrenemedim, ama nedeni ne olursa olsun, onun o hücreden çıkmasını istiyorum."

Roger gözlerindeki acının görülmemesi için Brian'a arkasını döndü. Montgomery'ler tarafından aşağılanmasını nasıl açıklayabilirdi? Baldızının kendini Gavin'e atması ve onun tarafından reddedilmesi onu incitmişti. Daha sonra Bronwyn onu seçmiş ve kendini affedilmiş hissetmişti. Ama Stephen, Roger'ı yere seren şanslı bir darbe almıştı. O kadar sinirlenmişti ki, hiç düşünmeden Stephen'ın sırtına saldırmıştı. Şimdi Montgomery'lere her zaman yenilmeyeceğini göstermek istiyordu.

"Ona zarar verilmeyecek," dedi Roger. "Sana söz veriyorum ona zarar vermeyeceğim." "O zaman onu neden tutuyorsun? Büyük çaplı bir savaş çıkmadan önce onu hemen serbest bırakın."

"Artık bunun için çok geç." "Ne demek istiyorsun?"

Roger küçük kardeşine baktı. "Raine Montgomery, Mary'nin bende olduğunu duyduğunda kralın birkaç yüz askerini Galler'e götürüyordu. Adamları çevirdi ve bize saldırımları için buraya doğru yönlendirdi."

"Ne! Saldırıya uğramak üzere miyiz? Savunmamız yok. Bu günlerde insanları böyle yönetemeyeceğini bilmiyor mu? Bizi saldırılardan koruyacak mahkemelerimiz ve yasalarımız var."

"Kral bize ulaşmadan Raine ile karşılaştı. Kral, Raine'in adamlarını kişisel bir kavgada kullanmasına o kadar kızdı ki, Kral Henry Raine'i kanun kaçağı ilan etti. Yaşamak için ormana çekildi."

"Yüce Tanrım!" Brian nefes alarak bir sandalyeye oturdu. "Montgomery'lerin o devasa kalesi gibi bir savunmamız yok. Eğer Mary'yi serbest bırakırsak-"

Roger kardeşine hayranlıkla baktı. "Seni bu kan davasına dahil etmek istememiştim. Buradan ayrılmalısın. Git ve diğer mülklerimden birinde kal. Yakında yanına geleceğim."

"Hayır!" Brian kararlı bir şekilde konuştu. "Bu kavgayı halletmeliyiz. Krala ve Montgomery'lere mesaj göndereceğiz. O zamana kadar Mary'ye bizzat ben göz kulak olacağım." Ayağa kalktı ve topallayarak odadan çıktı.

Brian kapıyı kapattıktan sonra Roger kapıya ters ters baktı. Öfkeyle dişlerini sıktı, sonra duvardan bir savaş baltası aldı. Silahı odanın öbür ucuna savurdu ve meşe kapıya saplandı. "Bütün Montgomery'lerin canı cehenneme," diye küfretti. Kralın onlara kızgın olmasına sevinmişti. Almaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Yengesinin güzelliğini ve aklının yarısını da almışlardı. İskoçya'da ona ait olması gereken tüm o toprakları almışlardı. Ve şimdi de kardeşinin hayranlığını elinden almak için çalışıyorlardı. Brian daha önce Roger'a hiç karşı gelmemiş, onunla çelişecek hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi Brian kararlar alabileceğini ve Roger'a ne yapması gerektiğini söyleyebileceğini düşünüyordu.

Kapı açıldı ve Alice içeri girdi. Elbisesi sarıya boyanmış tavşan kürküyle süslenmiş zümrüt yeşili satendi. İnce ipek kumaştan bir tül yüzünü örtüyordu. "Az önce Brian'ı gördüm," dedi kavgacı bir sesle. "Montgomery'li kadının merdivenlerden çıkmasına yardım ediyordu. Nasıl olur da

Onu kilerden mi sipariş ettin? Böyle bir kadın köpeklere atılmalı."

"Brian onu kendi başına buldu. Ona bakmak onun kararıydı."

"Ona iyi bakın!" Alice çığlık attı. "Yani ona üst kattaki gibi bir misafir gibi mi davranacaksın?" Kahkahalarla sıırttı. "Yoksa artık bu evde emirleri sen mi vermiyorsun? Görünüşe göre bu evin erkeği artık Brian."

"Bütün erkekleri tanıyor olmalısın, değil mi? Tüm raporlara göre, hepsine sahipsiz."

Alice ona gülümsedi. "Kıskandın mı? Dün gece Stephen'ın karısını odanızdan gönderdiğinizi duydum. Onunla 'gösteri' yapamaz mıydın?" diye alay etti. "Belki de bunu yapması için Brian'ı göndermelisin."

"Çık dışarı!" Roger alçak bir sesle, ne demek istediği konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde konuştu.

Bronwyn pencereden dışarı, aşağıdaki avluda yağan kara baktı. Bir aydır Roger Chatworth'un tutsağıydı ve bu süre içinde bir iki hizmetçi dışında kimseyi görmemişti. Ona yiyecek, yakacak odun ve temiz çarşaf getirmişlerdi. Odası temizlendi, lazımlık boşaltıldı ama o kimseyle konuşmadı. Hizmetçilere soru sormaya çalıştı, ama onlar ona büyük bir korkuyla baktılar ve parmak uçlarında odadan çıktılar.

Kaçmaya çalışırken kullanmadığı yöntem kalmamıştı. Çarşafı bir birine bağlamış ve kendini evin yanından aşağı bırakmıştı. Ama Roger'ın muhafızları onu yere indiğinde yakalamıştı. Ertesi gün bir adam geldi ve pencereye parmaklık taktı.

Dikkat dağıtmak için bir yangın bile çıkarmıştı ama gardiyanlar yangını söndürürken onu tutmuşlardı. Kalaylı bir sürahinin sapından bir silah yapmış ve bir muhafızı yaralamıştı. İki muhafız üç muhafızla değiştirildi ve Roger gelip daha fazla sorun çıkarırsa onu bağlayacağını söyledi. Mary'den haber almak için Roger'a yalvardı. Montgomery kardeşler kadınların esir tutulduğunu biliyor muydu?

Roger onun hiçbir sorusuna cevap vermedi.

Bronwyn tekrar yalnızlığına gömüldü. Kendisini meşgul edecek tek şey Stephen'la ilgili anılarıydı. Her şeyi gözden geçirecek zamanı vardı.

Birlikte geçirdikleri hayatın her anını ve nerede değişiklik yapacağını biliyordu. Bütün bir insan ırkının, Sör Thomas'ın evinde onu süzen erkekler kadar kötü olamayacağını anlamalıydı. Stephen klanıyla değil de onun şahsıyla ilgilendiği için bu kadar öfkelenmemeliydi. Roger'ın hikâyelerine bu kadar güvenmemeliydi.

Stephen'ın onun bencil olduğunu söylemesine şaşmamalı. Her zaman bir sorunun sadece bir tarafını görüyor gibiydi. Stephen'ı kralıyla birlikte düşündü ve Roger Chatworth'ten sağ ayrıldığında -eğer ayrılırsa- Kirsty'ye gidip MacGregor'la barışı sağlamaya çalışacağını biliyordu. Bunu Stephen'a borçluydu.

"Brian, bunlar çok güzel," diye gülümsedi Mary, küçük deri ayakkabıları ondan alırken. "Beni şımartıyorsun."

Brian ona baktı ve gözlerinden sevgi fıskırdı. Geçen ayın büyük bölümünü birlikte geçirmişlerdi. Roger'dan Mary'yi bırakmasını bir daha asla istememişti, çünkü Brian onun gittiğini görmek istemiyordu. Çünkü Mary onun hayatındaki yalnızlığı ortadan kaldırıyordu. Roger sık sık bir turnuvaya gidiyor, Elizabeth de her zaman manastırına kapanıyordu. Diğer kadınlara gelince, Brian kadınların kendisini utangaç ve beceriksiz hissettirdiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Mary ondan on yaş büyüktü ve en az onun kadar dünyadan habersizdi. Mary asla kıkırdamamış, onu dansa kaldırmamış ya da gül ağaçlarının arasında peşinden koşmasını beklememişti. Mary sessiz ve sadeydi, ondan hiçbir şey talep etmiyordu. Günlerini ud çalarak geçirirlerdi ve Brian bazen öyküler anlatırdı, hep kafasında olan ama hiç kimseye anlatmadığı öyküler. Mary her zaman onu dinledi ve her zaman kendisini güçlü ve koruyucu, küçük bir kardeşten daha fazlası olarak hissetmesini sağladı.

Bronwyn'in de esir alındığını ona söylemesini engelleyen de bu yeni korumacılık duygusuydu. Kardeşine eskisi kadar körü körüne güvenmiyordu ve hizmetkârlara sorular soruyor, kendi evinde neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Hemen Bronwyn'in serbest bırakılmasını talep etmiş, Roger da bunu hemen yerine getirmişti. Şimdi sadece Mary tutsaktı.

"Kimse seni yeterince şımartamaz," diye gülümsedi.

Mary güzelce kızardı ve kirpiklerini indirdi. "Gel ve otur. Hiç haber aldınız mı?"

"Hayır, hiçbir şey," diye yalan söyledi Brian. Raine'in hâlâ kanun kaçağı olduğunu, ormanda bir yerlerde yaşadığını, Alice'e inanılacak olursa bir serseri çetesinin başı olduğunu biliyordu. Ama Brian Mary'ye Raine'in durumundan hiç söz etmemişti. "Dün gece hava daha da soğudu," dedi odasındaki ateşin başında ellerini ısıtırken. Karşılıklı anlaşmayla Roger ya da Alice'ten hiç söz etmediler. Onlar karşılıklı ihtiyaçtan dolayı bir araya gelmiş iki yalnız insandı. Onların dünyası Chatworth evinin en üst katındaki büyük, hoş bir odadan ibaretti. Birbirlerinde müzik, sanat ve neşe vardı ve ikisi de daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Brian ateşin önündeki sandalyenin minderlerine yaslandı ve kez bunun hep böyle devam etmesini istediğini düşündü. Mary'nin "diğer" ailesine dönmesini hiç istemiyordu.

Brian o akşam Roger'a rüyalarından söz etti. "Sen ne?" Roger gözlerini kocaman açarak soluk soluğa kaldı.

"Mary Montgomery ile evlenmek istiyorum."

"Evlen!" Roger sendeleyerek bir sandalyeye yaslandı. Düşmanı olarak gördüğü bir aileyle müttefik olmak! "Kadın kiliseden, yapamazsın-"

Brian gülümsedi. "Yemin etmedi. Rahibelerle birlikte onlardan biri gibi yaşıyor, hepsi bu. Mary çok nazik biri. Tek istediği dünyaya yardım etmek."

İki adamın konuşması Alice'in yüksek sesle gülmesiyle kesildi. "Evet, Roger, kesinlikle iyi iş çıkardın. Küçük kardeşin Montgomery'lerin ablasıyla evlenmek istiyor. Söylesene Brian, kız kaç yaşında? Her zaman istediğin anne olacak kadar yaşlı mı?"

Brian'ın daha önce öfke duymak için hiçbir nedeni olmamıştı. Roger tarafından her zaman dünyanın tatsızlıklarının çoğundan korunmuştu ama şimdi Alice'in peşinden giderken hırlıyordu.

Roger hafifçe genç kardeşini yakaladı. "Buna hiç gerek yok."

Brian Roger'ın gözlerinin içine baktı. Brian hayatında ilk kez kardeşinin mükemmel olmadığını düşünüyordu. "Onun böyle şeyler söylemesine izin mi vereceksin?" diye sordu sessizce.

Roger kaşlarını çattı. Brian'ın ona öyle soğuk bakmasından hoşlanmamıştı, sanki en yakın arkadaş değillermiş gibi. "Tabii ki yanılıyor. Sadece bu konuyu iyice düşünmediğini düşünüyorum. Genç olduğunu ve bir eşe ihtiyacın olduğunu biliyorum ve-"

Brian sarsılarak Roger'dan uzaklaştı. "Ne istediğimi bilemeyecek kadar aptal olduğumu mu söylüyorsun?"

Alice kahkahalarla bağırdı. "Cevap ver ona, Roger! Kardeşinin bir Montgomery ile evlenmesine izin mi vereceksin? Şimdi bütün İngiltere'yi duyabiliyorum. Stephen'ı bir şekilde elde edemediğini, bu yüzden başka bir şekilde elde ettiğini söyleyecekler. Chatworth'lerin sadece Montgomery'lerden arta kalanları aldığını söyleyecekler. Gavin'i alamadım. Bronwyn'i alamadın, bu yüzden sakat kardeşini onların yaşlı hizmetçi kız kardeşinin peşine gönderdin."

"Kapa çeneni!" Roger kükredi.

"Gerçekler acıtır, değil mi?" Alice alay etti.

Roger çenesini sıktı. "Kardeşim bir Montgomery'yle evlenmeyecek." Brian kendini tam boyuna doğru çekti. Roger'ın yarısı kadardı. "Mary ile evleneceğim," dedi kararlılıkla.

Alice yine güldü. "Onu diğerinin başına koymalıydın. Şehvetini onun için harcayabilirdi ama en azından evlilikten bahsetmezdi."

"Sen neden bahsediyorsun, seni cadaloz?" Brian talep etti. "Hangi diğerinden?"

Alice peçesinin ardından ona ters ters baktı. " ne cüret?" diye soludu. "Bana cadı demeye nasıl cüret edersin? Güzelliğim o kadar büyüktü ki, bir zamanlar senin gibi sakat ve zayıf birine bakmazdım."

Roger bir adım öne çıktı. "Diğer yanağını da yaralamadan defol git buradan."

Alice gitmek için dönmeden önce ona hırladı. "Yukarıda Bronwyn'i sor ona," diye güldü odadan aceleyle çıkmadan önce.

Roger, Brian'ın soğuk gözleriyle karşılaşmak için döndü. Brian'ın ona bakış şeklinden hoşlanmamıştı. Sanki Brian artık ağabeyine tapmıyormuş gibiydi.

Brian kesin bir tavırla, "Onu serbest bıraktığını söylemiştin," dedi. "Bana başka kaç yalan söyledin?"

"Şimdi Brian," diye başladı Roger, küçük kardeşleri için her zaman kullandığı o özel ses tonuyla.

Brian ondan uzaklaştı. "Ben bir çocuk değilim ve bana çocukmuşum gibi davranılmayacak! Ne kadar aptalmışım! Montgomery'lerin bize saldırmamasına şaşmamalı. Onların iki kadını elinde , değil mi? Seni nasıl dinleyebildim? Yaptığın şeyin doğru olduğunu hiç sorgulamadım bile. Mary ile kendim için düşünemeyecek kadar mutluydum. Ama zaten hep kendim için düşünemeyecek kadar meşguldüm, değil mi?"

"Brian, lütfen..."

"Hayır!" Brian bağırdı. "Bir kez olsun beni dinleyeceksin. Yarın sabah Mary ve Bronwyn'i ailelerine geri götüreceğim."

Roger ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. "Onlar benim tutsaklarım ve sen böyle bir şey yapmayacaksın."

"Neden onlar senin tutsakların?" Brian sordu. "Stephen Montgomery'nin sırtına saldırdığınız için mi? Onun tarafından dövüldüğünüz için mi?"

Roger geriye doğru sendeledi. "Brian, benimle nasıl konuşabilirsin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Benim ve Elizabeth'in hayatını nasıl kurtardığını duymaktan bıktım! Hayatımın her anında sana minnettar olmaktan bıktım. Senin küçük kardeşin olma zamanımı doldurdum. Artık yetişkin bir adamım ve kendi kararlarımı verebilirim."

"Brian," diye fısıldadı Roger. "Senden minnettarlık beklemek gibi bir niyetim yoktu. Sen ve Elizabeth benim bütün hayatım oldunuz. Başka kimsem yok. Asla başka birini istemedim."

Brian içini çekti ve öfkesi onu terk etti. "Yapmadığını biliyorum. Bize karşı her zaman iyi davrandın, ama artık seni bırakıp kendi başıma gitme zamanı geldi. Mary'yle evlenmek istiyorum ve bunu yapmak niyetindeyim." Arkasını döndü. "Yarın kadınları eve götüreceğim."

Brian odadan çıkar çıkmaz Roger titremeye başladı. Hiçbir savaş ya da turnuva onu Brian'la olan bu karşılaşma kadar güçsüz bırakmamıştı.

Sevgili, tatlı küçük kardeşinin an be an değiştiğini görmüştü. Brian'ın ağabeyine duyduğu kör hayranlığın onu terk ettiğini görmüştü.

Roger bir sandalyeye çöktü ve fayans döşeli zemine baktı. Brian ve Elizabeth sahip olduğu tek şeydi. Üçü bir arada kalmış, Edmund'un kötülüğüne karşı bir güç oluşturmuşlardı. Elizabeth her zaman bağımsız olmuştu. Melek gibi yüzü güçlü bir doğayı gizliyordu ve sık sık Edmund'a karşı çıkmıştı. Ama Brian sevgi ve koruma için her zaman Roger'a bakmıştı. Brian, Roger'ın onun adına tüm kararları vermesine izin vermekten memnundu. Roger da bu rolü seviyordu. Brian'ın ona tapınmasını seviyordu.

Ama bu gece o hayranlığın yok olup gittiğini görmüştü. Brian tatlı, sevgi dolu genç bir çocuktan düşmanca, talepkâr, kibirli bir adama dönüşmüştü.

Ve hepsi Montgomery'ler yüzünden!

Roger ne zaman içmeye başladığını bilmiyordu. Şarap hazır görünüyordu ve ne yaptığını düşünmeden içti. Tek hatırlayabildiği Brian'ın soğuk bakışları ve Montgomery'lerin ona kardeşinin aşkına bile mal olduğuydu.

İçtikçe Montgomery'lerin başına açtığı dertleri daha çok düşünüyordu. Alice'in kaybolan güzelliği ona doğrudan bir hakaret gibi görünüyordu. Ne de olsa onun akrabasıydı. Judith ve Gavin Alice'le oynamışlardı; en kötüsü de ona gülmüşlerdi - tıpkı Roger'a güldükleri gibi. Stephen'la olan savaşından sonra gittiği saraydaki adamların alaylarını duyabiliyordu. "Duyduğuma göre Montgomery'nin o küçük şefiçesine talip olmuşsun. Duyduklarıma bakılırsa seni suçlamıyorum ama Stephen'ın sırtı pahasına onu arayacak kadar ona aşık mıydın?"

Kelimeler tekrar tekrar aklına geliyordu. Kral Henry'nin oğlu bir İspanyol prensesiyle yeni evlenmişti ve kral, Roger'ın centilmenlik dışı davranışları yüzünden keyfinin kaçmasını istemiyordu.

Roger kalaylı tankardını sandalyenin koluna çarptı ve oymanın bir düştü. "Hepsinin canı cehenneme!" diye küfretti. Brian hiç tanımadığı bir kadın için yılların sevgisini ve sadakatini bir kenara atmaya hazırdı. Bronwyn'in kendisiyle sevişmeye çalıştığında ona gülme numarasını düşündü. Bir fahişenin numarası! Tıpkı Mary'nin Brian'a kiliseden olmadığını söyleme numarası gibi. Brian, Mary'nin saf ve evlenmeye layık biri olduğunu düşünüyordu ama Mary kendisinden on yaş büyük masum bir çocuğu baştan çıkarabilecek kadar zekiydi.

Junior. Özgürlüğünü kazanmak için onu kullanmayı mı umuyordu, yoksa Chatworth serveti için mi uğraşıyordu? Montgomery'ler büyük servetlerle evlenmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Roger dengesizce ayağa kalktı. Brian'ın vasisi olarak küçük kardeşine bütün kadınların ne kadar yalancı sürtükler olduğunu göstermek onun göreviydi. Alice ya da Bronwyn gibiydiler. Hiçbiri tatlı ve nazik değildi ve kesinlikle hiçbiri kardeşi Brian'a layık değildi.

Odadan sendeleyerek çıktı ve merdivenleri tırmandı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve ancak Bronwyn'in odasına ulaştığında durakladı. Siyah saçları ve mavi gözleri gözünün önünde canlandı. Onun yemyeşil vücudunun her kıvrımını hatırlıyordu. Bronwyn'in yarık çenesinin ona meydan okurcasına nasıl dikleştiğini hatırlamadan önce elini kapının sürgüsüne koydu. Kapıdan uzaklaştı. Hayır, onun kendisiyle alay etmesine dayanabilecek kadar sarhoş değildi. Bu kadar sarhoş olmak mümkün değildi!

Bir kat daha merdiven çıkarak evinin en üst katına çıktı. Sorunlarının nedeni rahibe kılığına girip küçük kardeşini baştan çıkaran o sürtüktü. Onun şeytani yöntemleri ailesinin dağılmasına neden oluyordu. Brian yarın Chatworth malikanesinden ayrılacağını söyledi. Bir Montgomery ile evlenecek ve Roger'ı terk edecekti. Montgomery'lerin zaten yeterince ailesi yokmuş gibi, bir de Roger'inkini alacaklardı!

Roger, Mary'nin odasının kapısının sürgüsünü kaldırdı. Pencereden ay ışığı süzülüyordu ve yatağın yanında bir gece mumu yanıyordu.

"Kim o?" Mary yatakta doğrulup fısıldadı. Sesinde korku vardı.

Roger bir sandalyeye takıldı, sonra da sandalyeyi duvara çarptırdı. "Kim o?" Mary daha yüksek sesle söyledi, sesi titremeye başlamıştı.

"Bir Chatworth," diye homurdandı Roger. "Hapishane müdürlerinden biri." Yatağın üzerinde yükselmiş, kadına bakıyordu. Uzun kahverengi saçları örgü şeklinde toplanmıştı. Gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Lord Roger, ben..."

"Sen ne?" diye sordu. "Beni yatağına kabul etmeyecek misin? Bir Chatworth diğeri kadar iyi değil mi? Seni de Brian gibi serbest bırakabilirim. Gel, kardeşimi bu kadar baştan çıkaran şeyin ne olduğunu görelim."

Roger, Mary'nin boynuna sımsıkı tuttuğu örtüyü kaptı ve ondan kopardı. Meryem'in giydiği pamuklu elbiseye sıırsıklam bir şekilde baktı. Çoğu kadın yatağa hiçbir şey giymeden girerdi ama bu kadın, yüce bir fahişe, bir elbise giymişti. Nedense bu durum Roger'ı daha da kızdırdı. Geceliğin yakasından tuttu ve yırtarak kadının üzerinden çıkardı. Kadının dehşet dolu çığlıkları başladığında vücudunu fark etmedi ya da onu dinlemedi. Tek duyabildiği Brian'ın bu kadın için evini terk ettiğini söylediğiydi. Brian'a kadının nasıl bir fahişe olduğunu ve sevgili küçük kardeşinin sevgisine değmediğini gösterecekti.

Akılsız bir halde Mary'nin tombul, masum bedeninin üzerine düştü. Kıyafetlerini sadece eylemi gerçekleştirmeye yetecek kadar çıkardı. Meryem'in bacakları sert bir şekilde bir arada duruyordu ve onları zorla açmak zorunda kaldı. ığlıkları dehşetten inlemeye dönüşmüştü. Vücudu bir elik parçası gibi kaskatı kesilmişti.

Ona tecavüz etmek hiç de zevkli değildi. Kadın kuru ve gergindi ve Roger içeri girebilmek için ona vurmak zorunda kaldı. Saniyeler içinde bitti. İçki ve harcadığı duygular birlikte çalışarak onu tüketmişti. Kadının üzerinden yuvarlandı ve yanındaki yatağa yığıldı. Gözlerini kapatırken, Brian'ın artık onu terk etmeyeceğini düşündü. Gelecek Noel, Brian, Elizabeth ve o her zaman olduğu gibi birlikte olacaklardı.

Roger ondan uzaklaşırken Mary kıpırdamadan yatıyordu. Vücudu ihlal edilmiş, kirli hissediyordu. İlk aklına gelen kardeşleri oldu. Roger'ın ona defalarca söylediği gibi bir fahişeysen onların yüzüne nasıl bakabilirdi? Brian bir daha asla onunla oturamaz, konuşamazdı.

Çok sakın bir şekilde yataktan kalktı. Vücudundaki acıyı ve kalalarındaki kanı görmezden geldi. Büyük bir dikkatle tek elbisesini başının üzerine çekti. Koyu mavi yünden yapılmış basit bir şeydi, kız kardeşlerin onun için diktiği bir elbise. Son bir kez odaya baktı, sonra pencereye doğru yürüdü.

Soğuk gece havası yüzüne çarptı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini cennete doğru kaldırdı. Yaptığı şey için Tanrı'nın onu affedemeyeceğini biliyordu, ama o zaman olanlar için kendini de affedemezdi. "Hoşça kalın kardeşlerim," diye fısıldadı rüzgara. "Güle güle, Brian'ım."

Haç çıkardı, ellerini göğüslerinin üzerine koydu ve aşağıdaki taşlara atladı.

Chatworth malikanesindeki hayvanlar bir şeylerin ters gittiğini insanlardan önce hissetti. Köpekler havlamaya başladı; atlar ahırlarında huzursuzlandı.

Brian, üzgün ve uyuyamaz halde, üzerine bir bornoz geçirdi ve dışarı çıktı. "Ne oldu?" diye sordu yanından koşarak geçen bir seyise.

"Bir kadın kendini en üst kattaki pencereden attı," diye omzunun üzerinden seslendi. "Lord Roger'ı bulmalıyım."

Brian'ın kalbi çocuğun sözleri karşısında durdu. Esir tutulan kadınlardan biri olmalıydı. Lütfen tanımadığı kadın, Bronwyn olsun, diye dua etti. Ama bu sözleri düşünürken bile kimin ölü yattığını biliyordu.

Sakince evin Meryem'in odasına açılan penceresinin bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Cesede bakan hizmetçi kalabalığını iterek geçti.

"Tecavüze uğramış," dedi bir kadın sessizce. "Üzerindeki kana bakın!"

"Tıpkı Lord Edmund hayattayken olduğu gibi. Ben de genç olanın daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Defolun buradan!" Brian bağırdı. Onların sevgili Mary'sine bakmakta kendilerini özgür hissetmeleri onu hasta ediyordu. "Beni duydunuz mu? Defolun buradan!"

Hizmetkârlar Brian'dan emir almaya alışık değillerdi ama otoritenin sesini duyduklarında tanıdılar. Hızla döndüler ve karanlık köşelere saklanıp Brian'a ve daha önce hiç görmedikleri bu kadına bakmaya başladılar.

Brian Mary'nin giysilerini nazikçe düzeltti. Boynunu doğal olmayan açısından düzeltti. Onu evin içine taşımak istedi, hatta birkaç deneme yaptı ama yeterince güçlü değildi. Zayıflığı bile içinde yükselen öfkeyi besliyor gibiydi. Hizmetçiler Roger'ın ona tecavüz ettiğini düşündüler ama Brian onlara inanmadı. Muhafızlardan biri! diye düşündü.

Ayağa kalkarken, sanki Meryem'i geri getirmeye yardımcı olacakmış gibi, adam için işkenceler hayal etmeye başladı.

Sanki transa geçmiş gibi merdivenlerden Mary'nin odasına doğru yürüdü. Korumalar onu engellemeye başladılar ama Brian'ın yüzünü görünce geri çekildiler. Mary'nin odasının kapısını iterek açtı.

Birkaç dakika Mary'nin yatağında yatan, horlayarak uyuyan Roger'a baktı. Herhangi bir düşüncesi varmış gibi görünmüyordu, sadece içinden geçen bir his vardı. Her geçen an büyüyor ve güçleniyor gibiydi.

Büyük bir sakinlikle döndü ve masadan bir sürahi soğuk su aldı. Roger'ın başından aşağı döktü.

Roger inledi ve başını kaldırıp baktı. "Brian," dedi halsiz bir şekilde ve hafif bir gülümsemeye. "Rüyamda seni görüyordum."

"Ayağa kalk!" Brian ölümcül bir sesle konuştu.

Roger tetikte oldu. Savaş eğitimi almıştı ve tehlike hissettiğinde duyularını nasıl kontrol edeceğini biliyordu. "Ne oldu? Elizabeth-" Doğrulup nerede olduğunu fark edince sözünü kesti. "Montgomery denen kadın nerede?"

Brian'ın yüzündeki çelik ifadesi hiç değişmedi. "Aşağıdaki taşların üzerinde ölü yatıyor."

Roger'ın yüzünde bir titreşim belirdi. "Onun nasıl bir kadın olduğunu kanıtlamak istedim. Sana göstermek istedim-"

Brian'ın alçak sesi onun kesti. "Stephen Montgomery'nin karısı nerede?"

"Brian, beni dinlemelisin," diye yalvardı Roger.

"Dinleyin!" Brian'ın nefesi kesildi. "Mary'nin çığlıklarını dinledin mi? Ürkek bir kadın olduğunu biliyorum ve bahse girerim çok çığlık atmıştır. Hoşuna gitti mi?"

"Brian..."

"Dur! Bana son sözlerini söyledin. Elindeki diğer kadını bulacağım ve buradan ayrılacağız." Gözleri kısıldı. "Seni bir daha görürsem, öldürürüm!"

Roger sanki darbe almış gibi geriye doğru düştü. Brian'ın odadan çıkışını uyuşmuş bir halde izledi. Yanındaki çarşafın üzerindeki kana baktı ve aşağıda ölü yatan kadını . O ne yapmıştı?

Brian'ın Bronwyn'i bulması uzun sürmedi. Onun Edmund'un bir zamanlar kadınlarını tuttuğu odada olduğunu biliyordu. Kapının dışındaki muhafızlar yine ona meydan okumadı. Geceki trajedinin alt akıntısı duvarlardan bile hissediliyordu.

Brian odasına girdiğinde Bronwyn uyanıktı ve hazır bekliyordu. "Ne oldu?" diye sordu sessizce karşısındaki sert görünümlü genç adama.

"Ben Brian Chatworth," dedi, "seni ailenin yanına götürüyorum. Hazır mısın?"

"Yengem de esir tutuluyor. Onsuz gitmeyeceğim."

Brian çenesini sıktı. "Kardeşim kız kardeşine tecavüz etti ve o da kendini öldürdü."

Kelimeleri düz bir şekilde, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi söyledi, ama Bronwyn daha derin bir şey hissetti. Mary, diye düşündü, tatlı, sevgili, nazik Mary! "Onu burada bırakamayız. Onu kardeşlerine geri götürmeliyim."

"Mary için endişelenmene gerek yok. Onunla ben ilgileneceğim."

"Mary" deyişindeki bir şey Bronwyn'e çok şey anlatıyordu. "Ben hazırım," dedi sessizce ve adam odadan çıkarken onu takip etti.

Soğuk gece havasında dışarı çıktıklarında Brian ona döndü. "Sana eşlik etmesi için bir muhafız ayarlayacağım. Seni istediğin yere götürecekler. Ya da benimle Montgomery kalesine dönebilirsin."

Bronwyn'in karar vermesi uzun sürmedi. Odada tek başına kapalı kaldığı süre boyunca düşünmek için bir ayı vardı. Stephen'ı tekrar görmeden önce MacGregor'larla barışmak zorundaydı. Aşkının ona layık olduğunu kanıtlamak zorundaydı. "İskoçya'ya dönmeliyim ve İngiliz muhafızlar istemiyorum. Tek başıma daha kolay seyahat ederim."

Brian onunla tartışmadı. Kendi mutsuzluğu ve nefreti bütün düşüncelerini işgal ediyordu. Sertçe başını salladı. "Bir at alabilirsin ve ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin." Gitmek için döndü ama kadın onun kolunu yakaladı.

"Mary'ye bakacak mısın?"

"Hayatım pahasına," dedi içinden, "onun ölümünün de intikamını alacağım." Yürüyerek uzaklaştı.

Bronwyn, Mary'nin intikamdan bahsedilmesinden nasıl nefret edeceğini düşünürken kaşlarını çatı. Birden etrafına baktı ve ilk kez özgürlüğünün farkına vardı. Bu yerde daha fazla şiddet patlak vermeden önce mümkün olduğunca çabuk gitmeliydi. Yapacak çok işi vardı. Belki de hayatların, hatta İskoçların hayatlarının kurtarılması Mary'nin hayaletini memnun edecekti. Ahırlara doğru döndü.

On Dokuzuncu Bölüm

Bronwyn ineği sağarken başını ineğin sıcak tarafına yasladı. Larenston'a dönmek yerine Kirsty'nin ailesinin kulübesine geldiği için memnundu. Kirsty ve Donald küçük Rory Stephen'ı alıp kuzeye, evlerine dönmüşlerdi. Bronwyn atına döndü ve Harben onu kolundan yakaladığında ata binmeye başladı.

"MacGregor'la görüşene kadar bizimle kalacaksın genç kız. Tabii hâlâ istiyorsan."

Harben'den Nesta'ya ve tekrar geriye baktı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Donald sen gittikten sonra söyledi. Yine de hep bir şeyden şüphelenmiştim. Sıradan bir kadın gibi konuşmuyorsun. Sende daha fazlası var..."

"Özgüven mi?" Bronwyn umutla sordu.

Harben homurdandı. "Daha çok küstahlık gibi." Gözlerini ona dikti. "MacGregor seni sevecek." Gözleri kadının genişleyen midesine gitti. "Görüyorum ki o adam benim ev yapımı biramdan hoşlanmış."

Ona güldü.

Harben küçük kulübesine giden yolu gösterdi. "Anlamadığım bir şey var. Senin MacArran olduğunu görebiliyorum ama o adamın bir İngiliz olduğunu göremiyorum. Bir İngiliz'e inanmaktansa bir MacArran'a inanmayı tercih ederim."

Gülüşerek kulübeye girdiler, Nesta ikisine de gülümsüyordu. Çiftliği ayakta tutan ve onlar tartışırken Bronwyn ile Harben'in çalışmasını sağlayan Nesta'ydı.

MacGregor'la bir buluşma ayarlamak birkaç gün almıştı. Bronwyn gibi o da kimseye bir şey söylememeyi ve yanında adam getirmemeyi kabul etmişti. Ertesi sabah, şafak vakti, kırların sisinde buluşacaklardı.

İneği daha sert çekti ve kendisini rahatsız eden bir tutam saçı fırçaladı. Süt sağma işini bitirdi, dalgınca saçlarını karıştırdı ve kovayı ahırın uzak ucuna taşıdı.

Dışarısı giderek kararıyordu. Tam sütün son damlaları kovaya sıçrarken, anında durmasına neden olan bir ses duydu.

Küçük bir havlama sesi duydu, sadece küçük bir sestti, ama bir şey ona Rab'i hatırlattı ve anında gözleri yaşardı. Rab'i yerde yatarken gördüğünü, böğründeki açık yarayı çok net hatırlıyordu.

Ses tekrar geldi ve döndü, kova hâlâ elindeydi. Orada, sessizce duran, gözleri parlayan, kuyruğunu sallayan Rab'di.

Kovayı düşürmek için sadece zamanı vardı çünkü bir sonraki an yüz elli kiloluk köpeğin tamamı onun üzerindeydi. Köpek onu sırt üstü yemliğe çarptı ve neredeyse ikiye bölüyordu.

"Rab!" diye fısıldadı ve karşılığında köpeğe sarıldı. "Rab!" Köpek coşkusıyla onu boğmakla tehdit ederken kadın güldü. "Ah, tatlı köpek," diye bağırdı. "Nereden çıktın sen? Öldüğünü sanmıştım!" Yüzünü onun tüylerine gömdü.

Aniden alçak ve delici bir düdük sesi duyuldu ve Rab kaskatı kesildi. Bir sonraki anda onun önünde yerde durdu. "Ne oldu evlat?"

Başını kaldırdığında Stephen'ın orada durduğunu gördü. Saçları daha kısaydı ama İskoç elbisesi giymişti. Ona yavaşça yukarıdan aşağıya baktı. Onun ne kadar iri olduğunu, ne kadar güçlü ve kaslı olduğunu unutmuş gibiydi. Mavi gözleri ona yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Rab ile aynı şekilde mi karşılanacağım?" diye sordu sessizce.

Düşünmedi ama ona doğru sıçradı, kolları boynuna dolandı, ayakları yerden kesildi.

Stephen tek kelime etmedi ama hissettiği tüm açlıkla onu öpmeye başladı. Ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onu taşıyarak geriye doğru adım attı ve kalın bir saman yığınının içine düştü. Düşerken bile elleri kızın gömleğinin düğmelerindeydi.

"Yapamayız..." Bronwyn onun dudaklarına karşı mırıldandı. "Harben..."

Stephen onun kulak memesini ısırdı. "Ona günün geri kalanı için bir seks partisi planladığımı söyledim."

"!"

"Yaptım!" diye alay etti, gözlerinde kahkaha vardı. Sonra yüzündeki ifade değişti. Gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla ona baktı. Bir sonraki

Bir anda üzerindeki kıyafetleri yırtıyor ve karnındaki sert tümseğe ağzı açık bakıyordu.

Adam soru sorarcasına ona baktı. Kadın gülümsedi ve başıyla onu onayladı.

Stephen'ın mutluluk ılığı ahırın kirişlerindeki tavukları korkuttu. "Bir bebek!" diye güldü. "Harben ev yapımı bira konusunda çok haklıymış."

"Kirsty ile tanışmadan önce çocuğı taşıyordum, Morag öyle diyor."

Onun yanına uzandı ve çıplak bedenini kendine doğru çekti. " zaman belki de Harben değil de bendim," dedi derin, içten gelen bir sevinçle.

Bronwyn ona sokuldu ve kalçasını onunkinin arasına sürttü. "Ev yapımı bira da olabilirdi." dedi üzüntüyle. "Bana bebek verebilecek başka bir şey hatırlamıyorum."

Kıkırdadı, sonra hızla hareket ederek onu yüzüstü samanların arasına itti. Bir anda ekosesini çıkarmıştı. Dizini kadının sırtının alt kısmında tuttu. Çıplak kaldığında eğildi ve dizlerinin arkasını öptü. "Seni tamamen unutmadım," diye mırıldandı dişlerini kadının tendonlarında gezdirirken. Ağzı ona işkence ederken elleri bacaklarını okşadı. Kadın onun altında inledi ve dönmeye çalıştı ama adam ona tatlı işkencesine devam ederken onu sıkıca tuttu.

Adamın teni kızınkine değdiğinde tüm vücudu ürperdi. Ağzı omurgasına doğru ilerledi, bacakları bacaklarına değdi. Uyluklarının sertliğı ve tüylülüğü onu heyecanlandırmaya çalışıyordu. İri elleri onun sırtını okşadı, yumuşak şekliyle oynadı.

Kadın daha fazla dayanamayacağını anladıktan hemen sonra, adam onu ters çevirdi. Eliyle karnını ovarken onu öptü ve sonra göğüslerine doğru ilerledi. Ağzı göğüslerine dokunduğunda kadın ona doğru eğildi.

Adam tekrar yukarı doğru hareket etti, dişleri kadının boynunda geziniyordu. Kadın onu kavradı ve üzerine çekti. "A mısın, lordum?" diye homurdandı kulağına.

Onu ısırđı, neredeyse çok sertti ve bir sonraki an onun üzerindeydi. Birlikte olmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve Stephen'ın dizlerinin üzerindeki ağzı onu ateşin doruğuna kadar heyecanlandırmıştı. Her ikisinin de aşklarının sancıları içinde titremeye başlamaları için sadece birkaç hamle yetmişti.

"Ah, Stephen," diye fısıldadı ona sarılarak. Yeniden güvende hissetmek, yalnız olmamak çok güzeldi. Gözyaşlarının ne zaman başladığını fark etmedi.

Stephen onun üstünden kalktı ve onu güçlü kollarının arasına çekti. Onları ekosesiyle örttü ve Rab hanımının sırtına yaslandı.

Hissettiği emniyet ve güvenlik onu daha da çok ağlattı.

"Korkunç muydu?" diye sordu sessizce. "Kendimizi çok çaresiz hissettik ama yapabileceğimiz çok az şey vardı."

Gözyaşlarını sildi ve ona baktı. "Mary?" Adam onun başını aşağı doğru itti. "Brian Chatworth onu bize geri getirdi." Bir an sessiz kaldı. Şimdi kız kardeşinin ölümüne duyduğu kederden -ve öfkeden- bahsetmenin sırası değildi. Hayatında sadece iyilik yapmış olan tatlı, nazik Mary böyle aşağılık bir şekilde ölmeyi hak etmemiştir. Gavin ve Stephen onu engelleyemeden önce Brian'ı neredeyse öldürecek olan Miles'tı. Brian'ın hikâyesi anlatıldığında, Mary'nin esir tutulsa bile sevgi verdiği gerçeği ortaya çıktı. Brian'ın sevdiği kadının cansız bedenini tutarken duyduğu keder çok açıktı.

"Brian Raine'i bulmaya gitti, artık her neredeyse," diye devam etti Stephen. "Ormanda saklandığını duyduk. Neden Larenston'a dönmediniz? Tam son bir ay içinde yirmi yıl yaşlandı. Olanlar hakkında çok az şey biliyordu. Rab'i sabah buldular ve Tam senin öldüğünden emindi."

"Mary için bir şey yapmak istedim."

"Mary için mi? Harben'e Mary için mi geldin?"

Bronwyn daha sert ağlamaya başladı. "Haklıydın. Bunu düşünmek için çok uzun zamanım oldu. Çok bencilim ve senin sevgini hak etmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Söylediğin şey. O kadını kucağına aldığında," diye kopuk kopuk kokladı.

Stephen onun neden bahsettiğini hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı. Evlendiklerinden beri başka bir kadına dokunmamıştı. Gördüğü her kadın Bronwyn'in güzelliği ve ruhuyla kıyaslandığında sönük kalıyordu. Gavin'in şatosundaki geceyi hatırlayınca gülümsedi. "Aggie!" diye güldü. "O bir

kale fahişesi. Odaya girdiğinde, bluzunu açtığında ve kendini kucağıma attığında orada oturmuş kendime acıyordum."

"Onu kesinlikle itmedin! Ben içeri girdiğimde onunla eğleniyordun."

"Onunla eğleniyor musun?" diye sordu, sonra omuz silkti. "Ben bir erkeğim ve kızgın ve üzgün olabilirim ama ölü değilim."

Bronwyn bir tutam saman kaptı ve adamın kafasına fırlattı.

Kadının kollarını iki yanına sıkıştırdı. "Bana o gece ne söylediğimi anlat," diye ısrar etti.

"Hatırlamıyorsun!" Onun için bu kadar önemli olan bir şeyi nasıl unutabilirdi?

"Tek hatırladığım birbirimize bağırduğumuzdı, sonra atıma bindim. Nereye gittiğimi bile hatırlamıyorum. Yolda bir yerde yere düştüm ve uyudum. Sabah seni muhtemelen aptallığım yüzünden kaybettiğimi fark ettim ve seni geri kazanmak için bir şeyler yapmaya karar verdim."

"Bu yüzden mi Kral Henry'ye gittin? Beni geri kazanmak için mi?"

"Bunu başka bir nedenle yapmadım," dedi. "Mahkemeden nefret ediyorum. Tüm o israf!"

Ona baktı, sonra güldü. "İskoç gibi konuşuyorsun."

"Kral Henry de artık İngiliz olmadığımı, sesimin bir İskoç gibi çıktığını söyledi."

Güldü ve onu öpmeye başladı.

Onu itti. "Senden hâlâ bir cevap alamadım. Mahkemede olduğum süre boyunca senin kardeşlerimle birlikte olduğunu sanıyordum. Gavin o kadar kızgındı ki bana yazmayı reddetti. Sanırım gittiğim gece evinden çıktığını bildiğimi sandı. Sen ve Miles onları ölümüne korkuttunuz, biliyorsunuz."

"Ama sen değil?" diye sordu. "İskoçya'ya döndüğümü öğrendiğinde ne düşündün?"

"Düşünecek zamanım olmadı!" dedi tiksintiyle. "Gavin, Raine, Miles ve Judith günlerce bana ders verdiler. İşlerini bitirince de benimle konuşmayı kestiler."

"Ve İskoçya'da olduğum süre boyunca bana bir mesaj bile göndermedin!"

"Ama *beni* terk ettin!" diye yarı bağırdı. "Bana bir mesaj göndermeliydin!"

"Stephen Montgomery!" diye nefes nefese kaldı. "Seni terk etmedim. Az önce Kral Henry'ye gittiğini söyledin. Oturup dönmeni mi beklemeliydim? Ailene ne demeliydim, şişman bir fahişeyi bana tercih ettiğini mi? Hem de söylediğin o şeylerden sonra!" Gözlerini ondan kaçırdı.

Parmaklarını kızın çenesine koydu ve kendisine bakması için yüzünü geri çekti. "Ne söylediğimi bilmek istiyorum. Beni terk etmene ne sebep oldu? Seni tanıyorum ve eğer sorun sadece o fahişe olsaydı gitmezdin. Muhtemelen ona kızgın bir maşayla saldırırdın."

"İşkenceyi hak etti!" Bronwyn öfkeyle konuştu.

Stephen'ın sesi sert, neredeyse soğuktu. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Kendisinden yukarıda olmasına rağmen kaçırdı. Gözyaşları kolayca gözlerine doldu. Hayatında hiç bu kadar çok ağlamamıştı, diye düşündü tiksintiyle. "Bencil olduğumu, sevemeyecek kadar bencil olduğumu söyledin. Büyümekten korktuğum için klanımın arkasına saklandığımı söyledin. Dedin ki... soğuk olmayan ve sana ihtiyacın olanı verebilecek bir kadın bulacaktın."

Stephen'ın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı, sonra gülmeye başladı.

Kadın şok içinde ona baktı. "Hatalarımda komik bir şey görmüyorum," soğuk bir şekilde söyledi.

"Hatalar!" diye kahkahaları arasında soluk soluğa kaldı. "Tanrım! Çok sarhoş olmalıyım! Bir insanın bu kadar sarhoş olabileceğini bilmiyordum."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Benimle alay edilmesine izin vermeyeceğim! Belki de sözlerinizdeki mizahı göremememin nedeni bencil yapımdır."

Stephen onu kendine doğru çekti. Kadın onu itti ve Stephen bir an için mücadeleyi kazanmasına izin verdi, sonra hâlâ gülerek onu tekrar altına çekti. "Bronwyn," dedi ciddi bir sesle. "Beni dinle. Sen tanıdığım en bencil olmayan insansın. Senin kadar kendine bu kadar az, başkalarına kadar çok değer veren birini daha önce hiç görmemiştim. Fark etmedin mi, bu yüzden bu kadar

uçurumun kenarına gittiğinizde kızgın mıydınız? Başka birine gitmesini emredecek gücünüz vardı ya da Douglas'ın önerdiği gibi yapabilir ve Alex'i ölü olarak kabul edebilirdiniz. Ama sen yapmadın! Benim sevgili, tatlı laird'im değil. Sen sadece klan üyelerinden birinin hayatını düşündün, kendini değil."

"Ama çok korkuyordum," diye itiraf etti.

"Elbette öyleydin! Bu sadece cesaretinizi ve bencil olmadığınızı vurguluyor."

"Ama neden...?" diye başladı.

"Neden sana bencil dedim? Sanırım çok incindiğim için, seni çok sevdiğim ve sen beni sevmediğin için. Ve doğruyu söylemek gerekirse bazen bana kendimi çok ölümlü hissettiriyorsun. Korkarım senin cesaretinin yarısı bende yok."

"Stephen, bu doğru değil. Sen çok cesursun. Kirsty'lere ilk gittiğimizde sadece bir yayla dört İngiliz'i alt etmiştin. İngiliz kıyafetlerini bırakıp İskoç olmak da büyük cesaret ister."

"İskoç olmak mı?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak. Çok ciddiye. "Bir keresinde beni ancak İskoç olursam seveceğini söylemiştin."

Adam bekledi ama kadın cevap vermedi. "Bronwyn, seni seviyorum ve kalbimin en yakın dileği senin de beni sevmendir." Parmağını dudaklarına götürdü ve ona tehditkâr bir bakış attı. "Ve eğer 'tabii ki birbirimizden hoşlanıyoruz' lafını tekrarlarsan, o güzel boynunu kırabilirim."

"Tabii ki seni seviyorum, seni aptal! Sen yakınımdayken neden karnım ağrıyor ve başım dönüyor sanıyorsun? Ve sen uzaktayken daha da kötüleşiyor. Roger Chatworth ile gitmemin tek nedeni sana bencil olmadığımı kanıtlamaktı. Beni sevmen için her şeyi yapardım."

"Düşmanımla kaçmak beni sevdiğini kanıtlamaz," dedi soğuk bir şekilde, sonra gülümsemeye başladı. "Beni sevdiğini mi söylüyorsun yoksa seni hasta ettiğimi mi?"

"Ah, Stephen," diye güldü, onun kendisine inandığını fark etmişti. Onu Roger Chatworth ile yatmakla suçlamamıştı. Kıskançlığının üstesinden gelmeye başlamıştı!

Birden ikisi de durdu ve bakakaldı. Karnındaki keskin bir hareket her ikisi tarafından da hissedilmişti.

"O da neydi?" diye sordu.

"Tekme gibi geldi," dedi şaşkınlıkla. "Sanırım çocuğunuz bizi tekmeledi."

Stephen onun üzerinden yuvarlandı ve saygıyla karnını okşadı. "Beni terk ettiğinde bebekten haberin var mıydı?"

"Seni terk etmedim," diye belirtti, "ama evet, bunu biliyordum."

Elini sıcak bir şekilde kadının çıplak karnına koyarken sessizdi.

"Çocuğumuz için mutlu musun?" diye fısıldadı.

"Belki biraz korkmuş olabilir. Judith ilk çocuğunu kaybetti. Sana bir şey olmasını istemem."

Ona gülümsedi. "Sen beni korumak için etrafımdayken nasıl bir şey olabilir ki?"

"Seni koruyorum!" diye bağırdı. "Beni hiç dinlemiyorsun, söylediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Beni uyuşturuyorsun. Gecenin bir yarısı ailemin korumasını terk ediyorsun. Sen-"

Parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Ama ben seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum ve sana ihtiyacım var. Senin gücüne, sağduyuna, sadakatine ve barışçıl yöntemlerine ihtiyacım var. Beni ve klanımı düşmanlarımıza savaş ilan etmekten alıkoyuyorsunuz. Ve İngilizlerin cahil, açgözlü, yalancı olmadıklarını görmemizi sağlıyorsunuz-"

Onu sakinleştirmek için yumuşak bir öpücük verdi. "Bunu mahvetme," dedi alaycı bir tavırla. "Ben de seni seviyorum. Seni klanınla birlikte gördüğüm andan beri seviyorum. Judith dışında süs eşyasından başka bir şey olan güzel bir kadın görmemiştim. Adamlarınızın sizi dinlediğini ve size nasıl saygı duyduklarını görmek beni şok etti. Seni ilk kez başka bir şey olarak gördüm..."

Gözleri parlıyordu. "Yatakta iyi bir boğuşma mı?"

Güldü. "Oh, evet, kesinlikle öyle." Elleri vücudunda, onu daha ciddi bir şekilde öpmeye başladı.

"Stephen," diye fısıldadı adam kulağının hemen arkasından öperken. "Yarın MacGregor'la buluşacağım."

"Bu çok hoş," diye mırıldandı, boynuna doğru ilerleyerek. "Çok güzel." Adamın ağzını öpebilmesi için başını hareket ettirdi.

Birdenbire ondan uzaklaştı. Rab küçük bir alarm havlaması verdi. Stephen dehşet içinde karısına baktı. "Şaka yapıyorsun!"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Yarın şafak vakti MacGregor'la buluşacağım." Başını kaldırdı ve onu tekrar öpmeye başladı.

Yuvarlandı, sonra onu dikleştirdi. "Lanet olsun sana!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Yine mi başlıyorsun? Şüphesiz toplantı gizli bir yerde tek başınadır."

"Tabii ki yalnız. Klanımdan bana eşlik etmesini isteyemem. Bu savaşa tam anlamıyla girmeden önce bir sonuca varmak niyetindeyim."

Stephen bir an için gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Bu adamla yalnız görüşemezsin. Bunu yasaklıyorum."

Bronwyn'in yüzünde şaşkınlık hemen belirdi. "Sen ne? Bunu yasakladın! Bu ne cüret! Benim MacArran olduğumu unuttun mu? Seni seviyor olmam sana şef olarak görevlerim üzerinde hak vermez."

"Bir dakika susar mısın?" diye sordu. "Her zaman sana karşı olduğumu düşünüyorsun. Şimdi beni dinle. Bu toplantıdan başka kimin haberi var?"

"Harben tek kişi. O ayarladı. Nesta'ya zamanın belirlendiğini söylemeye bile korktuk, çünkü umutlanmasından korkuyorduk."

"Onu umutlandır!" diye soludu. "Tek düşündüğün bu mu? Başkalarını düşünmek mi?"

"Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Senin durumunda bazen öyle oluyor." Tekrar kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Bronwyn, zaman zaman kendini düşünmen gerektiğinin farkında değil misin?"

"Ama ben istiyorum! Klanım için barış istiyorum."

Stephen ona büyük bir sevgiyle baktı. "Pekâlâ, beni dinle. İstersen şöyle hayal et. Sen ve MacGregor ıssız bir yerde, hiç şüphesiz sisin içinde buluşuyorsunuz ve bu buluşmadan haberi olan tek kişi Harben. Ya MacGregor, MacArran'larla olan kan davasını onların lairini öldürerek bitirmeye karar verirse?"

"Bu çok aşağılayıcı!" diye soluk soluğa kaldı. "Bu bir barış toplantısı. MacGregor bunu yapmaz."

Yardım istercesine ellerini göğsüne doğru kaldırdı. "Sana orta yolu gösteremiyorum, değil mi? Altı ay önce her şeyden nefret ediyordun."

MacGregor, Şimdi de hayatını o adama teslim etmeyi planlıyorsun."

"Ama başka ne yapabilirim? Eğer MacGregor ve ben bir tür barışçıl anlaŐ maya varırsak, ölümleri durdurabiliriz. İstediğin bu değil miydi? Her zaman kan davasının sona ermesini istediğini söylemedin mi? Özel savaŐ ımız arkadaŐ ının ölümüne neden oldu."

Onu yakaladı ve kendisine sarıldı. "Evet, sana katılıyorum. Bütün bunları istiyorum ama neye mal olabileceğini d Ő  n nce! Oraya tek baŐ ına gitmene ve senden iki kat büyük bir adamla karŐ ılaŐ mana nasıl izin verebilirim? Seni bir darbede öldürebilir."

Kadın baŐ ını kaldırdı ama adam onu tekrar aŐ aęı itti.

"Yalnız gitmeyeceksin. Ben de seninle geliyorum."

"Ama yapamazsın!" diye patladı. "Mesaj yalnız kalmam içindi." "Zaten başka birini taşıyorsun, bir kiŐ i daha ne fark eder ki?"

"Stephen..." diye yalvardı.

"Hayır!" Adam ona ters ters baktı. "Bir kez olsun bana itaat edeceksin, anladın mı?"

TartıŐ maya baŐ ladı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Doğrusu, onunla gittiği için memnundu.  pmesi için yüzünü kaldırdı.

Dudaklarını onunkilere dokundurdu ve sonra çekti. Kız ŐaŐ kınlıkla yukarı baktı.

Pencereye doğru baŐ ını salladı. "Yanılmıyorsam, g neŐ in doğmasına yaklaşık bir saat var. Sanırım gitmeliyiz."

"Birkaç dakikamızı bile ayıramadık mı?" diye sordu hüzünle.

"Sen yaramaz bir çocuksun," diye alay etti. "Ő imdi giyinelim ve senin beni fethettiğin gibi MacGregor'u fethetmeye gidelim."

Samanların  zerine uzandı ve onun hızla giyinmesini izledi. Güçlü vücudu çok geçmeden  rt lm Ő t . Ve bir zamanlar onu d Ő manı olarak gördüğünü d Ő  n nce! "Siz, lordum, benim fatihimsiniz," diye iç geçirdi, sonra isteksizce giyinmeye baŐ ladı.

Atlarını eyerleyip buluŐ ma yerine yapacakları kısa yolculuk için hazırlanırken ayıldılar. Stephen Bronwyn'i eve kilitlemeyi d Ő  nd .

ama onun düşüncelerini sezmiş gibi, MacGregor'la nerede buluşacağını söylemeyi reddetti.

Buluşma yeri Stephen'ın düşündüğü gibiydi; تنها, kayalarla çevrili, ağır sis örtüsüyle yalnız hissettiren bir yerdi.

Attan iner inmez Stephen boynunun dibinde bir kılıcın ucunu hissetti. "Peki sen kimsin?" diye hırladı MacGregor.

"Onu korumaya geldim," diye yanıtladı Stephen. "Laird olmasına rağmen erkeklerle yalnız buluşmaz."

MacGregor uzun boylu, zayıf ve güzel Bronwyn'e baktı. İri adama saldırmakla tehdit eden devasa köpeği kontrol altında tutuyordu. MacGregor güldü ve kılıcını kınına soktu. "Seni suçlamıyorum evlat. Yine de senin kastettiğinden başka bir nedenden dolayı korunmaya ihtiyacı olabilir."

Stephen adamla göz göze gelmek için döndü. "Onu her şekilde koruyacağım," dedi anlamlı bir şekilde.

MacGregor yine güldü. "Buraya gel ve otur. Bu barış fikrini biraz düşündüm ve görebildiğim tek yol klanları bir şekilde birleştirmek." Bronwyn bir kayanın üzerine otururken ona baktı. "Artık evli değilim. MacArran'ı daha önce görmüş olsaydım ona teklif ederdim."

Stephen karısının arkasında durdu ve elini sahiplenircesine omzuna koydu. "O alındı ve ben savaşacağım-"

"Kesin şunu, ikiniz de!" Bronwyn Stephen'ın elini omuz silkerek geri çekilmesini istedi. "Kızıışmış iki geyiğin çarpışması gibisiniz. Stephen, eğer uslu durmazsan Harben'a dönmek zorunda kalacaksın."

MacGregor güldü.

"Ve sen, Lachlan! MacArran'ın bir surattan daha fazlası olduğunu bilmeni isterim! Eğer benimle akıllı bir seviyede anlaşıyorsan, belki de reislerinden birini gönderebilirsin."

Gülme sırası Stephen'daydı.

Lachlan MacGregor tek kaşını kaldırdı. "Belki de seni kıskanmıyorumdur, evlat."

Stephen kendini beğenmiş bir tavırla, "Telafileri var," diye ekledi.

Bronwyn onu dinlemiyordu. "Davey," diye fısıldadı.

Stephen ne demek istediğini anlamaya başladığında ona baktı. "Bizi öldürmeye çalıştı," dedi sessizce ama Bronwyn'in bakışı onu durdurdu. Onun ne hissettiğini anlamıştı: kan sudan daha kalındı.

MacGregor'a döndü. "Yirmi yaşlarında bir ağabeyi var. Çocuk kıskançlıktan delirmek üzere. Küçük kız kardeşinin laird olduğu bir klanda kalmaktansa, tepelerde bir yerlerde saklanıyor. Geçenlerde hayatımıza kast etti."

MacGregor kaşlarını çatı, başını salladı. "Çocuğu anlayabiliyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Onu anlayın!" Bronwyn dedi ki. "Ben onun lairdiyim. Babamızın söylediklerini kabul etmeliydi. Ben de onu kabul ederdim."

"Elbette," diye elini salladı Lachlan. "Ama sen bir kadınsın." Kadının çırpınışlarını duymazdan geldi.

Stephen MacGregor'a sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bir kızım var," diye devam etti Lachlan. "On altı yaşında, çok güzel bir kız ve bir kadının olabileceği kadar tatlı ve uysal." Bronwyn'e bir bakış attı. "Belki bir evlilik ayarlayabiliriz."

"Ona yavan kızından başka ne öneriyorsun?" Bronwyn seviyeli bir şekilde sordu.

Lachlan cevap vermeden önce yüzünü buruşturdu. "Laird olamaz ama reis olabilir. Şu anda sahip olduğundan çok daha fazlası olur ve lordun damadı olur."

"Asabi bir delikanlıdır," dedi Stephen. "Bu yüzden Jamie MacArran onu şef olarak atamadı."

"Onunla hiç tanışmadın bile!" Bronwyn dedi ki. "Nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun?"

Stephen, "Dinliyorum," diyerek başını salladı.

"Onunla başa çıkabilirim," diye iddia etti Lachlan. "Jamie gibi erken ölmeyeceğim ve çocuğu yalnız bırakmayacağım. Onu hep yanımda tutacağım ve ona doğru yolları öğreteceğim. Sakin bir genç yerine öfkeli bir genci tercih ederim. Bir erkeğe ya da kadına tahammül edemem," Bronwyn'e gülümsedi, "ruhsuz."

"MacArran'ların ruhuna kefil olabilirim," diye güldü Stephen.

"Bahse girerim yapabilirsin," diye kıkırdadı MacGregor. "Bu Davey de kız kardeşine benziyorsa kızımı mutlu edecektir."

Stephen ciddileşti. "Bir MacArran getirdiğinizde klanınız ne diyecek?"

"Bana bir şey söylemeyecekler ama genç Davey'e söyleyecek çok şeyleri olacak. Umalım da bununla başa çıkabilirsin."

Bronwyn kaskatı kesildi. "Kardeşim her MacGregor'la başa çıkabilir."

Lachlan güldü, sonra elini Stephen'a uzattı. "Anlaştık o zaman."

MacGregor ona döndü. "Şimdi sen, genç kadın, hala omzumda taşıdığım bir B için sana borçluyum." Onu yakaladı ve dudaklarından içtenlikle öptü.

Bronwyn kıskançlığından endişelenerek hızla kocasına baktı ama Stephen onlara sevgiyle bakıyordu. Lachlan atını sürüp uzaklaşırken birlikte durdular. Bronwyn ona döndü. "Gelecekte *benim* MacArran olduğumu hatırlamanı dilerim, bu gece sana gösterdiğim gibi."

Stephen tembelce gülümsedi. "Bunu değiştirmeyi planlıyorum." "Bu da ne demek şimdi?"

"Sana adımımı değiştirmek için krala dilekçe verdiğimi söylemedim mi?" Bronwyn aptal aptal ona baktı.

"Benim adım artık Stephen MacArran. Memnun olmadın mı?"

Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü öpücüklerle kaplamaya başladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum! Sen bir MacArran'sın! Bu, klanıma sana güvenilebileceğini kanıtlayacak."

Stephen ona sarıldı ve güldü. "Benden hiç şüphe etmediler. Sadece sendin." Onu daha yakına çekti. "Bronwyn, artık düşman değiliz. Aynı tarafta olmaya çalışalım."

"Sen bir MacArran'sın," diye fısıldadı hayranlıkla.

Onun saçlarını okşadı. "Artık her şey yoluna girecek. Gidip Davey'i bulacağım ve-"

"Sen!" Ondan uzaklaştı. "O benim kardeşim!" "Onu son gördüğünde seni öldürmeye çalıştı!"

Bronwyn bunu reddetti. "O zamanlar öfkeliydi. Bütün ailem sinirlidir. Planımı duyduğunda kızmayacaktır."

"Sizinkiler! Bunun ortak bir çaba olduğuna inanıyorum." "Muhtemelen, ama Davey yine de sadece beni dinleyecektir."

Stephen konuşmaya başladı ama bunun yerine onu öptü. "Buna daha sonra devam edebilir miyiz? Birden aramıza bir şey girdiğini hissettim."

Kız masumca ona baktı. "Karnım mı?"

Saçlarından tutup başını geriye çekti. "MacArran'ı öpmek nasıl bir duygu?"

"*Ben* MacArran'ım!" dedi. "I..."

Daha fazlasını söyleyemedi çünkü Stephen'ın eli dizlerinin arkasına kaymıştı.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.